

Xuyên Thời Không Tu La Chi Nữ

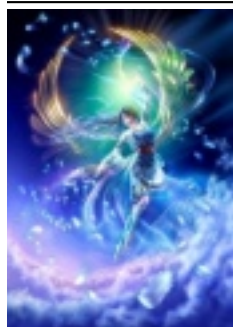
Contents

Xuyên Thời Không Tu La Chi Nữ	3
1. Chương 1: Con Gái Hắc Bang 1	3
2. Chương 2: Con Gái Hắc Bang 2	4
3. Chương 3: Tây Môn Ngạo 1	5
4. Chương 4: Tây Môn Ngạo 2	6
5. Chương 5: Tả Thi Hoàn Hồn 1	7
6. Chương 6: Tả Thi Hoàn Hồn 2	8
7. Chương 7: Khúc Trang 1	8
8. Chương 8: Khúc Trang 2	9
9. Chương 9: Khúc Trang 3	10
10. Chương 10: Khúc Trang 4	11
11. Chương 11: Mộ Dung Sở	12
12. Chương 12: Mộ Dung Sở 2	13
13. Chương 13: Mộ Dung Sở 3	14
14. Chương 14: Mộ Dung Sở 4	15
15. Chương 15: Minh Sát Bí Ẩn	16
16. Chương 16: Minh Sát Bí Ẩn 2	17
17. Chương 17: Minh Giới Địa Cung 1	17
18. Chương 18: Minh Giới Địa Cung 2	18
19. Chương 19: Linh Chức Vân 1	19
20. Chương 20: Linh Chức Vân 2	20
21. Chương 21: Trở Lại Khúc Trang 1	21
22. Chương 22: Trở Lại Khúc Trang 2	22
23. Chương 23: Trở Lại Khúc Trang 3	23
24. Chương 24: Trở Lại Khúc Trang 4	24
25. Chương 25: Trở Lại Khúc Trang 5	26
26. Chương 26: Trở Lại Khúc Trang 6	27
27. Chương 27: Gian Tập Lũng	28
28. Chương 28: Đại Hội Võ Lâm 1	30
29. Chương 29: Đại Hội Võ Lâm 2	32
30. Chương 30: Đại Hội Võ Lâm 3	34
31. Chương 31: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 1 (*)	35
32. Chương 32: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 2	36
33. Chương 33: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 3	38
34. Chương 34: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 4	39
35. Chương 35: Phiên Ngoại	40
36. Chương 36: Phiên Ngoại	41
37. Chương 37: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 5	42
38. Chương 38: Hôn Lễ Của Lệnh Thục Thiên Và Mộ Dung Sở 1	43
39. Chương 39: Hôn Lễ Giữa Mộ Dung Sở Và Lệnh Thục Thiên 2	45
40. Chương 40: Bạch Y Tu La	46

41. Chương 41	48
42. Chương 42: Bí Tích Của Mộ Dung Lệnh 1	48
43. Chương 43: Bí Tích Của Mộ Dung Lệnh 2	50
44. Chương 44: Trận Chiến Giữa Vũ Văn Thích Và Mộ Thiên Vãn 1	51
45. Chương 45: Trận Chiến Giữa Vũ Văn Thích Và Mộ Thiên Vãn 2	53
46. Chương 46: Lại Nổi Phong Ba 1	54
47. Chương 47: Lại Nổi Phong Ba 2	56
48. Chương 48: Lại Nổi Phong Ba 3	57
49. Chương 49: Lại Nổi Phong Ba 4	59
50. Chương 50: Lại Nổi Phong Ba 5	60
51. Chương 51: Lại Nổi Phong Ba 6	61
52. Chương 52: Hoài An Môn Diệt Vong 1	62
53. Chương 53: Hoài An Môn Diệt Vong 2	64
54. Chương 54: Hoài An Môn Diệt Vong 3	65
55. Chương 55: Vô Tình Gặp Gỡ 1	66
56. Chương 56: Vô Tình Gặp Gỡ 2	67
57. Chương 57: Quen Biết 1	68
58. Chương 58: Quen Biết 2	69
59. Chương 59: Quen Biết 3	70
60. Chương 60: Cái Chết Của Khúc Diệp Thương 1	70
61. Chương 61: Cái Chết Của Khúc Diệp Thương 2	72
62. Chương 62: Ngũ Độc Phần 1	73
63. Chương 63: Ngũ Độc Phần 2	74
64. Chương 64: Ngũ Độc Phần 3	75
65. Chương 65: Ngũ Độc Phần 4	77
66. Chương 66: Sự Ra Đi Của Minh Sát 1	78
67. Chương 67: Sự Ra Đi Của Minh Sát 2	79
68. Chương 68: Hoàng Thành 1	80
69. Chương 69: Hoàng Thành 2	81
70. Chương 70: Phóng Hỏa	82
71. Chương 71: Hoàng Thành 3	83
72. Chương 72: Hoàng Thành 4	84
73. Chương 73: Hoàng Thành 5	86
74. Chương 74: Thành Quỷ 1	87
75. Chương 75: Thành Quỷ 2	88
76. Chương 76: Minh Sát Hồi Hận	89
77. Chương 77: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiểm Pháp 1	90
78. Chương 78: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiểm Pháp 2	91
79. Chương 79: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiểm Pháp 3	92
80. Chương 80: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiểm Pháp 4	93
81. Chương 81: Khúc Vô Loan 1	93
82. Chương 82: Khúc Vô Loan 2	95
83. Chương 83: Tô Cách	96
84. Chương 84: Lại Có Chuyện Lớn 1	97
85. Chương 85: Lại Có Chuyện Lớn 2	98
86. Chương 86: Huyền Minh Giáo 1	99
87. Chương 87: Huyền Minh Giáo 2	101
88. Chương 88: Đối Đầu Cùng Minh Sát 1	102
89. Chương 89: Đối Đầu Cùng Minh Sát 2	103
90. Chương 90: Đối Đầu Cùng Minh Sát 3	104
91. Chương 91: Đối Đầu Cùng Minh Sát 4	105
92. Chương 92: Đối Đầu Cùng Minh Sát 5	106
93. Chương 93: Đối Đầu Cùng Minh Sát 6	108
94. Chương 94: Ma Tính Quay Lại 1	109

95. Chương 95: Ma Tính Quay Lại 2	111
96. Chương 96: Huyền Thần Y Vì Nghĩa Quên Mình 1	112
97. Chương 97: Huyền Thần Y Vì Nghĩa Quên Mình 2	114
98. Chương 98: Phiên Ngoại Di Đình Và Minh Sát 1	115
99. Chương 99: Phiên Ngoại Di Đình Và Minh Sát 2	117
100. Chương 100: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 1	119
101. Chương 101: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 2	121
102. Chương 102: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 3	122
103. Chương 103: Triều Đình Và Giang Hồ 1	123
104. Chương 104: Triều Đình Và Giang Hồ 2	125
105. Chương 105: Triều Đình Và Giang Hồ 3	126
106. Chương 106: Trận Chiến Với Huyền Thần Tuân 1	128
107. Chương 107: Trận Chiến Với Huyền Thần Tuân 2	130
108. Chương 108: Mặt Khác Của Minh Sát 1	132
109. Chương 109: Mặt Khác Của Minh Sát 2	134
110. Chương 110: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 1	135
111. Chương 111: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 2	137
112. Chương 112: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 3	138
113. Chương 113: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 4	139
114. Chương 114: Huyền Thần Y Và Minh Sát 1	141
115. Chương 115: Huyền Thần Y Và Minh Sát 2	142
116. Chương 116: Huyền Thần Y Và Minh Sát 3	143
117. Chương 117: Huyền Thần Y Và Minh Sát 4	144
118. Chương 118: Phiên Ngoại Chứng Kiến Của Huyền Thần Y.	145
119. Chương 119: Huyền Thần Tuân Cầu Hòa 1	147
120. Chương 120: Huyền Thần Tuân Cầu Hòa 2	149
121. Chương 121: Sự Ra Đi Của Mộ Thiên Vãn Và Minh Sát	150
122. Chương 122: Vĩ Thanh.	152

Xuyên Thời Không Tu La Chi Nữ

Giới thiệu

Vốn là nữ bang chủ của hắc bang một bang phái lớn nhất thành phố hiện đại nhưng cũng không thoả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thoi-khong-tu-la-chi-nu>

1. Chương 1: Con Gái Hắc Bang 1

Căn biệt thự độc lập màu trắng đứng giữa bụi hoa. Màn cửa sổ của thư phòng lâu hai hé mở, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào những đồ dùng sang trọng trong phòng. Một cô gái y phục trắng đứng trước cửa sổ, nhìn

cảnh sắc bên ngoài qua cửa kính. Mái tóc dài cột thành đuôi ngựa, vài sợi tóc lam xen kẽ trong đó. Toàn thân tỏa ra khí chất lạnh băng và áp bức khiến người khác nhìn vào phải lùi bước

Trên tay cô cầm một ly rượu chân cao giá trị không nhỏ, những giọt rượu màu đỏ sậm trong ly đọng lại. Cô lơ đãng lắc ly rượu, cũng không quan tâm những giọt rượu nồng nàn trong ly có đổ ra ngoài hay không.

Từ khi tiếp quản sự nghiệp Hắc bang của cha, cô phải bỏ dở việc học hành, mới 19 tuổi thì phải gia nhập vào Hắc bang đánh giết. Lúc bắt đầu, rất nhiều người bất mãn với cô. Một nha đầu chưa dứt sữa, đạt được thành tích gì chứ ! Nhưng 2 tháng sau, mọi người đối với phương pháp quản lý và kỹ thuật bắn súng điêu luyện, trình độ đánh đấm của cô đều cam bái hạ phong.

Từ nhỏ cha đã huấn luyện cô, là để sau này cô kế thừa sự nghiệp của ông, cũng dưỡng nên cô với thân thủ trí óc và khí chất bất phàm.

“Tiểu thư, Tô Cách tiên sinh đã tới”. Quản gia cung kính thông báo cho cô.

Cô dường như không nghe thấy mà vẫn tiếp tục nhìn xa xăm. Nơi đó có một chiếc xe hơi màu đen đã đỗ lại.

Quản gia thông báo xong thì lui ra.

Một lát sau, tiếng gõ cửa vang lên. Bước vào là một nam nhân. Anh ta mặc một bộ Âu phục hàng hiệu, phong độ thanh thoát, khí chất phi thường. Anh có một gương mặt đẹp đến mức khiến rất nhiều cô gái phải hâm mộ hết lên. Bởi vì bàn tay thường cầm súng, ngón trở cong lại theo thói quen. Anh đứng một bên, nhìn khuôn mặt nghiêng đẹp như điêu khắc của cô gái.

Cô dường như không nhìn thấy vẫn đứng bất động như cũ, ánh mắt phiêu diêu ngoài cửa sổ. Tô Cách cũng không lên tiếng, yên lặng nhìn cô.

2. Chương 2: Con Gái Hắc Bang 2

Mộ Thiên Vãn đi đến trước kết bảo hiểm kê bên kệ sách, nhập mật mã vào, chọn ra một cây súng lục trong đó, lại lên một băng đạn. Cô xoay khẩu súng, nhìn ánh sáng phản xạ lạnh lẽo của khẩu súng. Cô cười lạnh lùng, kẻ dám phản bội ta, chỉ có con đường chết !

Không biết tại sao trong lòng lại có một âm thanh thốt lên : “Mộ Thiên Vãn, đừng nghĩ trên đời này chỉ có cô là chúa tể, rồi sẽ có một người sẽ giết chết cô ! Chỉ trách tôi lúc trước có mắt như mù, ở bên cạnh một kẻ tâm địa độc ác như cô !”

Lăng Sở anh thật sự hận em đến vậy sao ? Việc trong bang hội, không ai nói rõ được, người mềm lòng, chỉ có thể bị người khác giết ! Tình cảm giữa chúng ta, từ giây phút đó đã xa rồi. Nhưng anh có biết, anh đối với em quan trọng đến thế nào không. Anh gạt bỏ tình cảm của chúng ta như vậy, anh không đau lòng sao ?

Giống như có một bàn tay vô hình, bóp chặt lấy lục phủ ngũ tạng của cô. Rốt cuộc có bao nhiêu đau lòng ? Mộ Thiên Vãn nắm chặt khẩu súng.

Đã đến 6h rưỡi. Quản gia khởi động chiếc Cadillac màu đen của cô. Cô cho xe chạy như bay đến địa điểm tập hợp. Lúc đến nơi, người đến rất đông. Tô Cách đứng ở phía trước chờ cô đến. Cô tắt đèn xuống xe, nhìn Tô Cách nở nụ cười, giao chìa khóa cho một tên lâu la, để hắn chạy xe đi.

“Tôi đã triệu tập người, thứ đó cũng đã mang đến, Mã Lục bên đó cũng báo rồi, bây giờ chỉ chờ xem hắn có tới hay không.” Tô Cách cẩn thận từng chút nói với cô.

Mộ Thiên Vãn không tán thành nói “Hắn biết đến sẽ chết chắc, nhưng không đến cũng sẽ chết, chỉ là một cái minh bạch một cái mờ ám mà thôi. Cho nên, hắn tuyệt đối sẽ tới, mà còn đem thuộc hạ tới nữa”.

Tô Cách gạt đầu bái phục.

Mộ Thiên Vãn vẫn là một thân áo trắng quần trắng, chỉ là trên cổ tay trái đeo một chiếc khăn màu đen.

Tay trái cô tìm được khẩu súng, khếp một mắt lại, vươn thẳng tay nhằm ngay con đường mà Mã Lục phải đi. Trên con đường đó xuất hiện một con mèo đang kiếm ăn.

“Ầm!” Cô làm ra vẻ kêu lên một tiếng, sau đó một viên đạn bay ra, con mèo vô thanh vô tức ngã trên mặt đất, xa xa nhìn thấy trên thân nó xuất hiện một đóa hoa màu đỏ tươi.

Tô Cách và những người xung quanh ngẩn người. Tuy rằng biết tài bắn súng của lão đại giỏi, nhưng xem ra một chữ “giỏi” cũng không đủ để hình dung. Ngắm chính xác xa như vậy, Mục tiêu chuẩn như vậy, động tác dừng đứng không để ý như vậy, liên tiếp, khiến người khác rùng mình.

Mộ Thiên Vãn thu hồi súng, hạ giọng nói “Bọn họ đến rồi”.

3. Chương 3: Tây Môn Ngạo 1

Tô Cách nhìn phía trước, một đám người đang tiến vào.

Đi đầu là một lão đại của bang Hải Kinh mới nổi lên gần đây, cũng là mối họa lớn mà cô phải diệt trừ. Cô cười thầm trong lòng, đến đây, đến một người ta giết một người! Ánh mắt cô ngay lập tức trở nên sắc bén ngoan độc, khiến cho lão đại bang Hải Kinh bị một trận run rẩy. Ánh mắt này...Dường như là phải đem hắc đười ươi cùng giết tận. Nhưng hắc đười ươi chỉnh sắc mặt, không để sự hoảng sợ lộ ra ngoài. Không thể thua khí thế được! Hắc tử ra bộ dáng của một lão đại hung thần ác sát, nhưng trong mắt của Mộ Thiên Vãn, không nghĩ ngờ gì là bộ dáng của kẻ tiểu nhân.

Bọn họ đã đến gần. Tô Cách cúi đầu nói với Mộ Thiên Vãn: “Lão đại đi đầu họ Giang, gọi là Giang Tường, 34 tuổi, làm việc chẳng chịu lép vế, đó là nguyên nhân tại sao bọn chúng tiến nhanh như vậy. Hắc thích tay trái cầm súng, là người thuận tay trái. Kỹ thuật bắn súng bình thường”.

Cô vừa cười nói “Xem ra anh rất am hiểu về hắc tử” vừa quan sát người của đối phương.

“Đó là đương nhiên, tôi và hắc tử đã từng giao thủ qua”.

“Anh thắng?” Cô tỏ vẻ dừng đứng.

“Chiếm được một chút thể thượng phong. Hắc tử bị tôi đánh bị thương cách tay, tôi chỉ bị đạn sượt qua làm trầy da một chút”.

“Anh biết tôi không nuôi phế vật. Nếu cả hắc tử cũng đánh không thắng, vậy anh ở lại đây để làm gì”

Tô Cách cười ngượng ngùng, thần sắc hết sức ngượng ngập.

Đối phương đã đến trước mặt Mộ Thiên Vãn. Giang Tường hai tay khoanh trước ngực, miệng ngậm một điều thuốc “Ngươi là Mộ Thiên Vãn?”

Bởi vì hắc tử nói chuyện, nên điều thuốc run run. Sau đó tàn thuốc rớt xuống. Mộ Thiên Vãn cau mày. Nhìn Giang Tường cao hơn cô một cái đầu “Tên tiểu tử họ Mã đâu?”

Giang Tường cười lớn: “Ồ trong đám người đó, người có bản lĩnh thì tự đi mà lôi ra!” Đám người cao lớn vạm vỡ phía sau hắc tử cười rộ lên.

Cô liếc mắt, nhìn thấy Mã Lục đang lẩn trốn trong đám người, hắc tử cũng đang cười. Cô dần cơn tức giận, bất động thanh sắc nắm chặt khẩu súng trong túi áo.

“Nhiều người như vậy, làm sao lôi ra được đây? Mà lại là người của ông”. Cô liếc nhìn Tô Cách. Tô Cách hiểu rõ.

Giang Tường cười càn kieu ngạo, căn bản không để ý đến khẩu súng cô đã tìm được “ Thì ra đường đường Mộ Thiên Vãn bắt quả cũng chỉ là một kẻ nhất như...”

“A...” Một tiếng hét thảm thiết chặn ngang tiếng cười của hắn. Hắn vội vã quay đầu nhìn, Mã Lục đã nằm trên vũng máu. Hắn cố áp chế sự sợ hãi bất ngờ kéo đến, tức lồng lộn nhìn Mộ Thiên Vãn. Mà người phía sau lại dùng khẩu khí đáng tiếc nói “ Thật xin lỗi, tôi dùng súng giảm thanh, nhưng thật không tổn hại đến người của ông”

Người đầu tiên phản ứng móc súng ra xông lên phía trước, đánh thức đám người đang sững sờ. Nhưng phía Tô Cách phản ứng càng nhanh, vô số tiếng súng vang vọng khắp con đường nhỏ. “Tô Cách, xử lý cho tốt!”. Cô bỏ lại một câu rồi nhanh chóng rời đi.

“Vâng!”

4. Chương 4: Tây Môn Ngạo 2

Màn đêm đã lan tỏa, cô đến bên bờ sông, gió đêm lướt trên y phục của cô, cảnh đêm bên sông rất đẹp. Cô đứng bên sông, người khác kính sợ nhìn cô gái khiến người cảm thấy sợ hãi. Bên sông có rất nhiều tình lữ dựa vào nhau đi qua, cô nhắm mắt lại.

“Thiên Vãn, anh rất hi vọng chúng ta cứ bên nhau như vậy, vĩnh viễn”.

“Thật không? Sở Sở, anh sẽ luôn yêu em chứ?”

“Ừ, Thiên Vãn, anh sẽ luôn yêu em, mãi không rời xa”

.....

“ Mộ Thiên Vãn ! Tại sao cô lại giết bác tôi ! Cô đúng là lòng dạ độc ác !”

“Vì ông ta không nên gạt em. Sở Sở em không biết đó là bác của anh, anh tha thứ cho em được không ? Em rất yêu anh !”

“Yêu? Người như cô cũng biết nói yêu sao ? Người như cô nên xuống đại ngục đi !”

“Sở...”

“Đừng gọi tôi là Sở Sở ! Mộ Thiên Vãn, đừng cho rằng trên đời này chỉ có cô là chúa tể, sẽ có một ngày có người sẽ giết chết cô ! Chỉ trách tôi lúc trước có mắt như mù, ở bên cạnh một kẻ lòng dạ độc ác như cô !”

Gió vẫn cứ thổi, dần dần lớn hơn. Thổi tung mái tóc của cô.

Xung quanh đột nhiên xuất hiện một sự tịch mịch đặc biệt. Tuy rằng người ta vẫn đang huyền não, nhưng cô vẫn cảm thấy một trận sát khí và tịch mịch rất lớn.

Cô liếc nhìn xung quanh, không phát hiện thấy người lạ. Gió thổi qua, phía sau dường như có cái gì đó. Cô bình tĩnh xoay người lại, trước mắt xuất hiện một khẩu súng. Sau đó là người cầm súng.

Y phục đen, bao tay đen, đeo kính đen.

“Họ thật coi trọng tôi, lại thuê Tây Môn Ngạo đến giết tôi. Mã Lục cho anh bao nhiêu tiền?” Cô nở nụ cười chế giễu.

Nếu không phải nhớ đến Lăng Sở, Tây Môn Ngạo căn bản không làm gì được cô.

“Năm mươi vạn” Anh ta nói nhẹ nhàng “ Ông chủ Mã trả trước 3 tháng. Cô nên đi gặp cha cô rồi. Ông ta không bằng cô, ý thức phòng bị không nhiều, mà cô, tôi khó khăn lắm mới tìm ra sơ hở”.

“Tôi sớm biết ba tôi là do anh giết. Ha ha, Tây Môn Ngạo”.

Mộ Thiên Vãn nhắm mắt lại. Một phát đạn đã xuyên qua người cô.

“Mộ Thiên Vãn, đừng cho rằng trên đời này chỉ có cô là chúa tể, sẽ có một ngày có người sẽ giết chết cô ! Chỉ trách tôi lúc trước có mắt như mù, ở bên cạnh một kẻ lòng dạ độc ác như cô !”

Phải, Lăng Sở anh nói rất đúng, có người đã giết chết em rồi....

5. Chương 5: Tá Thi Hoàn Hồn 1

“ Người nói cô ấy có tỉnh lại hay không?”

“ Tỉnh chứ, đại phu nói không có gì cả”.

“ Sao cô ấy còn chưa tỉnh vậy?”

“Ta không biết”

Tôi mơ mơ màng màng, có hai âm thanh ồn ào bên tai tôi. Tôi giận bốc lửa, lớn tiếng nạt : “Câm miệng cho ta ! Muốn chết !”

Kết quả thế nào, ngay cả mở miệng cũng không dám. Tôi giật mình, cố gắng mở đôi mắt đang nhắm chặt ra. Chỉ mơ hồ thấy hai người ăn mặc như nha hoàn đứng trước mắt.

“A ! Cô tỉnh rồi ! Thật tốt, em đi báo với phu nhân !” Cả hai người đều không thấy bóng dáng đâu.

Tôi kiềm nén nhịp tim đang đập mãnh liệt của mình, quan sát xung quanh nơi này. Khung cửa sổ chạm khắc hoa văn kiểu cổ, có nhiều thứ vừa nhìn là biết đồ sứ tinh xảo — nên gọi là đồ cổ . Tôi gắng gượng xuống giường, lấy tay cầm lấy cái bình chạm hoa trước mắt lên, xem xét cẩn thận. Tôi để ý đến những chữ ở dưới đáy bình, tỉ mỉ xem, viết : “Khanh Nguyên năm thứ 27”. Khanh Nguyên là niên đại nào ? Tôi suy nghĩ kĩ lưỡng. Nghĩ không ra trong lịch sử có triều đại này. Như vậy, đây chính là đồ giả .

Có đồ giả nào lại ấn lên đó niên đại mà không ai biết không ? Thế là tôi lại quan sát căn phòng lần nữa, thì ra chiếc giường mà tôi nằm là dùng gỗ hồng điều khắc thành, gôi hình vuông, Tấm chăn tơ lụa.

Tôi cười lạnh một tiếng, đây chính là mê hồn trận mà đối phương đã tạo ra, dùng để làm rối loạn lòng tôi chăng ? Cũng rất dụng tâm, còn thay trang phục cổ cho tôi nữa.

“Tiểu thư, phu nhân đã đến” Một thanh âm thanh thúy kéo suy nghĩ của tôi quay trở lại.

Một nữ nhân mặc váy dài màu tím bước qua bậc cửa đang đi đến. Bà có cặp mắt thon dài, trên trán vẽ một đoá mai, đáng vẻ không quá 27, 28 tuổi. Bà tươi cười nhìn tôi. Tôi trừng lại bà ấy không chút lưu tình. Bà sưng người một lát, ngay sau đó ngón trở nhẹ nhàng xoa bóp mũi cười lớn.

Tôi lạnh lùng nhìn bà ta cười xong. Không nói lời nào. Tình huống này thì phải đợi đối phương mở miệng trước, như vậy mới không bị động.

“Đúng rồi, ta vẫn chưa hỏi con tên gì” Bà ta từ tốn hỏi.

“Mộ Thiên Vãn” Tôi khẽ trả lời.

Bà ta trầm tư một lát, thử dò hỏi : “ Con là người của Mộ Dung gia ?”

Tôi họ Mộ, không phải Mộ Dung. Tôi cau mày, chưa từng nghe qua có ai họ Mộ Dung. Tô Cách đâu ? Anh ta sẽ đến tìm tôi chứ ? Đúng rồi, Tô Cách.... Tôi kinh ngạc, tôi không phải là bị Tây Môn Ngạo bắn chết rồi sao ? Một phát xuyên tim, đó là phong cách giết người của hắn, làm sao mà.....

6. Chương 6: Tá Thi Hoàn Hồn 2

Bà ta nhìn thấy biểu tình thay đổi liên tục của tôi, rất khản trương

Cuối cùng bà ta nhin không được lên tiếng : “ Cái này....ta....”

“Không phải” Tôi ngắt lời bà ta “ Tôi không phải là người của Mộ Dung gia tộc”

Bà ta dường như trút được gánh nặng

“Đây là đâu?” Tôi hỏi bà ta.

“ À, ta quên nói với con, đây là Thanh Phong Các. Hôm đó ta cùng nha hoàn vào rừng hái hoa, phát hiện con hôn mê bất tỉnh trên bãi cỏ, ta không nhẫn tâm nên mang con về Thanh Phong Các. Đại phu nói con trúng độc. Bọn ta đều tiếc thay cho con, một đứa trẻ xinh đẹp như vậy, làm sao lại trúng độc. Cũng may đại phu đã giải được độc cho con. Đúng rồi, cuối cùng thì con làm sao trúng độc vậy ?”

Cái gì đứa trẻ ? Cái gì trúng độc ? Tôi trông thấy trên chiếc tủ bằng gỗ hồng có gương đồng, liền nhích lại gần xem. Mặt gương màu đồng đen, vẫn mơ hồ thấy được hình dáng một đứa trẻ khoảng 8, 9 tuổi. Tôi hít vào một hơi, 8,9 tuổi ! Tôi thẩn thờ bước về sau mấy bước .

Vị phu nhân đó nhìn thấy tôi như vậy cũng không ngỡ : “ Đừng nghĩ nhiều nữa, độc đã được giải rồi, con....”.

“ Phu nhân !” Một nha hoàn chạy đến, nói bên tai bà ấy mấy câu, Biểu hiện của bà ấy rất vui vẻ, sau đó nói với tôi : “ Thiên Vãn, Ta ra ngoài trước, lát nữa ta quay lại thăm con”. Rồi cùng nha hoàn đi ra.

Tôi ngẩn người nhìn phía trước.

“Họ đúng là coi trọng tôi, lại mời cả Tây Môn Ngạo đến giết tôi. Mã Lục đã cho anh bao nhiêu tiền vậy. “ Tôi cười chế giễu.

Nếu không phải nghĩ đến Lăng Sở, Tây Môn Ngạo căn bản không thể nào tiếp cận được tôi.

“50 vạn.” Anh ta nhẹ nhàng nói “ Ông chủ Mã trả trước cho tôi 3 tháng. Cô nên đi gặp cha của cô đi. Ông ta đúng là không bằng cô, khả năng phòng bị quá kém, mà cô, tôi thật khó khăn mới tìm ra sơ hở”.

Tôi rõ ràng đã chết rồi, làm sao lại ở trong thân thể của một đứa trẻ 8,9 tuổi chứ ? Đây chính là tá thi hoàn hồn sao ? Tá thi hoàn hồn tại sao lại đến nơi mà tôi không biết chứ ? Chẳng lẽ là xuyên không ?

Tôi cười khổ. Mộ Thiên Vãn, cô làm sao vậy ? Sống được là chuyện tốt rồi, sống ở một thời không khác cũng tốt thôi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình tôi. Tôi từ từ đi ra ngoài, bên ngoài là một cái sân với những bụi hoa màu sắc rực rỡ, phía xa xa còn có một hành lang uốn lượn, gió thổi nhẹ, mặt nước gợn sóng lặn tẩn.

Tôi ngồi trên hành lang, đây hình như là nơi người giàu có ở. Tôi cười lạnh, cho dù thế nào, tôi cũng phải quay trở về, ai dám giết tôi, người đó phải chết ! Tây Môn Ngạo, ta sẽ nhớ rõ phát súng của ngươi ! Không ngờ tôi lại tá thi hoàn hồn trong cơ thể của một đứa trẻ trúng độc. Cũng tốt.

Tôi cúi đầu nhìn hồ nước xanh rờn, mặt nước dập dềnh, tôi nhìn thấy gương mặt của tôi hiện giờ, nụ cười xinh đẹp, yên ba lưu chuyển, đẹp như không nhiễm khói bụi trần gian. 8,9 tuổi đã có dáng vẻ này, lớn lên càng không cần phải nói. Khẳng định là một nữ tử ganh ghét hạ độc. Như vậy chơi càng vui, kẻ muốn giết tôi đến mau đến đây đi !

7. Chương 7: Khúc Trang 1

Tôi vừa bước vào phòng thì phu nhân cũng vừa bước tới.

Bà ta vui mừng kéo cánh tay tôi : “Thiên Vãn, ta lại đến thăm con này”.

Tôi thu tay về không lộ ra dấu vết gì “ Đúng rồi, phu nhân, con còn chưa biết bà họ gì?”

“À, ta họ Khúc theo phu quân. Nhà con ở đâu, phụ mẫu con chắc lo lắng lắm”.

Tôi suy nghĩ “Con không có nhà”.

Bà ta than một tiếng “ Thì ra là vậy. Chi bằng con tạm thời ở lại Thanh Phong Các đi. Ở đây là đất phong cảnh ở mặt bên của Khúc trang, bình thường cũng không có ai lui tới. Có điều con phải cẩn thận Đại nương và Nhị nương”. Thần sắc của bà có chút tức giận “Bọn họ không có việc gì thì thích đến kiếm chuyện ở chỗ ta, may mắn lần này lão gia về rồi.”

Tôi gật đầu. Xem ra người phụ nữ này rất tội nghiệp. Bà ta giống như suy nghĩ cái gì, cười nói với tôi : “ Hay là, con nhận ta làm nghĩa mẫu được không ? Sau này con sẽ có gia đình. Vừa hay ta cũng không có con”.

Tôi cười cười : “Vâng, nghĩa mẫu” Ở nơi như thế này, có người chiếu cố vẫn tốt hơn. Xem ra Khúc gia này cũng có chút gia thế.

Bà vui mừng cười, xoay người đi ra ngoài. Ra đến cửa, bà lại quay đầu lại cười nói với tôi “ Ta đã phân phó nhà bếp làm một ít thức ăn cho nghĩa nữ khả ái Mộ Thiên Vãn rồi, con nên ngủ một giấc đi”.

Tôi bằng lòng, leo lên giường không nói tiếng nào nữa.

8. Chương 8: Khúc Trang 2

Buổi tối là lúc tôi đã ngủ cả ngày thức dậy. Tôi ở hiện đại thường ngủ rất ít, đều tại cuộc độ súng làm việc quá sức, thói quen này nhất thời khó thay đổi. Tôi lén lút đi qua, xuyên qua vườn hoa. Ban ngày không xem xét kĩ Khúc trang, buổi tối quan sát cũng được. Tôi đi qua hành lang chín khúc lúc sáng, không để ý thấy hai thân ảnh đang lay động bên rừng cây.

Tôi nhẹ nhàng đi qua, xem coi bọn họ đang làm gì.

“Khúc Vô Loan, người nghe cho kĩ đây, ta bắt kẻ người ở sau lưng cha gây rối ra sao ! Ta bắt kẻ võ công của người có cao hơn ta hay không, tóm lại người nên an phận một chút !”

Tôi bất động thanh sắc, nghe thấy người nói là một nam tử, thanh âm trầm đục, dường như cố ý áp chế xuống.

Người tên Khúc Vô Loan cũng mở miệng, thanh âm rành mạch, như một cơn gió, lại mang theo khẩu khí khinh đời ngạo vật : “ Khúc Diệp Thương, người cho rằng ta sẽ làm thế nào ? Khúc Kinh Thiên đã làm gì cho ta chứ ? Nếu có thể, ta đã phóng hỏa thiêu rụi Khúc trang này rồi!”

Hai người đều không nói gì nữa. Tôi cảm thấy không có hứng thú, mâu thuẫn giữa hai người bọn họ, có cái gì đáng nghe chứ. Tôi xoay người, không cẩn thận đụng phải chiếc lá bên cạnh. Tôi liếc mắt sang bên cạnh, khóe miệng khẽ nhếch một cách lạnh nhạt, phát hiện thì thôi rồi, muốn giết tôi diệt khẩu còn xa lắm.

Một thanh kiếm sắc nhọn đặt trên vai tôi. Thân kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo dưới trăng.

“Người là ai ?”

“Vô Loan, bỏ đi, nó chỉ là một đứa trẻ.”

“Đứa trẻ ? Không việc gì thì đến đây làm gì ! Không phải tai mắt của Khúc Kinh Thiên thì cũng là gian tế ! Nói, người đến đây làm gì !”

Người cổ đại có phải ngu xuẩn không, một cây tre đánh chết một người thường. Đã nhận định tôi không là tai mắt cũng là gian tế, còn kêu tôi nói đến làm gì ? Tôi không nói gì, vẫn đi về phía trước.

Khúc Vô Loan dĩ nhiên không nghĩ tới tôi sẽ phản ứng như vậy, hấn tức lồng lộn đem tôi ném qua, bóp bả vai của tôi. Mạnh mẽ ấn xuống làm tôi đau chết được. Tôi rất tức giận, lập tức cho hấn một quyền : “Mẹ kiếp, có phải người điên rồi không ? Mộ Thiên Vãn ta là người mà người có thể đụng vào sao ? Người đứng là ngu xuẩn !”

Sau khi đánh xong, tôi chạy nhanh về phía trước, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt hai người phía sau.

Về đến Thanh Phong Các tôi đã không còn hứng thú đi dạo nữa, thế là tôi nằm dài trên giường “ Ngủ thôi !” Tôi la lớn lên. Một lát sau thì mơ mơ màng màng ngủ đi.

Khúc Vô Loan và Khúc Diệp Thương đó đến cuối cùng dài ngắn thế nào tôi cũng nhìn không rõ, bỏ đi, ngày tháng còn dài.

9. Chương 9: Khúc Trang 3

Trời tờ mờ sáng, bên ngoài phòng đã có người đang ồn ào, hình như xen lẫn là “phu nhân” gì đó. Mặc kệ, ngủ trước cái đã.

Trong lúc mơ màng, dường như có một bàn tay đặt trên trán tôi, tôi trở mình, đã lâu rồi không có ai đối với tôi như vậy, ngoài trừ mẹ lúc trước, có thể mẹ và cha đều do tây Môn Ngạo giết. Trên môi tôi nở một nụ cười cay đắng.

“ Thiên Vãn dậy rồi à, ta kêu nhà bếp nấu cháo cho con nhé”.

“Thiên Vãn, Thiên Vãn”

Mẹ ? Tôi giật mình tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn, là vị Khúc phu nhân đó.

Tôi không tránh khỏi thất vọng, nhưng kho7ng biểu lộ ra mặt “ Nghĩa mẫu”

Bà cười, sau khi thấy tôi súc miệng, mang một chén cháo đến trước mặt tôi “ Mau ăn đi, đợi một lát mẹ sẽ dẫn con đi gặp lão gia. Hôm qua mẹ đã nói với ông mẹ nhận vừa nhận được một nghĩa nữ rất ngoan, lão gia cũng rất thích”.

Khóe mắt bà tràn ngập tình cảm, trong ngữ khí đều thể hiện tình cảm với vị “lão gia” đó.

Tôi không nói gì, cúi đầu im lặng ăn cháo. Lúc trước tôi với Lăng Sở cũng như vậy, nhưng sau đó, anh đã hận đến muốn tôi biến mất. Thế non hện biển, lời nói ngon ngọt đều hóa thành hư vô. Tình yêu, đáng tin cậy bao nhiêu ?

Tôi thay một chiếc váy dài màu trắng, không khoa trương, không tầm thường. Nghĩa mẫu vốn dĩ muốn để nha hoàn chải cho tôi một búi tóc gọn gàng, nhưng lại bị tôi đổi thành kiểu đuôi ngựa mà họ có thể chấp nhận.

Mái tóc của thân thể này rất tốt, rất thẳng cũng rất dài. Xem ra tôi dựa dẫm vào thân thể này cũng là một điều may mắn.

Nghĩa mẫu đặt tay lên vai tôi, cùng tôi đi vào đại sảnh.

Ngồi ngay chính giữa gian phòng là một người đàn ông trung niên, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng. Xem ra lúc còn trẻ chắc chắn là một thiếu niên tuấn mỹ. Ngồi bên cạnh là hai người phụ nữ. Người ngồi bên tay trái khoảng trên 30 tuổi, gương mặt nhuốm màu năm tháng, cho dù là tô bao nhiêu phấn son cũng không thể che giấu được. Người ngồi bên phải là một người phụ nữ mặt nhọn miệng nhỏ, vừa nhìn là biết là người danh đá chua ngoa thích lươn lẹo. Tuổi tác cũng không hơn nghĩa mẫu bao nhiêu.

Lúc tôi còn đang nghĩ làm sao nói, nghĩa mẫu đã bắt đầu hành lễ : “Diệc Nhu hành lễ với lão gia, hai vị tỷ tỷ”.

Người phụ nữ chưa ngoa chắc là Nhị nương, bà ta không nhìn lấy một cái, chỉ “Ừ” một tiếng. mà Đại nương lại cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười “Muội muội hà tất đa lễ”. Người đàn ông trung niên mở miệng “Người bên cạnh là đứa con gái mà Diệp Nhu nói. Cũng rất đẹp”

“Đích thực là một tiểu mỹ nhân, muội muội đúng là có mắt nhìn, bản thân sinh không được, kết quả kiếm được một bảo bối. Có phải không?”

Người phụ nữ đánh đá cuối cùng cũng mở miệng.

10. Chương 10: Khúc Trang 4

Bàn tay nghĩa mẫu đặt trên vai tôi run run, bà cúi đầu xuống, không nói lời nào.

“Thương nhi bọn chúng sao còn chưa đến?” Nam tử trung niên lên tiếng phá vỡ bầu không khí này

Đại nương nở nụ cười: “Diệp Thương nó...”

Một trận bước chân vội vã chạy lại, phía sau dường như có mấy người đang đến.

“Thương nhi các con sao bây giờ mới tới?”

Thanh âm nghe được tối hôm qua lại vang lên lần nữa, tuy rằng không có hạ giọng, nhưng tôi vẫn nghe ra. “Hải nhi cùng Vô Loan, Tử Phong, Nghiên Nhi ở bên ngoài thả diều, cho nên đến muộn. Nghiên Nhi muội muội luôn muốn mọi người cùng nó đi thả diều nên...”

“Được rồi, được rồi, Kinh Thiên, Thương Nhi bọn chúng cũng không cố ý đến trễ” Đại nương khản trương đứng lên.

Trong lòng tôi cười cười, tì ra Khúc trang Trang chủ, người đàn ông trung niên đó tên Kinh Thiên. Khúc Kinh Thiên.

“Vậy lần này bỏ qua, Thương nhi, Loan nhi, Phong nhi, Nghiên nhi qua đây, Tam nương con hôm qua mới nhận nuôi một cô bé, sau này nó chính là muội muội của các con. Qua đó làm quen đi”.

“Cha, nó tên là gì vậy?” Một giọng nữ yếu ớt vang lên.

Nghĩa mẫu đang muốn lên tiếng, tôi đã tiến lên một bước “Mộ Thiên Vãn”

Tôi xoay người, không chút e sợ nhìn nhười phía sau, nghênh đón một cặp mắt sắc bén.

Đó là một nam tử có một cặp mắt sáng rực, khoảng 15,16 tuổi. Một thân bạch y, mái tóc đen rủ xuống khẽ lay động, tướng mạo tuấn mỹ phi phàm. Anh ta liếc mắt nhìn tôi, một tia kinh ngạc thoáng qua trong mắt, rất nhanh đã khôi phục bình thường. sâu trong ánh mắt lộ ra vẻ ngang ngạnh bướng bỉnh. Anh ta nhìn tôi, khóe môi ưu mỹ câu ra một nụ cười chế giễu.

Tôi đáp lễ anh ta bằng một nụ cười tương tự. Anh ta sững người một lát. Tôi nhìn như không nhìn. Người ở bên cạnh anh ta cũng là một nam tử nho nhã, cũng khoảng 15,16 tuổi, phong thái hiên ngang, mang một chút tà khí giống như Khúc Vô Loan. Ngoài ra còn có một chút lúng túng, nên nói là người gọi là “Thương nhi” Khúc Diệp Thương tuổi lớn hơn một chút, 17,18 tuổi...Còn tử Khúc gia không phải người thường, đều anh tuấn như vậy. Tôi cảm thấy có chút bất công.

Tôi liếc sang Khúc Nghiên Nhi, hình ảnh một đại tiểu thư được nuông chiều sống động như thật, khoảng 13 tuổi. Tuy tướng mạo cũng được, nhưng so với thân thể này thì khác biệt một trời một vực.

“Thiên Vãn, sau này đây sẽ là các ca ca và tỷ tỷ của con. Theo thứ tự là Diệp Thương, Tử Phong, Vô Loan và Nghiên Nhi. Con có thể tìm bọn chúng chơi đùa”.

“Cha, tại sao muội ấy tên Mộ Thiên Vãn mà chúng con đều mang họ Khúc vậy?” Nghiên Nhi có một chút bất bình.

“Đây không phải vấn đề mà các con có phải thảo luận, được rồi, các con đi chơi đi”.

Nghiên Nhi trừng mắt với tôi, kéo Vô Loan bỏ đi.

“Thiên Vãn, con cũng đi chơi đi”. Tôi gật đầu rồi rời đi.

Vừa mới ra khỏi đại sảnh, một âm thanh yếu điệu vang lên : “ Mộ Thiên Vãn kia, người đứng lại !”

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy Khúc Nghiên Nhi đứng bên cạnh Khúc Vô Loan lớn tiếng gọi tôi.

11. Chương 11: Mộ Dung Sở

Tôi vẫn như cũ liếc một cái, tiếp tục đi trên đường của tôi.

“Ta kêu người đứng lại người có nghe không !” Khúc Nghiên Nhi thẹn quá hóa giận chạy qua kéo tôi lại. “ Ta không cần biết người có lai lịch gì, người nghe cho rõ đây, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời ta, nếu không ta sẽ mếc với cha ! Người thì có gì tốt chứ, không phải chỉ có bộ dáng hồ ly tinh thôi sao, người đừng nghĩ có bộ dáng xinh đẹp thì không để ai trong mắt, say cho cùng Khúc gia đại tiểu thư cũng là Khúc Nghiên Nhi ta, không phải là Mộ Thiên Vãn không cha không mẹ người !”

Khúc Vô Loan đứng bên cạnh bày ra bộ dáng đang xem kịch hay. Tôi nhìn Khúc gia đại tiểu thư bằng một con mắt, không nói gì cả, chỉ thờ ơ phải phải chỗ y phục bị cô ta bắt lấy.

“Người...” Cô ta vươn tay định đánh tôi

“Nghiên Nhi, muội nào loạn đủ chưa !” Tỉ Phong chạy đến bắt lấy tay cô ta “ Cha đã nói đó là muội muội, muội làm sao có thể đánh muội ấy !”.

Nghiên Nhi trừng mắt với tôi, hình như muốn trừng xuyên qua tôi “ Người sau này phải tiết chế lại, ít đến trêu chọc ta đi. Khúc Nghiên Nhi, người còn chưa đủ tư cách”. Tôi cười lạnh một tiếng, bỏ lại câu nói đó rồi đi.

“Người...người...Mộ Thiên Vãn, người nhớ rõ cho ta !”

Khúc Vô Loan dùng ánh mắt như chưa bao giờ thấy tôi nhìn chằm chằm tôi rồi đi. Anh ta chỉ đổi lại một thái độ trang trọng. Tôi cười nói với anh ta : “ Người cũng vậy”

Rất nhanh, tôi đã ở Khúc trang được năm năm. Tôi bình thường luôn ở trong Thanh Phong Các. Trong Khúc trang đúng là muốn bao nhiêu bậc mình thì có bấy nhiêu. Trang chủ rất ít ở trong trang, bình thường đều ở chỗ vô lâm đồng đạo trau dồi võ nghệ, cũng không dạy tôi học võ. Mà Đại nương và Nhị nương cũng rất ít gặp. Các công tử tiểu thư của Khúc trang đều học võ, tôi rất muốn học, nhưng tìm họ họ cũng không dạy cho tôi, đặc biệt là Khúc Nghiên Nhi đó, vừa nhìn thấy tôi là nghiêng răng nghiêng lợi.

Tôi ra khỏi trang. Khúc trang được xây dựng ở lưng chừng núi, căn bản nhìn không thấy chợ phiên. Bộ dáng tử khí nặng nề.

“Mộ Dung Sở, hôm nay chính là ngày chết của người !”

“Ai chết ai sống còn chưa biết”.

“Ta phải vì 30 mạng người toàn gia ta báo thù ! Nạp mạng đi !”

Trước mặt có người đang đánh nhau. Tôi đi qua đó xem.

Một người áo đen và một người áo lam đánh đến không biết trời đất. Nhìn bộ dạng đều là hai cao thủ.

“Tổng Khai người đừng khoe mẽ, người có thể đánh bại ta sao ?” Người áo lam cười châm biếm, kiếm múa càng lúc càng linh hoạt. Người áo đen mắt thấy không địch lại, y nghiêng răng, đem một thứ trong người ném ra, một làn khói trắng vây lấy người áo lam, người áo lam một kiếm đâm qua, người áo lam né tránh, y phục bị đâm thủng một lỗ, máu tươi tràn ra, người áo lam trở tay dùng lực phóng kiếm qua, kiếm bay về

hướng người áo đen, người áo đen tránh không được, kiếm xuyên qua lồng ngực, thanh kiếm theo đà bay tới, cắm trên một thân cây.

Tôi vì quá ngạc nhiên nên không cẩn thận vấp phải cục đá dưới chân.

“Ai ở đó !” Người áo lam liếc mắt về bên này.

Tôi tự biết không tránh khỏi, đứng lên chạy đi, hi vọng có thể tránh được ánh mắt của y.

12. Chương 12: Mộ Dung Sở 2

Tôi vừa chạy được vài bước, thì có một bóng áo lam từ trên không bay đến, sau đó đáp xuống trước mặt tôi.

Người áo xanh đưa lưng về phía tôi, kiếm nắm trong tay. Thân ảnh cao lớn tỏa ra khí thế lạnh giá. Tôi cười nhẹ, tên này đã cướp đi khí chất ở hiện đại của tôi.

“Cười cái gì” . Y xoay người lại cười cười. Tôi vẫn đứng yên. Ánh mắt ấy, tướng mạo đẹp đẽ ấy, nụ cười ấm áp ấy, điều không giống là người trước mắt đang cười với tôi, mà anh ấy đối với tôi chỉ có hận mà thôi.

“Sở Sở...”

Tôi khẩn trương mở miệng nói ra cái tên mà rất lâu rồi không gọi.

Y khẽ cau hàng lông mày đẹp đẽ “ Người...”

Lăng Sở không phải đang ở hiện đại sao ? Làm sao vậy, y không phải Lăng Sở, tôi tự nói với chính mình, y không phải. Tôi lui về sau mấy bước, nhìn vào y.

Anh đưa tay đỡ lấy tôi, nhẹ nhàng nói : “ Em sao vậy ?”

Ngữ khí này, thanh âm này, tôi chỉ có một suy nghĩ, bất kể y có phải Lăng Sở hay không, tôi cũng bắt lấy y, giữ chặt lấy y. Tôi gục trong lòng y mà khóc : “Sở Sở ! Em rất nhớ anh !Anh đừng rời xa em, đừng hận em có được không !...”

Y không hiểu gì cả hỏi tôi : “Người làm sao vậy ? Ta không rời xa người, cũng không hận người...”.

Đã lâu rồi tôi không có khóc lớn như vậy, bắt đầu từ lúc cha mẹ mất đi, bắt đầu từ lúc tôi là lão đại của Hắc bang, bắt đầu từ lúc tôi giết người đầu tiên, bắt đầu từ lúc Lăng Sở rời xa tôi, bắt đầu từ lúc tôi chết đi...cho đến nay, tôi chỉ muốn ở trong lòng của người áo lam tuần tú này khóc một trận thật đã. Khóc xong tôi vẫn là Mộ Thiên Văn, khóc xong tôi vẫn có thể không có Lăng Sở...

Không biết khóc bao lâu, y vẫn cứ ôm lấy tôi không cử động. Tôi ngẩng đầu nhìn y : “Anh thật sự không hận em ? Anh thật sự không hận em đã giết bác của anh ?”

Y tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn gật đầu, y dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt tôi. Tôi mãi nguyện nằm trong lòng y, cũng bất kể y bị thương đang chảy máu, cũng bất kể y vốn không phải Lăng Sở, chỉ cần y gật đầu, thì tôi xem như Lăng Sở đã tha thứ cho tôi, tôi rất vui mừng.

Sau đó tôi mơ màng thiếp đi.

13. Chương 13: Mộ Dung Sở 3

Khi tỉnh lại đầu đau như sắp nổ tung, tôi sờ sờ đầu, nhìn bốn phía, hoàn toàn không phải phòng của tôi. Tôi kinh ngạc trong lòng : Đây là đâu ?

Tôi tung chăn ra đi xuống giường. Y phục vẫn là y phục tôi đã mặc, màu trắng, trên vai vẫn còn lưu lại vết máu.

Tôi ở cửa, cảnh xuân bên ngoài diễm lệ, vườn hoa với đủ loại hoa màu sắc rực rỡ, ong bướm bay lượn xung quanh. Tôi chỉ xác định được đây không phải là Thanh Phong Các, không phải Khúc trang, vậy thì đây là đâu ?

Tôi nhớ lại tình hình hôm qua, buổi chiều tôi xuống núi, đến giữa núi đụng phải hai người đang đánh nhau, sau đó nhìn thấy Lăng Sở...Không, không phải Lăng Sở, là một người ngoài, hình như anh ta...

“Tiểu thư, cô làm sao vậy ?” Một âm thanh đột nhiên xông đến, cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

Tôi nhìn người vừa mới đến, đó là một cô gái mặc chiếc váy dài màu xanh, khoảng hơn 15 tuổi. Mang theo một chút e thẹn và sợ hãi, còn có một chút ngưỡng mộ. Cô ta búi kiểu tóc của nhà hoàn, trên đầu cài một cây trâm xanh bích.

“Xin hỏi...đây là đâu vậy ?” Tôi hỏi cô ta.

Đối với vấn đề của tôi, cô ta tỏ ra rất hưng phấn : “ Đây là Mộ Dung Sơn trang ! Tiểu thư cô không biết sao ? Trên giang hồ ngoài trừ Ma giáo thì thế lực lớn nhất là Mộ Dung Sơn trang ! Sau đó mới là Khúc trang và Tụy Linh Cung”. Cô ta ngừng một lát “Em tên Trình Thanh, sau này tiểu thư cứ gọi em là Thanh Nhi”.

“Ừm”. Tôi lạnh nhạt đáp lại. Thì ra nơi này là Mộ Dung Gia mà Nghĩa mẫu từng nhắc tới. Thật không ngờ tôi lại đến đây. Khúc trang tìm không được tôi, nghĩa mẫu bọn họ nhất định rất lo lắng.

“Đúng rồi Thanh Nhi, làm sao tôi đến đây được ?”

Trên mặt Thanh Nhi lộ vẻ kính ngưỡng “ Tiểu thư, hôm qua là nhị công tử ôm cô về đây, còn phân phó bọn em chăm sóc tốt cho cô”.

“Vậy Nhị công tử của các người là ai ?” Tôi hỏi một câu không đầu không đuôi.

Thanh nhi ngạc nhiên “Cô ngay cả Mộ Dung Nhị công tử mà cũng không biết ư ! Người là đối tượng của tiểu thư nhà hoàn trên dưới toàn trang bọn em, không, ngoại trừ Mộ Dung sơn trang ra, còn rất nhiều người biết Nhị công tử của bọn em tuần lãng phi phạm”.

“Tên của y là gì ?”

Mặt Thanh nhi ửng đỏ, cúi đầu nói với tôi : “Mộ Dung Sở...”

Sở Sở ?

Tôi cười khổ, mơ chính là mơ, là vậy đó, Lăng Sở sẽ không tha thứ cho tôi.

“Ta nói cho ông biết Lăng Dữ Chí ! Ông dám lường gạt tôi ! Ông có biết hậu quả của việc gạt tôi là gì không !”

“Tôi...Tôi bây giờ đích thực không có tiền, tôi, tôi không biết tại sao tiền của công công ty lại không có, cho nên không trả cô được.....cô tha cho tôi đi....suy cho cùng cha cô với tôi cũng từng hợp tác...”

“Vậy ông gạt tôi 140 vạn thì sao ? Thành ý hợp tác mà ông nói đâu ? Mộ Thiên vẫn tôi ghét nhất lường gạt ! Tô Cách, đem súng của tôi lại đây !”

“Đừng...đừng, tôi sẽ trả tiền cho cô mà, tôi sẽ trả, tôi sẽ...”

“Tính cả lãi, trả tôi 500 vạn !”

“Cô...Mộ Thiên Vẫn, cô cố ý dồn tôi đến đường cùng !”

“Hừ, ông vốn không có tiền ! Tô Cách nói với tôi, ông đã sớm đặt vé máy bay đi Melbourne, 7h40 tối mai đúng không ? Muốn tôi đuổi đến Úc để tìm ông sao ? Ông không cần đi Melbourne nữa, cũng không cần trả tiền, tối nay tôi sẽ tiễn ông một đoạn !”

“Tiểu thư, cô làm sao vậy ?” Thanh nhi quan tâm hỏi.

14. Chương 14: Mộ Dung Sở 4

Tôi lắc đầu.

“Vậy tiểu thư, Thanh nhi đưa cô đi dạo quanh Mộ Dung Sơn trang nha !” Thanh nhi rất vui vẻ làm hướng dẫn.

Tôi gật đầu, cùng với cô ấy đi dạo trong Mộ Dung Sơn trang. Thiết kế bố cục của Mộ Dung Sơn trang so với Khúc trang đích thực hoa lệ hơn rất nhiều.

“Trước mặt là nơi mà Trang chủ dạy các công tử luyện kiếm, chúng ta cũng đừng đi qua đó, để tránh không cẩn thận bị thương”.

Tôi cười cười, đây là nơi luyện võ công, Mộ Thiên Vãn tôi có lí gì không đi chứ ?

Tôi kéo Thanh nhi đi đến đó, chỉ xuyên qua lá cây nhìn thấy một vài nhân ảnh đang chuyển động.

“Thiện nhi, kiếm pháp của con lúc nào mới có thể tiến bộ đây, con bây giờ ngay cả 50 chiêu của Tuyên nhi cũng tiếp không được, càng không thể nói tới Sở nhi”.

Một thanh âm non nớt vang lên, nghe thanh âm dường như chỉ mới 10 tuổi : “Cha, cha thiên vị, cha dạy Tuyên ca ca và Sở ca ca kiếm pháp cao thâm, mà lại dạy Thiện nhi học kiếm pháp mà Thiện nhi không muốn học, Thiện nhi đương nhiên không có tiến bộ !”

“Ha ha, thực ra, ta còn một bộ võ công tuyệt học, để xem trong mấy người các con căn cơ tốt hơn, đủ để luyện tập. Chỉ sợ Thiện nhi không đạt được. Ta vẫn khá xem trọng Sở nhi, kì tài võ học trời sinh”.

“Cha, người còn nói người không thiên vị ! Có cái gì tốt cũng đều cho Sở ca ca !”

“Cha” Một thanh âm trầm đục vang lên.

“Có chuyện gì, Tuyên nhi ?”

“Hôm qua con nghe nói hình như nhị đệ mang một cô gái về”.

“Thật không ? Ha ha” Mặt tôi nóng lên, Thanh nhi cũng xấu hổ kéo kéo y phục của tôi. “ Là cô gái như thế nào mà Sở nhi nhìn trúng vậy ?”

“Cha, người ít nói lại hai câu được không, Thiện nhi đang đợi người dạy kiếm đó”.

“Ha ha, nhị đệ con cũng biết xấu hổ sao ?”

Thanh nhi cúi đầu mừng thầm, tôi cảm thấy buồn bực không nói lên được, nên kéo Thanh nhi “Chúng ta đi”.

“Nhưng tiểu thư, không phải cô muốn tìm Nhị công tử sao ?” Thanh nhi không hiểu.

Tôi trừng mắt với cô ta, “Ta nói tìm lúc nào ?” Tôi chỉ muốn đến học lén võ công. Nhưng tại sao muốn học lén là mỗi lần xem không được vậy.

Tôi dứt khoát bỏ lại Thanh nhi đi trước.

Tôi đột nhiên có một cảm giác mãnh liệt, rất muốn đi ra ngoài. Tuy rằng không biết tại sao. Dường như nếu tôi không đi ra sẽ hối hận cả đời.

“Tiểu thư, Nhị công tử kêu Bích nhi chuyển lời nói ngày mai cô sẽ đi gặp Trang chủ, ngày mai công tử sẽ đến tìm tôi”. Thanh nhi nói với tôi.

“Thanh nhi, nếu như em thấy Mộ Dung Sở, nói với y ta tên Mộ Thiên Vãn”.

Thanh nhi gật đầu “Tiểu thư, cô ngủ đi. Có điều em cảm thấy cô tự mình đi nói sẽ tốt hơn, dù sao thì ngày mai cô cũng gặp công tử”.

Tôi cười không nói gì.

15. Chương 15: Minh Sát Bí Ẩn

Qua nửa đêm, mọi người đều say giấc. Thanh nhi cũng lên giường ngủ. Ngủ rất say.

Tôi nhẹ nhàng xuống giường, ra khỏi phòng, đi thẳng một đường, giống như tôi biết đường đi nước bước ở Mộ Dung Sơn trang vậy. Rất nhanh tôi tìm thấy cửa lớn, tôi kinh ngạc, đường đường là Mộ Dung Sơn trang, lúc này lại không có thị vệ.

Tôi phát hiện thấy có gì đó không đúng, lúc tôi ra khỏi cửa một người cũng không thấy, nhưng tôi không suy nghĩ nhiều, tay tôi đã mở cửa lớn của Mộ Dung Sơn trang. Lúc mở cửa phát ra âm thanh “kèn kẹt”, vang vọng lại trong sơn trang yên tĩnh.

Tôi cẩn thận từng tí ra khỏi Mộ Dung Sơn trang. Kỳ lạ, sơn trang này không phải xây dựng ở lưng chừng núi mà xây ở vùng ngoại ô không một bóng người.

Nửa đêm gió thổi rất lớn, bên ngoài sơn trang rất tối, căn bản không nhìn thấy đường. Tôi nhắm mắt lại. Chỉ cần có một tia sáng, thì sẽ giống tình hình lúc tôi chết, chỉ cần thêm một Tây Môn Ngạo. Tôi cười lạnh, Tây Môn Ngạo làm sao ngờ tôi vốn không chết.

“Người cuối cùng đến rồi”.

Một âm thanh âm u phảng phất bên tai tôi.

“Người là ai ?” Tôi mở to mắt, trước mắt là một người tóc dài áo đỏ.

“Ta ?” Y cười lớn, thanh âm sắc bén xuyên đến bên tai tôi “Ta, ta không phải người ! Ha ha !”

“Vậy người tìm ta có việc gì ?” Tôi cười châm biếm.

Y sững sờ một lát “Người làm sao biết ta tìm người ?”

“Mộ Dung sơn trang không có thủ vệ, trên đường tới đây cũng không có nha hoàn đầy tớ, cửa lớn không khóa, giờ nghĩ lại, chỉ e là do người làm thôi !”

Y lại cười lớn : “Rất tốt, rất tốt ! Người được Minh Sát ta chọn quả nhiên đều không phải tầm thường !”

Y quay đầu lại, ánh mắt màu đỏ ẩn chứa tia khát máu, tuấn mỹ như thần tiên trên trời.

“Người là nam hay nữ ?” Tôi hỏi.

Y một thân hồng y, mái tóc đen dài như thác nước buông rủ xuống gót chân, ngón tay thon thả mà trắng xanh, cả móng tay cũng màu đỏ. Toàn thân tản ra khí chất áp bức khiến người ta sợ hãi.

“Ta ?” Miệng y câu ra một nụ cười châm biếm “Ta đương nhiên là nam, người không nhìn ra ư ?”

Tôi đương nhiên nhìn ra, nhưng ai kêu y xinh đẹp như vậy. Tôi nhỏ giọng thì thầm.

“Mộ Thiên Vãn”. Y nhàn nhạt nói.

“Người làm sao biết tên ta ?” Tôi không lộ cảm giác nói.

“Mộ Thiên Vãn, Nhị tiểu thư mất tích của Khúc trang, được Mộ Dung Sở mang về Mộ Dung Sơn trang, ta lẽ nào lại không biết ?” Y dừng lại một lát “Đương nhiên, còn là con gái đã chết của Cung chủ Tụ Linh Cung Linh Tương Thiên”.

16. Chương 16: Minh Sát Bí Ẩn 2

Tôi không nói gì, nhưng trong lòng đã chấn động dữ dội. Xem ra Linh Tương Thiên kia chính là chủ nhân của thân thể này. Tôi đúng là tốt số, có quan hệ với hai đại sơn trang và một đại cung.

Y nghiêng nghiêng đầu “Tuy ta rất hiểu kì muốn biết sao ngươi lại tới đây, nhưng ta sẽ không hỏi ngươi. Ta chỉ cần ngươi giúp ta một việc”.

“Việc gì ?”

“Ta sẽ dạy ngươi võ công không ai đánh lại, ngươi giúp ta giết một người !” Y nhẹ nhàng búng ngón tay.

“Ngươi bản thân cũng có võ công giỏi như vậy, tại sao không tự mình động thủ đi. Nếu ta phải giết người, ta sẽ tự mình giết, tận mắt nhìn thấy kẻ đó chết trong tay mình !” Mắt tôi trở nên lạnh lẽo, nếu sớm biết Mã Lục thuê Tây Môn Ngạo đến giết tôi, tôi không nên chỉ cho hắn một phát, quá dễ dàng cho hắn !.

Minh Sát nhìn tôi một cách kì quái, sau đó lại cười lớn : “Đây chính là người ta chọn ! Ngươi quả nhiên không phải là Linh Tương Thiên nhu nhược năm đó nữa ! Ngươi là Mộ Thiên Vãn, một nữ tử thủ đoạn ngoan độc !” Tay y rất tự nhiên đặt trên chân mày tôi, một loại nhiệt độ băng giá giống như của người chết. “Ai lại nghĩ một cô bé 13 tuổi lại nói ra những lời này, mà còn là Linh Tương Thiên ôn nhu xinh đẹp năm nào !”

Tôi lạnh lùng nhìn y cười xong.

Y vẫn luôn nhìn tôi, dường như muốn nhìn xuyên thấu tôi.

“Đi với ta !”

“Đi đâu ?”

“Ta dẫn ngươi đi Minh giới “ Ngữ khí không thương lượng

“Bao lâu ?”

Y cười cười : “Lấy căn cơ và trí tuệ của ngươi, ít nhất nửa năm, nhiều nhất ba năm”

Tôi lặng lẽ không nói.

Trong gió dường như truyền đến giọng thì thầm của y : “Hào kiếp.....rất nhanh sẽ đến”.

17. Chương 17: Minh Giới Địa Cung 1

“Keng” . Thanh kiếm trong tay tôi rớt xuống mặt đất đen tối.

Tôi giận dữ nhìn Minh Sát : “Ngươi có phải có bệnh không, ba lần bốn lượt đánh úp vào cổ tay ta !”

Y cười quỷ mị : “Cái ta cần là ngươi giữ chặt kiếm không buông. Nếu kiếm mất đi, mạng của ngươi cũng mất luôn !”

Tôi trừng mắt nhìn y, nhặt kiếm lên tiếp tục luyện tập.

“Hãy nhớ Huyền Minh kiếm pháp và khẩu quyết nội công mà ta dạy ngươi, nhưng bởi vì ngươi không có nội công, kiếm pháp tốt như thế nào cũng như không. Ta cũng không có nhiều thời gian dạy ngươi luyện công”

Y nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi không nói gì.

“Ngươi cứ ở đây từ từ luyện tập, ta ra ngoài”. Lời nói của y vẫn ở bên tai tôi, mà người đã bay đi không thấy.

Tôi vút kiếm đi, nằm trên mặt đất nghỉ ngơi.

Đến đây đã 3 tháng, tôi vẫn rất lười biếng. Xem ra nửa năm học xong là điều không thể. Ba tháng tôi không đụng đến thực vật, cũng không có nhìn thấy ánh mặt trời, mỗi ngày đều ở Địa cung sáu mươi mấy mét dưới đất. Ở đây tràn ngập mùi máu tanh và hắc ám.

“Còn làm biếng ?” Một cổ gió lạnh thổi vào sau gáy tôi. Nhắm mắt cũng biết y đã quay lại.

“Chỉ nghỉ ngơi một lát thôi mà”. Tôi tiếp tục trở mình “Luyện rồi luyện, phiền chết được”.

“Xem ta mang về cho ngươi cái gì này ?” Tôi giật mình xoay người lại.

Minh Sát đem một người huyết nhục mơ hồ từ sau lưng ném ra. Y nhắm chặt hai mắt, trên đầu vẫn đang chảy máu, toàn thân đỏ tươi, từ xa nhìn thấy giống một người đỏ.

Tôi nhìn chăm chăm người đó “Đây là ai ?”

Minh Sát không chút để ý nói “Trang chủ Tuyệt Tình Sơn trang mới nổi lên trên giang hồ Đoạn Phi Thường, võ công không dưới Mộ Dung Lệnh”.

“Mộ Dung Lệnh là ai ?” Trong Mộ Dung Sơn trang hình như không có nghe qua tên này.

“Trang chủ Mộ Dung Sơn trang”. Y ném cho tôi một ánh mắt kiểu “ngươi ngay cả cái này cũng không biết”.

“Nếu ngươi luyện thành Huyền Minh kiếm pháp, vậy võ công và kiếm pháp của các môn phái khác ngươi chỉ cần liếc mắt là có thể ghi nhớ luyện tập. Loại võ công này chỉ âm chỉ độc, ngươi phải học cách khống chế. Nếu động chân tình, sẽ chịu nổi khổ vạn độc xuyên thân”

Y nhìn Đoạn Phi Thường “ Tuyệt Tình kiếm pháp của hần ta đã biết hết, lưu lại cũng chẳng có tác dụng gì. Ngươi hút hết nội lực của hần đi !”

Tôi đứng yên “Ta không biết hút nội lực”

“Ta nắm cổ tay của hần, ta đem nội lực của hần từ đan điền chuyển đến hai tay, để hai tay ngươi hút lấy”. Minh Sát giăng giải cho tôi nghe.

Tôi nửa hiểu nửa không mà làm, hai tay giao với tay của Đoạn Phi Thường. Quả thực Minh Sát đem nội lực của hần chuyển đến tay tôi. Một dòng nhiệt khí như có như không thông qua tay tôi chuyển vào bên trong cơ thể. “Đây chỉ là sơ cấp thôi, đợi nội lực ngươi thâm hậu hơn, ngươi tự mình có thể hút lấy”.

Tôi vận động tứ chi, cảm thấy toàn thân đều được dòng nhiệt khí đó xâm nhập, cuối cùng tôi đem toàn bộ áp chế tại đan điền, đứng dậy đi lại cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn, không uổng phí. Minh Sát nhìn tôi cười “ Mấy ngày nữa ta lại tìm thêm vài người. Sau khi ngươi luyện thành nội lực ta sẽ dạy ngươi khinh công. Khinh công này không giống như trên giang hồ. Bây giờ ngươi luyện thành Huyền Minh kiếm pháp trước, phối hợp phát huy nội lực, luyện sẽ nhanh hơn. Sau khi luyện xong, ta sẽ múa một lần võ công của các đại môn phái, ngươi hãy nhớ lấy”.

18. Chương 18: Minh Giới Địa Cung 2

Tôi đang định nói, Minh Sát lại nói : “Ta sẽ không tìm Khúc Kinh Thiên và Mộ Dung Lệnh để ngươi luyện công, có điều Tục Linh Cung ta sẽ tìm. Muốn ngươi không còn quan hệ với chúng, ngươi đã không còn là Linh Tương Thiên”.

Tôi gật đầu.

Minh Sát đưa cho tôi một viên đan dược màu đỏ “ Uống đi, tốt cho việc luyện công của ngươi, đồng thời uống nó rồi ngươi có thể không cần ăn thực vật”.

Tôi nuốt nó xuống bụng, cảm lấy kiếm, phối hợp với nội lực để luyện tập.

Đột nhiên cổ tay nhói đau, ngón tay hơi hé mở, kiếm có xu hướng rơi xuống. Tôi khấn cấp bắt lấy, ngừng đầu, nhìn thấy Minh Sát mỉm cười “Có nội lực thực tốt, cuối cùng cũng không bị rớt kiếm”.

Tôi hồi phục, tặng cho y một nụ cười tự nhận là quốc sắc thiên hương, trong lòng thì nguyên rửa y tám mươi lần “Vậy đánh nhẹ chút được không ! Đau chết được !”

Hai tháng sau, Huyền Minh kiếm pháp đã luyện thành công. Bộ kiếm pháp này đúng là không phải người luyện, chỉ có kẻ quỷ quái như Minh Sát mới nghĩ ra thôi. Từ đó đến nay, Minh Sát đã tìm rất nhiều người võ công cao cường đến bồi tôi luyện võ, không phải bang chủ môn phái mới nổi thì là những nhân vật số một số hai trên giang hồ trừ Mộ Dung gia và Khúc gia. Sau khi luyện xong, nội công của bọn họ đều chuyển hết cho tôi, vậy là nội lực của tôi không ngừng tăng lên. Ở lại Minh Giới Địa Cung cũng đã hai năm, đối với thế giới bên ngoài tôi không biết gì cả. Đôi khi tôi cũng nghĩ đến cuộc sống ở Khúc gia trong 2 năm qua và cả người tên Mộ Dung Sở giống hệt Lăng Sở kia.

Minh Sát múa một lần Tuyệt Tình kiếm pháp của Đoạn Phi Thường ở trước mặt tôi, tôi ghi nhớ thật tỉ mỉ. “Thiên Vãn, ngươi đã có bản lĩnh nhìn qua là nhớ và võ công của rất nhiều môn phái trên giang hồ, thêm vào khinh công và Huyền Minh kiếm pháp mà ta dạy, ngươi đã là thiên hạ vô địch. Mà nội công thì thâm hậu, ngay cả ta cũng tự nhận không bằng”

Tôi đắc ý trừng mắt với y “Đương nhiên rồi, nội công của nhiều người như vậy đều hấp thụ trên người ta, không vô địch thiên hạ mới lạ”

Minh Sát sững người, cười lớn “Ha ha, không hổ là đồ đệ tốt mà ta dạy được. Vậy đi, ta tặng cho ngươi một lễ vật đặc biệt, xem như mừng sinh thần 15 tuổi của ngươi”. Trong mắt y ánh lên tia sáng đặc biệt, “Nha đầu, có ai nói cho ngươi biết, ngươi hiện tại đúng là tuyệt sắc không ?”

Tôi cười khổ “ Bản thân ta còn không nhìn được mình lớn lên ra sao, ta làm sao biết ?”

“Nếu ngươi hành tẩu giang hồ với dáng vẻ này đúng là sẽ được nhiều người yêu thích đấy” Y lại cười “Linh Chức Vân cũng phải xếp sau ngươi”

“ Linh Chức Vân là ai ?” Tôi hỏi y.

19. Chương 19: Linh Chức Vân 1

“Tỷ tỷ ngươi”. Y lại nhìn tôi một cái, “Hiện tại đã không còn là tỷ tỷ của ngươi nữa. Linh Tương Thiên đã chết. Năm đó là cô ta đồ kị hạ độc, quảng Linh Tương Thiên ở ngoại ô để độc chết. Sau khi mẫu thân Linh Tương Thiên – Tụ Linh Cung Chủ 6 tháng trước bị hộ pháp Ma giáo giết chết, Linh Chức Vân đã trở thành Cung chủ Tụ Linh cung”.

“Vậy,” tôi hỏi y “ Lễ vật ngươi tặng ta chính là Linh Chức Vân ?”

“Thông minh. Sinh thần của ngươi đã qua 3 tháng trước rồi, cho nên ta tặng bù cho ngươi”. Y “hắc hắc” hai tiếng một cách gian xảo.

“Ngay cả ta còn không rõ sinh thần của ta, ngươi làm sao biết ?” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì ta là Minh Sát, con người có rất nhiều chuyện không biết, nhưng quỷ thì biết hết”.

“Vậy ngươi là quỷ sao ?”

Y lộ ra một loại biểu hiện mờ mịt “Cứ cho là vậy”.

Vậy là chúng tôi đều trở nên trầm mặc.

Minh Sát lại rời đi khi tôi không biết. Tôi buồn chán đi tới đi lui trong Địa Cung. Địa Cung đúng là rất lớn, trên vách đá ánh lửa lay động, giống như từ trước tới nay đều không tắt bao giờ. Thế giới hắc ám không có ánh mặt trời, cũng không biết ban ngày ban đêm và ngày tháng, thật không hiểu làm sao Minh Sát có thể ở một chỗ như thế này.

“Thiên Vẫn nha đầu, ta về rồi !” Thanh âm âm u của Minh Sát truyền xuống dưới Địa Cung.

Tôi quay đầu lại nhìn, trong tay y cầm một vật không biết là gì. “Đây là gì ?” Tôi hiếu kì hỏi.

“Linh Chức Vân”. Y đem món đồ trong tay ném xuống đất.

Tôi cẩn thận xem, mái tóc dài che khuất nửa mặt của cô ta, tôi kéo tóc qua một bên, Linh Chức Vân cũng được xem như một mỹ nhân, dung mạo có vài điểm giống nghĩa mẫu, nhưng không mềm mại đáng yêu như nghĩa mẫu, thoát nhìn, giống như một nữ tử nham hiểm cay độc.

Linh Tương Thiên đã chết, dung mạo của tôi như vậy đúng là sẽ dọa chết cô ta, thêm vào tình cảnh ở Địa Cung, thật giống với địa ngục. Tôi cười một cách xấu xa mấy tiếng.

“Người cười cái gì ?” Đến lượt Minh Sát hiếu kì. Tôi quay đầu đi, không nói với y.

Y cũng cười : “Đừng cho rằng ta thật không biết người đang nghĩ gì”.

Lúc tôi chuẩn bị nói, Linh Chức Vân đã tỉnh lại. Cô ta vừa nhìn thấy tôi, kinh ngạc la lên : “Linh Tương Thiên !”

“Đúng, là ta” Tôi lười nhác trả lời, “ Rất ngạc nhiên à, ta không có chết” Tôi định chọc tức chết cô ta.

“Vậy đây là...” Cô ta quan sát xung quanh, lại nhìn tôi một cách căm thù, “ Linh Tương Thiên ta biết là người, tuy người đã lớn, nhưng ta vẫn nhận ra người ! Người chưa chết ? Còn bắt ta đến nơi ma quỷ này, người cho rằng ta sẽ sợ người sao ? Ta thật hối hận đã không độc chết người !” , cô ta nhổ một bãi nước bọt trên đất, “ Người không phải là người không có võ công sao ? Muốn giết ta căn bản là không thể nào !”

“Nha đầu, người đầu tiên ta muốn người giết chính là cô ta – Linh Chức Vân”. Minh Sát nói không chút tình cảm. Linh Chức Vân chú ý đến Minh Sát : “Người là ai, sao lại giết ta ?”

“Ta không giết người, ta chỉ muốn nàng giết người” Minh Sát lạnh lùng nói, ném thanh kiếm trong tay đến chỗ Linh Chức Vân “Đánh với nàng một trận”.

Tôi xoay người đi lấy kiếm “Nha đầu, xem kỹ chiêu thức của cô ta. Sau khi học xong, vậy võ công hiện có trên giang hồ người đều có”.

20. Chương 20: Linh Chức Vân 2

Linh Chức Vân vùng kiếm đâm về phía tôi với tốc độ cực nhanh, tôi dùng kiếm đỡ, tránh được sự tấn công của cô ta, cô ta vừa trở tay đã bị tôi né được. Tôi hoàn toàn không tấn công cô ta. Đối phó với cô ta dễ như trở bàn tay, nhưng cô ta là Cung chủ Tục Linh Cung, Tục Linh kiếm pháp tuyệt hảo, lập tức giết chết cô ta quá đáng tiếc, học trước đã rồi hãy nói.

Tôi xem kiếm pháp của cô ta, một chiêu một thức đều nhớ rất kỹ, tấn công, khống chế, tổn thương, cuối cùng mới giết chết kẻ địch. Chiêu kiếm dày đặc gió không lọt qua. Tôi chỉ luôn né tránh. Cô ta rất đặc ý, nhưng dường như rất ngạc nhiên vì không thể tổn thương đến tôi chút nào. Tôi nhanh chóng nắm được điều tinh túy trong đó, linh ngộ được huyền diệu của Tục Linh kiếm pháp. Tôi đột nhiên lộ ra tia cười nhạt : “Người không còn hữu dụng nữa”. Kiếm của tôi vừa đánh ra hạ gục được cô ta, sau đó nhanh chóng xuyên qua cơ thể cô ta, động tác hoàn thành trong một thời gian ngắn. Linh Chức Vân kinh ngạc nhìn tôi, lại nhìn thanh kiếm đang xuyên qua bụng, cảm hận nói : “Linh...Tương Thiên, ta lại...không đánh....lại người”.

Cô ta trừng to hai mắt ngã trên mặt đất, trên mặt còn mang theo sự sững sờ.

Tôi lạnh lùng nhìn thi thể Linh Chúc Vân. Minh Sát vỗ vỗ vai tôi : “Người có thể ra ngoài rồi. Sau nửa tháng, Đại hội võ lâm sẽ cử hành, người giúp ta giết hai người”.

Tôi ngẩng đầu nhìn y. Trong mắt y hiện lên tia ác liệt, ánh mắt màu đỏ máu dưới sự phản chiếu của ánh lửa phát ra tia sáng dị thường.

“Người thứ nhất là giáo chủ Ma giáo Gian Tập Lũng, người thứ hai là Minh chủ võ lâm Chu Lâm Phong !”

“Được”. Tôi trả lời nhẹ nhàng, thu kiếm vào trong vỏ. Y cúi đầu nhìn tôi, “Bảy người khác ta nghĩ ra sẽ tìm người. Yên tâm, ta lúc nào cũng có thể tìm được người”.

Tôi gật đầu xoay người chuẩn bị đi, “Nhớ kỹ, trên giang hồ tuyệt đối không động chân tình, một khi động chân tình, cơ hội chết càng lớn”. Y ngồi xuống trước mặt tôi : “Linh Chúc Vân không phải lễ vật ta tặng người. Cái này mới đúng”. Y lấy từ trong người ra một sợi dây chuyền có một viên đá quý màu đen rất lớn “ Đây gọi là Hắc ám linh ngọc, người đeo nó có thể giải độc cũng có thể tăng công lực”. Y cẩn thận đeo vào cho tôi, lại vỗ vỗ vai tôi, “Người không biết đường ra, ta đưa người đi”.

Tôi đột nhiên có chút không ổn, miễn cưỡng khắc chế mới không biểu lộ ra bên ngoài. Minh Sát dường như nhìn ra, cười nói với tôi : “Không sao, còn có cơ hội gặp mặt mà”. Tay y che mắt tôi lại, tôi chỉ cảm thấy bên tai gió thổi từng cơn, thân người bay lên không. Rất nhanh, chân tôi đã chạm đất. Tôi mở mắt ra nhìn, là một thảm cỏ rất lớn. Tôi khúc khích cười : “Khinh công của ta cũng có thể nhanh như vậy !”

Y cười vỗ đầu tôi : “Tạm biệt, sống cho tốt”. Tôi ra sức gật đầu. Thoắt cái đã không thấy Minh Sát đâu.

Tôi nhin không được rơi lệ tại chỗ. Không biết qua bao lâu, sắc trời đã tối, tôi thở dài rời đi.

21. Chương 21: Trở Lại Khúc Trang 1

Đến tối tôi vẫn chưa ra khỏi đồng cỏ, tôi leo lên cây ngủ một giấc. Tôi tỉnh dậy khá sớm vì ánh nắng chiếu vào. Tôi thoát cái đã nhảy xuống đất, tìm nguồn nước để rửa mặt.

Tôi nhanh chóng phát hiện trước mặt có một hồ nước, tôi vốc nước lên rửa mặt. Trong Địa Cung hiểm có được nguồn nước ấm áp như vậy, cũng không có ánh dương ấm áp như vậy. Đột nhiên, tôi nhìn thấy trong nước một nữ tử tuyệt sắc, ánh mắt đen nhánh trong suốt như pha lê, sóng sánh lưu chuyển, mềm mại đáng yêu, nhưng sự lạnh lùng kiêu ngạo hiện giữa trán khiến người khác chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, thoát nhìn như nữ thần chỉ để nhìn mà không thể khinh bạc được. Một thân bạch y, tóc đen tự nhiên, chỉ là sắc mặt có chút nhợt nhạt, phảng phất như đã lâu không thấy ánh mặt trời.

Là tôi sao ? Đây đúng là tôi ?

Đột nhiên tôi nhớ đến lời Minh Sát nói : “Nha đầu, có ai nói cho người biết, người hiện tại đúng là tuyệt sắc không ?” “Nếu người hành tẩu giang hồ với dáng vẻ này đúng là sẽ được nhiều người yêu thích đấy”

Tôi lắc đầu cười , dung mạo này gây ra nhiều chú ý, không tốt cho việc hoàn thành nhiệm vụ.

Tôi mở hành trang, đây là do Minh Sát chuẩn bị cho tôi, sau khi y đeo Hắc ám linh ngọc cho tôi đã đưa hành lí cho tôi. Trong đó có bạc và ngân phiếu, xem ra cũng rất dụng tâm, còn có vài bộ y phục mới để thay, đều là màu trắng, chất liệu mềm mại. Sau đó, tôi còn nhìn thấy một miếng vải đặc biệt, màu trắng hơi trong suốt – Minh Sát ngay cả mạng che mặt cũng chuẩn bị cho tôi, đúng là tỉ mỉ. Trong lòng tôi tràn ngập vui sướng. Mau chóng lấy mạng che đeo lên mặt.

Lúc trưa, tôi đã đến thị tập (chợ). Tôi tìm một tửu quán có vẻ náo nhiệt dùng cơm. Càng náo nhiệt càng dễ nghe được chuyện lớn trong giang hồ.

Quả đúng như vậy, tôi vừa mới ngồi xuống, những người ở bàn đối diện đang lớn tiếng thảo luận.

“Đã nghe gì chưa ? Cung chủ Tụy Linh Cung Linh Chúc Vân mất tích rồi !”

“Đã nghe từ lâu, thời gian này luôn có người mất tích không rõ nguyên nhân, không biết là chuyện gì nữa”.

Có người thần thần bí bí góp vào : “Có người nói, buổi tối nhìn thấy một con ma mặc bộ đồ đỏ bay tới bay lui, sau đó sẽ có người mất tích”.

Có người được bỏ nhỏ trở nên thích thú : “Sao ? Con ma đó trông thế nào ?”

“Là dạng rất tuần mỹ, không biết là nam hay nữ, chớp mắt thì đã không thấy đâu !”

Lúc này, một thiếu niên áo xanh mang kiếm ngồi trong góc đứng lên : “Chuyện nghe đồn không đáng tin cậy ! Nửa tháng sau chính là Đại hội võ lâm ! Tại hạ nghĩ là chuyện tốt mà bọn Ma giáo làm, muốn quấy nhiễu tâm trí nhân sĩ chính phái chúng ta. Khúc gia và Mộ Dung Sơn trang đều không mất người, ai cũng biết Khúc trang và Mộ Dung Sơn trang thế lực lớn, chắc chắn Ma giáo không dám đến quấy nhiễu họ”.

“Lời của tiểu huynh đệ nói rất có lý. Ta còn nghe nói hai năm trước Mộ Dung Sơn trang Nhị công tử đã từng cứu một thiếu nữ, nghe nha hoàn đó nói vị thiếu nữ kia xinh đẹp tuyệt diệu, chỉ đáng tiếc ngày thứ hai thì đã mất tích. Không biết có liên quan đến chuyện này không. Ma giáo trước hết phải người thám thính hư thực ở Mộ Dung Sơn trang”.

“Không phải đâu, vị nữ tử đó hình như là Khúc trang Nhị tiểu thư. Mộ Dung Sở đã từng đi tìm, phát hiện vị nữ tử đó là Nhị tiểu thư mất tích của Khúc trang, tên Mộ cái gì đó. Đúng rồi, tên là Mộ Thiên Vãn”.

“Chắc là bị con ma kia bắt đi rồi. Đúng là hồng nhan bạc mệnh mà”.

Một đám người lắc đầu thở dài.

Tôi vừa uống trà vừa cười : Đám nhân sĩ này thật biết suy nghĩ. Có điều tôi đích thực là bị Minh Sát bắt đi.

22. Chương 22: Trở Lại Khúc Trang 2

Tôi ăn một bữa no nê ở tửu quán đó, bù cho hai năm qua không nếm mùi thức ăn. Vẫn là thực vật tốt hơn, so với đan dược kia tốt hơn nhiều. Đúng là không hiểu nổi làm sao Minh Sát sống được, lần sau phải đem vài món cho y ăn mới được.

“Khách quan, tổng cộng hai lượng bạc” Tiểu nhị nhiệt tình tiếp đãi.

Tôi lấy từ trong tay nải đưa cho y hai lượng bạc, sau đó xoay người rời đi.

“Dạ, cảm ơn khách quan, khách quan đi từ từ !”

Tôi vừa đi vừa tính toán : vẫn còn hai tháng nữa mới tới Đại hội võ lâm, nửa tháng này đi đâu đây ? Lúc đó Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong đều sẽ đi, vậy tôi có thể một lần giết cả hai, không cần phí công phí sức đi tìm họ. Đột nhiên tôi có một ý nghĩ, chính là tôi rất muốn trở về thăm nghĩa mẫu, suy cho cùng bà cũng là người đầu tiên đối xử tốt với tôi ở thế giới này. Quyết định xong, tôi đi về phía Khúc trang.

Lúc đến chân núi, tôi nhìn thấy có rất nhiều người lên núi, chắc là đi Khúc trang. Mà tất cả đều mang đại lễ, trên mặt còn điểm thêm vẻ vui tươi. Không lẽ có người kết hôn ? Tôi nghĩ tới nghĩ lui, có thể thành thân ở Khúc trang tuyệt đối không thể là Khúc Nghiên Nhi, chỉ có ba người Khúc Diệp Thương, Khúc Vô Loan, Khúc Tử Phong.

Tôi tiếp tục nghĩ, kéo một cành cây để bay lên. Tôi nhanh chóng đến được cửa lớn của Khúc trang. Trên đất trải đầy giấy màu, treo hai đèn lồng đỏ, trên biển còn gắn hoa đỏ. Khúc Kinh Thiên đứng trước cửa chấp tay hành lễ : “Hoan nghênh các vị đến tham gia hôn lễ của Thương nhi !”

“Khúc Trang chủ, không dám, hôn lễ của Khúc thiếu gia chúng tôi sao lại không tham gia ? Khách khí rồi, khách khí rồi”.

Tôi dựa vào tường cao khoảng năm, sáu mét, nghĩ nếu tùy tiện đi qua như vậy không tốt lắm, vậy là tôi dậm xuống đất một cái, mau chóng vượt qua bức tường.

Khúc trang vẫn như trước không có thay đổi gì. Tôi nhẹ nhàng chuyển hướng đi đến Thanh Phong Các. Tim đập “thình thịch” trong ngực. Tôi có một chút vui mừng cũng có chút sợ hãi.

“Đứng lại !” Một âm thanh quen thuộc vang lên, “ Lén lút lút lút trong Khúc trang, ngươi là ai ?”

Tôi xoay người lại nhìn, là Khúc Vô Loan. Tôi cũng không nói gì, rút kiếm đâm tới . Hắn không ngờ tôi đột nhiên xuất chiêu, thế là dùng vỏ kiếm cản lại, nhanh chóng rút kiếm ra đánh với tôi. Võ công của Khúc gia tôi nhìn năm năm, đã nhớ hết từ lâu, thế tiến công của hắn mau chóng bị tôi đánh bại, tôi đánh bay kiếm của hắn, kiếm đặt lên vai hắn.

Tôi thoải mái điềm tĩnh, mà hắn lại thở dốc, dường như không dám tin ai lại có thể nhanh chóng biến hắn thành một kẻ tay không tác sát.

“Võ công của các hạ lợi hại như vậy, Vô Loan trước giờ chưa gặp qua, không biết cao danh quý tánh các hạ” Hắn rất lễ độ hỏi tôi.

Tôi cười lạnh : “Khúc Vô Loan tại sao ta phải nói cho ngươi biết”.

Y sững người. Không ngờ tôi không cho hắn chút thể diện nào. Thay đổi sắc mặt.

“Mười Khúc trang cũng không phải đối thủ của ta” Tôi mỉm cười, hạ mạng che xuống “Ta là Mộ Thiên Vãn”

23. Chương 23: Trở Lại Khúc Trang 3

Hắn trợn mắt há mồm đúng như dự đoán của tôi. Giống như hắn nhìn thấy việc khó hiểu nhất trên thế giới này.

“Nghĩa mẫu ta đâu ?” Tôi hỏi hắn.

Nửa ngày hắn mới thốt ra lời : “Thanh Phong Các...”

Tôi tự mình bước đi. Để lại hắn vẫn đứng như vậy ở đó.

Tôi nhẹ nhàng đi đến Thanh Phong Các. Ở đây có một thân ảnh nhỏ nhắn yếu đuối quen thuộc. Bà đang thêu thùa. Tôi đi qua, nhìn thấy thứ bà đang thêu là uyên ương. Bà không phát giác tôi đến gần, một lòng một dạ chìm đắm trong thế giới của bà.

Tôi không làm phiền bà, chỉ đứng ở đó.

Rất lâu, bà mới phát hiện phía sau có người, bà không ngẩng đầu lên nói : “Ngươi đi nói với lão gia, ta đợi một lát nữa mới tới đại đường, giờ lành vẫn chưa đến”.

Tôi lặng lẽ lên tiếng : “Nghĩa mẫu...”

Kim chỉ trong tay bà rơi xuống đất, không dám tin xoay đầu lại, thật là nhìn thấy tôi, bà gât gao ôm lấy tôi : “Thiên Vãn, là con sao ! Cuối cùng con cũng trở về rồi !”

Bà buông tôi ra, tỉ mỉ đánh giá, mặt mày rạng rỡ nói : “Rất tốt, càng ngày càng đẹp ! Vì nương thật vui mừng thay cho con !” Bà dường như lại nhớ ra cái gì, ôm lấy tôi, “Sau khi con đi, mọi người đều rất lo lắng cho con, con mất tích một cách khó hiểu như vậy, chúng ta sợ con gặp chuyện bất trắc gì...Hai năm rồi, mau chóng đi gặp nghĩa phụ con đi, nếu ông biết con đã trở lại, chắc sẽ vui mừng lắm”.

Tôi cười cười không cho là như vậy. Năm năm ở Khúc trang, ngoài trừ nghĩa mẫu chăm sóc tôi ra, Khúc Kinh Thiên căn bản không nói với tôi lời nào, cũng không dạy tôi võ công, y chỉ để ý đến ba đứa con trai và một đứa con gái của y, đối với nghĩa nữ, y không hề đặt trong lòng. Tôi cũng không đặt y trong lòng.

Tôi để mặc nghĩa mẫu dẫn tôi đến đại đường, bà rất vui, tôi cũng không nỡ phá vỡ niềm vui của bà.

Tân nhân vẫn chưa đến đại đường, Khúc Kinh Thiên và hai vị phu nhân khác của y đang vui vẻ thoải mái nói chuyện với tân khách, nghĩa mẫu cứ thế kéo tôi đột ngột đi vào. Bà rặng rờ nhìn Khúc Kinh Thiên : “Lão gia, Thiên Vẫn trở về rồi !”.

Khúc Kinh Thiên sững người một lát, ngay sau đó lại cười : “Tốt, tốt, song hỷ lâm môn !”. Y vỗ vỗ đầu tôi, “Nha đầu càng lớn càng xinh đẹp !”

Khúc Kinh Thiên hoàn toàn không biểu lộ chút vui mừng, thậm chí có chút không hài lòng. Y không hề hỏi tôi đã đi đâu trong hai năm qua.

Một ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía tôi, tôi nhìn qua, trông thấy ánh mắt ghen ghét của Khúc Nghiên Nhi. Tôi khẽ gạt đầu, nở nụ cười châm biếm với cô ta. Quả nhiên cô ta giận đến tay chân luống cuống.

Nghĩa mẫu nói khẽ với tôi : “Con ra ngoài đi dạo đi. Đợi giờ lành rồi quay lại”. Tôi gạt đầu đi ra ngoài.

Tôi đi lang thang không mục đích trong Khúc trang, tôi đang đợi Khúc Nghiên Nhi. Vì lúc tôi ra ngoài, cô ta cũng ra ngoài, vừa nhìn là biết muốn tìm tôi gây phiền phức rồi. Quả nhiên, “Mộ Thiên Vẫn !”.

Tôi quay người, nhìn cô ta một cách hứng thú : “Có gì chỉ giáo ? Khúc Đại tiểu thư ?”.

Cô ta lạnh lùng cười : “Mộ Thiên Vẫn người đứng là không ra tích sự gì. Cha đã dạy hết võ công cho ta, mà còn có ý gả ta cho Mộ Dung Sở, đợi hôm nay chàng tới đây, cha sẽ tuyên bố”. Cô ta đặc ý nhìn tôi : “Không phải chỉ là kẻ giỏi cảm dỗ thôi sao ? Người xinh đẹp cũng chỉ là hồng nhan họa thủy, có biết cái gì gọi là hồng nhan bạc mệnh không ? Người sống không lâu đâu ! Người nhớ kỹ cho ta !”

Không phải là Mộ Dung Nhị công tử sao ? Không phải là người giống hệt Lăng Sở sao ? Nỗi đau trong lòng lại dâng lên.

Lúc này tôi đặc biệt căm ghét nhìn Khúc Nghiên Nhi, tôi bỏ đi. “Khúc Nghiên Nhi, trong mắt ta người cả hạt bụi cũng không bằng !” Tôi lạnh lùng hừ một tiếng.

“Mộ Thiên Vẫn ! Rồi sẽ có một ngày ta giết chết ngươi !”.

Âm thanh sắc bén của Khúc Nghiên Nhi vang vọng trong Khúc trang.

“Tùy ý, ta sẽ đợi cái mà ngươi gọi là giết”.

24. Chương 24: Trở Lại Khúc Trang 4

Lúc tôi trở lại đại đường, tân khách đều đã đến đủ. Khúc Kinh Thiên kéo tôi lại, giới thiệu với mọi người : “Đây là nghĩa nữ đã mất tích hai năm Mộ Thiên Vẫn. Thiên Vẫn, mau bái kiến các vị tiên bối và tân khách”.

Tôi ung dung khuyu gối : “Tiểu nữ Mộ Thiên Vẫn bái kiến các vị, nếu có gì sai sót gì , thỉnh các vị rộng lượng”.

“Nói hay, nói hay ! Từng nghe Lệnh ái quốc sắc thiên hương, hôm nay gặp mặt, quả nhiên không sai” Một trận âm thanh thô lỗ truyền đến, tôi ngẩng đầu nhìn, là một hán tử râu quai nón dài.

“Chu tiêu đầu chē cười rồi”. Khúc Kinh Thiên cười nói.

Tôi cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng nhìn thẳng vào tôi, tôi nhìn vào trong tân khách, nhìn thấy Mộ Dung Sở. Tôi cười qua loa với y. “Tân nhân đến !” Một đôi nam nữ bước vào. Tôi nhanh chóng lui sang một bên.

Dáng vẻ Khúc Diệp Thương vẫn không thay đổi chút nào. Y mặc y phục tân lang đỏ, trên đầu đôi mũ tân lang, cùng tân nương cầm hoa được làm từ vải đỏ. Y phục đỏ tươi làm nổi bật gương mặt trắng nhợt của y.

Y ngẩng đầu nhìn thấy tôi, rất kinh ngạc. Nhưng mau chóng khôi phục bình tĩnh.

“Nhất bá thiên địa !” Tân lang tân nương xoay người quỳ trên tấm đệm hỷ màu đỏ khấu đầu ;

“Nhị bá cao đường !” Âm thanh chói tai xuyên qua màng nhĩ tôi đau đớn.

“Phu thê giao bá !” Tân lang tân nương đối mặt nhau cúi người. Sau đó bà mai đưa tân nương về tân phòng, để lại tân lang Khúc Diệp Thương đối mặt với Khúc Kinh Thiên và đại nương, nhị nương, nghĩa mẫu.

“Thương nhi, sau khi thành thân phải đối xử tốt với tân nương !” Đại nương nắm tay y, “Sau này không thể tùy tiện nữa...”

Khúc Kinh Thiên vỗ vỗ vai y : “Thương nhi, sau này phải làm tròn nghĩa vụ trọng phu, con lớn rồi !”.

Khúc Diệp Thương gật đầu, y dường như nhớ tới cái gì : “Cha mẹ, Đại hội võ lâm nửa tháng sau, con có thể tham gia không ?”

“Đương nhiên, con có thể dẫn theo Tổ Linh đi cùng. Lần Đại hội này là vì vây quét Ma giáo mà cử hành”.

Tôi nghĩ, nếu là vây quét Ma giáo, vậy Gian Tập Lũng chắc chắn sẽ không đến. Tôi hỏi Khúc Kinh Thiên : “Vậy Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong thì sao ? Họ không đến sao ?”.

Mặt Khúc Kinh Thiên biến sắc, không chỉ y, tân khách có mặt trong đại đường cũng biến sắc. “Thiên Vãn, tên của Võ lâm minh chủ và thủ lĩnh Ma giáo cũng để cho con gọi sao ?”.

Tôi cười nhạt, gầy gầy móng tay. Nghĩa mẫu đến hòa giải : “Bỏ đi, bỏ đi, không biết không có tội, Thiên Vãn nó còn nhỏ...”

Khúc Kinh Thiên hừ một tiếng, chuyển khuôn mặt sang mọi người. Đều là kẻ sắp chết trong tay tôi, có gì gọi không được ?.

“Nhân đây tại hạ cũng tuyên bố một tin vui, tại hạ đã thương lượng với Mộ Dung Sơn trang trang chủ, tiểu nữ Nghiên Nhi sẽ được gả cho Mộ Dung Sơn trang Nhị công tử !”.

“Khúc trang chủ ngài đúng là Tam hỷ lâm môn ! Đại công tử thành thân, Nhị tiểu thư trở về, Đại nữ nhi sắp gả cho Mộ Dung Nhị công tử, đúng là khiến người khác ngưỡng mộ !”.

Khúc Kinh Thiên “ha ha” cười. “Ngày lành đã định là ngày 28 tháng này !”.

Tôi cười cười. Nếu trước Đại hội võ lâm mấy ngày xảy ra chuyện loạn, xem hỷ sự này của người có thành không. Lăng Sở, Mộ Dung Sở, ta nhất định không để người khác đoạt được người.

“Khúc trang chủ, ta không đồng ý hôn sự này”. Mộ Dung Sở “soạt” một cái đứng dậy “Cha ta không có nói ta sẽ lấy Khúc Nghiên Nhi”.

Khúc Kinh Thiên biến sắc. Khúc Nghiên Nhi cũng không thể tin khổ sở nhìn Mộ Dung Sở. Mộ Dung Sở nhìn tôi, hai năm không gặp, y đã trưởng thành hơn. Tôi cười với y.

“Nếu muốn lấy, ta hi vọng lấy Mộ Thiên Vãn”. Y trịnh trọng tuyên bố.

Khúc Kinh Thiên khẩn trương nắm chặt tay. “Hừm, dám hỏi Mộ Dung Nhị công tử, lí do của ngươi là gì ?”.

“Ta yêu Mộ Thiên Vãn, từ ánh mắt đầu tiên gặp nàng ta đã yêu nàng. Tuy nàng chỉ ở Mộ Dung Sơn trang một ngày thì bỏ đi không nói tiếng nào, tuy chỉ gặp nàng một lần, tuy lúc đó không biết nàng là ai, tên gì, nhưng, ta chỉ biết ta yêu nàng”

Tôi xoay người lại, khiêu khích nhìn Khúc Nghiên Nhi, cô ta giận đến mức toàn thân đứng không vững.

Khúc Kinh Thiên cũng không nói gì, mặt càng chuyển xấu, y nhìn tôi, gần từng tiếng một : “Tại sao ngươi lại trở về !”.

Tôi biết y vẫn xem tôi là người ngoài, chỉ yêu thương nữ nhi thân sinh của y. Tôi khẽ nhếch mép : “Bởi vì, ta phải trở về thăm nghĩa mẫu, nếu không ta căn bản sẽ không trở về !”.

Mặt mũi Khúc Kinh Thiên đã mát sạch sẽ. Điều y có thể làm là găm lên giận dữ với nghĩa mẫu : “Tại sao người lại thu nhận nó ! Nó đã đoạt lấy hạnh phúc của Nghiên Nhi !” (vô duyên, người ta đã nói câu nào đâu mà bảo là đoạt, chỉ mới nghĩ thôi mà !!! ^^)

Nghĩa mẫu không nói gì cả, chỉ cúi đầu. Tôi đẩy Khúc Kinh Thiên ra : “Người dựa vào đâu mắng người !” Khúc Kinh Thiên lão đảo ngả trên mặt đất, Khúc Diệp Thương đỡ lấy hắn “Cha, cha không sao chứ”.

Nhị nương cười châm biếm nghĩa mẫu : “Còn tưởng nhặt được bảo bối, cuối cùng làm loạn cả nhà lên”. Khúc Kinh Thiên nghe thấy lời này càng nổi giận. “Thương nhi, đem kiếm của ta lại đây !”

25. Chương 25: Trở Lại Khúc Trang 5

Khúc Diệp Thương do dự không biết có nên lấy không, Khúc Kinh Thiên đã nhìn không được tiến lên phía trước bóp chặt cổ nghĩa mẫu.

“Khúc trang chủ...Khúc trang chủ ngài...” Tân khách bắt đầu tiến lên khuyên giải. Đáng tiếc Khúc Kinh Thiên đã không nghe lọt lời của bất cứ ai. “Các vị, đây là việc nhà của Khúc mỗ, không cần các vị hao tâm !”.

“Nếu không phải ta nhất thời xúc động chuộc thân cho người, người có thể đứng đây không ? Người chuyện tốt gì không làm, lại làm cho ta mất mặt ! Tống Diệc Nhu ! Mặt mũi Khúc gia đã bị cái thứ tạp chủng người nhặt được làm mất sạch rồi !”.

“Khúc Kinh Thiên ! Người buông tay cho ta” Tôi trừng mắt với hắn. Mặt của nghĩa mẫu đã trắng bệch.

“Đều tại người ! Mộ Thiên Vãn ! Lúc đó ta cũng không nên giữ người lại đây ! Tại sao người lại trở về, có phải nếu Khúc gia không có Tống Diệc Nhu người cũng sẽ không trở lại không !”.

“Khúc Kinh Thiên, đừng tưởng ta ngại người là người có mặt mũi, thì người có thể đối xử với người như vậy trước mặt ta”. Tôi lạnh lùng nhìn hắn.

“Hừ, ta căn bản không dạy người võ công Khúc gia, loại người như người vốn dĩ không xứng học võ công Khúc gia ! Hai năm nay người cũng chẳng ra tích sự gì ! Khúc Kinh Thiên ta sẽ sợ Mộ Thiên Vãn nhờ người sao !”.

Tôi trở cổ tay, nắm chặt kiếm trong tay.

“Thiên Vãn...đừng lo...cho ta...mau...đi...đi...” Nghĩa mẫu nói đứt quãng.

“Hừ” Tôi lạnh lùng cười một tiếng.

“Cha !”

“Khúc trang chủ !”

Mộ Dung Sở và Khúc Vô Loan mới chạy đến đồng thời la lên.

“Cha ! Đừng đánh với Mộ Thiên Vãn !” Khúc Vô Loan chạy đến thở không ra hơi nói.

“Vô Loan câm miệng ! Người cho rằng Khúc Kinh Thiên ta sợ ả sao !”

“Cha ! Đừng đánh với cô ta ! Cô ta...”

“Vô Loan ca ca ! Đừng cản cha !” Khúc Nghiên Nhi giữ y lại, “Để cha đánh, đánh chết Mộ Thiên Vãn đi !”

“Khúc trang chủ, tất cả đều là ta gây ra, đừng trách Thiên Vãn !” Mộ Dung Sở khẩn trương đứng ra.

Khúc Kinh Thiên ném nghĩa mẫu vào góc tường, đầu nghĩa mẫu đập vào tường, máu tuôn không ngừng. Người yếu ớt nói từng chữ : “Thiên Vãn...ta không...không hối hận...thu nhận con...” Ánh mắt người cứ thế khép lại.

“Khúc Kinh Thiên ta muốn ngươi đền mạng !” Tôi lạnh lùng xuất kiếm đâm về phía hắn. Trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ : giết chết hắn !.

“Thiên Văn !” Mộ Dung Sở kinh hô.

Kiếm của Khúc Kinh Thiên rất nhanh quét trả về phía tôi. Tôi xoay người tránh được, mau chóng áp sát hắn. Hắn không ngờ tôi có thể mau chóng tránh được một kiếm của hắn, tôi cười lạnh một tiếng dùng lực chém xuống đầu hắn !

“Keng !” Một trận va chạm giữa hai thanh kiếm vang vọng khắp Khúc trang ! Kiếm của tôi cách đầu Khúc Kinh Thiên chỉ vài li, Khúc Kinh Thiên tận lực dùng kiếm cản lại, trên thân hắn đổ mồ hôi lạnh, mồ hôi trên trán từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cả đại đường im lặng như tờ. “Cha, cha không sao chứ !” Khúc Diệp Thương hoang mang nói. Tôi nhìn khắp đại đường, trên mặt mỗi người đều mang vẻ sợ hãi. Người có thể hạ gục Khúc Kinh Thiên chỉ trong chớp mắt ngần ngừ không có ai cả. Chu Lâm Phong và Mộ Dung Lệnh cũng còn phải cùng Khúc Kinh Thiên đánh gần bảy mươi chiêu mới dần dần phân rõ. Gian Tập Lũng lại không giống, y nhiều lần chỉ có thể trong năm mươi chiêu không chế Khúc Kinh Thiên.

Mà tôi chỉ trong vòng một chiêu là đánh bại hắn.

“Ta không sao...” Khúc Kinh Thiên nghiêng răng, muốn dùng lực đẩy kiếm tôi ra. Tôi cười lạnh, nội công của hắn so với tôi giống như một trời một vực.

“Cha, chịu thua đi, cha thắng không được đâu !” Khúc Vô Loan ở một bên nói.

Khúc Kinh Thiên tức giận, gân xanh trên trán từng sợi nổi lên, hắn nặn ra mấy câu : “Muốn Khúc Kinh Thiên ta nhận thua trước mặt ả, không bao giờ !”

Ánh mắt tôi rét lạnh, “Vậy ngươi chỉ có chết !” Tôi xoay kiếm, đâm tới bụng hắn ! Khúc Kinh Thiên kinh ngạc, vội vàng hạ kiếm xuống cản lại, hắn chắc hẳn cũng đã biết, đánh với tôi không thể công, chỉ có thể thủ. Nhưng đã quá muộn, kiếm của tôi đã cắm vào bụng hắn. Hắn đau đớn ôm bụng, máu theo kẽ tay hắn chậm chậm chảy xuống.

“Cha, cha sao rồi !”

“Lão gia người sao rồi !”

Khúc Diệp Thương thất kinh, muốn chạy lại đỡ hắn. “Khúc Diệp Thương ngươi dám qua đây !” Tôi quét mắt qua y, y lập tức không động dậy, chỉ là khấn nguyện nhìn Khúc Kinh Thiên.

“Yên tâm, không chết được” Tôi nhẹ nhàng nói. “Có điều ta sẽ khiến cho ngươi không thể dùng võ công hại người nữa”. Tôi rút mạnh kiếm về, máu bắn ra rất nhiều, cuộn cuộn không ngừng tuôn ra từ miệng vết thương. Kiếm phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo sáng rực, tôi để lên tay hắn, cắt đứt gân tay Khúc Kinh Thiên. Khúc Kinh Thiên đau đớn thét lên một tiếng, ngã trên đất. “Mộ Thiên Văn ! Ngươi thật độc ác !” Khúc Diệp Thương hét lên. Tôi trừng mắt với y, “Ngươi mắng đi, ngươi còn không đáng để ta động thủ”. Tôi bắt lấy hai tay Khúc Kinh Thiên, hấp thụ hết nội lực của hắn. “Khúc Kinh Thiên, ngươi tự mình nhớ lấy, ngươi đã là một phế nhân, ta tha cho ngươi một mạng”.

Tôi đi đến góc tường, ôm lấy thi thể nghĩa mẫu, quét mắt qua mọi người, nhìn thấy ánh Mộ Dung Sở nhìn tôi, không dám tin như thế, đau khổ như thế. Tôi không muốn quan tâm, mau chóng rời khỏi đó.

Lăng Sở, anh lại nhìn thấy dáng vẻ này của em, có phải em lại khiến anh thất vọng không.

26. Chương 26: Trở Lại Khúc Trang 6

Tôi lướt qua rừng cây lên đỉnh núi, tìm một chỗ tốt, chôn nghĩa mẫu ở đó. Người Khúc trang chưa chắc sẽ mai táng bà, đặc biệt là sau khi Khúc Kinh Thiên bị tôi sỉ nhục. Tuy rằng không có quan tài, không có

một mộ phần tốt, nhưng so với vút xác nơi hoang dã cũng tốt hơn. Tôi cắm một khúc cây lên mộ, dùng mũi kiếm khắc lên đó từng nét “Nương thân Tống Diệp Nhu chi mộ”. Tôi quỳ xuống dập đầu một cái. Tuy không có quan hệ máu mủ, nhưng người cũng đã đối xử rất tốt với tôi.

Bà mới ba mươi một tuổi, cứ vậy mà ra đi. Tôi thở dài, nhìn thật lâu vào mộ phần. Từ đây có thể nhìn thấy cả Khúc trang ở lưng chừng núi, Khúc trang mà bà nhớ mãi không quên.

Một vài tân khách từ Khúc trang đi ra, mỗi người đều lắc đầu thở dài. Hôn lễ của Khúc Diệp Thương, lại kết thúc bằng bi kịch của Khúc Kinh Thiên. Tôi đứng trên đỉnh núi, gió thổi qua y phục trắng của tôi.

“Phát nhược lưu tuyền, y như hồ điệp” (1) Một âm thanh trong trẻo sắc bén kéo tôi ra khỏi suy ngẫm của mình.

Tôi quay đầu, nhìn thấy một nam tử đứng ở phía sau không xa. Là thiếu niên áo xanh mang kiếm trong tửu quán. Y một thân chính khí, đã hoàn toàn không có vẻ thanh xát lúc gặp trong tửu quán. Ngũ quan thanh tú, phong thái tuấn lãng, phi phàm. Y nhìn khuôn mặt tôi, hơi sững người.

“Cô nương có phải có quan hệ với Khúc trang dưới núi không ? Tại hạ thấy cô nương chăm chú nhìn Khúc trang, có phải có việc khó nói không ?”

Tôi hừ lạnh một tiếng : “Đại hôn của Khúc trang Đại công tử Khúc Diệp Thương, việc lớn như vậy sao ta lại không đến ?”

Y hơi cau mày, “Cô nương phải chăng cùng với Khúc Diệp Thương có việc khó nói, cho nên ngay lúc đại hôn của y mới đứng đây ưu sầu không vui ?”

“Không phải” Tôi dứt khoát chặn ngang lời y “Hừ, Khúc trang sợ rằng cũng sẽ chẳng còn tích sự gì nữa. Khúc Kinh Thiên đã trở thành phế nhân, trụ cột của Khúc trang đã sụp đổ. Haha, hôn lễ này đúng là rất đáng xem, tân khách sao lại về hết vậy ?”

“Sao cô nương lại nói những lời này ?” Y ngăn người.

Tôi mỉm cười với y, không nói gì nữa, phất tay áo nhẹ nhàng xuống núi, biến mất khỏi tầm mắt y.

(1) : Câu này nghĩa là : Tóc như dòng suối chảy, áo phấp phới như cánh bướm

27. Chương 27: Gian Tập Lũng

Ba ngày sau, cả giang hồ đều truyền nhau, có một bạch y nữ tử tuyệt sắc xông vào hôn yến của Khúc trang Đại thiếu gia, một chiêu chế trụ Khúc Kinh Thiên, đồng thời hút đi một công và cắt đứt gân tay của y, sau đó biến mất khỏi Khúc trang. Còn có tin nói nữ nhân này là Nhị tiểu thư mười tám tuổi của Khúc trang Mộ Thiên Vãn, nghe nói Mộ Dung Sở từng vì nàng mà trước mặt mọi người cự tuyệt hôn ước với Khúc gia đại tiểu thư. Cũng từ sau hôn lễ, Khúc gia liên gục ngã không gượng dậy được, trên giang hồ đã không còn là sơn trang số một số hai nữa.

Lúc này, tôi đang ngồi uống trà trong một tửu quán, nhìn những kẻ giang hồ hỗn tạp kia đang bàn tán xôn xao. Nói nhiều nhất không chỉ là hôn lễ Khúc gia và việc cự hôn của Mộ Dung Sở, sau đó còn nói rất nhiều thứ liên quan đến Đại hội võ lâm.

Tôi cười, giơ tay nói : “Tiểu nhị, tính tiền !”

“Dạ khách quan, ngài uống một ly Long Tỉnh Tây Hồ, 5 tiền”

Tôi để tiền trên bàn, xoay người bỏ đi.

Mấy ngày nay tôi luôn ăn cơm uống trà ở những tửu quán khác nhau, mỗi lần đến những nơi khác nhau luôn có rất nhiều người lạ mặt đàm luận đại sự trong giang hồ. Buổi tối tôi ngủ trên cây trong khu rừng kế bên Tổng đàn Ma giáo. Cũng có khi nghe được rất nhiều chuyện của đám người Gian Tập Lũng. Do Gian

Tập Lũng làm việc cay độc vô đoán, chuốc lấy rất nhiều chuyện thị phi của danh môn chánh phái, đối với thuộc hạ cũng vô cùng ác độc, cho nên lời truyền tụng trong Ma giáo luôn không được tốt, nội bộ tranh đấu không ngừng, hành động lén lút ngày càng nhiều. Đại hội võ lâm mười một ngày sau Gian Tập Lũng sẽ bắt ngờ tập kích bọn họ. Một bộ phận người ngựa cùng hắn đi đến nơi tổ chức Đại hội võ lâm, bộ phận khác phân tán đi tập kích hang ổ của các môn các phái. Còn lại sẽ trấn giữ ở bản giáo.

Tôi âm thầm quan sát động tĩnh của họ, chuẩn bị khi đến lúc sẽ nhanh chóng diệt trừ Gian, Châu, cũng là hoàn thành nhiệm vụ của Minh Sát.

Lúc này, tôi nhìn thấy một đội người ngựa lên núi. Ma giáo được xây dựng trên đỉnh núi, bình thường ngoài trừ người trong giáo rất ít người lên núi. Tôi nổi lòng hiếu kỳ, tôi lén lút vọt qua đó.

Người đến là một nữ tử mày thanh mi tú, mặc y phục màu tím, dẫn theo một đội nữ tử.

Thủ vệ Ma giáo cản họ lại : “Người đến là ai !”

Nữ tử cười nhẹ, hai tay ôm kiếm : “Tuyệt Linh Cung Cung chủ đời thứ hai mươi một Linh Thục Thiên, có việc bẩm báo giáo chủ Gian Tập Lũng”

Thủ vệ mở đường, “Thì ra là Linh Cung chủ, thất lễ thất lễ. Có điều ngài có thể lên núi, nhưng họ thì...”
Thủ vệ Ma giáo tỏ vẻ khó xử nói.

“Không sao, bọn họ xuống núi đợi ta cũng được”

Thủ vệ giãn chân mày cười : “Nếu vậy thì tốt, Linh Cung chủ, mời”

Linh Thục Thiên phát tay một cái, những thuộc hạ của cô ta đều đi xuống núi. Cô ta bỏ mặc thủ vệ một mình lên núi. Tôi luôn nhẹ nhàng theo sau cô ta. Dựa vào võ công của tôi, cô ta không thể nghe được động tĩnh của tôi.

Cô ta nhẹ xuống xa giá, quen thuộc đi vào đại đường nghị sự của Ma giáo. Trong đó có mấy hộ pháp và trưởng lão Ma giáo ngồi bên trong cùng Gian Tập Lũng thương thảo việc bí mật.

“Linh Cung chủ, đi đường bình an a” Gian Tập Lũng nhìn cô ta, đi về phía trên.

“Tuyệt Linh Cung Linh Thục Thiên gặp qua giáo chủ” Linh Thục Thiên hành lễ.

Tôi phủ phục trên xà ngang bên ngoài phòng lắng nghe. Tuy tôi một thân bạch y, rất dễ bị phát hiện, nhưng chỉ cần có người tới gần, tôi sẽ biết ngay.

“Ha ha, Linh Cung chủ không cần đa lễ. Dám hỏi Linh Cung chủ tới đây có việc gì ?” Gian Tập Lũng cười nói.

“Thục Thiên luôn muốn đến tạ giáo chủ, nhưng lại không có thời gian, cho nên vẫn chưa đến bái tạ”. Cô ta ngừng một lát, “Thục Thiên nhân đây cảm tạ ân nghĩa của giáo chủ, giết chết Linh Chúc Vân, để Thục Thiên đăng lên ngôi vị Cung chủ. Thục Thiên nguyện giữ lời hứa, cùng giáo chủ đồng sinh cộng tử”

Gian Tập Lũng sững người : “Ta có hứa với người giúp người giết Linh Chúc Vân, nhưng nàng ta không phải do ta giết”

Lần này đến Linh Thục Thiên kinh ngạc.

“Giang hồ ngoại hồ tàng long a. Không biết có vị nào đã nghe qua về bạch y nữ tử gần đây không ?” Một vị trưởng lão tiến lên phía trước.

Linh Thục Thiên gật đầu, mà Gian Tập Lũng lại không làm có biểu hiện gì.

Trưởng lão đem sự việc ở hôn lễ Khúc gia tỉ mỉ kể lại một lượt. “Ngày đó ta có một vị huynh đệ am hiểu võ nghệ vừa hay lại ở đó, vậy là y kể lại tường tận cho ta nghe. Ta chú ý đến, bạch y nữ tử đó có nói một câu “Vậy Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong thì sao ? Họ sẽ đến chứ ?”. Thử hỏi trong thiên hạ có mấy người không hề sợ hãi gọi thẳng tên của Giáo chủ Ma giáo và Minh chủ võ lâm chứ”.

Gian Tập Lũng vừa nghe liền suy nghĩ “Vậy bạch y nữ tử là người như thế nào ? Tên gọi là gì ?”

“Tóc đen dài như dòng suối, xinh đẹp tuyệt trần không gì sánh bằng, có một khí chất lạnh lùng hết như trời sinh, khiến người ta nhìn mà sợ hãi. Họ Mộ, tên Thiên Vãn. A, đúng rồi, trên cổ nữ tử này đeo một viên bảo thạch màu đen. Là hắc tinh mắt nhìn thấy. Không chú ý thật không nhìn ra”

“Hắc ám linh ngọc...” Sắc mặt Gian Tập Lũng trở nên trắng bệch, thụt lùi mấy bước, trong miệng lẩm bẩm, “Hắc ám linh ngọc...là hắc ...cuối cùng hắc cũng xuất hiện...”

“Giáo chủ làm sao vậy ?” Các vị hộ pháp trưởng lão liên tiếp đứng lên đỡ lấy y. Y phẩy phẩy tay, đứng vững trở lại. Cười khổ nói : “Không cần lo lắng cho ta” Sau đó biểu tình trở nên nghiêm túc, “Hà trưởng lão”

“Có Hà Lãm ! Giáo chủ có gì phân phó ?”

“Sau Đại hội võ lâm, người đảm nhiệm chức vị giáo chủ, chiêu tập các huynh đệ phát dương quang đại bản giáo, nhớ rõ chưa !”

Các vị trưởng lão không hiểu : “Giáo chủ người...”

“Đừng hỏi nhiều, Hà Lãm nghe rõ chưa !”

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh !”

“Được rồi, lui xuống đi” Y phất tay, “Lâm hộ pháp, tiễn Linh Cung chủ xuống núi”

Mọi người mơ hồ không hiểu tản đi. Gian Tập Lũng nặng nề trở lại trên ghế. Tò mò bên ngoài nghe thấy âm thanh như có như không.

“Minh Sát, nhiều năm như vậy, người vẫn không chấp nhận không buông tha ta sao...”

28. Chương 28: Đại Hội Võ Lâm 1

Sáng sớm, tôi ngủ dậy trên cây. Hôm nay là ngày cử hành Đại hội võ lâm. Người của Ma giáo rất bận rộn, một vài người vội vã mặc y phục, mang đao kiếm, chuẩn bị tập hợp xuất phát đến địa điểm Đại hội võ lâm.

Một chân tôi đạp trên cành cây, tay phải nắm kiếm quý trên đầu gối, vô cùng thích thú nhìn bọn họ bận rộn.

“Két” một tiếng, cửa phòng giáo chủ đã đóng rất lâu cũng mở ra. Gian Tập Lũng bước ra ngoài. Từ sau buổi tối ngày hôm đó, hắc luôn ở trong phòng không ra ngoài, mọi việc trong giáo cũng không hỏi một tiếng. Tôi còn tưởng rằng hôm nay hắc sẽ không đi đến Đại hội võ lâm, cuối cùng thì hắc cũng ra ngoài.

Thần sắc Gian Tập Lũng suy nhược, đã ốm đi thấy rõ, trạng thái tinh thần cũng rất không tốt. Hắc đứng ở cửa phòng, hít một hơi thật sâu, điều chỉnh lại trạng thái tinh thần. Hắc nắm chặt kiếm trong tay, vẻ mặt kiên quyết đi đến trước mặt trưởng lão Hà Lãm, cúi đầu nói bên tai lão mấy câu. Người trước mặt chấn động trắng bệch mặt, người phía sau hoang mang không thôi, nhưng cũng gật đầu.

Lúc mặt trời lên cao ba sào, những người trong Ma giáo đã xuất phát, Gian Tập Lũng đi cuối cùng, giống như đang do dự cái gì. Tôi bất giác thầm phỏng đoán mối quan hệ giữa hắc, Chu Lâm Phong và Minh Sát, tại sao đêm hôm đó hắc lại lộ ra biểu hiện như vậy. Tôi cười khổ, đoán thế nào cũng đoán không ra, hôm nào khác đi hỏi Minh Sát là được rồi. Sau khi xác định chủ ý, tôi nhún chân bay xuống núi. Đại hội võ lâm, Mộ Thiên Vãn ta làm sao có thể bỏ lỡ chứ ? Nghe nói giao tình giữa Khúc Kinh Thiên và Chu Lâm Phong rất tốt, thường qua lại trao đổi võ nghệ, vậy hắc có ra mặt quản chuyện giữa tôi và Khúc Kinh Thiên không ?

Đường phố hôm nay yên tĩnh hơn rất nhiều so với ngày thường, mũi chân tôi điểm nhẹ trên mặt đất bay lên nóc nhà. Trừ một vài lão bá tính ra thậm chí cả nhân sĩ võ lâm cũng ít thấy, nếu thấy cũng chỉ là bộ dạng vội vội vã vã của họ. Tôi cười trào phúng, xem ra Chu Lâm Phong cũng không phải là kẻ ăn chay. Xem ra cũng rất khó đối phó, nhưng Minh Sát đã giao nhiệm vụ này cho tôi, cho thấy tôi vẫn có thể hoàn thành.

Tôi không biết địa điểm đại hội võ lâm ở đâu, đành phải ngồi trên nóc nhà đi cùng với những người phía sau.

Đại hội võ lâm cử hành tại biệt trang của Chu Lâm Phong. Tôi tiếp tục ngồi trên cái cây trước cửa đánh giá bố cục. Cửa lớn điêu khắc kim long uy nghiêm, tiến vào phía sau là một khoảng đất rộng lớn có thể nhìn thấy hết tất cả, lớn đến nỗi có thể chứa được hơn mấy ngàn người. Phòng ốc trong biệt trang dành cho những nhân vật hiển hách đến tham gia đại hội võ lâm ở và nghị sự, đều tập trung phân bố ở phía sau khoảng sân.

Hiện tại ở khoảng sân đầy người, trước mặt là một đài cao, trên đài đặt một chiếc ghế thái sư. Phía dưới có rất nhiều chướng môn các môn các phái dẫn theo đệ tử đứng ở vị trí trung tâm phía dưới. Rải rác hai bên là những nhân sĩ giang hồ không giống nhau.

Trước cửa vẫn còn rất nhiều người tấp nập đi vào. Mấy đệ tử của Chu Lâm Phong đứng ở trước cửa chào đón khách nhân.

Lúc này tôi nhìn thấy Khúc Diệp Thương một thân bạch y và bên cạnh y là một nữ tử cũng một thân bạch y, đó chắc chắn là thê tử của hắn. Phía sau Khúc Diệp Thương là Khúc Nghiên Nhi một thân tố lục, mà Khúc Vô Loan lại là tím sậm. Ngoài trừ Khúc Vô Loan, trên mặt bọn họ đều là biểu hiện tiêu tụy. Khúc Diệp Thương cung kính chấp tay với những người đứng trước cửa, “Gia phụ vừa mới tạ thế, có điểm nào sơ sót, thỉnh các vị bỏ qua”

“Không dám Khúc thiếu gia, sư phụ chúng tôi có nói, mời các vị sang bên kia thương nghị” Một vị đệ tử dẫn bọn họ xuyên qua đám đông đến phòng nghị sự.

Tôi bồn chồn, tôi rõ ràng không giết Khúc Kinh Thiên, hắn làm sao mà chết. Suy nghĩ lại, chết rồi càng tốt ! Để để tôi phải ra tay ! Tôi lại nhìn vào đám người đó, không nhìn thấy Khúc Tử Phong. Thật kì lạ, lần trước Khúc gia đại hôn tôi cũng không thấy bóng dáng Khúc Tử Phong, y đi đâu ?

Tôi thầm tính toán, nhẹ nhàng bay vòng qua biệt trang của Chu Lâm Phong, không ai phát hiện ra tôi. Tôi trấn định tinh thần, dừng lại trên nóc phòng nghị sự, cẩn thận gỡ một miếng ngói ra.

“Gia phụ chịu sỉ nhục nặng nề của yêu nữ kia, bi thương tạ thế, vẫn mong Chu minh chủ trả lại công đạo cho gia phụ, trừng trị Mộ Thiên Vấn ! Khúc gia ghi nhớ đại ân của minh chủ, gia phụ dưới cửu tuyền cũng sẽ thanh thản”

“Việc của lệnh tôn Chu mỗ tự sẽ nghĩ cách. Hôm nay ta sẽ chiêu cáo với các vị võ lâm đồng đạo, vì Khúc gia báo thù !”

.....

Tôi đóng mái ngói lại, âm thầm cười lạnh : “Khúc Diệp Thương người muốn đòi công đạo sao ? Vậy thì tốt, hôm nay ta sẽ cho Khúc gia của người công đạo !”

Tôi vẫn ngồi trên cành cây. Bởi vì cái cây mà tôi ngồi ở bên cạnh đại hội võ lâm, cũng khá cao, lá cây đã che đi tầm nhìn của họ, nhưng không che tầm nhìn của tôi, tôi có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Chu Lâm Phong đã ngồi xuống, y cũng là một người đàn ông trung niên cứng cáp. Ngồi bên trái y là một nam tử trung niên khí khái bất phàm, xem dáng vẻ chắc là một cao thủ. Phía sau lưng y là Mộ Dung Sở và một nam tử trẻ tuổi đứng hai bên, chắc chắn là Mộ Dung Lệnh. Bên phải Chu Lâm Phong là Khúc Diệp Thương, đây chắc là chỗ thường ngồi của Khúc Kinh Thiên. Bên cạnh Khúc Diệp Thương là Lệnh Thực Thiên, mà vị trí bên cạnh Mộ Dung Lệnh lại bỏ trống.

Chu Lâm Phong nhẹ nhàng dùng lực, khiến âm thanh của mình mỗi một người đều có thể nghe thấy : “Các vị võ lâm đồng đạo, Chu mỗ rất vui khi các vị đến tham gia đại hội lần này. Do những năm gần đây ta thường nghe nói rất nhiều việc liên quan đến những hành vi của Ma giáo, cả võ lâm tiếng oán khắp nơi, người làm minh chủ như ta không thể trốn tránh, cho nên mở đại hội võ lâm, hi vọng cùng mọi người thương lượng chuyện thảo phạt Ma giáo.”

“Chu minh chủ anh minh, ta đợi nghe sự sai khiến của Chu minh chủ !” Những người các môn các phái, giang hồ nhàn hạ đồng thanh đồng khí nói.

Tôi âm thầm cười, đây là Đại hội võ lâm sao ? Còn không bằng được những tọa đàm bí mật mà tôi cử hành lúc trước.

“Chu mỗ còn có một việc muốn các vị giúp đỡ” Chu Lâm Phong vẫy tay, áp chế những thanh âm của mọi người. “Tin chắc các vị đều đã nghe qua Khúc trang trang chủ...”

“Chu Lâm Phong !” Tiếng hét kinh thiên động địa kéo ánh mắt của chúng tôi về phía đại môn. Tôi nheo mắt nhìn, người của Ma giáo đã đến. Gian Tập Lũng đứng trước cửa lớn, phía sau là một đám chúng nhân của Ma giáo.

Những người có mặt đều đã biến sắc.

“Chu Lâm Phong người đang làm gì sau lưng ta ! Muốn diệt giáo của ta sao ? Muốn giết ta ư ? Người ra đây ! Gian Tập Lũng ta ở đây !”

“Hay cho một tên ngông cuồng !”

Lại là một âm thanh trầm đục. Một thân ảnh từ trong không trung vẽ ra một hình cung màu trắng.

29. Chương 29: Đại Hội Võ Lâm 2

Tôi nheo mắt đánh giá người xuất hiện bất ngờ kia. Y là một vị lão nhân, râu trắng phát phơ trước ngực, mặc áo bào rộng trắng như tuyết, rất có khí chất tiên nhân. Lão là ai ?

“Khuru lão tiền bối !” Chu Lâm Phong tiến lên chào hỏi. Lão giả tươi cười, “Lão thân tại đây tham kiến Chu minh chủ”.

“Không dám Khuru lão tiền bối, văn bối còn cho rằng tiền bối sẽ không quay lại Trung nguyên nữa”. Chu Lâm Phong chấp tay, “Lão tiền bối không cần đa lễ. Hôm nay chỉ là thương thảo việc chinh phạt Ma giáo, không ngờ lại bị lão hồ ly này lợi dụng sơ hở !” Chu Lâm Phong cảm hận nói.

Gian Tập Lũng nhìn lão nhân, thần sắc hốt hoảng. Phản ứng của hắn không lọt qua khỏi mắt tôi, bắt giác suy đoán, vị Khuru lão giả này rốt cuộc là ai, Gian Tập Lũng tại sao lại có biểu hiện như vậy ? Mà Chu Lâm Phong rất lễ độ với vị lão giả đó, dường như lão có một địa vị nhất định trên giang hồ.

“Lão thân chỉ là đoán ra giang hồ tất có hào kiệt, cho nên đặc biệt quay lại Trung nguyên”. Lão giả thu lại ống tay áo, “Lão giả mười năm trước đã lập lời thề độc, cho dù thân thể tàn phế cũng không quay lại giang hồ”.

“Hào kiệt ?” Chu Lâm Phong vẻ mặt khó hiểu, rất nhiều người cũng có vẻ mù tịt. “Văn bối ngu muội, không biết hào kiệt nghĩa là sao ?”

“Chu minh chủ cả điều này mà cũng không biết ? Hào kiệt chắc chắn là nữ tử bạch y đã giết chết gia phụ Mộ Thiên Vãn !”

Tôi cau mày, Khúc Nghiên Nhi người đứng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ! Hôm nay ta sẽ tiễn người đến Tây thiên !

Lão giả không nói gì, chỉ lắc đầu : “Chu minh chủ, ta cảm nhận được chung quanh đây có sát khí rất mạnh”. Lời vừa nói ra, những người có mặt đều phóng tầm mắt tìm kiếm bốn phía.

“Kia ! Ở trên cây ! Bạch y nữ tử đó !” Một người có cặp mắt nhỏ chỉ vào tôi. Tôi không lên tiếng, lúc này những người có mặt đều nhìn về phía tôi. Tôi dùng nội lực xuất ra một kiếm, chỉ thẳng về phía người đã nhận ra tôi ! Ta vốn nghĩ sẽ không giết người không có liên quan, ai kêu mạng người dài quá !

“A !” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, người đó đã yên lặng nằm trên vũng máu.

“Thân thủ rất nhanh !” Lão giả vuốt râu, cau mày thở dài.

Lúc này tôi đã thu lại kiếm, cho kiếm vào bao. Khúc Nghiên Nhi nhanh chóng núp sau lưng Khúc Diệp Thương, Khúc Nghiên Nhi cũng kinh sợ nhìn tôi.

“Khuru lão tiền bối, việc này người không thể không quản ! Thử hỏi những người ở đây, ngoài trừ người còn ai đủ sức đánh bại nữ tử này chứ ? Khúc Kinh Thiên bị ả một chiêu áp chế, ta tuy thân là minh chủ vô lâm, cũng không địch lại ả. Càng huống hồ ở đây còn có bọn Ma giáo...”

Lão giả khó xử nhìn họ : “Chu minh chủ, không phải là ta thấy chết không cứu, người cũng biết, lão thân mười năm trước...”

“Khuru lão tiền bối, mười năm nay người tuân thủ lời thề không trở lại Trung nguyên, nhưng mười năm sau có thể vật còn đó nhưng người đã không thấy ! Người hãy thử hỏi nhưng anh hùng hào kiệt tại đây, ai cũng sẽ bỏ qua việc người đã vi phạm lời thề !”

“Phải đó, Khuru lão tiền bối, chúng ta đều biết việc của Khúc trang, chúng ta xấu hổ tự hỏi không địch lại ả, mà bên ngoài còn người của Ma giáo...” Mọi người đều liên tiếp lắc đầu không than thở.

Lão giả cuối cùng lên tiếng : “VẬY...”

Lão chưa nói xong, lại bị Gian Tập Lũng ngắt ngang : “Khuru lão tiền bối ! Năm đó người thất bại lập lời thề độc vĩnh viễn rời khỏi Trung nguyên, hiện nay vi phạm lời thề cũng không được ! Chu Lâm Phong ! Hôm nay cả người và ta đều chạy không thoát đâu ! Khuru lão tiền bối mời người quay về đi ! Mười năm trước người đã không địch lại hần, hôm nay cũng đừng nghĩ sẽ đánh lại vị bạch y nữ tử kia !”

Lão giả sững người. Chu Lâm Phong cũng sững sờ.

Tôi vẫn ngồi trên cây lạnh lùng nhìn xuống dưới. “Hần” trong miệng Gian Tập Lũng là nói ai ? Không phải là Minh Sát chứ ?

Chu Lâm Phong khôi phục vẻ lãnh tĩnh. Y xuất kiếm ra : “Gian giáo chủ, chúng ta sao tài xem nào” Y cản đám nhân sĩ vô lâm đang lo lắng “Chúng ta còn chưa chính thức so tài với nhau một trận, mỗi lần đều bị ngắt ngang”

Gian Tập Lũng cũng lạnh lùng xuất đao.

“Chu minh chủ, vậy gia phụ...” Khúc Diệp Thương khó xử hỏi.

Chu Lâm Phong lắc đầu : “Việc của Khúc huynh....tại hạ không có năng lực...”

“Khúc Diệp Thương ! Hôm nay một đám các người cũng đừng nghĩ sẽ có kẻ sống sót trở ra” Tôi lạnh nhạt nói, nhưng cũng đủ để những người ở đó nghe thấy.

Khúc Diệp Thương sắc mặt đại biến, chân đường như chống không nổi trọng lượng thân thể, Khúc Nghiên Nhi đã hoàn toàn ngã quỵ xuống, sắc mặt đã chuyển sang màu xám. Mà nữ tử bên cạnh Khúc Diệp Thương chỉ đỡ lấy y, dịu dàng nói : “Tướng công đi đâu, Tố Linh sẽ theo đến đó”. Khúc Vô Loan vẫn là không nói gì, nhưng thân thể rõ ràng đã cứng đờ.

Tôi chỉ lặng lẽ quan sát.

Gian Tập Lũng đã vung đao chém về phía Chu Lâm Phong, Chu Lâm Phong vẫn chưa rời mắt khỏi Khúc Diệp Thương, tránh không kịp, bị đao chém xuống ngực chảy máu. Đao của Gian Tập Lũng lóe lên ánh sáng lãnh khốc, lại nhanh chóng hướng về phía Chu Lâm Phong, Chu Lâm Phong hoàn toàn không dám xem thường, nhanh chóng dùng kiếm chặn lại, thân ảnh vừa lóe, lướt đến sau lưng Gian Tập Lũng, nhắm vào cổ hần mà chém. Ngay khi hần xoay người tránh đi, mái tóc bị kiếm chém đứt phân nửa. Cuộc so tài của hai người đã tiến vào cao trào, đôi bên đều không dám xem thường.

Tôi ngồi trên cây đợi cò trai đấu nhau, ngư ông đắc lợi, như vậy có thể tiết kiệm sức lực của tôi.

Đao của Gian Tập Lũng càng lúc càng nhanh, giống như không đợi được nữa muốn giết Chu Lâm Phong, mà kiếm của Chu Lâm Phong càng lúc càng loạn, chỉ thủ không công, mỗi lần dùng sức chống đỡ đã trở nên khó khăn hơn. Cuối cùng, hần dần dần không địch lại nữa, kiếm bị đánh bay đi, cắm trên mặt đất.

30. Chương 30: Đại Hội Võ Lâm 3

Gian Tập Lũng xoay cổ tay, đao đã chìa ngay trước ngực Chu Lâm Phong. Hai người đều trông hết sức thảm hại, trên người đầy các vết thương lớn nhỏ. Thanh âm Gian Tập Lũng tàn nhẫn : “Mười năm trước ta thắng ngươi, mười năm sau ta cũng thắng ngươi, Chu Lâm Phong, sớm biết ngươi tệ hại như vậy, năm đó ta nên giết chết ngươi ! Ha ha ha ha !” Gian Tập Lũng ngẩng mặt cười lớn, lộ ra vẻ dứt khoát.

“Chu Lâm Phong ta bại dưới tay ngươi, cam tâm tình nguyện !Muốn chém muốn giết tùy ý !” Chu Lâm Phong nhắm mắt lại.

“Chu minh chủ...” Mọi người chuẩn bị khuyên nhủ, bị lão giả cản lại. “Y đã quyết tâm muốn chết, ai cũng không cản được” Lão giả thở dài một tiếng, phát tay bỏ đi.

Gian Tập Lũng dùng toàn lực nhấc đao chém xuống đầu Chu Lâm Phong ! Tôi lạnh nhạt liếc mắt : “Hắn nên bị ta giết”. Gian Tập Lũng sững người, kì lạ nhìn tôi. Tôi bắn kiếm ra khỏi vỏ, kiếm bay thẳng tới sau lưng Gian Tập Lũng, sau khi xuyên qua lại bay trở về trên tay tôi. Tôi cẩn thận chùi vết máu trên chuôi kiếm, bay xuống cây, đáp xuống trước mặt Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong. Gian Tập Lũng vẫn giữ nguyên động tác, ánh mắt vẫn không rời khỏi Hắc ám linh ngọc trên cổ tôi, cứ thế hạ đao xuống.

“Giáo chủ !”

Tôi hờ hững quét mắt qua Gian Tập Lũng nằm trên mặt đất, ánh mắt quay lại Chu Lâm Phong, hắn sững sờ nhìn Gian Tập Lũng rồi lại nhìn tôi. Tôi trừng mắt với Chu Lâm Phong : “Kẻ tiếp theo phải chết, chính là ngươi”. Vừa dứt lời, kiếm của tôi đã đâm vào bụng hắn, hệt như đối với Khúc Kinh Thiên. Vết thương này thực ra nhanh chóng băng bó và chăm sóc tốt sẽ sống được, nhưng nếu không băng bó, người bị thương sẽ chết rất đau khổ.

Chu Lâm Phong cong người nằm trên mặt đất, hai tay ôm chặt bụng, đau đớn nhìn tôi, lúc ánh mắt nhìn đến viên ngọc trên cổ tôi trông mắt mở to ra : “Sát...Sát...Sát...” Hắn vẫn chưa nói xong, trong mắt đã không còn ánh sáng, ngã trên đất mà chết.

Cả khoảng đất im lặng như tờ, không ai động dậy, không ai nói chuyện, mỗi người đều nhìn tôi với vẻ không hiểu nổi, tuy bọn họ không biết lúc Chu minh chủ chết đã nói gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa tôi đã khiến họ sợ hãi.

Tôi nghiêng mắt nhìn Khúc Nghiên Nhi, cô ta đã không thể khống chế tinh thần được nữa, cô ta run rẩy chỉ vào tôi : “Mộ...Thiên...Vẫn...người...người...”

“Ta không phải đã từng nói rồi sao ? Khúc Nghiên Nhi, trong mắt ta ngươi không bằng hạt cát !” Tôi lạnh lùng đâm kiếm về phía cô ta ! Cô ta hoảng sợ tránh né. “Khúc Nghiên Nhi, ngươi trốn cái gì ? Không phải ngươi nói Khúc Kinh Thiên đã truyền hết võ công cho ngươi rồi sao ? Lại đây, đánh với ta một trận !”

“Đủ rồi Mộ Thiên Vẫn ! Suy cho cùng ngươi cũng đã từng sống ở Khúc trang, suy cho cùng Tam nương bọn ta cũng thu nhận ngươi, ngươi làm sao có thể đối với bọn ta như vậy !” Khúc Diệp Thương đứng chắn trước mặt muội muội.

Tôi khẽ nheo mắt : “Hiện tại nói những điều này với ta đã muộn rồi !”

Gió nổi lên, gió thổi lên mái tóc của tôi, thổi lên mạng che mặt của tôi. Tôi kéo nó xuống thả theo hướng gió, “Năm đó Khúc gia có ai đứng ra không ? Khúc gia có ai khuyên Khúc Kinh Thiên không ?” Tôi dùng thanh kiếm nhuộm đầy máu chỉ thẳng vào Khúc Diệp Thương, “Ngươi đứng ra sao ? Không có, vậy ngươi dựa vào cái gì nói những lời này !”

Ánh mắt tôi nghiêm túc quét về phía Khúc Nghiên Nhi : “Giao nó ra đây, ta có thể tha cho ngươi, nếu không người trên kẻ dưới của Khúc trang khó mà thoát chết !”

“Thương ca ca đừng nghe lời cô ta nói !” Khúc Nghiên Nhi thất thần hét lên. Khúc Diệp Thương do dự.

“Khúc Diệp Thương, người thật cho rằng dựa vào võ công của mình có thể cản được ta sao ? Ta đếm đến ba ! Ba !”

Khúc Diệp Thương lặng lẽ kéo tay Khúc Nghiên Nhi đang nắm chặt lấy hấn ra.

“Hai !” Tôi không chút lưu tình nào.

“Nghiên Nhi, là ca ca có lỗi với muội, vì Khúc trang...” Khúc Diệp Thương nặng nề đỡ lấy vai cô ta, mà Khúc Nghiên Nhi vùng vẫy muốn ôm chặt hấn.

“Một !” Tôi không do dự đâm kiếm vào người Khúc Nghiên Nhi. Tôi cười châm biếm : “Khúc Diệp Thương người đứng là yếu đuối ! Lâu vậy cũng không buông tay, còn do dự sao ?” Tôi thu kiếm về, máu tươi nóng ầm ầm bắn lên thân thể của những người bên cạnh. Lúc trước tôi giết người không bao giờ do dự, lúc trừng phạt người khác cũng không chút mềm lòng. Tôi trở kiếm, đâm thẳng vào người Khúc Diệp Thương !

“Bởi vì người chậm quá, nên ta không “cẩn thận” đâm trúng người. Có điều để bảo vệ Khúc gia của người, người còn phải chịu chút cực khổ”

Tôi không quan tâm những người khác nữa, thu kiếm lại biến mất khỏi biệt trang của Chu Lâm Phong.

31. Chương 31: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 1 (*)

Trên giang hồ cái nhanh nhất có thể khiến người ta biết mọi việc là tin đồn, những việc xảy ra ở Đại hội võ lâm hôm đó đã lan truyền khắp giang hồ, Trang chủ Mộ Dung sơn trang từ sau khi rời khỏi Đại hội đã hạ lệnh trong vòng ba tháng cấm người ta tiến vào Mộ Dung sơn trang. Mà người của Tụy Linh Cung cũng ít thấy có hành động gì. Trong một khoảng thời gian người của danh môn chính phái đều im lặng, chỉ có một vài bang phái nhỏ trên giang hồ không có việc gì làm mới hứng chí lên đàm luận. Nhưng cho dù là ai, đều biết đến truyền kì về vị bạch y nữ tử kia, giết Giáo chủ Ma giáo Gian Tập Lũng, Minh chủ võ lâm Chu Lâm Phong, giết Khúc trang Khúc Kinh Thiên, Khúc Nghiên Nhi, đã thương Khúc Diệp Thương, ngay cả Khuất Cật Tiên nổi tiếng khắp nơi mười năm trước cũng phát tay áo thở dài. Thủ đoạn của nàng ngoan độc khiến người ta dựng tóc gáy, người chết dưới kiếm của nàng thậm chí không thể nhìn, trong Đại hội võ lâm ánh mắt khát máu của nàng giống như là vạn năm lạnh giá, bóng dáng cầm kiếm giữa cơn gió phăng phất như Tu La vô tình chốn địa ngục, không ai có thể địch nổi.

Đến nay, danh xưng “Bạch y Tu La” đã truyền đi khắp nơi, chỉ cần nghe đến cái tên này, đều sẽ tim đập chân run, giống như trở lại trận hào kiếp mười năm trước.

Hào kiếp võ lâm cùng với danh xưng “Bạch y Tu La” đồng thời mà đến.

Võ lâm minh chủ tạ thế, khiến rất nhiều người tự phát tổ chức, thuyết phục các môn các phái muốn đề cử ra Võ lâm minh chủ mới để dẫn dắt qua trận hào kiếp này, đồng thời đối phó với “Bạch y Tu La”. Nhưng không ai dám đi tranh chức Võ lâm minh chủ, vị trí lúc trước người ta tranh giành đến đầu rơi máu đổ, hiện nay lại vắng vẻ không ai để ý. Bởi vì ai lên làm Minh chủ võ lâm, thì chính là tuyên bố đối địch với “Bạch y Tu La”

“Hiện nay người làm cho cả võ lâm lâm vào thế vô cùng nguy hiểm” Minh Sát tươi cười, lắc đầu nhìn tôi.

Tôi nhìn hấn, không tiếp lời.

Ánh mắt hấn nhìn xa xăm, ánh lửa chiếu lên gương mặt hấn chỗ sáng chỗ tối, nhìn vào có cảm giác kì dị.

Tôi đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, thế là tôi hỏi ra : “Minh Sát, tại sao người muốn ta giết Chu Lâm Phong và Gian Tập Lũng ? Giữa các người xảy ra việc gì ?”

Hấn nhẹ nhàng gật đầu : “Đúng. Sở dĩ ta muốn người giết bọn họ, là vì lúc trước họ có mối thù không đội trời chung”

Tôi hơi nghiêng đầu, thành thật hỏi : “Vậy sao người không đích thân giết chết họ ?”

Hắn có chút thất vọng, rất lâu mới nói : “Không phải ta không muốn tự mình giết, chỉ là, ta đã quen không muốn ra tay, hơn nữa, ta xuất hiện giết chết bọn họ, vậy mỗi hận ta áp chế đã lâu sẽ lại bộc phát, sau này sẽ thật sự...không là người nữa” Thanh âm của hắn thấp dần.

Tôi còn muốn nói gì đó, bị hắn ngăn cản, hắn cười nhẹ : “Nếu người muốn biết việc này, vậy sau này ta sẽ kể người nghe” Tôi gật đầu. “Còn bảy người kia ?”

Hắn không nói gì, chỉ là uống sạch rượu trong tay.

“Đa tạ người đem thức ăn và rượu đến cho ta ! Thiên Văn, lâu rồi ta không đụng đến những thứ này”

Hắn không nói nhiều, tôi cũng im lặng.

“Thực ra tính cách của người đã thay đổi, đối với người là một việc tốt” Thật lâu sau hắn mới thốt ra một câu.

“Cái gì ?” Tôi có chút hoài nghi.

“Lúc trước người không độc ác như vậy. Nhìn mọi việc rất đơn thuần. Hiện tại tuy nhìn sơ sẽ giống như không màng thế sự, nhưng luôn khiến cho người khác rất khó tiếp cận, đặc biệt là ngày càng độc ác... Cái tên “Bạch y Tu La” rất thích hợp với người”

“Tại sao ta ác mới tốt ?” Tôi hoài nghi, lúc trước thủ đoạn của tôi ngoan tàn ác như vậy, không một người nào nói “rất tốt”

Hắn nhìn vào mắt tôi, từng chữ từng chữ nói với tôi : “Đối địch mà mềm lòng, là đi vào đường chết”

Tự trong lòng tôi đã hiểu rõ.

Dừng một lát, hắn lạnh nhạt nói : “Đợi vị trí Vô lâm minh chủ có người ngồi vào, người lập tức đi giết hắn !”

“Toàn bộ sao ?”

“Đúng, toàn bộ, ta muốn để trống vị trí này lần nữa !”

(*) : Tinh phong huyết vũ : nghĩa là đẫm máu tanh nồng, mưa máu gió tanh. Nhưng mình nghĩ để Hán Việt hay hơn.

32. Chương 32: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 2

Nửa tháng sau, một cô gái ngông cuồng không ai biết ngồi lên bảo tọa minh chủ vô lâm, nữ nhi của Trang chủ Thẩm trang có giao tình nhiều đời với Mộ Dung sơn trang Thẩm Tùy Tâm.

“Tiểu thư, tại sao cô muốn làm minh chủ vô lâm, lão gia đã nói không cho rồi mà” Nha hoàn đang quạt cho Thẩm Tùy Tâm hỏi.

“Người thật không hiểu, bình thường Thẩm ttrang trên giang hồ không có địa vị gì, không hỏi thế sự, ta làm vậy không phải là giành mặt mũi cho Thẩm trang sao ?”

“Tiểu thư, cô không hiểu, “Bạch y Tu La” thật sẽ giết cô đó” Nha hoàn dường như rất lo lắng.

Thẩm Tùy Tâm cười hai tiếng, cầm một quả táo : “Bọn họ sợ, Thẩm Tùy Tâm ta không sợ ! Trong Thẩm trang ngoài trừ cha không ai là đối thủ của ta, cả ca ca cũng không, ta không sợ ả !” Cô ta tiếp tục nói, “Hơn nữa, bọn họ đều không dám làm chức Minh chủ nguy hiểm này, ta vừa nói muốn làm, bọn họ liền giao cho ta làm, dễ dàng như vậy. “Bạch y Tu La” vốn cũng không có nói sẽ giết người làm Minh chủ vô lâm. Còn nữa ta hoài nghi ả có thật lợi hại như trong lời đồn hay không !”

“Vậy lúc ả giết ma đầu Ma giáo và tiền Chu Minh chủ cũng đâu có nói gì, vô duyên vô cớ giết bọn họ, càng huống hồ cô và ả trong cục diện hiện tại là địch thủ !”

Thẩm Tuy Tâm không khách khí gõ đầu nha hoàn : “Người đừng lấy uy phong của người khác đè bẹp chí khí của mình có được không ! Ta hiệu lệnh thiên hạ không được sao ? Phòng ốc thật đẹp, làm Minh chủ võ lâm cũng tốt lắm ! Người không muốn đi ở với ta thì đi đi ! Chỉ cần “Bạch y Tu La”dám đến đây thì bốn tiểu thư sẽ giết ả ! Vậy còn có ai không phục ta nữa ! Vậy ta chính là anh hùng trong thiên hạ, người hiểu cái gì !”

Nha hoàn vâng dạ, Thẩm Tuy Tâm rất không khách khí giơ chân đá qua, “Đứng sững ở đó làm gì ! Bốn mình chủ nuốn rửa chân, mau đem nước ấm lại đây cho ta rửa ! Cẩn thận không thì ta giết người !”

Nha hoàn cúi đầu lui ra.

Thẩm Tuy Tâm hử một tiếng, “Ta mới là không sợ !”. Cô ta đứng lên ném hột táo ra ngoài cửa sổ, đột nhiên một bóng trắng lóe qua trước mắt cô ta. Cô ta cả kinh, mở cửa sổ ra xem, bên ngoài yên tĩnh như trước, căn bản không có người nào cả.

Cô ta nén sự sợ hãi xuống, xoay mạnh người lại.

“Lần đầu gặp mặt, ta là Mộ Thiên Vãn”. Tôi cười nhẹ với cô ta. Gương mặt cô ta trắng bệch méo mó, vẻ sợ hãi đều lộ trên mặt, đáng tiếc cô ta lại không nói lời nào. Bởi vì kiếm của tôi đã ghim cô ta trên tường, máu chảy dài xuống đất.

Tôi không lấy lại kiếm, là do nó đã ghim chặt trên người cô ta.

Tôi vỗ vỗ tay, cũng không thèm nhìn lại cô ta, xoay người ra khỏi phòng, cho nên tiếng thét kinh hoàng của nha hoàn vài phút sau đó tôi không nghe được.

“Kiếm của người đâu ?” Minh Sát hỏi tôi.

Tôi lắc đầu : “Ta quăng nó trong phòng của Minh chủ võ lâm rồi. Ta ghim cô ta trên tường, lưỡi lấy lại”

Y nhìn tôi cười : “Không sao, ta vẫn còn một thanh kiếm, tuyệt đối là kiếm tốt”

“Nói thật ra, kẻ đó không có phòng bị chút nào hết, căn bản không thể xem như cao thủ, còn muốn ta ra tay ?”

Y không quay đầu lại đi lấy kiếm : “Để lại sự hoảng sợ cho những người khác xem đi !”

Một lát sau, y quay lại, đưa cho tôi một thanh kiếm : “Đây là Huyền Minh kiếm, phối hợp với Huyền Minh kiếm pháp rất tốt. Ta vốn muốn tìm cơ hội thích hợp mới đưa cho người, có điều người đã quăng kiếm đi rồi, vậy ta đưa trước cho người”

“A” Tôi kinh ngạc kêu lên một tiếng. Trên đầu chuôi kiếm màu đồng khảm một viên bảo thạch màu trắng bạc viền xanh lạnh lẽo, thân kiếm được làm từ huyền thiếc sắc bén trơn bóng không vướng bụi, ngón tay chạm lên đó giống như bị đóng băng lại, cảm giác lạnh giá đó, trong chớp mắt đã từ đầu ngón tay truyền thẳng đến tận trong tim, lan tỏa khắp toàn thân. Ngay cả bao kiếm cũng là màu trắng bạc đó, trên đó điêu khắc rất nhiều hoa văn khác nhau, cũng khảm một viên bảo thạch màu xanh nhạt ở nơi thích hợp nhất. Không nghi ngờ gì nữa, đây là một thanh bảo kiếm thể gian hiểm có thậm chí là duy nhất !

Tôi không dám tin nhìn y.

Y nhếch mép cười, vuốt tóc tôi : “Từ nay về sau, thanh kiếm này là của người”

Tôi vui mừng ôm nó vào lòng, cảm giác đó, giống như chưa từng được vui vẻ vậy.

“Hôm nay lúc người giết Thẩm Tuy Tâm không mang khăn che mặt sao ?” Y đột nhiên hỏi tôi một câu.

Tôi gật đầu, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi thanh kiếm.

“Vậy sau này không cần mang nữa, thật phiền phức” Tôi thấy kì lạ ngẩng đầu nhìn y, y lại nhìn về phía trước, giống như không quan tâm đến cái gì hết.

“Ừ” Tôi nhàn nhạt trả lời một tiếng.

33. Chương 33: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 3

Cái chết thảm của Thảm Tùy Tâm khiến cho bầu không khí của cả võ lâm vốn đang lo sợ càng trở nên hoảng loạn. Người ta ít khi thấy ai chết thảm bị ghim trên tường như vậy, lại còn là một nhát xuyên qua ghim trên tường, đặc biệt là về kinh hoàng và ngũ quan méo mó trên mặt của Thảm Tùy Tâm, khiến cho người ta chỉ nhìn một lần có thể liên tưởng đến sự đau khổ và hoảng sợ sâu trong xương tủy của cô ta trước khi chết .

Những người đau khổ nhất dĩ nhiên không thể nào bỏ qua Thảm trang được, đây là những người chịu thiệt hại sau Khúc trang. Thảm Tùy Tâm vừa lên làm Minh chủ võ lâm mới chỉ một thời gian ngắn thì đã xảy ra chuyện thê thảm như vậy, Thảm trang chủ chịu đả kích quá lớn, bệnh đến không dậy nổi. Chỉ vì đối phương là “Bạch y Tu La”, cho nên Thảm trang chủ bị bệnh cũng chỉ có nhà Mộ Dung thỉnh thoảng đến thăm, bình thường cũng không có ai ra vào, càng thêm phần tịch mịch.

Còn về thi thể của Thảm Tùy Tâm, bởi vì kiếm đâm vào quá sâu không thể kéo ra được, cho nên hai ngày sau, Thảm gia mới đồng ý đem Thảm Tùy Tâm đi hỏa thiêu, đem tro cốt về Thảm trang, còn thanh kiếm cũng được thiêu chung với thi thể. Về sau có người hạ lệnh niêm phong căn phòng đó, trở thành cấm địa. Bởi vì vừa bước vào liền nhìn thấy trên tường dưới đất đầy những vết máu đỏ đen đã đông cứng lại dưới nhiệt độ cao, căn phòng đã cháy phân nửa còn thêm vết tích đáng sợ lưu lại trên mặt đất sẽ khiến người ta cảm thấy thật khủng khiếp.

Vậy là cả sơn trang cũng không ai dám đi vào, cỏ dại mọc đầy cả ra, dưới đất phủ một lớp bụi dày, không có ai dám đẩy cửa nên cả cửa cũng bắt đầu không còn linh hoạt nữa, Thảm Trọng Địa phải tốn chút sức mới mở được.

Võ lâm minh chủ là đề tài bị cấm nói đến, cũng không ai dám lên làm Minh chủ võ lâm.

“Cha, chúng ta phải ngồi nhìn mà không làm gì sao ?”

“Aiz...nên đến cũng phải đến, nhiều năm nay thoát ẩn giang hồ không màng thế sự, vốn tưởng có thể an ổn qua ngày, cuối cùng lại náo loạn như vậy... “Bạch y Tu La”...nghe thấy những chuyện cô ta làm, cả ta cũng có chút run rẩy...”

“Cha ! Lúc trước người oai phong như vậy, hiện tại có thể quay lại giang hồ a !”

“Cha của hôm nay không như xưa nữa, cha già rồi, có điều chuyện này...ta suy nghĩ trước đã, nhanh lên, lên lui xuống trước đi”

“Dạ, cha”

“Thiên Văn, ta không thể không báo phục ngươi” Minh Sát chấp tay với tôi, “Ngươi chọn cách trực tiếp nhất khiến người ta vừa nhìn liền sợ hãi, ta vốn nghĩ ngươi sẽ tốn một chút công sức, giết ít nhất hai người, kết quả hiện nay không kẻ nào dám lên làm Minh chủ võ lâm”

“Giết gà kính khỉ. Ta tiết kiệm sức chạy tới chạy lui. Thực ra Minh Sát, trong bảy người mà ngươi muốn ta giết vốn dĩ không có người làm Minh chủ võ lâm. Thực ra ngươi muốn ta giết Thảm Tùy Tâm phải không ?”

Đêm thật tối, tôi cùng Minh Sát ngồi trên hai cành cây khác nhau.

“Đúng. Đêm đó ta đi ngang qua Thảm trang, nghe được Thảm Tùy Tâm lớn tiếng nói muốn là Minh chủ võ lâm. Cô ta luôn được nuông chiều, sẽ không nghe lời cha cô ta nói” Y thẳng thắn nói “Sau đó ta kêu người đi giết Minh chủ võ lâm, kết quả nửa tháng sau quả nhiên Thảm Tùy Tâm lên làm Minh chủ võ lâm”

Tôi như đang suy nghĩ : “Thảm trang luôn tránh đời, mà ngươi lại “vô tình đi ngang” Thảm trang, lại kêu ta giết nữ nhi yêu thương nhất Thảm Tùy Tâm, ngươi hận người của Thảm trang”

Hắn sống người một lúc, ngay sau đó không khách khí cười lớn : “Không sai ! Ta muốn người đi giết Thẩm Tuy Tâm ! Thiên Văn, sự thông minh của thật khiến ta bái phục” Y nhìn tôi, “Người biết Khư Cập Tiên không. Chính là lão bất tử ở Đại hội võ lâm”

Tôi gật đầu. “Lần sau nếu người gặp Khư Cập Tiên, nếu hắn có ý muốn nhúng tay vào chuyện giang hồ, người lập tức giết hắn cho ta. Hắn đánh không lại người đâu, trên đời này ngoài trừ Minh Sát ta thì không còn ai là đối thủ của người nữa, huống hồ người đang cầm trên tay Huyền Minh kiếm”

“Ta rất hiếu kì người trước đây là người như thế nào”

34. Chương 34: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Đến 4

“Ta kể cho người nghe một câu chuyện” Minh Sát nhàn nhạt cười, “Lúc trước có một đứa trẻ, hắn muốn trở thành thiên hạ vô địch, nên hắn đã bái giáo chủ Ma giáo lúc đó là Linh Tuất Kiệt làm sư, vì hắn đích thực là kì tài luyện võ, ngộ tính rất cao, cho nên lúc đó Linh Tuất Kiệt đem Huyền Minh kiếm pháp mà Hoa Sinh sáng tạo truyền thụ cho hắn, về sau lại truyền hết công lực của mình cho hắn. Linh Tuất Kiệt lúc đó trên giang hồ không chuyện ác nào không làm, đẩy lên tinh phong huyết vũ, y đã chán ngán cuộc sống như vậy, cho nên toàn bộ võ công của y đều truyền cho đứa bé, toàn bộ nội công cũng truyền qua cho nó, khiến cho bản thân trở thành kẻ không chịu nổi một đòn. Lúc tuổi tác của y đã cao chuẩn bị quy ẩn giang hồ, thì Thẩm trang chủ hiện tại lại tìm đến y. Lúc đó vị trí của Thẩm trang chủ trên giang hồ cũng rất cao, liên thủ với Mộ Dung Sơn trang khống chế Linh Tuất Kiệt. Mộ Dung Loan bệnh chết không bao lâu thì Mộ Dung Lệnh kế vị, toàn trang không còn hỏi đến chuyện giang hồ nữa. Mà Thẩm trang chủ lại tìm đến Linh Tuất Kiệt để giết chết hắn, giết chết một ông lão tay không tấc sắt hoàn toàn không chịu nổi một đòn. Khi đó đứa bé ở ngay bên cạnh, máu chảy đến bên người nó, trong chớp mắt, Thẩm trang chủ nói muốn diệt cỏ tận gốc, nhưng đứa bé đã chạy mất. Về sau đứa bé lại bái một danh sư khác, ăn cắp Hấp công đại pháp không ai luyện đến được giấu trong Ma giáo. Dùng Huyền Minh kiếm pháp làm bị thương rất nhiều người, hút hết công lực của họ, rồi giết họ một cách rất tàn nhẫn. Hấp công đại pháp chỉ có thể phối hợp với Huyền Minh kiếm pháp để sử dụng. Huyền Minh kiếm pháp lúc đó chỉ có một truyền nhân, chính là đứa bé đó”.

Thanh âm của Minh Sát rất bình tĩnh, tựa hồ như những gì nói ra đều không phải là chuyện gì bí mật, mà chỉ như một đoạn Tứ thư Ngũ kinh bình thường vậy.

“Vậy rồi sau đó ? Đứa bé thế nào ?” Tôi truy hỏi.

“Sau đó...đứa bé đã trở thành thiên hạ vô địch. Hắn tự cho rằng đã trưởng thành. Hắn liền gia nhập giang hồ để khiêu chiến Minh chủ võ lâm, sau khi đánh thắng liền giương giương tự đắc. Chính vào lúc này, hắn đã quen biết hai người. Một người là Chu Lâm Phong, một người là Gian Tập Lũng”.

Hắn dừng lại không nói, tôi cảm thấy lạ : “Sao vậy ? Tại sao lại không nói tiếp ?”

Hắn quay đầu lại : “Hôm nay trẻ quá rồi, lần sau đi, ta chỉ muốn người nhớ lấy, cho dù thế nào, không thể mềm lòng, không thể động chân tình. Đừng cho rằng có người muốn thật lòng làm bạn với người”

Tôi gật đầu. Lúc Mã Lục phản bội , tôi đã hiểu đạo lý này.

“Nghĩa mẫu là người đầu tiên tốt với ta. Nhưng bà đã bị Khúc Kinh Thiên giết chết. Trương phu đã từng ân ái coi nhẹ sống chết của mình, thậm chí có thể tùy ý chà đạp, trên thế giới này, trong mắt ta vốn không có cái gì là tình cảm, nếu có, cũng chỉ là biểu hiện giả dối, nội tâm đen tối”

Tôi không đợi Minh Sát nói, lại nói tiếp : “Ta phải đi rồi, hôm nay đúng là muộn quá rồi. Một lát nữa ta muốn đến Khúc trang xem sao”

Minh Sát vỗ vỗ đầu tôi : “Đi đi, ta trở về Địa cung. Nếu có chuyện thì đến Địa cung tìm ta, ta đã nói với người của vào rồi”

Cửa lớn của Khúc trang đóng kín, bên trong đã không còn lại mấy người, đa số đều bị mối thù giữa Khúc trang và “Bạch y Tu La” dọa chạy mất rồi, sợ sẽ đe dọa tính mạng của bản thân. Trong phòng của Khúc Diệp Thương vẫn còn sáng đèn, xuyên qua cửa sổ cũ nát có thể nhìn thấy hắc đang ngồi ở đầu giường, thế tử Tố Linh đang ngồi bên cạnh.

“Vô Loan đâu ? Đã mấy ngày rồi không thấy bóng dáng hắc”

“Không biết, Vô Loan cũng đã hai mươi hai rồi, người làm đại ca như chàng cũng không thể cứ nghĩ thay cho hắc được”

“Ai, Khúc trang lụn bại như ngày hôm nay, còn có cô nương nào muốn gả đến nữa chứ ? Lúc trước ai lại không biết ai tiếng Khúc trang Tam công tử và Mộ Dung Nhị công tử trên giang hồ chứ ? Từ khi bị con yêu nữ đó...”

Tôi không nghe tiếp nữa, Khúc Diệp Thương, xem thăm cảnh của Khúc trang các người bây giờ, ta cũng sẽ không tính toán với người hai chữ “yêu nữ” đó đâu.

35. Chương 35: Phiên Ngoại

Từ trước tới nay tôi chưa từng thích Khúc Kinh Thiên. Chuyện này có nguyên nhân của nó. Khúc Diệp Thương biết, Tỉ Phong và Nghiên Nhi cũng biết một chút, đó là do tôi không phải do chính thất hay trắc thất (vợ lẽ) sinh ra, chỉ là do một nha hoàn thấp kém trong một ngày đông lạnh giá rét mướt khó khăn vất vả mới sinh hạ được tôi. Khúc Kinh Thiên đối với bà không nghe không hỏi, đối với tôi cũng rất lạnh nhạt. Thân mẫu tôi cũng không chống đỡ được bao lâu, khi tôi ba tuổi thì bà bỏ tôi rời khỏi thế gian này, đối với bà mà nói đây là một thế giới lạnh lùng như vậy, tàn nhẫn như vậy. Bà không có bất cứ lưu luyến gì, chỉ là không nỡ bỏ lại một đứa bé như tôi.

Khúc Kinh Thiên chỉ an táng bà qua loa, không có tang lễ, không có bia mộ, chỉ có một cỗ quan tài sơ sài, chôn bà ở sau núi. Trong mắt Khúc Kinh Thiên, nương tôi chẳng qua chỉ là một lỗi lầm mà ông phạm phải khi say rượu. Nhưng ông lại không biết, bà luôn xem ông là trụ cột của mình, yêu ông sâu đậm. Nhưng sự lạnh nhạt của hắc đã phá hủy tất cả niềm tin của bà.

Tôi trưởng thành trong một thế giới lạnh lùng như vậy, rất nhiều người ở Khúc trang đối với tôi cũng không nghe không hỏi, người mà cả đời này tôi hận nhất chính là Khúc Kinh Thiên, và Khúc trang mà hắc đã vất vả sáng lập. Nhiều lần tôi đã muốn dùng một mối lửa thiêu rụi Khúc trang, để Khúc Kinh Thiên ném thử mùi vị đau khổ.

Đêm đó, tôi đã ném vào phòng của Khúc Kinh Thiên một con nhện độc, đó là do tôi vô tình bắt được ở sau núi, kết quả là bị Khúc Diệp Thương bắt được. Người mà Khúc Kinh Thiên yêu thương nhất là đứa con lớn của hắc, trao cho hắc yêu thương, trao cho hắc quan tâm. Mà trong lòng Khúc Diệp Thương thân thiết nhất là Khúc Kinh Thiên. Khúc Diệp Thương rút kiếm chém con nhện làm đôi, tôi chỉ yên lặng đứng nhìn.

Hắc kéo tôi đến rừng cây sau sơn trang cảnh cáo tôi : “Khúc Vô Loan, nghe rõ cho ta, ta không cần biết người đang nghĩ gì, không được làm loạn sau lưng cha ! Ta không cần biết võ công người có cao hơn ta hay không, tóm lại người an phận một chút cho ta !”

Tôi chỉ không nhìn được đáp trả hắc một câu. Lúc này chúng tôi lại nghe thấy âm thanh va chạm của lá cây. Tôi nhìn về phía đó, chỉ nhìn thấy một bóng trắng, nàng rất thấp, vừa mới ngang ngực tôi, khoảng bảy tám tuổi. Nàng không nhanh không chậm xoay người chạy đi, tôi rút kiếm đặt trên vai nàng. Nàng cũng rất lạnh lùng, nhưng lại khác với sự lạnh lùng của thế giới này, giống như trong lòng nàng trước nay không hề hoang mang, không hề sợ hãi, nhưng tôi nhìn ra được năng lực tiềm tàng của nàng. Sau đó nàng xoay người đánh tôi một quyền. Khí lực rất lớn, giống như vẫn thường luyện tập, lại không giống như võ công. Nhưng thân hình của nàng lại nhỏ bé yếu đuối. Trong bóng tối không nhìn rõ nhau, nhưng tôi có thể biết được biểu hiện trên mặt nàng nhất định là cảm thấy rất nhàm chán.

Tim tôi trong khoảnh khắc đó dường như rung lên, phát ra hai tiếng “thình thịch”. Đêm đó tôi luôn nghĩ xem nàng là ai. Vận mệnh dường như đã chiến cổ tôi, ngày thứ hai Khúc Kinh Thiên nói Tam nương thu nhận nghĩa nữ. Nàng tự mình nói ra rõ ràng tên của mình, hoàn toàn không sợ hãi ngênh đón ánh mắt tôi. Lúc nàng quay người lại, giây phút đó, thế giới dường như ngừng lại. Ánh mắt thanh khiết như thế, dung mạo xinh đẹp như thế, nhưng lại tỏa ra cảm giác áp chế người khác, khiến người ta nghĩ đến tiên tử trên trời, là tiên tử không nhuốm bụi trần, bất kì vật ô nhiễm nào cũng đều không vương trên người nàng. Tôi là phàm nhân, không thể quá cưỡng cầu ánh mắt của nàng.

Khúc Nghiên Nhi ở bên cạnh tôi dường như rất tức giận. Nó luôn tự cho mình là đẹp, chỉ có người ở trong Khúc trang không gặp qua ai khác mới cho nó là đẹp. Nó quá dung tục làm sao có thể so với Mộ Thiên Vãn.

36. Chương 36: Phiên Ngoại

Tôi cảm thấy rất vui, nhưng lại lộ ra biểu hiện trào phúng. Nàng đáp trả lại tôi cũng là biểu tình như vậy. Nàng đến cuối cùng là người như thế nào, sẽ tạo nên kì tích gì ?

Khi Khúc Nghiên Nhi nói với tôi muốn thị uy với nàng, tôi đã nghĩ đến nàng sẽ phản kích. Nàng là người tinh tường như vậy, làm sao dễ để Khúc Nghiên Nhi nắm được, nhưng phản ứng của nàng lại đẹp hơn dự liệu của tôi. Nàng bình tĩnh nhìn tôi nói một câu : “Người cũng vậy”. Tôi chưa từng cảm thấy khó chịu, thậm chí còn cảm thấy câu nói này là ân huệ nàng ban cho tôi.

Năm năm rồi, tôi chỉ đứng từ xa nhìn nàng, nàng mỗi ngày một lớn, mỗi ngày một xinh đẹp, tôi không muốn đến quan tâm nàng. Nàng tự có phương hướng của mình, tôi không thích hợp với nàng, nàng là người trời sinh cao quý, một ánh mắt một nụ cười đều có thể không chế trái tim người khác. Nàng chắc chắn sẽ tạo nên kì tích, từ trong xương cốt nàng là bản chất kiêu ngạo không phục. Tuy không có bất cứ võ công gì, nhưng cũng khiến người khác cảm thấy rất khó đánh bại được nàng.

Về sau nàng lại mất tích, nghe nói bị Mộ Dung Sở mang về Mộ Dung Sơn trang, nhưng lại không thấy. Trong lòng tôi có sự hoang mang không rõ. Tam nương phát điên vì muốn tìm nàng nhưng lại tìm không thấy. Tỉ Phong cũng lo lắng cho nàng. Tỉ Phong cũng giống như tôi, đối với nàng có một cảm giác không rõ ràng, nhưng kẻ luôn có quy củ như Khúc Diệp Thương, không quen nhìn bản chất từ trong xương tủy của nàng, cũng không quen nhìn vẻ tà khí của tôi. Chỉ có tôi không quá lo lắng, người như nàng, chắc chắn sẽ gặp dữ hóa lành.

Tỉ Phong bị Khúc Kinh Thiên đưa đến Đông Doanh để học võ công ở đó, sau này phát dương quang đại Khúc trang. Y trước khi đi luôn nhìn về phía Thanh Phong các. Tuy rằng trong năm năm giữa bọn tôi và nàng không nói gì nhiều với nhau, nhưng trong lòng đối với nàng rất có cảm tình.

Cứ như vậy, tôi đã trải qua hai năm. Khúc Diệp Thương lấy Giang Nam vọng môn Thủy Tổ Linh. Hôm đó cả Khúc trang đều náo nhiệt vui mừng, đặc biệt là Khúc Kinh Thiên. Tôi nghĩ đến nàng, trong vô thức đã đi ra ngoài Khúc trang. Tôi luôn nghĩ, nàng rốt cuộc có đến hay không, bất tri bất giác đã đi về phía Thanh Phong các, tôi không đi tiếp nữa. Vào lúc này, tôi nhìn thấy một bóng trắng bay từ ngoài vào, trong lòng tôi bỗng dừng lại đau nhói. Tôi hét một tiếng, nàng quay người rút kiếm tấn công tôi, tôi dùng bao kiếm đỡ lấy, nhanh chóng rút kiếm đánh với nàng. Nàng mang khăn che mặt, nhìn không rõ khuôn mặt. Thân ảnh nhanh chóng chuyển động, đánh bay kiếm của tôi

Khi nàng hạ khăn che mặt xuống, tôi nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng, thời khắc đó tôi trở nên ý loạn tình mê. Nàng xinh như vậy đẹp như vậy, tôi áp chế một tiếng kêu, sợ nàng sẽ lại biến mất. Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nàng cười, vẫn là đôi mắt thanh khiết đó. Nàng đã cao lớn hơn, cao ngang cằm tôi.

Sau đó nàng và Khúc Kinh Thiên đánh nhau, tôi không biết đã nghĩ cái gì, lại đi ngăn cản Khúc Kinh Thiên, tôi không biết nàng có phải là đối thủ của Khúc Kinh Thiên không. Nhưng lúc nàng vùng kiếm, khí tức lập tức chuyển biến, là loại áp chế lạnh lẽo như thế, trầm luân như thế, mái tóc nàng tung bay, tà áo phiêu dật,

sử dụng loại kiếm pháp cổ quái độc ác trong chớp mắt đã không chế được Khúc Kinh Thiên, khiến cho tất cả mọi người đều kinh hồn khiếp đảm.

Khí chất tàn ác như vậy, ánh mắt ngoan độc như vậy. Đây chính là bộ mặt khác của người đậm mạc như nàng sao.

Khúc Kinh Thiên chết đi, từ lần đó về sau mỗi ngày một suy yếu, hẳn chết đi trong đau khổ. Khúc Diệp Thương và Khúc Nghiên Nhi cảm hận nàng, lại không thể làm gì được. Khúc Diệp Thương muốn nhờ Chu Lâm Phong hiệu triệu võ lâm đối đầu với nàng. Hẳn thật quá ngây thơ, chỉ sợ thêm vào cả võ lâm cũng không phải là đối thủ của nàng. Đây chính là kì tích mà nàng đã tạo ra.

Nàng nhanh chóng giết chết Chu Lâm Phong và Gian Tập Lũng đã chấn động cả võ lâm, Khúc Nghiên Nhi cũng đau khổ chết dưới kiếm của nàng. Nàng không hề nhìn tôi, từ đầu đến cuối cũng không nhìn tôi đến nửa con mắt, nàng cũng không động kiếm với tôi. Tôi có một ý nghĩ, hi vọng thương thể của Khúc Diệp Thương là do tôi nhận lấy, một kiếm đó của nàng xuyên qua người tôi thì hay quá.

“Bạch y Tu La” thật đúng là thích hợp với nàng. Kì thật tôi luôn muốn nói với nàng, tôi nguyện vì nàng làm bất cứ chuyện gì, bất cứ chuyện gì.

37. Chương 37: Tinh Phong Huyết Vũ Sẽ Kéo Tới 5

Tôi nhẹ nhàng lướt qua rừng cây, bay về hướng mộ phần của nghĩa mẫu.

Bia mộ trải qua từng đợt gió thổi, ngày ngày phơi nắng đã nhuộm một tầng rêu xanh. Trên nấm mồ cũng đã mọc đầy cỏ dại. Tôi không nhớ đi, chỉ là đứng dưới ánh trăng nhìn chăm chú vào mộ. Nghĩa mẫu rất thích thiên nhiên, bà đã cùng với đất hợp thành một thể, mãi mãi ở lại bên cạnh Khúc trang của bà. Vì bà, tôi sẽ không gây phiền phức cho Khúc trang nữa. Trừ phi bọn họ đến tìm tôi.

“Cô nương quả nhiên quay lại đây” Phía sau có người bước ra.

“Người là ai ?” Tôi không quay đầu lại.

“Tại hạ Thiều Li” Y rất sáng khoái nói ra tên của mình.

Tôi xoay người, mắt không lưu chuyển nhìn y. Là thiếu niên áo xanh mang kiếm đó.

“Người là người lần trước nói “Phát nhược lưu tuyền, y như hồ điệp”” Tôi nhàn nhạt hỏi.

“Đúng, chính là tại hạ. Thực ra tại hạ biết cô nương đã từng uống trà ở cùng một tửu điếm với ta. Lúc đó cô nương mang khăn che mặt, chỉ để lại một đôi mắt thanh khiết. Ta luôn nhớ mãi đôi mắt của cô nương”

Tôi không nói gì, chỉ nhìn vào bóng đêm.

“Hôn lễ của Khúc trang hôm đó ta hiểu lầm cô nương, lần này đặc biệt xin lỗi cô nương” Hắn vô cùng thành khẩn nói.

“Không cần đâu. Ta không để trong lòng”

Từ trên mặt đất ở một nơi xa bắn ra một chùm ánh sáng lên trời, phát ra một tiếng “chú”. Ánh sáng màu đỏ chiếu sáng cả bầu trời. Sắc mặt Thiều Li thay đổi, “Tại hạ phải rời khỏi đây rồi, mạo muội hỏi phương danh của cô nương”

Tôi lạnh nhạt cười : “Ta tên Mộ Thiên Vãn”

Hắn vẫn không có biểu hiện gì kì lạ nhìn tôi cười : “Vậy ta đi đây”

Khinh công của hắn cũng rất tốt, chỉ trong chớp lát đã không còn trên đỉnh núi. Tôi thầm nghĩ.

Thiều Li ?

Tôi mang theo kiếm đi trên đường, định tìm một tửu quán ăn cơm. Bởi vì nhiều người chỉ nghe nói tới “Bạch y Tu La”, mà chưa chính mắt nhìn thấy, thậm chí cả tên cũng không biết, cho nên tôi cũng không quá lo lắng. Người mặc áo trắng trong thiên hạ vẫn còn rất nhiều.

Tôi vừa mới ngồi xuống, thì nghe thấy có người đang thì thào nói chuyện.

“Đã biết chưa ? Mộ Dung Nhị công tử sắp thành thân !”

“Thật không ? Với ai vậy ?”

“Nghe nói là Cung chủ Tục Linh Cung Lệnh Thực Thiên ! Hình như cũng là một mỹ nhân.”

“Sao Mộ Dung Sơn trang lại cùng với Tục Linh Cung liên kết với nhau chứ ?”

“Cái này thì ta không rõ. Có lẽ Mộ Dung trang chủ chuẩn bị sau đại hôn của Nhị công tử đem chức Trang chủ truyền lại cho y”

“Chẳng phải Mộ Dung Sở cùng với “Bạch y Tu La” có quan hệ sao ?”

“Ta cũng không biết, có điều ta đoán “Bạch y Tu La” nói không chừng sẽ đi náo Mộ Dung Sơn trang. Cho nên Mộ Dung trang chủ mới hạ lệnh hôn lễ bí mật cử hành. Hôm đó sau đại hôn của Khúc trang Mộ Dung trang chủ đã mất Nhị công tử rất lâu”

“Ha ha, cái đó là đương nhiên rồi. Ta nghe bằng hữu ở Giang Bắc nói, ở đó mười năm trước Hoài An Môn sau một thời hiển hách lại biến mất không tung tích dường như đã quay trở lại rồi. Rất nhiều người của Hoài An Môn danh trấn một thời lúc đó đến bây giờ vẫn có thể nhìn thấy”

“Nếu quay trở lại thì tốt quá, “Bạch y Tu La” đáng sợ như vậy, ngoài trừ Hoài An Môn tạm thời còn có ai có thể khống chế được chứ ! Rất nhiều vị tiền bối hoài nghi “Bạch y Tu La” có quan hệ với Minh Sát trong trận đại chiến Giang Hoài mười năm trước !”

“Trần lão đầu ! Người nhỏ tiếng một chút đi ! Minh...Tên của hắn mà người cũng có thể gọi ra sao ? Coi chừng người chết lúc nào cũng không biết đó !”

“Phải phải...Ta quên mất...”

Tôi không để ý họ nói gì tiếp nữa, tôi rơi vào trầm tư, mười năm trước cuối cùng đã xảy ra chuyện gì ? Minh Sát mười năm trước mười sáu tuổi, y lúc mười sáu tuổi rồi cuộc đã có chuyện gì ? Đại chiến Giang Hoài là sao chứ ?

Tôi cười lạnh một tiếng, trước hết không quan tâm chuyện này, trước tiên tôi phải phá nát hôn lễ giữa Lệnh Thực Thiên và Mộ Dung Sở rồi hãy nói tiếp !

38. Chương 38: Hôn Lễ Của Lệnh Thực Thiên Và Mộ Dung Sở 1

Lần này tôi không định sẽ đi Mộ Dung Sơn trang, không muốn có quan hệ gì với Mộ Dung Sở.

Vậy là đêm đó, tôi lợi dụng lúc đêm tối trèo qua tường của Tục Linh Cung.

“Cung chủ, ngày mai chính là đại hôn của người, ngủ sớm chút đi”

“Ta ngủ không được. Lão tặc Mộ Dung Lệnh này, vốn dĩ không muốn con trai hắn lấy ta vào cửa, chỉ là do tình thế ép buộc mà thôi. Thực ra, ta nghe nói Mộ Dung Sơn trang có một bí tịch, lão tặc Mộ Dung Lệnh che giấu rất cẩn thận. Lần này ta muốn lấy trộm được bí tịch đó, phát dương quang đại Tục Linh.” Lệnh Thực Thiên ngưng lại, “Giai nhi, Đại hội võ lâm người cũng ở đó, người có phát hiện lúc “Bạch y Tu La” đó tháo khăn che mặt xuống, khuôn mặt đó dường như rất quen không ?”

“Đúng vậy, Cung chủ, nô tỳ cũng cảm thấy vậy, giống như đã từng gặp qua...A, nô tỳ nhớ ra rồi ! Cô ta khá giống với Tam tiểu thư lúc trước !”

“Cũng có chút giống, nhưng Lệnh Tương Thiên đã bị đại tỷ hạ độc chết rồi, chúng ta cũng từng sờ qua mạch đập của nó, cũng không còn nữa, đích thực đã chết rồi. Kì thực từ nhỏ ta đã rất ghen tỵ với Lệnh Tương Thiên, nương dựa vào cái gì lại thương một mình nó, vì nó đẹp sao ? Nó chết đi, thật đúng với tâm nguyện của ta ! Thật không ngờ Lệnh Chúc Vân cũng mất tích luôn, chức vị Cung chủ Tụ Linh Cung cuối cùng ta cũng ngồi lên”.

Thanh âm của Lệnh Thục Thiên càng lúc càng ngoan độc, ở bên ngoài cửa sổ tôi thở dài một hơi, thật không ngờ Lệnh Tương Thiên lại sống trong hoàn cảnh như vậy. Chết rồi cũng tốt, cũng không cần chịu đựng những ánh mắt ngoan độc kia và những âm mưu cứ nườm nượp kéo tới. Nếu tôi đã sống trong thân thể cô ta, đương nhiên tôi sẽ giúp cô ta báo thù.

“Lệnh Tương Thiên là loại người mà ai cũng có thể khi dễ, cho dù có người yêu thương cũng như vậy thôi ! Cả Tụ Linh Cung ngoài trừ nương ra cũng chẳng ai thích nó !”

“Đúng vậy, Cung chủ, Giai nhi nhờ đã từng giúp người tát Lệnh Tương Thiên mấy bạt tai, cô ta cũng không dám ra tay !”

Tôi rút ra một cây ngân châm, nhắm chính xác vào thân ảnh mờ ảo bên trong cửa sổ. Ngân châm xuyên qua cửa sổ, người trong đó ngã xuống.

“Cung chủ, Cung chủ người làm sao vậy ?”

Tôi đẩy cửa đi vào, chỉ nhìn thấy một nha hoàn quay lưng với tôi đang lắc lắc thân thể Lệnh Thục Thiên, mắt của Lệnh Thục Thiên trừng to, đã không còn ánh sáng trong đó nữa.

Nha hoàn đứng thẳng người dậy, xoay người há miệng chuẩn bị gọi người đến, kinh ngạc nhìn tôi đã đứng sau lưng cô ta. Khi sự kinh ngạc của cô ta vẫn chưa chuyển thành hoảng sợ, tôi đã nắm chuôi kiếm rút ra đâm xuyên của đỉnh đầu của cô ta. Máu tuôn như suối.

“Chủ tử của người chết hạnh phúc hơn người” Tôi mặt vô biểu tình nói với cô ta một câu, lau đi vết máu trên Huyền Minh kiếm. Liếc nhìn Lệnh Thục Thiên, ngân châm của tôi xuyên qua hai bên thái dương của cô ta, ghim thẳng vào tường, trên thân ngân châm còn lưu lại vết máu.

Mắt của cả hai đều trừng rất to, giống như không cam tâm tình nguyện. Tôi cũng không quan tâm, đi ra khỏi phòng của Lệnh Thục Thiên.

Lệnh Tương Thiên, nếu Tụ Linh Cung này đã không có gì để người lưu luyến, vậy ta giúp người hủy diệt nó.

Tôi nắm chặt kiếm trong tay, đẩy từng cửa phòng một, bình tĩnh giết từng người từng người của Tụ Linh Cung vẫn còn đang hoảng loạn. Lúc bọn họ chết cũng không kịp kêu một tiếng, bởi vì tôi vốn không cho họ có thời gian hoảng sợ.

Tôi lạnh lùng cười, trên mặt đất vẫn còn vệt máu kéo dài như sông. Gió thổi tới, cả Tụ Linh Cung tràn ngập mùi máu tanh và chết chóc. Tôi bay lên cao nhìn Tụ Linh Cung, vết máu dưới ánh trăng phản chiếu một màu đen đậm đặc sệt. Bắt đầu từ ngày hôm nay, trên giang hồ sẽ không có nơi nào gọi là Tụ Linh Cung. Nếu có, chỉ là địa ngục A Tì đã trải qua một phen chết chóc.

Tôi ở cạnh cây bên cạnh nhìn nơi yên tĩnh đến kì dị này, đợi màn kịch hay vào sáng hôm sau. Tôi tìm trong cái túi bí mật trên y phục, trong đó có năm trăm cây ngân châm. Tôi nhớ lại Minh Sát từng nói với tôi, “Thiên Vấn, khi nào người không muốn dùng Huyền Minh kiếm người có thể dùng cái này. Cái này sẽ là ám khí của người. Ta tin người sẽ sử dụng tốt nó. Cái ta muốn, chính là hào kiếp phải lớn hơn cả mười năm trước”

Tôi đã không còn tin tưởng thế giới này, cái tôi tin tưởng, chỉ có chết chóc.

39. Chương 39: Hôn Lễ Giữa Mộ Dung Sở Và Lệnh Thục Thiên 2

Tôi cả đêm không ngủ, mở to mắt đón bình minh.

Người nghênh thân của Mộ Dung gia đã đến, tôi quét mắt khắp Tụ Linh Cung, cửa lớn đóng kín, nhìn vào cứ như không xảy ra chuyện gì. Nhưng nào ai biết được bên trong máu chảy thành sông, thi thể chất đông. Trải qua một đêm vết máu đã đông cứng lại, màu sắc cũng đã mờ nhạt hơn. Mùi máu truyền trong gió so với tối qua cũng nhạt hơn nhiều, nhưng cũng có mùi vị khó ngửi như vậy.

Từ xa dường như có tiếng động. Tôi nheo mắt nhìn, ra là đoàn người nghênh thân của Mộ Dung gia đã tới. Không có thổi kèn đánh trống, dĩ nhiên là họ không muốn gây ra những tiếng động không cần thiết. Sợ ai ? Sợ tôi sao, sợ “Bạch y Tu La” sao. Tôi nhếch mép trào phúng nhìn đoàn người đó. Ta muốn động thủ thì đã động thủ từ sớm rồi, muốn nghênh thân sao ? Các người chỉ đến đón thi thể mà thôi !

Mộ Dung Sở cười một con hắc mã từ từ đi tới, phía sau còn có một chiếc kiệu hoa màu đỏ. Vài kiệu phu mặc y phục đỏ đang nâng kiệu. Mộ Dung Sở hoàn toàn không mặc áo tân lang, mà mặc bộ thường phục màu xám nhạt.

Không bao lâu, bọn họ đã tới trước cửa Tụ Linh Cung. Mộ Dung Sở nhìn cửa lớn đóng kín hoàn toàn không có bất kì vật trang trí hay hỉ khánh gì, khẽ cau mày.

“Nhị công tử, Tụ Linh Cung sao lại đóng cửa như vậy, thậm chí cửa lớn ngay cả treo vải đỏ cũng không có, đây không phải là coi thường Mộ Dung Sơn trang chúng ta sao !” Một người tùy tùng nói, “Lệnh Thục Thiên này làm gì vậy ! Còn bắt chúng ta đợi đến bao giờ ?”

Mộ Dung Sở không nói gì cả, chỉ là thần sắc khẽ biến. Y nghiêng đầu nói với người đó : “Người có ngửi thấy mùi gì không ?”

Người đó ngửi : “Hình như có một chút mùi...”

Mộ Dung Sở lập tức phân phó : “Người mau chóng về Mộ Dung Sơn trang mời cha đến đây !” Y nhìn cửa lớn đóng kín nói : “Đó là...mùi của máu...”

Người đó dường như biết được tính nghiêm trọng của vấn đề, thúc ngựa về phía Mộ Dung Sơn trang.

Mộ Dung Sở ngồi trên ngựa không nhúc nhích, y thậm chí không dùng khinh công để bay lên nóc để xem bên trong Tụ Linh Cung như thế nào. Có lẽ y không cần xem cũng biết, có lẽ không dám đi xem.

Mấy người kiệu phu hạ kiệu xuống, ngồi trên mặt đất.

Tôi ngồi dựa vào cành cây, Nhìn khuôn mặt nghiêng của Mộ Dung Sở. Y vẫn đẹp như vậy, không thay đổi chút nào. Thậm chí ngay cả cau mày hay thở dài cũng đều kinh động lòng người như vậy. Nhưng tôi đã không còn biết yêu thương người khác nữa. Chỉ sợ y thật sự là Lăng Sở.

Sự tồn tại của tôi, nói theo lời của Minh Sát là để lật đổ võ lâm.

“Nha đầu người biết không ? Sự tồn tại của ta và người đều giống nhau. Chúng ta sống là để lật đổ võ lâm. Giống như ta mười năm trước, mười năm sau là người. Ta không thể không nói, người giỏi hơn ta nhiều lắm, người dường như luôn có cá tính lạnh lùng như vậy, chưa từng thay đổi, mà ta đã thay đổi rất nhiều, mềm lòng hơn rất nhiều. Bây giờ ta mới biết, chúng ta không thể mềm lòng được”

Tôi ngóng nhìn ánh dương, tuy rằng chói mắt, nhưng lại ấm áp. Nó sưởi ấm thế giới này, nhưng thế giới lại không sưởi ấm con người.

Tiếng móng ngựa “cộc cộc” từ xa truyền đến. Tôi quay đầu nhìn Mộ Dung Lệnh vùng roi thúc ngựa dẫn đầu đi tới. Phía sau là nam tử xa lạ đứng sau lưng hắn trong Đại hội võ lâm lần trước và một người nhìn vào có vẻ nhỏ tuổi nhưng vẻ thành thực trên gương mặt lại không xứng với tuổi tác chút nào. Theo sau ba người là tùy tùng của Mộ Dung Sơn trang và một vài tân khách tham gia hôn lễ.

“Cha !” Mộ Dung Sở nhìn thấy Mộ Dung Lệnh liền kêu lên. Mộ Dung Lệnh gật đầu : “Sở nhi, mọi chuyện gì vậy ?”

“Cha, Tụ Linh Cung tới bây giờ vẫn đóng kín cửa lớn, nhưng trong gió lại truyền đến mùi máu như có như không, cha...”

Mộ Dung Lệnh phát tay xuống ngựa, Mộ Dung Sở và những người khác cũng xuống ngựa. Mộ Dung Lệnh nhìn cửa lớn : “Nó được khóa trái bên trong, chắc là người Tụ Linh Cung khóa. Thiện nhi !”

“Cha !” Nam hài nhỏ tuổi đáp lời “Thiện nhi, dùng kiếm của con lách vào chốt cửa mở cửa ra !”

Mộ Dung Thiện gạt đầu, rút thanh kiếm tùy thân chém vào sắt như chém bùn. Tồi đánh giá thanh kiếm, đích thật là kiếm tốt, nhưng nếu so sánh với Huyền Minh kiếm, thì vẫn không sánh bằng. Y đem kiếm lách vào chốt cửa, dùng hết sức mở ổ khóa bên trong ra. Một người tùy tùng phía trước mở cửa ra, rất nhiều người đều không không chế được mà nôn ọe.

Cả Tụ Linh Cung biến thành một địa ngục chết chóc, những vệt máu đã đông cứng phân nửa tràn lan khắp nơi trong cung. Cây cối ngã đổ lộn xộn, trên mặt đất ngổ ngang rất nhiều thi thể trũng to mắt. Cửa bị phá bung ra, Tụ Linh Cung đầy rẫy mùi máu tanh tưởi hiển hiện trước mắt tất cả mọi người. Trong không khí tràn ngập mùi máu. Ngay cả sắc mặt Mộ Dung Lệnh cũng thay đổi.

“Đi...đi xem Lệnh Thực Thiên...” Mộ Dung Lệnh thở ra một hơi, nói với Mộ Dung Thiện ở bên cạnh.

Mộ Dung Thiện gạt đầu, y vận dụng nội lực đẩy mùi máu và mùi thi thể ra ngoài, đi vào Tụ Linh Cung thi thể ngổ ngang. Không bao lâu, y kéo ra hai cái xác đã đông cứng. Một người là Lệnh Thực Thiên, một người là Giai Nhi. Mọi người đều xôn xao.

“Cha, nha hoàn này được phát hiện bên cạnh Tụ Linh Cung, mà trên thân thể Lệnh cung chủ không có vết thương”

Mọi người liên tục tiến lên phái trước. Chỉ nhìn thấy vết thương trên đầu Giai Nhi đều thở dài lắc đầu.

“Thật kì lạ, trên thân thể Lệnh Cung chủ sao lại không có vết thương chứ ?”

Mộ Dung Lệnh ngẩng đầu nhìn trên đầu Lệnh Thực Thiên, cẩn thận xem xét “Thiện nhi, Con xem trên bức tường bên cạnh Lệnh Cung chủ có một vật giống như ngân châm hay không”

Mộ Dung Thiện rất nhanh đã quay trở lại “Cha, trên tường tìm được vật này” Mộ Dung Thiện đem ngân châm có vết máu trong tay đưa cho hắn. Máu màu đỏ đen dính chặt trên ngân châm khiến những người ở đó không hện mà cùng hít một ngụm khí.

“Là dùng ngân châm xuyên qua thái dương của Lệnh Thực Thiên...” Mộ Dung Lệnh thở dài. Cho mọi người xem hai điểm máu nhỏ trên đầu Lệnh Thực Thiên.

Một vị lão giả thở dài vươn tay vuốt đôi mắt đang trũng to của Lệnh Thực Thiên và Giai Nhi, nhưng lại vuốt không được. Trước lúc chết họ đã dùng sức để trũng to mắt, các cơ đều đã đông cứng lại.

Một đám người đều thở dài “Lệnh Cung chủ đúng là chết không nhắm mắt a, trên giang hồ sao lại xảy ra chuyện khiến người ta nghe mà kinh hãi như vậy. Người của Tụ Linh Cung chỉ trong một đêm đã bị giết sạch một cách dã man...”

“Cha ! Chắc chắn là “Bạch y Tu La làm !”

40. Chương 40: Bạch Y Tu La

Mọi người liên tiếp chuyển ánh mắt lên người nam tử xa lạ : “Tuyên nhi, sao lại nói vậy ?”

Mộ Dung Tuyên trũng mắt nhìn Giai Nhi “Cha xem vết thương trên đầu cô ta, đó là vết thương do kiếm gây ra, thủ pháp tàn nhẫn như vậy, còn ai có thể làm được đây ? Giống hệt như cái chết của Thẩm Tùy Tâm !”

Mọi người đồng loạt nhao nhao lên : “Đại công tử nói rất đúng... Thủ đoạn của “Bạch y Tu La” thật khiến người ta kinh hãi”

Mộ Dung Lệnh liếc nhìn Mộ Dung Sở một cái, dường như trách y đã gây ra thảm họa này.

Kịch hay có vẻ đã diễn xong. Tôi phải phải tay đứng dậy quét mắt khắp Tụ Linh Cung. Kể từ hôm nay trên đời này không còn ai biết đến người tên Lệnh Tương Thiên, cô ta đã biến mất cùng với Tụ Linh Cung.

“Thiên Vãn, kì thực muốn người cùng ta ở Minh Giới Địa Cung thật sự là ủy khuất cho người” Minh Sát cười nói “Gần đây nội bộ Ma giáo phân tranh không ngừng, Gian Tập Lũng chết rồi, rất nhiều người của Ma giáo đều vui mừng”

“Người muốn nói gì ?” Tôi hỏi thẳng.

“Người...cảm thấy Ma giáo thế nào ?”

“Không tốt. Trên giang hồ mọi người đều nói Ma giáo là môn phái tàn ác, nhưng ta cảm thấy vốn dĩ không có gì ác. Cho nên...” Tôi nhìn Minh Sát ngẫm nghĩ “Ta biết ý của người, ta sẽ làm”

Y bình tĩnh nói “Vậy, ta sẽ chờ xem khởi đầu của trận hào kiếp mới, tàn nhẫn đến cùng cực, dấy lên một trận tinh phong huyết vũ” ngừng lại một lát rồi nói tiếp “Gian Tập Lũng so với người chẳng đáng là gì, thậm chí quá hèn nhát. Ta tin người sẽ làm tốt hơn nhiều”

Tôi âm thầm suy nghĩ “Người có biết trong Mộ Dung Sơn trang có một bí tịch không. Ta muốn người lấy nó về đây, không cần biết dùng cách gì. Sau khi lấy được nói thì phải nhớ cho kĩ, sau đó đem nó hủy diệt đi. Như vậy người mới là thiên hạ vô địch. Trước khi người lấy được nó tốt nhất là đừng có xung đột với Mộ Dung gia, Mộ Dung Lệnh là lão hồ ly, gian trá vô cùng. Còn nữa, gần đây phía Giang Bắc có phải có chuyện gì không ?”

“Đúng” Tôi gật đầu “Hoài An Môn chuẩn bị quay lại”

Trên mặt Minh Sát lộ ra biểu tình kiên quyết, “Đúng, bọn họ sẽ quay lại” Y lạnh lùng hừ một tiếng, “Sau khi xảy ra chuyện như vậy, Vũ Văn Thích còn không xuất hiện vậy thì đúng là không có phong độ gì cả. Bọn họ không phải là luôn gánh vác trọng trách thiên hạ sao?” Y cười một cách mỉa mai.

“Ta muốn người phải trả cái giá thật lớn, Vũ Văn Thích, bao gồm cả Hoài An Môn của người !” Ánh mắt y trở nên đỏ tươi, phản chiếu tia mãnh liệt.

“Hà trưởng lão ! Người chỉ là giáo chủ tạm thời ! Đừng bao giờ quên ! Hà đại giáo chủ !” (chữ “đại” này là đại diện, thay thế).

“Chức vị giáo chủ sớm muộn gì cũng sẽ có người ngồi, người đừng có hung hãn sừng sộ như vậy ?”

“Hừ ! Sau khi Gian giáo chủ chết nội bộ phân tranh không ngừng, đã đến lúc phải chọn ra vị giáo chủ có tài mới, ta nghĩ Bạch Khải chẳng qua cũng chỉ là một hộ pháp, hà tất tranh giành chức vị giáo chủ này”

“Lâm Hiến Thường, người cũng chỉ là một hộ pháp hung hãn mà thôi !”

“Hà Lãm người nói, có phải là chọn giáo chủ không ? Hay chỉ là người muốn tự mình chiếm lấy vị trí giáo chủ này không buông ra !”

“Được rồi được rồi ! Cái này...”

Một trận gió thổi tung cả cửa phòng nghị sự.

“Cửa này sao lại không đóng kín lại ? Gió vừa thổi thì đã mở ra rồi” Hà Lãm vừa mới đóng cửa xong, một thân ảnh màu trắng bay xuống từ trên không, không đợi hấn phản ứng, kiếm đã đặt trên vai hắn.

“Kẻ nào to gan, dám xâm nhập vào bốn giáo !” Lâm Hiến Thường rút kiếm xông tới, những người ở đây sau khi nhìn rõ là ai đều giống như bị sét đánh trúng không động đậy gì.

Kẻ giống như ma quỷ kia mở miệng.

“Muốn làm Giáo chủ, thì chỉ có thể là ta làm”

Phân tranh trong nội bộ Ma giáo trở nên yên ắng, tất cả đều khôi phục lại vẻ yên ổn trước giờ. Chính trong lúc trên giang hồ liên tiếp suy đoán Giáo chủ là ai, Ma giáo đã nhanh như chớp trừng phạt hai phái Nga Mi và Không Động, lại diệt khẩu trên dưới ba trăm mạng người Thẩm trang, không ai chạy thoát. Tiếp theo đó, Giang Nam vọng môn cũng gặp họa sát thân, chỉ có Thiếu môn chủ đã đi xa trước đó và Đại thiếu nữ nãi đã gả vào Khúc trang Thủy Tổ Linh là thoát khỏi kiếp nạn.

Ma giáo thay đổi phong cách trước nay, làm việc trở nên gọn gàng sạch sẽ, không chút hồ đồ, thậm chí còn trở nên ác độc vô cùng. Rất giống với phong cách của “Bạch y Tu La”. Người ngoài rất khó đoán được rốt cuộc ai đang làm Giáo chủ Ma giáo, dấy lên làn sóng giết chóc to lớn. Trong Ma giáo cũng im hơi lặng tiếng, ngoại trừ trưởng lão hộ pháp và một vài nha hoàn người ở ra, những người khác chỉ nghe lệnh làm việc, chỉ biết Giáo chủ là một vị cao thủ võ lâm tâm ngoan thủ lạt lại thông minh lãnh đạo.

Vốn dĩ có rất nhiều người không phục tùng, nhưng nhìn thấy Bạch hộ pháp oai phong lẫm liệt và Hà trưởng lão đức cao vọng trọng lúc trước cũng sợ hãi người đó như vậy, trong lòng cũng có chút run rẩy. Biểu hiện sợ hãi của họ biểu lộ ra mặt, giống như là sợ từ trong xương cốt. Vị Giáo chủ thần bí đó cũng trở thành câu đố của cả Ma giáo.

Ngay lúc võ lâm vì “Bạch y Tu La” và Ma giáo mà đau đầu, thì một tin tức tốt đã lan truyền khắp cả giang hồ.

Hoài An Môn cuối cùng cũng đã quay trở lại ! Việc đầu tiên họ làm là đả kích Ma giáo !

“Cha, cha thật muốn đi đối phó Ma giáo ?”

“Phải. Lúc trước thủ đoạn của Gian Tập Lũng ta cũng lãnh giáo qua một phần, Linh Tuất Kiệt cũng từng giao thủ với ta. Ma giáo kì thực luôn chia năm sẻ bảy, Giáo chủ tuy rằng võ công cao cường, nhưng cũng không phải là đặc biệt cao cường. Giáo chủ thần bí đó của Ma giáo chỉ là hư trương thanh thế mà thôi”

“Nhưng mà cha, cha xem phái Không Động, Thẩm trang, Giang nam vọng môn, đâu có giống như hư trương thanh thế !”

“Ta không phủ nhận vị Giáo chủ này có một vài thủ đoạn, nhưng hiện tại còn có được ai có võ công đặc biệt cao cường chứ ? Ngoài trừ hắc mười năm trước, ta chỉ bại dưới tay của hắc, thật đáng thương , ta lại bại dưới tay một thiếu niên”

“Cha, nhưng...cha không thể lần đầu tiên lại chọn giao thủ với Ma giáo được, quá mạo hiểm !”

“Được rồi, Ma giáo và Hoài An Môn không thể không đấu. Con lui xuống đi. Ta tuy già, nhưng võ công không yếu. Lúc cần thiết, con cũng phải giúp đỡ. Hơn nữa, Quyết nhi đã ở Ma giáo cũng khá lâu rồi, nó biết phải làm sao”

“Dạ, cha”

41. Chương 41

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

42. Chương 42: Bí Tịch Của Mộ Dung Lệnh 1

“Giáo chủ, Hoài An Môn đã tuyên chiến với chúng ta !” Lâm Hiến Thường cẩn thận dè dặt nói với tôi.

Tôi không ngẩng đầu lên đùa giỡn với ly trà trên bàn, không hề nhìn những người xung quanh.

“Giáo chủ, lợi hại của Hoài An Môn mười năm trước bọn thuộc hạ đã được lãnh giáo qua, tuy rằng Ma giáo người nhiều, nhưng võ công vẫn chưa luyện đến mức...”

Tôi ngẩng đầu lên, quét mắt qua Bạch Khải đang nói một cái, hần lập tức ngậm miệng.

“Bạch đại hộ pháp, ta nhớ mấy ngày trước đã từng nghe nói ngươi giấu một quyển sách nào đó, không biết có thể lấy ra cho bản giáo chủ xem không?”

“Cái này...” Lâm Hiến Thường trừng mắt nhìn hần một cái, Hà Lãm cũng nhìn hần. Hần móc từ trong người ra một quyển sách cũ đã ố vàng đưa cho tôi. Tôi cẩn thận xem xét một lượt, là một quyển bí tịch để nâng cao nội lực và tốc độ xuất chiêu, có lẽ đối với hần rất hữu dụng, nhưng đối với tôi mà nói thì chẳng có ý nghĩa gì.

Tôi quăng quyển sách lại cho Bạch Khải, Bạch Khải nhanh chóng bắt lấy. “Ngươi đem nội dung trong quyển sách này toàn bộ truyền dạy cho đệ tử của bản giáo, bảy ngày sau, ta muốn có kết quả”

“Bảy ngày ! Thời gian quá ít !” Lâm Hiến Thường mở to mắt. Tôi không trả lời, chỉ nhìn Bạch Khải.

Bạch Khải rất sợ ngẩng đầu nhìn tôi một cái, vội vã gật đầu, tuy nhiên trong ánh mắt lại hiện lên vẻ đau lòng và không nỡ.

“Phía Hoài An Môn thế nào ?”

Hà Lãm vội vàng bước lên phía trước, “Môn chủ Hoài An Môn Vũ Văn Thích nói nửa tháng sau muốn cùng Giáo chủ tỉ thí, nếu thắng Giáo chủ thì muốn người giải tán bản giáo, nếu thua, tùy Giáo chủ xử trí...”

“Rất tốt, hần rất can đảm mới dám đề ra yêu cầu này với ta” Trong lòng tôi đang tính toán, Vũ Văn Thích... “Đến lúc đó mang khoảng ba ngàn người đi với ta, đề phòng vạn nhất, nhất định phải giữ đủ người ở lại bản giáo. Hà Lãm ngươi canh giữ bản giáo, nếu xảy ra bất kỳ chuyện gì lúc nào cũng có thể bấm với ta !”

“Giáo chủ, thuộc hạ...muốn hỏi, người có nắm chắc có thể...thắng...” Bạch Khải cẩn thận dè dặt mở miệng hỏi.

“Cái này mà cũng hỏi, đương nhiên nhất định thắng !”

“Thực lực của Hoài An Môn và uy lực của Vũ Văn Thích chúng ta không phải là chưa từng lĩnh giáo qua, người...”

“Được rồi” Tôi cắt ngang tranh luận giữa bọn họ “Hừ, muốn thắng Mộ Thiên Văn ta, trên đời này vẫn chưa ai làm được !” Minh Sát cũng chính miệng nói với tôi y cũng không chắc thắng được.

“Hà Lãm, việc lần trước ta kêu ngươi làm tới đâu rồi ?”

“Hồi giáo chủ, thuộc hạ đã cài đủ tai mắt ở Mộ Dung Sơn trang. Đúng rồi giáo chủ, vị Khuru Cập Tiên Khuru lão tiên bối ở Đại hội võ lâm lần trước gần đây thường xuyên liên lạc với Hoài An Môn. Xem ra, Hoài An Môn chuẩn bị liên hợp với Khuru Cập Tiên để đối phó chúng ta”

Khuru Cập Tiên ? Vị lão giả tiên phong đạo cốt không hỏi thế sự kia ư ? Hừ, hần đã muốn lo chuyện bao đồng, vậy ta sẽ làm theo lời Minh Sát giết chết hần, nếu không hậu hoạn khó lường.

“Vậy còn Mộ Dung Sơn trang luôn tự coi mình là chính phái ?”

“Mộ Dung Lệnh đã thoái vị, do Mộ Dung Sở kế vị trang chủ, Mộ Dung Tuyên và Mộ Dung Thiện làm phó trang chủ. Đối với trận giao chiến giữa Hoài An Môn và bản giáo vẫn giữ thái độ ngồi xem, hoàn toàn không liên hệ với Hoài An Môn” Lâm Hiến Thường thở dài.

“Mộ Dung Sở không dễ đối phó. Hần so với Mộ Dung Lệnh càng quyết đoán. Võ công tuy cao nhất trong ba huynh đệ Mộ Dung, nhưng so với Mộ Dung Lệnh vẫn còn kém. Mộ Dung Lệnh mấy ngày nay cũng không ra khỏi trang, chỉ ở trong một gian lầu các nhỏ đóng cửa không ra ngoài” Hà Lãm vội nói.

Lầu các nhỏ ? Tôi mỉm cười, phát tay cho bọn họ lui xuống. Mộ Dung Lệnh, vậy tối nay ta phải đi xem thử lầu các nhỏ mà người nói.

43. Chương 43: Bí Tịch Của Mộ Dung Lệnh 2

Màn đêm buông xuống. Tôi dựa vào bức tường của Mộ Dung Sơn trang. Tôi nhìn bốn phía xung quanh, không có ai, tôi xoay người vượt qua bức tường. May mà trước lúc xuất phát đã hỏi rõ Hà Lãm vị trí của lầu gác nhỏ đó, nếu không Mộ Dung Sơn trang lớn như vậy làm sao tìm.

Tôi lần lượt tránh khỏi từng nha hoàn từng người hầu. Chớp mắt đã đến lầu gác nhỏ. Căn gác quá mức cũ nát, trên mái nhà đã bị thủng. Tôi nhảy lên nóc gác. Tôi nhẹ nhàng dời vài viên ngói ra, nhìn thấy Mộ Dung Lệnh ánh đèn cây đọc một quyển sách cũ. Hắn cẩn thận tỉ mỉ lật từng trang sách, sợ làm hư nó. Có lúc còn như đang vận khí. Tôi suy đoán đây chắc là bí tịch võ công. Nhưng lúc trước tại sao hắn không luyện, mà để đến bây giờ mới luyện ? Cũng không để con của mình luyện. Tôi nhớ lúc trước từng nghe hắn nói với con mình, lại không cho bọn họ luyện. Hắn khờ thờ dài, đóng quyển sách lại, nhìn chằm chằm ánh đèn yếu ớt.

Tôi đã mở cửa sổ bay vào, mà Mộ Dung Lệnh vẫn còn đang trầm tư, hoàn toàn không cảm nhận được tiếng bước chân của tôi.

“Giao nó cho ta” Tôi lên tiếng phá vỡ sự yên lặng đáng sợ này.

Mộ Dung Lệnh nhanh chóng rút thanh kiếm đặt trên bàn đàm về phía tôi. Tôi chỉ dùng bao kiếm quét qua. Tầm nhìn của hắn dừng lại trên kiếm của tôi. “Huyền Minh kiếm” Hắn ngừng đầu nhìn tôi, “Người lấy ở đâu vậy ! Mộ Thiên Vãn !”

“Sau khi giết Thẩm Tùy Tâm ta đã lấy được” Tôi nhún vai.

“Lúc trước ta đã từng nhìn thấy thanh kiếm này, trong trận đại chiến Giang Hoài giữa Minh Sát với Vũ Văn Thích và Hoài An Môn mười năm trước. Một mình hắn dựa vào thanh kiếm này giết gần một ngàn người của Hoài An Môn. Khuu Cập Tiên cũng từng bại dưới thanh kiếm này, lập thề từ nay không bước chân vào giang hồ nữa” Ánh mắt Mộ Dung Lệnh neho lại, “Người và Minh Sát có quan hệ gì !”

Tôi không trả lời hắn, chỉ nhìn gương mặt hốc hác tiêu tụy của hắn. Vẽ tuần lãng đã từng thấy ở Đại hội võ lâm đã không còn nữa, dường như trong hai tháng đã ốm đi rất nhiều. Hắn đột ngột dừng lại, ngừng mặt lên trời cười dài : “Ha ha ha ! Ta nên biết người và Minh Sát có quan hệ ! Cho nên người mới giết Chu Lâm Phong và Gian Tập Lũng ! Chẳng trách chẳng trách, “Bạch y Tu La”, còn nữa trước khi người xuất hiện trên giang hồ đồn đãi về hồn ma áo đỏ, còn có vài cao thủ mất tích”

“Giao nó cho ta” Tôi lạnh lùng nói “Ta không muốn nói lại lần nữa, Mộ Dung Lệnh, thông minh một chút”

“Người cho rằng ta sẽ giao nó cho người sao ? Người đã làm cho cả võ lâm trở nên vô cùng nguy hiểm ! Người không thể lại lật đổ tất cả được !” Mộ Dung Lệnh hét lên : “ Mộ Thiên Vãn ! Nếu ta biết người sẽ trở nên như vậy, năm đó khi người được Sở nhi dẫn về ta nên giết chết người ! Ta thật hối hận đã không tận lực luyện tập võ công trong này, nếu không người sẽ bại dưới tay ta !”

“Sẽ không” Tôi bình tĩnh nói, “Cho dù người có luyện thành cũng sẽ không”

“Vậy ta có thể đi diệt trừ Ma giáo ! Tuy địch không lại người, nhưng có thể tiêu diệt được Ma giáo hiện nay !”

“Cũng sẽ không. Bởi vì Giáo chủ Ma giáo chính là ta” Tôi rút kiếm ra.

Gương mặt hắn ngưng trệ trong một giây, không hiểu trừng mắt nhìn tôi “Ta nói rồi, ta không nói lại lần nữa” Lời vừa rơi xuống, kiếm đã đâm xuyên qua người hắn. Hắn lộ ra nụ cười cay đắng và bất lực, ngã xuống, đầu quẹo sang một bên, không động đậy.

Tôi bước qua nhặt cuốn bí tịch lên, bỏ vào trong người, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bên ngoài có rất nhiều tiếng bước chân truyền đến, rõ ràng là thanh âm Mộ Dung Lệnh hét gọi tôi đã truyền đến tai bọn họ. Tôi cúi đầu nhìn bộ bạch y chói mắt của mình, bọn họ rất nhanh đã tới. Tôi nắm chặt kiếm, lạnh lùng nhìn bọn họ.

“Bạch y Tu La !” Có người kinh hoàng kêu lên. Tôi chỉ cười khé miệng, nhìn bọn họ, không che giấu được sát khí đằng đằng trong ánh mắt. Mộ Dung Tuyên và Mộ Dung Thiện cũng đến. Một đám người bao vây lấy tôi. Tôi nhìn ra sự sợ hãi và khấn nguyện trong lòng bọn họ.

Mộ Dung Sở cũng tới. Y nhìn tôi, trong mắt tràn ngập vẻ không hiểu và đau khổ “Cha ta đâu” Giọng nói y có vẻ run rẩy.

Tôi liếc nhìn y, “Trong lâu các. Có điều các người lên đó cũng chẳng có tác dụng gì”

Mộ Dung Thiện không chịu đựng nổi, rút kiếm ra đâm về phía tôi, tôi cũng rút kiếm ra, nhìn hắn càng lúc càng tới gần. Mũi kiếm của hắn đúng là chỉ về phía tôi, tôi nhanh chóng lách ra phía sau lưng hắn, nhấc kiếm lên nhân lúc hắn vẫn chưa xoay người lại đâm thẳng xuống !

“Dừng tay !” Tôi ngừng lại. Mũi kiếm cách lưng Mộ Dung Thiện chỉ vài li.

Tôi thu kiếm lại, nhìn Mộ Dung Sở vừa nói một cách châm biếm. Y dường như hạ quyết tâm thật lớn, y quyết tâm, nhắm mắt giọng nói run run : “Người đi đi”

“Nhị ca !”

“Nhị đệ !”

Mộ Dung Thiện và mộ Dung Tuyên vẫn chưa hoàn hồn đồng thời kêu lên. Mộ Dung Sở cũng không nhìn ai cả, xoay người về phía lâu các “Người đi đi”. Cuối cùng bỏ lại câu nói này.

Tôi cười châm biếm : “ Người cho rằng Mộ Dung Sơn trang các người có thể ngăn cản ta sao ? Mộ Dung Trang chủ, hình như người đối với kẻ thù giết cha quá rộng lượng rồi”

Cước bộ của Mộ Dung Sở dừng lại, y cực lực khống chế tâm trạng của mình.

Tôi cười với mỗi một người ở đó, “Không cần thận quấy rầy các vị nghỉ ngơi, Mộ Thiên Văn đi trước, không cần tiễn” Tôi trừng mắt nhìn gương mặt đỏ bầm của Mộ Dung Thiện, không dùng khinh công, mà từng bước lớn đi ra khỏi cửa lớn của Mộ Dung Sơn trang.

“Nhị ca, huynh xem ! Thật là coi thường Mộ Dung Sơn trang chúng ta, huynh lại để cô ta đi như vậy ! Cô ta đã giết cha !”

“Đủ rồi, chúng ta đi xem cha” Mộ Dung Tuyên ngắt ngang lời của Mộ Dung Thiện.

Mà Mộ Dung Sở vẫn chỉ trầm mặc.

44. Chương 44: Trận Chiến Giữa Vũ Văn Thích Và Mộ Thiên Văn 1

Sau khi trở về Ma giáo, tôi hạ lệnh với Hà Lãm bế quan, bất cứ ai cũng không được quấy rầy.

Tôi lật quyển bí tịch đó ra, phát hiện đó là một bộ kiếm pháp quỷ dị, không có tên. Tôi thử luyện một lần , mới biết bộ kiếm pháp này có thể khắc chế tất cả các loại kiếm pháp, bao gồm cả Huyền Minh kiếm pháp đánh đầu trắng đó cũng có thể khống chế. Tôi luyện nhiều loại kiếm pháp các môn phái như vậy, cũng không có bất cứ loại nào có thể so với Huyền Minh kiếm pháp, nhưng nếu luyện loại kiếm pháp này, thì đúng là thiên hạ vô địch. Tôi lại lật ra phía sau, nhìn thấy mấy hàng tâm quyết nội công, tôi ghi nhớ lấy, bắt đầu luyện loại kiếm pháp quỷ dị này.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, tôi đã luyện xong toàn bộ, có thể thuận lợi trôi chảy sử dụng. Cuối cùng tôi cũng hiểu Mộ Dung Lệnh vì sao không để các con của mình luyện, mà bản thân thì đến cuối cùng mới bắt đầu luyện. Bởi vì bộ kiếm pháp này quả thực dị thường, nếu nắm không vững chắc sẽ khiến cho người ta trong quá trình luyện tập bị tẩu hỏa nhập ma, bị kiếm pháp của chính mình thao túng lấy. Loại kiếm pháp đáng sợ này, Mộ Dung Lệnh làm sao dám tùy tiện luyện.

“Giáo chủ, ngày mai chính là ngày tử thí với Môn chủ Hoài An Môn. Vũ Văn Thích đã định địa điểm ở nơi tổ chức Đại hội võ lâm lần trước, biệt trang của Chu Lâm Phong” Hà Lãm nhìn thấy tôi đi ra, vội vã nghênh đón nói.

“Phía Bạch Khải thế nào rồi” Tôi lạnh nhạt hỏi.

“Thủ hạ của bốn giáo võ công đã tiến bộ hơn trước” Hà Lãm không giấu được sự vui mừng.

Tôi gật đầu. Ra khỏi nơi bế quan ở hậu sơn Ma giáo.

“Giáo chủ...” Hà Lãm theo ở phía sau, ấp a ấp úng nói.

“Chuyện gì”

“Giáo chủ, người khác đều không biết...thân phận của người, nếu người đi thì sẽ bị mọi người biết...”

Tôi sờ Huyền Minh kiếm lạnh lẽo ở dưới, “Cái ta muốn là sóng to gió lớn và kinh thiên động địa” Tôi chuyển mắt, nhìn Hà Lãm ở phía sau, “Giúp ta sắp xếp những người phải lưu lại. Phân phó họ giữ tại nơi nào. Nếu có kẻ nào lén lút làm chuyện gì ở sau lưng ta, thì phải giết chết cho ta !”

Hà Lãm cười ngượng ngùng, chỉ đáp lại một tiếng.

Ngày thứ hai hai vị đại hộ pháp Bạch Khải, Lâm Hiến Thường dẫn đầu, phía sau là hơn ba ngàn chúng nhân Ma giáo rầm rộ đi về hướng đại điểm tuyên chiến. Lúc này rất nhiều võ lâm nhân sĩ cũng biết tin tức này, cũng vô cùng kích động đến đó, một là vì Hoài An Môn, hai là vì vị Giáo chủ thần bí kia.

Một trận ác chiến dường như khó tránh khỏi.

Rất nhiều người suy đoán “Bạch y Tu La” gần đây mất tăm mất tích có xuất hiện để xem không, trận giao chiến chính tà trăm năm khó gặp này đã gọi lên hứng thú với rất nhiều nhân sĩ võ lâm. Tuy biết sẽ có nguy hiểm, nhưng vẫn có rất nhiều người đến vây quanh để xem.

Từ sau Đại hội võ lâm nơi đó chưa từng có ai đụng qua, vẫn còn duy trì nguyên trạng. Vũ Văn Thích ngồi vào vị trí bên cạnh nơi Mộ Dung Lệnh đã từng ngồi giờ chỉ còn là chỗ trống.

Vũ Văn Thích nhìn vào chỉ đã hơn năm mươi tuổi, bộ râu đen trắng lẫn lộn buông rủ xuống cổ. Ánh mắt mạnh mẽ nhìn vào chúng nhân Ma giáo như xa như gần. Phía sau hắn là một vị thiếu niên bất an “Cha, người của đối phương rất nhiều”

Vũ Văn Thích liếc nhìn vị thiếu niên “Đừng cản trở, nếu Ma giáo muốn dựa vào người nhiều thế lớn để nắm phần thắng, vậy sẽ bị võ lâm đồng đạo chê cười”

Vũ Văn Thích quét mắt một lượt những người đi tới, nhìn thấy Bạch Khải và Lâm Hiến Thường dẫn đầu “Giáo chủ của các người đâu ?” Thanh âm không giận mà uy.

“Đúng vậy, vị Giáo chủ nghe đồn thần bí bí của các người đâu ? Hắn sẽ không không tới đó chứ !”

Một thanh âm chế nhạo trong Hoài An Môn truyền tới.

Bởi vì có Hoài An Môn và Vũ Văn Thích chống lưng, mọi người đều không có gì sợ hãi, đều cười rất to.

“Đúng thế, hắn sẽ không phải là không dám tới đó chứ”

Một trận ngân châm thế như chẻ tre phóng thẳng vào cổ họng của kẻ trong Hoài An Môn đó. Hắn trừng mắt thật to giống như không dám tin mình đã chết.

Vũ Văn Thích mạnh mẽ đứng lên “Ai !” Hắn liếc đệ tử đã chết một cái, trên mặt mang theo vẻ kinh ngạc sững sờ.

Mọi người cũng không còn cười nữa, chỉ có sự sợ hãi vô biên, trong không khí từng trận từng trận sát khí truyền tới.

45. Chương 45: Trận Chiến Giữa Vũ Văn Thích Và Mộ Thiên Vãn 2

“Ai !” Vũ Văn Thích lại kêu một tiếng.

Lại một trận ngân châm bay thẳng tới cổ họng của Vũ Văn Thích. Hắn đã chuẩn bị từ sớm, tránh được loạt ngân châm đoạt mạng đó.

“Thân thủ các hạ thật tốt” Một giọng nói sắc sảo truyền tới.

Chúng nhân ma giáo tự động tách ra một con đường, một bạch y nữ tử tuyệt sắc cả người tản ra khí thế áp người chậm chậm bước lên đài.

“Mộ Thiên Vãn !” Mộ thanh âm trầm thấp truyền đến bên tai tôi. Tôi nhìn về phía sau Vũ Văn Thích, nhìn thấy vị thiếu niên Thiều Li áo xanh mang kiếm kia. Trong mắt hắn tràn ngập kinh ngạc.

Tôi nhìn bốn phía xung quanh, có rất nhiều gương mặt đã từng thấy ở Đại hội võ lâm lần trước. “ ‘Bạch y Tu La’ ! À là ‘Bạch y Tu La’ ” Có rất nhiều người sợ hãi kêu lên.

Đám người Hoài An Môn đều sững sờ, bao gồm cả Vũ Văn Thích.

“Đúng, là ta” Tôi nghiêng người, trào phúng nhìn bọn họ.

“Người chính là ‘Bạch y Tu La’ mà trên giang hồ đồn đãi ?” Vũ Văn Thích đánh giá tôi. Tôi mỉm cười. Ánh mắt hắn theo tay tôi nhìn thấy Huyền Minh kiếm, đồng tử của hắn đột nhiên mở to, loạng choạng lùi về sau mấy bước, ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt ẩn chứa vẻ khó hiểu.

“Cha !” Thiều Li vội vã chạy đến đỡ y. Vũ Văn Thích phẩy tay. Đoạt lấy thanh kiếm trên tay Thiều Li, đứng vững trở lại. Hắn hạ giọng nói với tôi : “Xem ra trận chiến này, ta định chắc là phải thua rồi. Ta trước nay chưa từng xem nhẹ Huyền Minh kiếm và Huyền Minh kiếm pháp”

“Người sai rồi, hôm nay ta không dùng Huyền Minh kiếm pháp” Tôi bình tĩnh cười, “Hoài An Môn định trước sẽ bại”

Vũ Văn Thích nhẹ nhàng dùng lực, hắn nắm chắc chuôi kiếm, phát ra tiếng vỡ tan. Hắn rút kiếm ra : “Cho dù thế nào, ta đều sẽ toàn lực ứng phó, sợ gì sẽ thua chắc”

“Rất tốt” Tôi nhẹ nhàng nói, cũng rút Huyền Minh kiếm ra. “Để mọi người nhìn thấy thảm bại mười năm sau của Hoài An Môn”

Thanh kiếm mà Vũ Văn Thích cầm có chút run rẩy. “Bắt đầu từ hôm nay, Vũ Văn Thiều Li sẽ là Môn chủ Hoài An Môn” Hắn trầm giọng tuyên bố, không quan tâm sự kinh ngạc của mọi người, “Lên đi ! ‘Bạch y Tu La’ !”

Khóe miệng tôi lộ ra tia cười lạnh, Vũ Văn Thích, đến đây thử kiếm pháp ta mới luyện đi.

Tôi cầm kiếm hướng về Vũ Văn Thích. Trong ánh mắt hắn nhìn tôi có thể đọc ra vẻ tìm hiểu “Đã không dùng Huyền Minh kiếm pháp, ta cũng không có gì phải e dè”. Nói xong hắn nắm chặt kiếm đâm về phía tôi, tôi tránh được một kiếm hung hãn đó, chuyển tay đâm vào tay trái của hắn, hắn dùng kiếm đỡ được, mũi kiếm của tôi vừa chuyển, hướng về bụng của hắn, hắn tránh không kịp, bị tôi rạch một đường máu. Vũ Văn Thích dường như không có cảm giác gì, hắn ngồi xuống dùng chân quét một vòng, muốn hất ngã tôi, tôi nhảy lên đâm kiếm xuống, hắn lại dùng kiếm đỡ được, mấy lần hợp lại, Vũ Văn Thích rõ ràng dần dần mất đi thể lực, chỉ ứng phó một cách khó khăn. Bộ kiếm pháp quỷ dị này làm loạn hết toàn bộ chiêu thức của hắn. Tôi nhằm thẳng tìm hắn mà đâm, hắn nhanh chóng tránh đi, một kiếm đâm hụt, kiếm thế lập tức thay đổi, đâm ngang chém dọc, nhanh chóng mà độc ác, tâm của Vũ Văn Thích chấn động, tránh được tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nhưng sau lưng cũng bị rạch một đường, máu tuôn ào ào, nhuộm đỏ cả lưng hắn.

“Cha !” Giọng nói gấp gáp của Vũ Văn Thiều Li vang lên. Vũ Văn Thích đã không có thời gian để ý, hoang mang né tránh mũi kiếm ác độc của tôi.

Hắn nhắc kiếm muốn đánh nữa, lại bị tôi nhắm đúng thời cơ, một kiếm đâm vào hông trái của hắn. Hắn phun ra một ngụm máu tươi. Tôi lạnh lùng thu kiếm về. Hắn vô lực ngã trên mặt đất.

“Cha !”

“Môn chủ !”

Người của Hoài An Môn và Vũ Văn Thiều Li vội vã chạy lên. Vũ Văn Thích khó khăn nhìn tôi : “ ‘Bạch y Tu La’...quả nhiên... danh bất hư truyền...dùng loại kiếm pháp...ác độc...này...”

Tôi liếc nhìn hắn “Người đã đánh giá cao Hoài An Môn bại trận của mình, đánh giá thấp thực lực của ta, thực lực của Ma giáo” Tôi khinh miệt bỏ lại câu nói xoay người rời đi.

Người của Hoài An Môn ba chân bốn cẳng chạy lên nâng Vũ Văn Thích dậy, chuẩn bị chữa trị cho hắn. Chúng nhân Ma giáo kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt chỉ có cung kính.

Đúng lúc này, một con chim bồ câu bay tới, Lâm Hiến Thường bắt lấy nó, lấy mảnh giấy buộc trên chân nó ra, sau khi xem xong nghiêm túc nói với tôi : “Giáo chủ, có người tập kích giáo ta !”

46. Chương 46: Lại Nổi Phong Ba 1

Khi tôi và chúng nhân Ma giáo vội vội vàng vàng về tới chân núi, ở đó đã hiện lên thảm cảnh, cát bụi mịt mù, cây cối gãy đổ, máu tươi khắp nơi. Trên mặt đất có rất nhiều thi thể của đệ tử bốn giáo.

“Là ai ?” Tôi lạnh lùng hỏi, tỏa ra sát khí.

Hà Lãm bịt miệng vết thương đang chảy máu đến trước mặt tôi cúi đầu : “Không rõ, có lẽ...là Thiếu môn chủ đã đào thoát của Giang Nam vọng môn chiêu tập những người phản đối bốn giáo...Thuộc hạ mới biết tin tức liền xuống núi đợi Giáo chủ...”

“Bọn họ đâu ?” Tôi nhìn lên núi. Ở đó một trận la hét chết chóc truyền thẳng đến tai tôi.

Không có ai trả lời, trong lòng đều đã biết.

“Những kẻ còn lại cùng với ba ngàn người vừa trở về giữ dưới chân núi, không cho bất cứ ai rời khỏi !” Tôi phân phó. “Lâm Hiến Thường cũng ở lại trấn giữ, Bạch Khải lên núi với ta !” Tôi nhìn Hà Lãm : “Gọi người đến băng bó vết thương của Hà Lãm”

“Dạ !” Lâm Hiến Thường trả lời.

Bạch Khải và tôi vội vã lên núi, ở đó đang trong cảnh chém giết hỗn loạn.

“Ma giáo các ngươi hôm nay khí số đã tận !” Một nam tử thân mặc hoàng y vừa ngông cuồng hét lớn, vừa vung kiếm, “Hôm nay các ngươi khó tránh số kiếp ! Ta nhất định phải trả mối thù các ngươi máu rửa Giang Nam vọng môn !”

Tôi nhắm mắt, trong cát bụi mịt mù không nhìn rõ hình dáng của người đó. Tôi cười lạnh một tiếng, rút ra ngân châm của mình, nhắm ngay tay cầm kiếm của hắn mà phóng ! Chỉ nghe thấy một tiếng thét đau đớn, thanh kiếm trong tay hắn “keng” một tiếng ngã xuống đất.

“Bạch hộ pháp về rồi !” Đệ tử bốn giáo nhìn thấy Bạch Khải kêu lớn lên, lại nhìn thấy tôi đứng trước mặt Bạch Khải, hoang mang suy đoán : “Có phải Giáo chủ không ? Giáo chủ về rồi !”

Nam tử đó nhìn khắp bốn phía, những người còn lại đều ngừng tay.

Chớp mắt tôi đã đến trước mặt hắn, nhanh chóng đặt kiếm trên vai hắn.

“Bạch Khải, xử lý hết đám cặn bã còn lại cho ta !”

“Thuộc hạ tuân lệnh !” Bạch Khải chấp tay.

Tôi không nói tiếng nào nhìn nam tử trước mặt, hắn đã không còn vũ khí, chỉ có thể tùy tôi sắp đặt. Hắn dùng lực rút ngân châm đó ra, ném trên mặt đất. Không hề sợ hãi nhìn tôi. Trên dung nhan tuấn lãng có chút không cam tâm. Hắn sững sờ nhìn tôi, ngay sau đó lại cười mỉa mai.

“Muốn chém muốn giết, tùy ý của ngươi !” Hắn nói một cách cam chịu.

“Thật không ?” Tôi cười khê, ánh mắt hắn có chút rã rời. “VẬY còn phải xem ta có chịu hay không !” Ánh mắt tôi chợt lóe, nhìn hắn một cách ngoan độc. Hắn đứng đờ đẫn cúi đầu.

“Nhị đệ !” Phía xa dường như có người đang kêu.

“Đại ca mặc kệ ta !” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía tiếng nói.

“Thế nào, ngươi còn có đại ca ?” Tôi trào phúng nói, “Bạch Khải !”

“Giáo chủ, có thuộc hạ !” Bạch Khải nghe tiếng tôi kêu liền chạy đến.

“Giúp ta coi chừng kẻ này”

“Dạ, Giáo chủ !”

Tôi đi ra ngoài, nhìn thấy có một nam tử trẻ tuổi mặc y phục xanh đen đang ở đó đánh giết. Cái hắn sử dụng không phải là kiếm, là đao võ sĩ của Nhật Bản mà Tô Cách từng cho tôi xem.

“Dừng tay hết cho ta” Tôi lạnh nhạt nói.

Những người có mặt đều dừng tay, ánh mắt nhìn thẳng vào tôi, còn có người Bạch Khải đang chỉ kiếm vào ở sau lưng tôi.

“Nhị đệ !” Thần sắc người đó khấn trương. Hắn vung tay ý muốn những người hắn mang đến đi trước. Những người đó nhìn chúng tôi một cái, liền đi xuống núi.

Hắn hoàn toàn không biết ở phía dưới còn có ba ngàn người của Lâm Hiến Thường đang đợi gần một trăm người này.

Nam tử đó đi lại gần. Hắn cũng vô cùng tuấn lãng, thậm chí còn mang theo vẻ đẹp tà mị.

“Ngươi muốn làm gì ?” Hắn lạnh lùng nói, “Thả nhị đệ của ta ra”

“Lí do” Tôi nghiêng mắt nhìn hắn. Hắn đột nhiên trở nên nghẹn lời.

“Đã không nói được lí do phải thả hắn, vậy thì nói lí do tiêu diệt giáo ta”

Hắn hít sâu một hơi, “Bởi vì Ma giáo các ngươi thương thiên hại lí, chúng ta vì dân trừ hại”

“Vì dân trừ hại ? Các ngươi có quyền gì làm những chuyện mà trong mắt các ngươi là chính nghĩa lắm liệt chứ ?” Ngữ điệu của tôi không cao, nhưng lại tạo áp lực cho hắn, “Các ngươi giết hơn một ngàn thuộc hạ của ta, còn nói là vì dân trừ hại ? Bọn họ chỉ là nghe lệnh ta làm việc, các ngươi muốn vì dân trừ hại thì trực tiếp đến tìm ta không được sao ?” Tôi nói mỉa mai.

“Bởi vì...Ngươi cùng Hoài An Môn giao chiến...ngươi không phải là đối thủ của Vũ Văn Thích...cho nên bọn ta không cần giết ngươi, chỉ cần...”

Tôi cau mày, “Vậy ngươi cho rằng Vũ Văn Thích sẽ giết ta ?”

Hắn hừ một tiếng không cho là đúng, “Ai cũng biết nguyên nhân khiến Ma giáo trở nên ác độc như vậy là vị Giáo chủ thần bí ngoan độc kia, Vũ Văn Thích luôn tự cho mình là chính phái muốn cứu vớt vô lâm, cho nên nhất định sẽ không buông tha ngươi. Mà võ công của Vũ Văn Thích trên giang hồ đều biết là xuất thần nhập hóa. Ngươi không cần chưa bắt đầu thì đã quay lại, hiện tại Vũ Văn Thích đang chờ giao chiến với ngươi đó”

Hoàng y nam tử cũng khinh miệt cười. Bạch Khải có chút nhịn không được, “Cái rắm ! Vũ Văn Thích kia làm sao đánh lại Giáo chủ bọn ta ! Tất cả nhân sĩ vô lâm có mặt ở đó đều chính mắt nhìn thấy Vũ Văn Thích làm sao bại dưới tay Giáo chủ bọn ta, mới giao chiến chưa được ba mươi chiêu đã kết thúc rồi !”

Thân thể hai người cứng đờ, mang theo vẻ mờ mịt nhìn tôi.

“Trước tiên đem bọn họ nhốt lại cho ta” Tôi hạ lệnh.

“Người không giữ được bọn ta đâu. Những người rời đi hôm nay sẽ đến cứu bọn ta”

“Thật sao ? Dưới núi có hộ pháp và ba ngàn người bao vây, người nói xem họ có thể sống để quay lại cứu người không ?”

Tôi không doái hoài tới, vẫy tay ra hiệu, Bạch Khải liền đem họ lui xuống.

47. Chương 47: Lại Nổi Phong Ba 2

“Đi tra xem hai người đó là ai” Tôi phân phó Lâm Hiến Thường. Luôn cảm thấy nam tử áo xanh đen có chút quen mặt.

“Dạ, thuộc hạ tuân mệnh”

Tôi hồ hững nhìn bọn họ thanh lý những người đã chết, nhanh chóng bước ra khỏi đó.

Từ sau trận đấu giữa tôi và Vũ Văn Thích, những người đó đều biết “Bạch y Tu La” lại là vị Giáo chủ Ma giáo thần bí kia, họ mới hoang mang vỡ lẽ, chẳng trách Ma giáo càng lúc càng ngoan độc, chẳng trách “Bạch y Tu La” biệt tâm biệt tích hai tháng.

“Giáo chủ” Lâm Hiến Thường vội vã chạy đến.

Tôi đang ở trong vườn thưởng thức hoa anh đào, đây là nơi đẹp nhất trong Ma giáo. Anh đào tuy rằng rất đẹp, nhưng những nhân sĩ giang hồ bình thường đều cho rằng nó là thực vật âm tính, dùng máu và thi hài càng nuôi dưỡng sẽ càng có màu tươi đẹp.

Tôi ngắt một cành hoa, “Có chuyện gì ?”

“Giáo chủ, người kêu thuộc hạ tra lai lịch của hai người kia, thuộc hạ đã tra ra” Lâm Hiến Thường hạ giọng nói, “ Người áo vàng là Thiếu môn chủ đã đào thoát của Giang Nam vọng môn Thủy Ninh Dục, hiện đã đổi tên là Ninh Diệc Vũ. Còn người áo xanh đen kia là võ sĩ từ Đông Doanh tới...là đứa con mà Khúc trang Khúc Kinh Thiên gửi đến đó, tên là Khúc Tử Phong”

“Sao ? Thì ra có quan hệ với Khúc gia sao. Vậy thì càng hay” Tôi hừ một tiếng, “Một người là ca ca của thê tử Trang chủ Khúc trang, một người là thân đệ đệ của hần. Người biết làm sao rồi chứ ?”

“Thuộc hạ sẽ “không cần thận” đem tin tức truyền đến tai Khúc Diệp Thương” Lâm Hiến Thường cười cười, “Khúc Tử Phong hình như vẫn chưa biết chuyện của Khúc trang”

Tôi cười nhẹ, không nói gì cả, ném cành hoa trên đất rồi bỏ đi.

Tôi không hề lưu ý đến Lâm Hiến Thường ở đằng sau đã nhặt cành hoa anh đào lên, trong mắt thoáng vẻ đau khổ. (lẽ nào lại là....)

Lúc chiều, có người vào báo Khúc trang Trang chủ đến. Tôi đã biết Khúc Diệp Thương sẽ đến.

Tôi ngồi trên vị trí Giáo chủ uống trà, nghe một trận tiếng bước chân chậm chạp truyền đến.

Khúc Diệp Thương ngày càng tiêu tụy, Thủy Tổ Linh đứng bên cạnh dìu hần. Hần không cam tâm tình nguyện cúi người “Tại hạ thỉnh cầu giáo chủ đại nhân đại lượng tha đệ đệ ta và ca ca của Tổ Linh”

“Người làm sao xác định là ta bắt bọn họ ? Vừa mở miệng đã muốn thả người ?”

Khúc Diệp Thương sững người một lát, cắn hận nói, “Giáo chủ không phải đã phái người đến nói với ta sao ? Lẽ nào hần báo sai ?”

“Không có” Tôi đứng thẳng dậy, đi xuống trước mặt Khúc Diệp Thương, “Nhưng ta cũng không đại nhân đại lượng như vậy buông tha kẻ đã giết rất nhiều thuộc hạ trong giáo ta.”

“Người...Vậy Giáo chủ muốn sao mới chịu thả người” Khúc Diệp Thương bất đắc dĩ không thể không lấy lễ đối đãi.

“Được thôi. Phía trên Khúc trang có một phần mộ, là của nghĩa mẫu ta Tổng Diệc Nhu, người chỉ cần trùng tu nó, làm lễ táng, nhất định phải lớn hơn cả Khúc Kinh Thiên, phần mộ cũng phải tu sửa cho có phong thái, ngày kị và thanh minh đều phải dâng hương, không thể di chuyển vị trí. Lạc khoản trên bia mộ người chỉ cần viết Mộ Thiên Văn là được”

“Chỉ vậy thôi ?” Khúc Diệp Thương dường như không dám tin.

“Đúng, chỉ vậy thôi. Người không phải là làm không được đó chứ” Tôi nhìn hẩn chăm chọc.

“Được, Mộ...Giáo chủ, người có thể thả hai người họ được chứ ?”

“Đợi khi nào người làm xong thì khi đó ta thả người”

Khúc Diệp Thương thở ra một hơi. Gật đầu.

“Các người về đi”

“Được, Giáo chủ” Thủy Tổ Linh trả lời một tiếng, cùng Khúc Diệp thương đi ra.

“Tướng công, chúng ta lấy đầu ra tiền...” Thanh âm của Thủy Tổ Linh nhẹ nhàng nhưng dễ nghe.

Mà Khúc Diệp Thương chỉ nặng nề thở ra.

“Lâm Hiến Thường” Tôi nói.

Lâm Hiến Thường bước lên, “Giáo chủ, có chuyện gì ?”

“Người lấy ba ngàn hai trăm lượng hoàng kim gửi đến Khúc trang”

“Ba ngàn hai ! Nhiều vậy sao ! Giáo chủ, đủ để bọn họ làm được rất nhiều táng lễ !” Lâm Hiến Thường không hiểu.

“Ta muốn Khúc Diệp Thương tu sửa lại Khúc trang, tìm thêm vài nha hoàn và hạ nhân. Đặc biệt là Thanh Phong các”. Tôi nói, cũng nhẹ nhàng thở ra một tiếng. Tôi cũng không hi vọng nghĩa mẫu nhìn thấy một Khúc trang lụn bại như vậy. Có lẽ đây là tội nợ Khúc trang bọn họ.

“Nói với bọn họ, nếu tu sửa phần mộ của Khúc Kinh Thiên và Khúc Nghiên Nhi, vậy Khúc trang cũng sẽ giống như Tụ Linh Cung” Tôi lạnh nhạt nói.

Lâm Hiến Thường hít một ngụm khí.

48. Chương 48: Lại Nổi Phong Ba 3

Khúc Tỉ Phong và Ninh Diệc Vũ đã được thả ra, bọn họ có thể tùy ý đi lại ở Ma giáo. Nhưng mộ khi phát hiện hai người chạy mất, cả Khúc trang sẽ bị diệt môn.

Bọn họ chỉ biết tôi là Giáo chủ Ma giáo, hoàn toàn không nghĩ tới tôi là “Bạch y Tu La”, càng không nghĩ tới tôi lại là Mộ Thiên Văn.

“Giáo chủ, phía Mộ Dung Sơn trang dường như không có động tĩnh gì. Bọn họ chỉ làm lễ mai táng Mộ Dung Lệnh, tuyên bố với bên ngoài hẩn bị bệnh chết. Nhưng Hoài An Môn lại gửi một lá thư cho Mộ Dung Sở, nội dung trong thư chủ yếu là muốn bọn họ cùng nhau đối kháng với Ma giáo chúng ta. Môn chủ Hoài An Môn hiện tại là Vũ Văn Thiều Li” Hà Lãm cung kính nói.

“Người phái người tới Hoài An Môn. Vũ Văn Thích không phải đã từng nói, nếu thắng ta, sẽ bảo ta giải thể Ma giáo, nếu thua, làm gì cũng được. Người tới đó bảo bọn họ thực hiện lời hứa, bảo Hoài An Môn bọn họ quy thuận dưới trưởng giáo ta”

“Làm sao có thể, Giáo chủ, Vũ Văn Thích tuyệt đối sẽ không đồng ý” Hà Lãm lo lắng nói.

“Cái hấn đại diện là Hoài An Môn, hấn thua, tức là Hoài An Môn thua, cho nên, ta bảo toàn Hoài An Môn của bọn họ, để họ quy thuận chúng ta, đừng phí sức muốn đổi đầu với ta”

“Cái này...” Hà Lãm vẫn còn muốn nói gì đó.

“Người chỉ cần phái người nói rõ lời của ta, hấn đáp ứng hay không là chuyện của hấn. Hấn còn muốn lén lút làm chuyện gì thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình”

“Li nhi, người phái người nói với Quyết nhi kêu hấn làm nội ứng”

“Dạ, cha. Cha, cha chuẩn bị làm gì ?”

“Một tháng sau, ta muốn diệt sạch Ma giáo không thừa một tên ! Li nhi, con là Môn chủ, con nhất định phải giết bạch y nữ tử đó, biết không ?”

“Cha, con...”

“Không cần nói nhiều. Ta chỉ cần có thể giết được cô ta, thì sẽ không quan tâm dùng thủ đoạn gì !”

“Tại sao, cha, cha đích thực là bại dưới tay cô ta ! Mà cô ta cũng không giết cha, tại sao nhất định phải giết cô ta”

“Không tại sao cả, chỉ vì cô ta và người đó có quan hệ !”

“Con không hiểu, cha, ý cha là sao”

“Con không cần hiểu. Con chỉ cần nói với Quyết nhi, kêu nó làm nội ứng, còn có điều này, đây là “Truy hồn tán”, con bảo Quyết nhi cứ cách vài ngày lại bỏ vào trong trà của cô ta, nửa tháng sau, cô ta sẽ không thể xuất ra công lực gì nữa, chúng ta lại truy đuổi Ma giáo, giết chết Mộ Thiên Vãn !”

Đã qua mấy ngày, phía Hoài An Môn một chút tin tức cũng không có, nghe nói đã liên kết với Mộ Dung Sơn trang, là quyết định của Mộ Dung Tuyên, chứ Mộ Dung Sở hoàn toàn không có bất kì biểu hiện nào.

“Giáo chủ,” Bạch Khải đi vào. “Giáo chủ, Trang chủ Mộ Dung Sơn trang đến, hấn nói muốn gặp người”

“Để hấn vào” Tôi có chút nghi ngờ, hấn đến đây làm gì.

Mộ Dung Sở đã bước vào, đứng trước mặt tôi. Hấn một thân lam y, giống như lần đầu tôi gặp hấn. Trên gương mặt tuấn mỹ không che giấu được vẻ tiêu tụy và hốc hác. Giống hệt như Khúc Diệp Thương.

“Mộ Dung Trang chủ có việc gì ?” Tôi khách sáo hỏi.

“Thiên Vãn” Hấn mở miệng gọi tên của tôi, “Hoài An Môn muốn giết nàng”

Tôi hơi kinh ngạc. Ngay sau đó lại cười nhẹ. “Mộ Dung Trang chủ, người có biết người đang làm gì với kẻ thù giết cha mình không ?”

Gương mặt hấn rất bình tĩnh, “Biết, ta biết. Tuy rằng ta biết, nhưng vẫn muốn nói với nàng”.

“Mộ Dung Sơn trang không phải là đã cùng Hoài An Môn liên kết rồi sao ? Trang chủ người sao lại phản bội, đem tin tức đến nói với ta” Tôi không cho là đúng cười nói.

“Ta đã không còn là Trang chủ nữa. Chức vị trang chủ ta đã để cho đại ca làm. Huynh ấy và tam đệ rất muốn giết nàng báo thù cho cha, nàng nhất định phải cẩn thận”.

“Vậy người không muốn thay Mộ Dung Lệnh báo thù sao ?”

“Phải, ta muốn” Hấn ngừng một lát, nhắm mắt lại, “Nhưng người giết ông là nàng, Thiên Vãn. Nếu muốn ta chọn, ta thà rằng không làm tổn hại nàng”

Tôi sững người. Tôi chỉ giết bác của Lăng Sở Lăng Dư Chí, y đã vội vàng muốn giết tôi, vậy mà tôi giết phụ thân của Mộ Dung Sở, hấn lại có thể buông tha tôi, lại còn thông báo tin tức với tôi. Cùng một gương mặt, nhưng tâm lại không giống nhau.

“Thiên Vãn, đi với ta. Nàng đừng làm “Bạch y Tu La” hay Giáo chủ Ma giáo nữa, cùng đi với ta được không ?”

Tôi hồi phục tinh thần, “Không được. Người đi đi, đừng đến đây nữa” Tôi tàn nhẫn nói ra câu nói này.

“Thiên Vãn, nàng thật sự chưa từng yêu ta một chút nào sao ? Trong lòng nàng vẫn không quên được người mà nàng từng nhắc đến sao ?” Hắc tuyệt vọng nói, “Ta đã vì nàng hi sinh nhiều như vậy, nàng không nhìn thấy sao ?”

“Phải, ta biết” Tôi bình tĩnh nói, “Cự tuyệt hôn sự với Khúc trang, không báo thù giết cha, không làm Trang chủ Mộ Dung Sơn trang, những điều này ta đều biết. Ta đã quên người đó, đã không còn quan hệ với hắn nữa. Nếu nói yêu người, lúc trước đã từng có. Nhưng Mộ Thiên Vãn hiện tại, tình yêu đã không còn là thứ quan trọng nhất với nàng nữa, có hay không cũng được”.

“Đúng vậy, có hay không cũng được...” Khóe miệng Mộ Dung Sở lộ ra nụ cười cay đắng, “Thiên Vãn, nàng tự mình bảo trọng, ta đi đây...”

“Người muốn đi đâu ?” Tôi hỏi hắn.

“Nàng quan tâm ta sao ? Ta cũng không biết phải đi đâu. Thiên Vãn, chỉ cần nàng cần đến, ta sẽ trở về bên cạnh nàng” Hắn từ từ bỏ đi, tôi cũng không ngăn cản. Bóng dáng hắn mang theo vẻ cô tịch, thật ảm đạm. Tôi nắm chặt tay, tự nói với mình không được nghĩ nhiều quá.

Tôi không tiêu diệt Hoài An Môn, cũng không giết Vũ Văn Thích, hắn là người thứ năm Minh Sát muốn tôi giết. Nghĩ đến Minh Sát, trong lòng tôi thoáng qua chút mất mát, hình như đã lâu rồi tôi không gặp hắn.

49. Chương 49: Lại Nổi Phong Ba 4

“Hà Lãm, phía Hoài An Môn thế nào rồi ?” Tôi uống trà hỏi

“Giáo chủ, bên đó nói không muốn để giáo ta khống chế bọn họ” Hà Lãm trả lời.

“Vậy tức là Vũ Văn Thích không giữ lời hứa”

“Đúng, bọn họ nói Môn chủ đã không còn là Vũ Văn Thích, mà là Vũ Văn Thiệu Li, cho nên không cần biết Vũ Văn Thích đã từng nói gì” Lâm Hiến thường bước lên nói.

“Hoài An Môn lôi kéo được bao nhiêu môn phái rồi ?”

“Có Mộ Dung Sơn trang, Thiếu Lâm, Côn Lôn và gần đây nhất là Kỳ Hạp Cung, còn có vị Khuru Cập Tiên kia nữa. Vốn dĩ còn muốn lôi kéo Khúc trang, kết quả không biết vì sao Khúc Diệp Thương cự tuyệt”

“Bọn họ nhất định là nhìn thấy Giáo chủ đã từng đối xử Khúc trang như thế nào nên mới muốn lôi kéo bọn họ để khuếch trương thanh thế, không ngờ Khúc Diệp Thương lại cự tuyệt” Bạch Khải cười nói.

“Sao” Tôi nhẹ nhàng lên tiếng. “Khuru Cập tiên kia đâu ?”

“Khuru Cập Tiên là thuyết khách, nên vừa mới rời khỏi Khúc trang. Hắn chắc chắn sẽ không nhanh chóng trở về Giang Bắc đâu” Hà Lãm nói.

“Vậy thì tốt, Lâm Hiến Thường người và Bạch Khải đi giết hắn. Không cần biết dùng biện pháp gì, mang đầu hắn về đây cho ta !”

“Dạ ! Thuộc hạ tuân lệnh !” Bạch Khải và Lâm Hiến Thường lui xuống.

“Hà trưởng lão, hai người bọn họ đâu ?” Tôi nghiêng đầu hỏi Hà Lãm.

“Hỏi Giáo chủ, Khúc Tử phong và Ninh Diệc Vũ bình thường đều ở hậu sơn luyện đao luyện kiếm” Hà Lãm cung kính trả lời.

“Vậy sao, để ta đi xem”

Tôi đã từng ở hậu sơn bế quan tu luyện loại kiếm pháp kì lạ kia, cho nên đối với địa thế nơi này khá rõ ràng. Ở hậu sơn có một ngọn núi, đứng ở trên đó có thể nhìn thấy rừng cây sâu thẳm ở bên dưới. Ngọn núi đích thực rất cao, người nào nhảy xuống chắc chắn sẽ chết, mà bên dưới rừng cây là vùng đất khe rãnh ngang dọc, còn có rất nhiều nham thạch lộ ra.

Khúc Tử Phong hai tay cầm đao, tấn công vào Ninh Diệc Vũ, Ninh Diệc Vũ chỉ nhẹ nhàng tránh né, cầm kiếm đỡ lại.

“Đại ca, tâm ngươi để đi đâu vậy” Ninh Diệc Vũ cười hỏi, ngồi trên mặt đất.

“Ta chỉ đang nghĩ về Khúc trang” Khúc Tử Phong cũng ngồi xuống thở dài.

Tôi đi qua đó, Hà Lãm đi theo sau tôi. Bọn họ nhìn thấy tôi đi tới thì mau chóng đứng dậy. Ninh Diệc Vũ khoe miệng mím chặt, tỏ vẻ coi thường, Khúc Tử Phong lại không có biểu hiện gì đặc biệt, chỉ có thể nhìn ra y có chút khẩn trương.

Tôi cười, nói với Khúc Tử Phong, “Đưa đao cho ta xem”

Khúc Tử Phong cũng không để ý lời nhắc của Ninh Diệc Vũ, đưa đao cho tôi xem.

Đây đích thực là một thanh đao võ sĩ rất tốt, mũi đao vểnh nhẹ, hợp với hình dáng của thân đao tạo thành một hình vòng cung hoàn mỹ. Vó đao làm bằng gỗ cứng màu đỏ nhạt, trên đó còn điêu khắc vật tổ. “Thuộc về bán thái đao trong võ sĩ đao đúng không?” Tôi nhìn Khúc Tử Phong nói. Y có chút khó hiểu nhìn tôi. Tôi tự mình nói tiếp, “Loại đao này dùng một tay đã là rất lợi hại, dùng hai tay lại càng có uy lực”

Tôi một tay nắm chặt cây đao này, nhanh chóng chém ngang một phát, lại trở tay đâm về phía sau, hai tay nắm chặt vung về phía trước. Lưỡi đao trắng xóa phản chiếu những tia sáng lạnh người, vô cùng sắc bén.

Tôi thu hồi đao bỏ vào vỏ, đưa lại cho Khúc Tử Phong đang trừng mắt. “Người cũng học võ thuật Đông Doanh? Người cũng hiểu đao?” Y truy hỏi.

Tôi không trả lời. Đây chỉ là khi tôi mười lăm tuổi, ba tôi đã dạy tôi. Tôi chỉ cười với y.

“Qua vài ngày nữa các người có thể đi” Tôi nhìn hai người, xoay người chuẩn bị rời đi.

“Đợi đã,” Khúc Tử Phong gọi tôi lại, “Người là ai? Làm sao người biết nhiều thứ vậy?”

Tôi cười cười nhìn về mơ hồ trong mắt y. “Người quen biết ta”

“Quen biết?” Y càng không hiểu. Ninh Diệc Vũ cũng ngây ngốc nhìn.

“Ta, là Mộ Thiên Vãn” Tôi cười nói, nhưng trong mắt lại không có ý cười, “Cũng là, ‘Bạch y Tu La’”.

50. Chương 50: Lại Nổi Phong Ba 5

Tôi vừa trở về phòng nghị sự, Lâm Hiến Thường đã trở về. Hắn một thân toàn máu, lão đảo xông vào.

“Sao chỉ có một mình ngươi? Bạch Khải đâu?” Hà Lãm vội vàng hỏi.

“Giáo chủ, Khuru Cập Tiên chạy rồi, Bạch hộ pháp đã chết!” Lâm Hiến Thường lo lắng nói.

Tôi đột ngột đứng dậy, “Làm sao chạy thoát!”

“Sau khi Khuru Cập Tiên giết Bạch hộ pháp dùng khinh công chạy thoát, thuộc hạ muốn truy cũng truy không được!” Lâm Hiến Thường ảo não.

“Hừ, Khuru Cập Tiên” Tôi lạnh lùng nhìn Lâm Hiến Thường, “Tại sao lại thất bại?”

“Bọn thuộc hạ đánh không lại hần. Vốn dĩ bọn thuộc hạ liên thủ để đánh, nhưng về sau hần giết Bạch hộ pháp rồi chạy mất”.

“Liên thủ ?” Tôi độc ác nhìn Lâm Hiến Thường, “Ta đã nói cái gì ? Không cần biết dùng cách gì ! Không quang minh chính đại cũng được ! Đánh lén cũng được ! Đánh trực diện đương nhiên là không thắng rồi ! Lâm Hiến Thường, hiện tại hần có thể đã đến Giang Bắc liên lạc với Hoài An Môn ! Người nói xem người có phải phế vật không ! Ta nói cho người biết Mộ Thiên Vãn ta không dùng phế vật ! Người ở lại đây làm gì ? Cút cho ta ! Bắt đầu từ hôm nay ở đây không có người tên Lâm Hiến Thường !”

“Giáo chủ, Giáo chủ...bình tĩnh một chút !” Hà Lãm bước lên khuyên tôi. “Bạch hộ pháp đã chết, Lâm hộ pháp không thể đi được ! Hơn nữa hai vị hộ pháp đều không ở đây, nơi này không thể không có bọn họ”

“Không thể ?” Tôi lạnh lùng nhìn Lâm Hiến Thường, hần đang quỳ trên mặt đất run cầm cập. “Mộ Thiên Vãn ta sẽ không nuôi phế vật, ta đã nói thì sẽ làm ! Lâm Hiến Thường, một là người cút cho ta, hai là người không cút thì ta sẽ cho người vĩnh viễn ở lại nơi này !”

Tôi rút Huyền Minh kiếm ra, bình tĩnh chỉ vào hần. “Người chọn đường nào”

Lâm Hiến Thường lặng lẽ đứng dậy đi ra ngoài.

“Giáo chủ ! Người thật sự để hần đi ?” Hà Lãm không tin nhìn tôi.

“Đúng, ta muốn hần đi” Tôi nhìn Hà Lãm, “Người đừng cố gắng giữ hần lại, nếu không người cũng đi cho ta !”

Hà Lãm cảm như hén. “Từ sau khi Giáo chủ Gian Tập Lũng chết, Lâm Hộ pháp xuất hiện, vì võ công hần cao cường, cho nên thuộc hạ để hần làm hộ pháp, thật không ngờ nhanh vậy hần đã đi...”

“Võ công cao cường ? Vậy còn để cho Khưu Cập Tiên chạy thoát !” Tôi thu kiếm lại, hạ lệnh, “Đêm nay, người giúp ta chuẩn bị vài người, ta đích thân dẫn bọn họ máu rửa Thiệu lâm, Côn Lôn và Mộ Dung Sơn trang !”

Sáng sớm ngày thứ hai, đã không còn hai phái Thiệu lâm và Côn Lôn, kết cục của bọn họ cũng giống như Tụy Linh Cung, mà Mộ Dung Sơn trang cũng đã bị đả kích nghiêm trọng, Mộ Dung Thiện chạy thoát, Mộ Dung Tuyên đã chết. Mộ Dung Sở đã bỏ đi, cho nên không bị liên lụy.

“Tiếp theo, chính là cái gọi là Kỳ Hạp Cung đó” Tôi quét mắt nhìn Hà Lãm, “Tối nay mộ mình ta đi Kỳ Hạp Cung, người giúp ta phóng hỏa thiêu rụi Mộ Dung Sơn trang ! Ta xem còn ai dám ủng hộ Hoài An Môn !”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm lau mồ hôi lạnh đổ ra trên trán.

Lại trải qua một đêm, Kỳ Hạp Cung cũng biến mất. Mộ Dung Sơn trang bị lửa thiêu rụi thành bãi hoang tàn. Trên giang hồ rất nhiều môn phái vốn dự định ủng hộ Hoài An Môn đã không còn chuẩn bị ủng hộ nữa, lần lượt không tham gia vào trận chiến này nữa. Có một số môn phái thậm chí bắt đầu đầu hàng Ma giáo.

Hoài An Môn dường như có một chút động tĩnh, một vài người tài năng của Hoài An Môn đã lần lượt mất tăm mất tích trên giang hồ, Vũ Văn Thích, Vũ Văn Thiệu Li cũng không thấy, Hoài An Môn chỉ còn sót lại vài người võ công yếu kém.

51. Chương 51: Lại Nổi Phong Ba 6

“Giáo chủ, Vũ Văn Thích đã lâu không thấy xuất hiện ở Hoài An Môn !”

“Thật không ? Hần chắc là đi chiêu mộ người tài rồi”

“Vũ Văn Thiệu Li cũng không thấy, bọn họ không phải là có âm mưu gì chứ”

“Âm mưu thì chắc chắn có rồi, người phân phó người tăng cường phòng vệ. Còn nữa phải nghiêm khắc với những người lên xuống núi, nếu phát hiện có người lén lút lút lút, lập tức giết chết !”

“Dạ, giáo chủ” Hà Lãm lui xuống.

Tôi nhắc li trà ở trên bàn lên, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

Vũ Văn Thích, người còn muốn ở trước mặt ta làm chuyện quỷ gì nữa !

Đúng lúc này, trong người như có một sức nóng truyền khắp toàn thân. Tôi sững người lại, phát hiện viên Hắc ám linh ngọc đã lâu không để ý tới. Tôi hạ ly trà xuống. Tháo nó ra. Nó từng đợt từng đợt phát ra sức nóng. Tôi thầm nghĩ, có chuyện gì vậy ?

“Cái này gọi là Hắc ám linh ngọc, người đeo nó có thể giải độc cũng có thể tăng cường nội công” Lời của Minh Sát lớn vồn bên tai tôi.

Hiện tại tôi không luyện nội công, nhưng lúc luyện nội công cũng không phát nóng như vậy, lẽ nào là giải độc ?

Tôi cẩn thận quan sát li trà. Hừ lạnh một tiếng. Vũ Văn Thích, đây chính là âm mưu của người sao ?

Trên võ lâm đã phân thành hai phái, một là xem Hoài An Môn là dẫn đầu của chính phái, một là Ma giáo dẫn đầu tà phái. Còn có mười chín môn phái giữ thái độ quan sát, không tham gia vào trận chính tà phân tranh.

Hà Lãm mỗi ngày đều đem những việc lớn trong võ lâm bẩm báo với tôi, để tôi hiểu rõ tình thế.

“Phía Võ Đang đã biểu hiện rõ ràng là ủng hộ Hoài An Môn. Đại phái tương đối có khả năng răn đe đều tập trung về phía Hoài An Môn”

“Bọn họ luôn tự cho là chính phái, tuy bất đắc dĩ, nhưng vẫn phải ủng hộ Hoài An Môn” Tôi lại hớp một ngụm trà, Hắc ám linh ngọc lại phát ra sức nóng. “Hủy diệt Thiếu Lâm, Côn Lôn và Mộ Dung Sơn trang đã khiến bọn họ khiếp đảm rồi, chúng ta tạm thời có thể không cần giải quyết bọn họ”.

“Hà Lãm, người phân phó xuống sau này đều chuẩn bị nước trong cho ta, trà cũng cứ đem tới”

Hà Lãm gật đầu, không có nghi ngờ gì.

“Lâm Hiến Thường đâu ?” Tôi thăm dò hỏi.

Hà Lãm đột ngột ngẩng đầu lên, lúng túng nói, “Không biết...” Thần sắc hắn trở nên khẩn trương.

Trong lòng tôi nghi ngờ. “Có phải hắn vẫn còn ở đây không ?”

Hà Lãm mím môi, hắn ngẩng đầu nhìn tôi một cái, đột nhiên quỳ xuống, “Giáo chủ thứ tội ! Lâm hộ pháp lại cầu thuộc hạ, thuộc hạ chỉ đành lưu hắn lại ! Thuộc hạ...”

“Hà trưởng lão không cần khẩn trương, đã giữ hắn lại, thì cứ để hắn tiếp tục ở lại đây. Người đừng nói với hắn ta đã biết” Hà Lãm dập đầu một cái, “Tạ Giáo chủ !”

“Hà trưởng lão đứng dậy đi, không còn gì nữa thì người lui ra đi”

“Dạ, Giáo chủ...” Hà Lãm như trút được gánh nặng trong lòng đi ra, đóng cửa lại.

Lâm Hiến Thường, rốt cuộc người là người thế nào.

52. Chương 52: Hoài An Môn Diệt Vong 1

Mười mấy ngày bình đạm trôi qua, Hà Lãm nói với tôi Vũ Văn Thích và Vũ Văn Thiều Li đã mất tích của Hoài An Môn đã từng xuất hiện ở bãi hoang tàn của Mộ Dung Sơn trang. Tôi hạ lệnh tăng cường phòng vệ. Xem ra, Vũ Văn Thích đã không chịu đựng được nữa muốn đối đầu với tôi.

Quả nhiên vào một đêm, dưới núi truyền đến thanh âm chém giết lẫn nhau.

Hà Lãm vội vã chạy vào phòng của tôi, tôi đang ngồi trên ghế lau chùi Huyền Minh kiếm của tôi.

“Giáo chủ ! Hoài An Môn tấn công rồi ! Dưới núi đã không cản được nữa !”

Tôi đứng dậy, tra kiếm vào trong bao, “Người phải người xuống núi nói với họ rút lui”

“Giáo chủ !” Hà Lãm không hiểu.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, “Nhanh lên ! Cái Vũ Văn Thích cần là mạng của ta, không phải mạng của bọn họ !”

Thanh âm chém giết nhỏ dần, những ngọn lửa ở dưới núi từng ngọn từng ngọn biến mất.

Tôi ra khỏi phòng, lúc đi đến bãi đất trống, một đám người đang đợi ở đó. Dẫn đầu là Vũ Văn Thích, đứng phía sau hắn là Vũ Văn Thiều Li có chút giữ kẽ.

“Mộ Thiên Vãn, hôm nay chính là ngày chết của ngươi”

“Vậy sao ? Sao ta lại không cảm thấy ?” Tôi nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Vũ Văn Thích cười, “Mộ Thiên Vãn ngươi ngông cuồng đến đâu cũng không ngông cuồng được tới ngày mai ! Trừ phi Minh Sát tới giúp ngươi”

“Y sẽ không tới, ta không thể bại trận, cho nên y sẽ không tới” Minh Sát chưa từng nói với tôi nếu tôi bại y sẽ đến giúp tôi.

Vũ Văn Thích rút kiếm chìa về phía tôi, “Để ta xem !”

“Giáo chủ !” Hà Lãm lo lắng kêu lên.

“Không cần lo cho ta, giết bọn chúng cho ta ! Có thể giết ai thì giết !” Tôi hạ lệnh nói. Cũng rút Huyền Minh kiếm được lau chùi ra chém thẳng về phía Vũ Văn Thích.

Vũ Văn Thích tránh được một kiếm độc ác của tôi, xoay cổ tay phải dùng sức chém tôi, tôi thu kiếm về đỡ được, xoay người đâm vào nữa người trên của hắn. Tôi dần dần càng đánh càng chậm, động tác dường như cũng không bằng lúc trước. Tôi dừng lại, Vũ Văn Thích dùng kiếm chỉ vào tôi, mũi kiếm chỉ cách cổ tôi chỉ vài phân.

“Giáo chủ !” Hà Lãm hoảng sợ kêu to.

“Ta không sao, không cần lo lắng” Tôi bình tĩnh trả lời lão.

Vũ Văn Thích cười gian trá, “Thần thoại về ‘Bạch y Tu La’ đã kết thúc, hôm nay ngươi phải chết dưới tay ta !”

“Cha !” Vũ Văn Thiều Li chạy đến.

“Li nhi ! Con qua đây, giết chết yêu nữ này đi !”

Vũ Văn Thiều Li khó xử nhìn tôi, lắc đầu.

Tôi khinh miệt cười, “Vũ Văn Thích, ngay cả nhi tử cũng không giúp ngươi”

“Nó không giết, ta giết ! Ta phải báo mối thù mười năm trước ! Ta đợi ngày này mười năm rồi !” Vũ Văn Thích căm hận nói, “Minh Sát hủy nhà ta ! Hủy đi Hoài An Môn của ta ! Hôm nay ta muốn giết chết ngươi, để tể thân nhân của ta và ba ngàn người Hoài An Môn đã chết !”

“Ba ngàn ? Sao ta lại nghe người ta chỉ hơn một ngàn” Tôi nghi ngờ hỏi.

“Đó là ta nói với bên ngoài, nhưng số người chết thực sự là ba ngàn người !” Sắc mặt Vũ Văn Thích trở nên hung dữ. “Vốn dĩ ta không muốn giết ngươi, nhưng lại nhìn thấy kiếm của ngươi ! Vốn dĩ ta chỉ muốn tiêu diệt Ma giáo, nhưng khi nhìn thấy ngươi thay đổi suy nghĩ, Vũ Văn Thích ta chỉ cần giết ngươi là được !”

“Ta sẽ không bị ngươi giết, làm sao ngươi khẳng định như vậy ?” Tôi cười hỏi.

Vũ Văn Thích lộ ra nụ cười tự phụ : “Ha ha ha, Mộ Thiên Vãn người chết có chết cũng không ngờ người lại trúng “Truy hồn tán” của ta ! Người đã trúng độc một thời gian dài như vậy, chỉ có ngồi chờ chết !”

Tôi yên lặng bất động nhìn hắn cười đến điên cuồng, đó là nụ cười khi âm mưu đã thành công, “Thật không ? Thật không ngờ đường đường Hoài An Môn luôn tự cho mình là danh môn chính phái lại sử dụng thủ đoạn hạ đẳng này”

“Người sai rồi, Mộ Thiên Vãn, chỉ cần có thể giết được người, ta sẽ không quan tâm thủ đoạn có phải là quang minh chính đại hay không ! Người tuyệt đối sẽ không ngờ tới người ở bên cạnh người lại là gian tế của Hoài An Môn ! Hơn nữa còn là con trai của Vũ Văn Thích ta !”

53. Chương 53: Hoài An Môn Diệt Vong 2

“Lâm Hiến Thường ? Phải không ?”

“Không sai ! Nhưng nó không phải tên Lâm Hiến Thường ! Nó tên Vũ Văn Quyết ! Chính nó nói phải trả mỗi thù của Hoài An Môn cho ta, sau khi Gian Tập Lũng chết nó đã đến Ma giáo làm hộ pháp ! Chính nó mỗi ngày đã bỏ “Truy hồn tán” vào trong trà của người !”

“Thiên Vãn ! Muội không sao chứ !” Từ xa một âm thanh hỗn hển từ xa vọng lại, “Ta nghe nói Hoài An Môn tấn công lên, muội...”

Khúc Tử Phong kinh ngạc nhìn Vũ Văn Thích chỉ kiếm vào tôi, “Thiên Vãn, muội...”

“Không có gì, không cần lo lắng” Tôi cười, quay đầu nhìn ánh mắt Vũ Văn Thích mang theo sát khí nồng đậm. “Vũ Văn Thích, muốn giết ta ? Người quá ngây thơ rồi !”

Vũ Văn Thích cả kinh, “Người hiện tại kiếm cũng cầm không chắc, làm sao đối đầu với ta ? Chỉ dựa vào đám tàn dư Ma giáo này sao ? Ta dẫn hơn năm ngàn người của Hoài An Môn đến ! Một số vẫn còn đang ở dưới núi đợi lệnh ! Chỉ cần ta phát tín hiệu, bọn họ sẽ xông lên đây, sẽ giết sạch tất cả những kẻ ở đây ! Người còn định làm sao nữa ?”

“Nếu như ta nói,” Tôi nắm chặt chuôi kiếm, di chuyển bước chân, “Ta...trước giờ, không có, trúng “Truy hồn tán” của người thì sao !”

Tôi nhanh chóng đánh vào nơi kiếm hắn không phòng bị, một bước chém tới, đặt kiếm ngay trên cổ hắn, tôi nhẹ nhàng dùng lực, một tia máu tươi chảy ra từ cổ hắn. Hắn bất ngờ không phòng bị, kinh ngạc nhìn tôi.

“Đừng động ! Nếu không muốn chết thì đứng yên cho ta !”

“Cha ! Cha không sao chứ !” Vũ Văn Thiệu Li lo lắng hét lên.

“Vũ Văn Thích, người sinh ra hai đứa con thật vô dụng” Tôi mỉa mai nói.

“Người...người...không trúng...”

“Đúng, mấy ngày nay ta cảm thấy trong trà rất lạ, cho nên đã thay trà bằng nước” Tôi nhàn nhạt trả lời hắn.

“Người làm sao biết !” Hắn vẫn đang giãy giụa chờ chết.

“Có gì có thể qua mắt ta được ?” Tôi khinh miệt nhìn ngũ quan méo mó của hắn, “Đứa con đó của người ta đã giết hắn rồi”

Gương mặt Vũ Văn Thích trắng bệch, khóe miệng không ngừng giật giật. “Hiện tại, đã đến phiên người xuống địa ngục” Khi tôi chuẩn bị đâm kiếm xuyên qua thân thể hắn, một âm thanh vang truyền đến bên tai tôi.

“Thiên Vãn !”

Tôi ngẩng đầu nhìn, nhìn thấy một bộ hồng y, người đó như hồn ma đứng trên cây, trên gương mặt tuấn mỹ có một tia lo lắng không thể che giấu. Hắn phát tay, nhảy xuống đất.

“Minh Sát !” Tôi vui mừng gọi một tiếng.

Minh Sát cười với tôi, “Thiên Vãn, nàng không sao thì tốt, ta còn tưởng rằng nàng đã bị Vũ Văn Thích tính kế hại”

Vũ Văn Thích luôn trừng mắt nhìn Minh Sát, như muốn đâm xuyên y vậy. Trong ánh mắt hắn chứa đựng rất nhiều thứ không nói rõ được, có kinh hoàng, có khấn trương, có tuyệt vọng, có thù hận.

“Người này hiện nay nàng không cần giết, để ta giết” Minh Sát nhẹ nhàng nói một câu, giống như cái cần giết không phải là một người, mà chỉ là một con chuột hay một con mèo.

Tôi gật đầu, đưa Huyền Minh kiếm cho y.

“Minh Sát !” Vũ Văn Thích hoang mang hét lớn, tiếng hét này giống như muốn lấy mạng y.

Minh Sát không nói gì, xoay trở kiếm, đã trực tiếp đâm vào thân thể run rẩy của Vũ Văn Thích, xuyên thẳng qua ! Sau lưng hắn mũi kiếm nhọn hoắt lộ ra, máu tươi nhuộm đỏ cả kiếm, mỗi một người đều có thể nghe thấy tiếng tí tách của máu chảy xuống đất.

“Các đệ tử bốn giáo, giết sạch những kẻ còn lại của Hoài An Môn cho ta !” Tôi lạnh lùng hạ lệnh. “Hơn năm ngàn người ở dưới núi cũng không tha !” Những người ở đó đều nghe thấy, bọn họ vui mừng đâm chém giết xông vào những người của Hoài An Môn đang sợ hãi, trong đó bao gồm cả Khúc Tử Phong và Ninh Diệc Vũ vừa chạy tới.

54. Chương 54: Hoài An Môn Diệt Vong 3

“Ca ca của ta đâu !” Vũ Văn Thiệu Li cản đường tôi, hoàn toàn không quan tâm đến tiếng kêu thảm thiết của những người trong Hoài An Môn.

Tôi nhếch mép, “Ta còn chưa giết hắn, đã không còn thấy hắn nữa. Nếu ta trông thấy tên nội gián này, ta nhất định sẽ để hắn chết rất thê thảm. Lúc này ngươi không nghe lời cha ngươi giết ta, ta có thể không quan tâm ngươi, ngươi muốn đi cứ đi”

Minh Sát nắm tay tôi, cười nói, “Xuống núi với ta”

“Để làm gì ?”

“Vốn dĩ ta muốn nàng giết Vũ Văn Thích, sau cùng ta lại tự mình giết, hiện nay nàng phải xuống núi giúp ta giết Khuru Cập Tiên”

Hoài An Môn đã diệt vong triệt để. Hơn tám ngàn người của đêm đó ngoài trừ Vũ Văn Thiệu Li không ai sống sót. Mười một môn phái luôn ủng hộ Hoài An Môn chịu sự đả kích nặng nề, trong hơn tám ngàn người đó cũng có tinh anh trong môn phái bọn họ, toàn bộ đều chết. Cả võ lâm đã bị lật đổ triệt để, trở thành thiên hạ của Ma giáo tà ác. Ngay cả danh môn chính phái lúc đối mặt với Ma giáo cũng không thể không hạ giọng nhỏ tiếng, càng thêm lễ độ, mà Giáo chủ Ma giáo “Bạch y Tu La” đã trở thành người thống lĩnh của cả võ lâm.

“Minh Sát, sao ngươi lại mất tích lâu như vậy”

“Ta đi Giang Bắc một chuyến. Sau khi ta biết âm mưu của Vũ Văn Thích thì nhanh chóng quay trở lại, sợ đồ đệ tốt mà dạy không cẩn thận bị lão hồ li đó giết chết. Thực ra Hoài An Môn cũng không được coi là chính phái. Luôn luôn không phải”

“Câu chuyện đứa bé lần trước ngươi kể vẫn chưa kể xong. Ngươi kể đến gặp được hai người, Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong”

Minh Sát nghĩ, “Vậy được, ta kể tiếp cho nàng nghe. Đứa bé lúc đó mười sáu tuổi, không còn gọi là đứa bé nữa, ta gọi nó là thiếu niên. Lúc đó Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong là huynh đệ tốt. Bọn họ vô tình nhìn thấy tuyệt thế võ công mà thiếu niên sử dụng, dùng kế để thiếu niên quen biết với bọn họ, lại lừa gạt niềm tin của nó, để nó dạy bọn họ một thân võ công. Thiếu niên tin tưởng, dạy Huyền Minh kiếm pháp cho bọn họ. Bọn họ chỉ học được vài chiêu bên ngoài thì đã rất lợi hại, vậy là bọn họ định giết thiếu niên diệt khẩu, không để người khác lợi hại hơn mình. Nhưng thiếu niên chạy thoát. Về sau nó chạy đến Giang Bắc, gặp được người được xưng là “Cao nhân hiếm có” Khuất Cập Tiên, nảy sinh hiểu lầm, thế rồi bọn họ đánh nhau. Khuất Cập Tiên đánh thua, bị bắt lập thẻ từ nay không bước chân vào giang hồ. Việc này bị Môn chủ Hoài An Môn uy chấn đương thời Vũ Văn Thích biết được, hấn si mê võ học, cùng với Chu Lâm Phong, Gian Tập Lũng muốn trở thành thiên hạ vô địch. Bọn họ hẹn thiếu niên đến Hoài An Môn, để nó ở lại đó. Thiếu niên thấy hấn là nhân sĩ chính phái, lại vô cùng nổi danh, nên yên tâm đối với hấn, quả nhiên hấn không chỉ học lén võ công của thiếu niên, còn lục hành trang của nó lấy ra bí tịch võ công. Về sau hấn nhìn thấy thiếu niên có Huyền Minh kiếm tuyệt thế bảo kiếm, vậy là hấn đã lấy cắp đi, thiếu niên trong lúc vô tình vào thư phòng của hấn nhìn thấy Huyền Minh kiếm, hấn còn không thừa nhận hấn đã lấy cắp nó. Thiếu niên cầm kiếm trở về, giữ lại nghi vấn trong lòng. Về sau lén lút nhìn thấy Vũ Văn Thích bỏ vào trong trà của nó một loại thuốc khiến người ta thần trí không rõ tùy người sai khiến. Hấn muốn từ trong miệng thiếu niên lấy được khẩu quyết và chiêu thức võ công, còn muốn độc chiếm Huyền Minh kiếm. Nếu không phải Linh Tuất Kiệt đã từng truyền cho nó Hắc ám linh ngọc, chỉ sợ rằng hấn đã trúng độc. Sau đó thiếu niên bỏ đi, hấn cũng không còn tin tưởng bất cứ ai, tin chắc rằng chính tà cũng không có phân biệt gì, phạm vào những huyết án làm chấn động võ lâm. Hoài An Môn lấy danh nghĩa “vì dân trừ hại” để tiêu diệt thiếu niên, bên bờ Hoài Hà, gần núi Tần Lĩnh, thiếu niên gặp lại người của Hoài An Môn, Vũ Văn Thích dẫn theo hơn ba ngàn người đến giết thiếu niên, thiếu niên nổi giận đến điên cuồng, giết chết hơn ba ngàn người mà Vũ Văn Thích dẫn theo, lại xông vào Hoài An Môn giết chết thê tử và đệ đệ của Vũ Văn Thích. Vũ Văn Thích có hai đứa con, lúc đó một đứa đã chạy ra khỏi cửa, đứa con lại đã bị thiếu niên một kiếm giết chết, Vũ Văn Thích cũng bị trọng thương chạy thoát. Đây là trận thảm sát chấn động nhất lúc bấy giờ, Giang Hoài đại chiến. Bắt đầu từ lúc đó thiếu niên cũng không còn tin tức gì nữa. Về sau hấn gặp có một Địa cung hoang phế đã lâu, hấn quyết định sống tại đó, chớp mắt đã mười năm. Trong Địa cung có một quyển sách đã ố vàng, trong đó ghi lại làm sao điều chế đan dược để làm sao bảo tồn công lực và không cần ăn thực vật. Cho nên thiếu niên đã ở lại đó, không còn tung tích trên giang hồ. Tám năm sau hấn có một đồ đệ. Đồng thời cũng biết Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong không còn tung tích đã trở mặt, một người làm Minh chủ võ lâm, một người là Giáo chủ Ma giáo.”

Sau khi y nói xong cũng không nói gì nữa, chỉ xuất thần nhìn ra phía xa. Tôi cũng không quá rầy y, cũng cùng hấn nhìn về một nơi.

55. Chương 55: Vô Tình Gặp Gỡ 1

“Ta muốn ra ngoài đi dạo. Không muốn tiếp tục ở lại Ma giáo nữa” Tôi đột ngột thốt ra câu nói này.

“Cũng tốt, nàng nên ra ngoài thư giãn” Minh Sát nhìn tôi, “Có điều thời gian cũng đừng lâu quá”

“Ừ,” Tôi gật đầu, “Nếu có chuyện gì đột ngột phát sinh ta sẽ trở về. Có điều người cũng phải giúp ta tìm vài hộ pháp để giúp đỡ, đừng chỉ giao cho Hà Lãm”

“Có cần người đi với nàng không ?”

“Không cần đâu. Ta quen đi một mình” Tôi đứng dậy. Cười với Minh Sát, “Ta đi đây, tạm biệt”

“Người cẩn thận”

“Ừ, biết rồi”

Sau khi về Ma giáo, tôi nói sơ qua mọi chuyện với Hà Lãm, muốn hấn nói với bên ngoài Giáo chủ bề quan tu luyện, có thể trong một năm sẽ không xuất hiện. Sau đó thu xếp vài thứ cần thiết chuẩn bị rời đi.

Tôi hoàn toàn không biết rằng lần này ra ngoài, sẽ gặp được người khiến trái tim tôi rung động.

Đã gần một năm nay tôi không có thoải mái như vậy đi lại trên đường phố. Còn chưa đầy hai tháng nữa, tôi sẽ mười sáu tuổi. Khi tôi được mười sáu tuổi, đã bắt đầu tiếp quản sự nghiệp hắc bang của ba tôi.

Trên giang hồ hiện nay vẫn náo nhiệt như vậy, Hoài An Môn diệt vong, sự bành trướng của Ma giáo không có bất cứ ảnh hưởng gì tới những người bình thường cả.

Tôi đi vào một tửu quán trông rất hoa lệ, gọi vài món nổi tiếng của tửu lâu để khai vị.

Ngồi trước mặt tôi là một nam tử trẻ tuổi khí thế bất phàm, nhìn qua chắc chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Y cẩn thận thưởng thức hương trà thơm phức ở trong ly. Y một thân trường bào xanh nhạt, trên bàn đặt một thanh bảo kiếm. Bộ dáng yên tĩnh lặng lẽ, rất dễ khiến người bên cạnh có cảm giác bị bỏ rơi. Nửa bên mặt của y rất đẹp, là dạng tuấn mỹ không gì sánh bằng. Y dường như cảm nhận được ánh mắt của tôi, quay đầu lại nhìn tôi. Ánh mắt y có màu xanh đen, giống hệt như nước. Y nhìn tôi hơi sững người trong chốc lát, sau đó cười đáp lễ với tôi.

Tôi cúi đầu ăn cơm, không tiếp tục nhìn y. Bởi vì tôi cảm nhận được trái tim mình đang đập loạn nhịp.

Bởi vì đây không phải là một tửu quán thô tục, cho nên không có âm thanh thô lỗ của nhân sĩ giang hồ. Tim tôi dần dần bình tĩnh trở lại.

Một người mặc trang phục thị vệ đến bên cạnh nam tử đó, nói gì đó bên tai y, y đứng dậy cầm kiếm vội vã rời đi, mà thị vệ đó sau khi móc ra một đỉnh bạc đặt trên bàn thì cũng rời đi theo y.

Tôi không tránh khỏi có chút thất vọng.

Nhưng nhìn bộ dáng y không giống như người trong võ lâm, mà bên cạnh lại có thị vệ theo hầu, chắc là nhi tử của quan lại. Tôi khẽ thở dài.

Ngày đầu tiên tôi đến thế giới này, tôi nhớ là năm Khanh Nguyên hai mươi bảy, bây giờ đã qua tám năm, vậy hiện nay chắc là năm Khanh Nguyên ba mươi lăm. Tôi đã ở trong võ lâm vốn vẹn tám năm, đã rất lâu không nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Âm thanh gọi nhau trên phố không bao giờ dứt, nhưng tôi không có chút hứng thú nào. Nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ có đôi mắt xanh đen đó đã xâm nhập vào trong trái tim của Mộ Thiên Vãn tôi. Y đẹp đến như vậy, mà tôi lại là một Tu La địa ngục hai tay nhuộm đầy máu tươi.

56. Chương 56: Vô Tình Gặp Gỡ 2

Ban đêm, tôi ở lại một quán trà. Trong đó tụ tập rất nhiều người, liên tục có những âm thanh ồn ào truyền tới. Tôi đi vào trong đó, nhìn thấy một người kể chuyện ngồi ở trên đài đang kể một câu chuyện. Tôi vẫn tiếp tục đi vào.

Lúc tôi bước vào nhìn thấy y ngồi trong một góc vắng vẻ. Y chuyên chú lắng nghe câu chuyện thú vị mà người kể chuyện đang kể. Bên cạnh y không có ai ngồi cả, chỉ có mấy thị vệ đứng phía sau. Loại khí chất điềm đạm kia làm người khác nhìn vào mà cảm thấy sợ hãi, không dám tới gần.

Tôi tùy tiện chọn một góc khá xa ngồi xuống.

“Câu chuyện lần này đã kể xong. Lần sau ta sẽ kể cho mọi người nghe câu chuyện về ‘Bạch y Tu La’”. Người kể chuyện hớp một ngụm trà, đứng dậy.

Tôi cười mĩa mai. Bàn tới bàn lui bàn đến tôi để làm gì.

Nơi đó lát sau yên tĩnh trở lại. Không ai nói chuyện.

“Mọi người đều biết võ lâm gần đây đồn đãi rất nhiều về ‘Bạch y Tu La’, người này là một nữ tử, thường mặc bạch y, đã từng là nghĩa nữ được Tam phu nhân của Khúc trang mang về. Năm năm sau, nàng được

Mộ Dung Sở mang về Mộ Dung Sơn trang, nhưng sang đến ngày thứ hai thì mất tích. Ta suy đoán, có thể là ăn cắp bí tịch của Mộ Dung Sơn trang rồi chạy mất, cho nên võ công mới cao như vậy. Hai năm sau, nàng trở lại Khúc trang, lúc đó Đại công tử Khúc trang cùng với Giang Nam vọng môn thành thân. Ta có một người bạn cũng ở Khúc trang vào hôm đó, hẳn nói với ta, Trang chủ Khúc trang giết Tam phu nhân, trên hôn lễ Khúc trang Trang chủ đánh nhau với nàng, kết quả chưa tới một chiêu đã bị giết chết, ‘Bạch y Tu La’ một kiếm chém bay đầu của Khúc trang Trang chủ”

Mọi người đều thở hắt ra. Người kể chuyện dường như rất hài lòng với kết quả này, y không nhanh không chậm uống một hớp trà cho thông cổ họng, “Về sau ‘Bạch y Tu La’ biến mất ở Khúc trang, sau đó lại xuất hiện ở Đại hội võ lâm, giết chết Đại tiểu thư Khúc trang, làm bị thương Đại công tử Khúc trang, lại một kiếm đâm chết Giáo chủ Ma giáo lúc đó Gian Tập Lũng và đâm vào bụng của Minh chủ võ lâm Chu Lâm Phong, cả hai người đều chết thảm”. Người kể chuyện lắc đầu, lại nói tiếp. “Sau đó chức vị Minh chủ võ lâm do thiên kim của Thẩm trang Trang chủ ngồi vào, bởi vì mọi người đều không ai dám làm, tại sao à, vì sợ a, sợ ‘Bạch y Tu La’ giết bọn họ. Vào ngày đêm thiên kim của Thẩm trang lên làm Minh chủ võ lâm, thì bị một nhát kiếm xuyên qua ghim chặt trên tường, đáng sợ nhất là, không thể nào rút ra được ! Máu bắn ra bốn phía. Cho nên mọi người đều nhìn thấy, từ đó về sau còn ai dám làm Minh chủ võ lâm nữa đâu chứ ! Thật đáng sợ !”

“Ta nghe nói sự việc của Tục Linh Cung lúc đó có phải là thật hay không ?” Trong bọn họ có người mở miệng hỏi.

“Tục Linh Cung ? Đương nhiên rồi ! Tục Linh Cung lúc đó là thiên hạ đệ nhất cung, kết quả chỉ trong một đêm bị ‘Bạch y Tu La’ biến thành địa ngục giết chóc ! Đó là một thảm cảnh, nhìn thấy là suốt đời không quên ! Tiếp theo ‘Bạch y Tu La’ lên làm Giáo chủ Ma giáo, máu rửa rất nhiều môn phái, bao gồm rất nhiều môn phái Mộ Dung Sơn trang, Thẩm trang, Hoài An Môn mà ai ai cũng biết, còn có Kỳ Hạp Cung, Thiếu Lâm, Nga Mi, Không Động, Côn Lôn..., ai da, trong một lúc người người trong võ lâm đều gặp nguy hiểm, càng đáng sợ. ‘Bạch y Tu La’ còn có một biệt hiệu mọi người có biết hay không ?”

Mọi người không ai trả lời cả.

57. Chương 57: Quen Biết 1

“Là ‘Tuyệt sắc Tu La’ ! Nghe nói nàng xinh đẹp vô cùng, là mỹ nhân trên đời hiếm có. Chỉ có Tam tiểu thư trước đây của Tục Linh Cung là có thể so sánh với nàng, nhưng dù thế nào thì vẫn kém hơn. Có điều khi nàng tám tuổi thì đã chết rồi, lúc đó, tám tuổi cũng đủ để người khác tìm đập loạn nhịp, người xem đẹp đến cỡ nào ? Mà ‘Tuyệt sắc Tu La’ so với nàng còn đẹp hơn. Nếu ta có vinh hạnh được nhìn thấy nàng một lần, có chết cũng không hối hận...”

Tôi đứng dậy xoay người đi ra. Đây rõ ràng là lời nói khoa trương lừa gạt. Khi nào thì tôi một kiếm chém đứt cả đầu Khúc Kinh Thiên. Nếu không phải ngại phiền phức, tôi lập tức một kiếm chặt đầu người kể chuyện xuống !

May mà lần này ra ngoài tôi có mang theo khăn che, nếu không lại chuốc lấy nhiều phiền phức.

Đột nhiên tôi cảm thấy một trận sát khí mãnh liệt. Tôi nắm chặt kiếm, yên lặng ngồi xuống. Sát khí này không phải là nhắm vào tôi, nhưng không ai có thể giết người trước mặt tôi. Tôi rút ngân châm trong người ra.

Vị nam tử kia cũng cảm thấy một trận sát khí. Thị vệ phía sau y rút kiếm ra, thủ thế tấn công. Y vẫn lặng lẽ uống trà, hoàn toàn không xem đó là việc của mình. Có lẽ sát khí là nhắm vào bọn họ.

“Huyền Thần Y ! Hôm nay là ngày chết của ngươi !” Một hắc y nhân mang mặt nạ cầm kiếm xông ra hét lên, đâm về hướng vị nam tử ngồi ở một góc. Thị vệ sau lưng y và người đó giao chiến với nhau, mà mọi người cũng bị dọa đã tản ra.

Lúc này, rất nhiều hắc y nhân liên tục xông ra. Năm người vây quanh thị vệ, ngoài ra còn ba người tấn công vào y ! Y không nhanh không chậm rút kiếm ra, bình tĩnh tự tin vùng kiếm tấn công lại.

Xem ra cũng là một người có võ công cao cường. Tôi dựa vào bên tường xem. Kiếm pháp của y hoàn toàn không giống như bất cứ một môn phái nào trên võ lâm. Mà ba người tấn công y cũng không thể xem nhẹ được, đường kiếm đan khít vào nhau gió thổi không lọt, giam giữ y trong vòng kiếm ấy ! Dần dần sự tấn công của thị vệ cũng không còn lực như lúc đầu nữa, y không để ý đã bị chém một nhát vào cánh tay.

“Huyền Thần Y ! Hôm nay ngươi chết chắc rồi !” Ba người tấn công càng lúc càng mạnh. Trong nháy mắt mẩu gỗ từ những chiếc bàn bị chặt đã bay tán loạn khắp nơi, cát bụi mịt mù. Tôi rút ra ba cây ngân châm, phóng vào ba người đó !

Bọn họ đánh rất chuyên tâm, không để ý đến sự tấn công từ phía sau. “A” Ba tiếng kêu thảm thiết vang lên, ba người đồng loạt ngã xuống đất !

Năm người tấn công thị vệ vội vã chạy đến, phân phó hai người đắp vào chỗ của ba người họ, tôi cười lạnh, lại có hai cây ngân châm, những người có mặt đều không có phản ứng gì, lại có hai người kêu lên thảm thiết nằm dưới đất !

Ba người sững sờ, khẩn trương nhìn quanh, nhìn thấy tôi đang dựa vào tường. Trong đó có một người ra hiệu cho hai người còn lại, hai người đó vùng kiếm tấn công về phía tôi, tôi nhanh chóng rút Huyền Minh kiếm ra, đâm thẳng vào một người, mũi kiếm xoay chuyển, lại đâm vào cổ của một người không kịp phòng bị ! Người đó ngã xuống đất, ánh mắt trừng lớn, chỉ có trên cổ xuất hiện một vết thương khá sâu !

Người còn lại nhìn không chớp mắt, thoát khỏi sự bao vây của thị vệ và nam tử kia, dự định chạy trốn, tôi rút một cây ngân châm ra nhanh chóng phóng tới, người kia tránh đi, né được một mũi châm chí mạng, tôi xoay Huyền Minh kiếm quăng thẳng về phía hắn ! Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Huyền Minh kiếm xuyên qua thân thể hắn, máu tươi bắn ra khắp nơi ! Hắn ngã trên mặt đất chết không nhắm mắt, trên mặt vẫn còn lưu lại vẻ kinh hoàng trước cái chết đột ngột !

Tôi đi lại chỗ hắn rút Huyền Minh kiếm vẫn đang dính máu ra, lấy một miếng vải sạch từ trong bao hành lý ra, cẩn thận lau chùi sạch bóng Huyền Minh kiếm.

58. Chương 58: Quen Biết 2

Tôi chỉ cảm thấy phía sau có ánh mắt đang đánh giá mình. Tôi thu kiếm xoay người lại, đáp lại ánh mắt của y

“Xin hỏi phương danh của cô nương” Y lễ độ hỏi.

Tôi suy nghĩ một lát, cười nói, “Cứ gọi ta là Lăng Sở” Mộ Thiên Vãn, Linh Tương Thiên, tùy tiện đi hỏi trên võ lâm thì sẽ hỏi ra thôi. Đặc biệt là cái tên Mộ Thiên Vãn này.

“Lăng Sở ?” Y khẽ cau mày, đọc lại một lần, sau đó chấp tay nói, “Tại hạ Huyền Thần Y”

Tôi nhìn trang phục trên người y, “Người không phải là người trong võ lâm, giống người trong quan trường hơn”

Y chỉ cười, không trả lời, nhưng thị vệ sau lưng y lại trả lời, “Nhân quang của Lăng cô nương thật tốt, công tử nhà ta đúng là làm quan. Chỉ là gần đây trên võ lâm đang rối ren, cho nên công tử nhà ta muốn đi xem thử”

“Mấy ngày trước đích thực là rối ren, nhưng hiện nay đã yên tĩnh hơn” Huyền Thần Y nói, “ ‘Bách y Tu La’ là một nhân vật truyền kì. Ta nghe nói nàng hiện tại đang bế quan, nếu không cũng sẽ nhận làm cô nương chính là nàng”

Tôi cười cười, không có động tĩnh gì, “Đó là tự nhiên thôi, đều là một thân bạch y, có điều nàng tuyệt sắc khuynh thành, ta làm sao có thể so sánh chứ”.

“Cô nương tuy rằng mang khăn che mặt, nhưng không khó để nhận ra dung nhan tuyệt sắc khuynh thành, chỉ dựa vào đôi mắt, trên đời này không ai có thể so sánh được, chứ đừng nói đến dung nhan sau khi hạ khăn che xuống” Thị vệ cười cười, rất thành thực nói.

Tôi cũng cười, tận lực che giấu vẻ lạnh lùng trong đáy mắt.

“Lăng cô nương, tại hạ phải đi rồi” Huyền Thần Y nhìn sắc trời, đã qua nửa đêm, “Cô nương lúc nào cũng có thể tìm tại hạ, tại hạ đang ở trong phủ đệ ở thành Đông”

Tôi gật đầu, y cùng với thị vệ vội vã lên ngựa rời đi. Tôi cười lạnh, làm quan sao, không chỉ đơn giản là trú tại phủ tổng đốc ở thành Đông.

59. Chương 59: Quen Biết 3

“Vương gia, tại sao không nói với nàng thân phận thực sự của người ? Nàng giống như là một người rất tốt”

“Ta sợ nàng sẽ xa lánh ta. Nàng suy cho cùng cũng là người trong võ lâm, mà ta lại là vương gia cao cao tại thượng, nàng có thể sẽ không thích hợp” Huyền Thần Y thở dài, “Lần này chúng ta ra ngoài là bí mật, lại bị Trương Khánh Đông biết được, chỉ sợ không có gì tốt lành. Từng cao thủ mà hấn phách tới, chúng ta đều sẽ rất khó đối phó”

“Lăng cô nương võ công cao cường, lần này may nhờ có nàng”

“Nàng là một người bình thường, nhưng lại có một khí chất áp người. Tuy rằng có thể khuấy đảo tâm trí người khác, nhưng luôn có một loại khí tức không biết nói như thế nào”

“Vương gia có muốn đi tra xem nàng là ai không ?”

“Không cần đâu, nếu nàng biết sẽ tức giận. Suy cho cùng điều này đối với nàng cũng không có gì tốt”

“Phía Trương Khánh Đông có cần nàng giúp đỡ ứng phó không ?” Thị vệ khéo léo nhắc nhở.

“Bỏ đi, chúng ta không cần làm phiền nàng, tự mình nghĩ cách đi”

Trong bóng đêm, bóng lưng người ngựa của họ dần biến mất. Tôi vẫn ngồi dựa trên cành cây, thì ra là một vị vương gia.

60. Chương 60: Cái Chết Của Khúc Diệp Thương 1

Trong phủ tổng đốc sáng đèn, thị vệ trước cửa đi qua đi lại. Nhìn thấy Huyền Thần Y đi đến, nhanh chóng cung kính hành lễ. Hai thị vệ vội vã mở cửa lớn để họ cưỡi ngựa đi vào.

“Ai da, Vương gia người cuối cùng cũng quay về rồi, Trương đại nhân đã đến từ sớm, vẫn luôn đợi người” Một người vẻ mặt vui mừng hơn hớn nghênh đón.

“Lâm Tổng đốc khách khí rồi. Ta vào liền” Huyền Thần Y ậm ừ cười lạnh một tiếng.

Cách cửa “két” một tiếng đóng chặt lại.

Tôi không tính qua đó. Người họ Trương đó rõ ràng là đến xem y chết hay chưa, họ Trương gan lớn đến đâu cũng sẽ không làm ra chuyện lén lút gì. Tôi xoay người rời khỏi phủ tổng đốc.

Buổi tối tôi ngủ trên cây qua một đêm.

Ngày thứ hai, tôi nghe được một tin tức. Khúc trang quay trở lại giang hồ, Trang chủ là Khúc Vô Loan, Phó trang chủ là Khúc Tử Phong. Mà Khúc Diệp Thương đã chết, bị giết chết.

“Ai giết vậy ?” Đây là câu hỏi đầu tiên của những người trong võ lâm ở đầu đường hỏi khi nghe được tin tức này.

“Không biết” Rất nhiều người chỉ biết Khúc Diệp Thương bị giết chết, Thủy Tổ Linh cũng đã chết. Nhưng đến cuối cùng là ai làm, ai cũng mơ hồ. “Có lẽ là ‘Bạch y Tu La’, nhưng ả lại đang bế quan”

“Nghe nói Khúc Diệp Thương chết rất thảm, ngoại trừ ‘Bạch y Tu La’ còn ai mà làm nữa ?”

“Phải đó...”

Có thể giết chết Khúc Diệp Thương tuyệt đối là cao thủ. Hơn nữa là người có thù hận. Muốn tiêu diệt Khúc trang sớm đã rút khỏi giang hồ cũng không phải, Khúc Vô Loan và Khúc Tử Phong đều không chết, chỉ có Khúc Diệp Thương và phu nhân của hắn chết, chuyện này thật kì lạ.

Khúc trang thật lạnh lẽo. Rất nhiều nhân sĩ võ lâm đến trước đều bị khéo léo từ chối bỏ đi. Tôi ngẩng đầu, trên núi có một ngôi nhà rất trang nghiêm. Tôi lên đó nhìn một chút, mở cánh cửa đang đóng kín, đập thẳng vào mắt tôi là một phần mộ hoa lệ cao quý. Bia mộ bằng đá quý chuyển từ Giang Nam tới, trên đó khắc “Khúc trang Tổng Diệt Nhu Phu nhân chi mộ” rất cẩn thận lại to lớn, lạc khoản là “Nữ nhi Mộ Thiên Vãn”

Khúc Diệp Thương đúng là có lòng. Cho dù quan hệ lúc trước của chúng tôi có như thế nào, nhưng chỉ dựa vào mộ phần này, thù của hắn tôi nhất định sẽ báo.

Cửa trước của Khúc trang không còn ai tới nữa. Dưới tấm biển ngoài cửa lớn treo lồng đèn trắng. Khúc trang được tu sửa rất sạch sẽ gọn gàng. Tôi đẩy cửa đi vào. Cây cỏ được cắt tỉa cẩn thận, mặt đất cũng quét rất sạch sẽ.

“Vị cô nương này, Trang chủ không gặp khách” Một người có vẻ là quản gia nghênh đón.

“Ta là cố hữu của Khúc trang, nghe được tin tức này, nên ghé qua xem” Tôi ậm ừ đáp, giống như không nghe thấy lời hắn nói, “Nói với Khúc Vô Loan của các người, nói người đã từng ở Thanh Phong Các đến rồi”

Quản gia thấy ý tôi không muốn rời đi, chỉ đành bỏ đi. “Được, ta sẽ nói với Trang chủ”

Tôi đi về phía Thanh Phong Các. Còn chưa đi đến đó, thì nhìn thấy một nha hoàn lạ mặt cầm chổi quét đi ra.

“Người vào đó làm gì ?” Tôi hỏi.

Nha hoàn đó nhìn tôi, có chút nghi ngờ, “Trang chủ đã từng phân phó, Thanh Phong Các mỗi ngày quét một lần, không thể có sơ sót”

“Vị Trang chủ nào ?”

“Hai vị Trang chủ đều đã từng phân phó” Nha hoàn nói xong hành lễ rồi đi.

Tôi đi vào trong, Thanh Phong Các cũng không có thay đổi gì. Mọi thứ vốn có cũng không có động đến. Nhìn vào giống như một vị phu nhân cao quý. Nhưng mấy năm rồi trong đó không có ai sống.

“Thiên Vãn, là muội sao ?” Phía sau có một giọng nói run rẩy vang lên.

Tôi quay người lại, nhìn thấy gương mặt không dám tin tưởng của Khúc Vô Loan, “Ta chỉ nghe Phúc bá nói có một vị bạch y nữ tử tự xưng là người đã từng ở Thanh Phong Các, ta liền nghĩ đến muội ! Sao muội lại đến đây ?”

“Vị Khúc Diệp Thương”

Khúc Vô Loan kinh ngạc một lát rồi nhẹ nói. “Huynh ấy chết rồi, bị giết chết, rất thảm”

“Thảm ?” Tôi cau mày, “Người có từng nghi ngờ là ta giết không?”

“Không. Mộ Thiên Văn giết người, sẽ không lén lút mà giết” Hắc kiên định nói, lại nghi ngờ hỏi, “Nhưng không phải là muội đang bề quan sao ? Cả võ lâm đều biết”

“Đúng, có điều ta nghe Hà Trưởng lão nói lại, ta liền đến đây”

“Tỉ Phong ra ngoài rồi, vẫn chưa quay lại. Muội có việc gì không ?”

“Có, ta muốn tra cho rõ xem ai là người giết Khúc Diệp Thương. Chấm dứt những nghi ngờ trên giang hồ đối với ta, lấy đó để cảnh cáo” Tôi lạnh lùng nói, “Dám dựa vào thủ pháp của ta mà làm, ta sẽ để cho hắc vĩnh viễn nhớ lấy cái gì là đau khổ !”

61. Chương 61: Cái Chết Của Khúc Diệp Thương 2

“Mấy ngày nay có người nào khả nghi tới hay không” Khúc Tỉ Phong mở miệng hỏi trước. Lúc này khi y và Ninh Diệp Vũ trở về nhìn thấy tôi thì rất ngạc nhiên.

“Trừ hôm nay có một vị đặc biệt khiến người khác nghi ngờ !” Ninh Diệp Vũ hừ lạnh, “Người này độc ác vô cùng, giết cả nhà ta !”

“Vẫn còn để thoát Thiếu môn chủ và Thủy Tổ Linh” Tôi cũng hừ một tiếng.

“Được rồi được rồi, Diệp Vũ, trong trận chiến giữa Ma giáo và Hoài An Môn đệ chẳng phải cũng giúp Ma giáo giết người của Hoài An Môn sao ?” Khúc Tỉ Phong hòa giải.

“Đó là do mắt ta mù” Ninh Diệp Vũ quay đầu đi, không nói gì nữa.

Khúc Vô Loan vẫn chưa nói gì, chỉ yên lặng nhìn tôi. Sau khi tôi nhìn đến hắc, hắc mới mở miệng, “Ba tháng trước, Hoài An Môn cho người đến khuyên huynh ấy liên thủ đối phó Ma giáo. Nhưng đại ca đã cự tuyệt. Lúc đó tuy huynh ấy không nói, ta cũng có thể biết ẩn tượng huynh ấy đối với muội đã dần thay đổi. Muội đưa ba ngàn hai lượng đến Khúc trang, huynh ấy đã dùng để cử hành lễ táng phò trương nhất, tu sửa mộ phần, sau đó xuất ra năm trăm hai lượng tu chính Khúc trang, thừa lại hai ngàn hai lượng huynh ấy cũng không đụng đến. Đại ca cảm thấy tuy rằng muội rất độc ác, nhưng vẫn rất hiểu nhân tình, cho nên huynh ấy cự tuyệt yêu cầu của Hoài An Môn”

“Người đến làm thuyết khách lúc đó là Khuê Cập Tiên, về sau lại có một người nữa đến khuyên, là một nam tử trẻ tuổi” Khúc Vô Loan lại nói. “Đại ca lại cự tuyệt. Sau đó nam tử lại nói đến chuyện của Khúc Kinh Thiên lúc trước, chọc tức đại ca, vậy là đại ca nổi giận, bảo hắc rút đi, nói chắc chắn Hoài An Môn diệt môn, còn nói môn phái nào đối kháng với Ma giáo cũng định chắc sẽ diệt môn. Nam tử đó không vui, nói Ma giáo làm quá nhiều việc ác, còn nói sẽ có một ngày hắc sẽ nợ máu trả máu. Hắc giống như rất hận Ma giáo”

Nợ máu trả máu ? Tôi lăm lăm đọc lại câu này.

“Sẽ còn có người chết” Tôi mỉa mai cười cười.

Ninh Diệp Vũ quay đầu lại, “Người làm sao chắc chắn”

“Đúng. Mục đích của hắc là lật đổ Ma giáo, lật đổ ‘Bạch y Tu La’, hắc sẽ đem cái chết của những người đó đổ lên trên đầu ta” Tôi cười lạnh. “Đáng tiếc Khúc trang các người và Thiếu môn chủ Giang Nam vọng môn khác với hắc”

“Có ý gì ?” Ninh Diệp Vũ rất tức giận.

“Rất rõ ràng cả nhà hắc là ta giết, cho nên hắc phải báo thù, muốn ta nợ máu trả máu. Giang Nam vọng môn cũng bị ta giết, sao lại không có ai muốn báo thù vậy ? Khúc Kinh Thiên cũng bị ta giết, cũng không ai đến tìm ta”

Khúc Vô Loạn cười nói, “Đó là do ta vốn không xem hấn là cha, sống chết của hấn không liên quan tới ta.” Khúc Tử Phong chỉ cúi đầu nói, “Đó là do ông ấy sai trước, giết Tam nương trước, cho nên ta cảm thấy...”

Ninh Diệc Vũ chỉ âm ừ nói, “Ta đánh không lại người, cho nên ta muốn tìm cơ hội tốt...”

“Muốn tìm cơ hội ? Vậy sao người lại nói với ta ? Muốn ta đừng cho người cơ hội sao ? Muốn ta gia tăng phòng bị sao ?” Tội trào phúng cười.

“Ta đã biết người đó là ai rồi, ta sẽ cho hấn sống không bằng chết !” Tội khẽ nheo mắt, nắm chặt Huyền Minh. Mấy người họ không ai nói gì nữa cả, chỉ là ngậy ngậy nhìn tội.

Sau khi trời sáng, lại có một tin tức truyền đến võ lâm, chương môn Võ Đang và mười hai vị đệ tử ưu tú dưới trướng toàn bộ bị giết, thậm chí không kể xiết. Ma giáo như đang đứng trước cơn sóng to.

Nhưng từ Khúc trang lại lộ ra tin tức, hung thủ lại là kẻ khác, là Mộ Dung Thiện đã chạy thoát của Mộ Dung Sơn trang. Nghe nói còn có một nha hoàn nhìn thấy bộ dạng của hấn, nhận ra hấn đã từng là thuyết khách của Hoài An Môn.

Thuyết khách của Hoài An Môn lúc đó ai cũng biết, ngoài trừ Khưu Cập Tiên, còn có Mộ Dung Thiện của Mộ Dung Sơn trang đang nhờ vả Hoài An Môn. Vậy là mọi người tin tưởng không nghi ngờ gì với tin tức này.

Những tin đồn đối với Ma giáo cũng giảm dần.

Lúc này, Khúc trang lại lộ ra một tin tức kinh thiên : Khúc trang vì báo thù cho Khúc Diệp Thương, đã bắt giữ Mộ Dung Thiện !

Cả võ lâm đều chấn kinh !

62. Chương 62: Ngũ Độc Phần 1

Mộ Dung Thiện đã bị bắt. Vào đêm tung ra tin tức hung thủ là Mộ Dung Thiện, Mộ Dung Thiện chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ Khúc trang. Tội nghĩ nếu diệt môn, như vậy có thể chứng minh hung thủ là hấn. Vậy là tội bảo Khúc Vô Loạn, Khúc Tử Phong và Ninh Diệc Vũ ngồi đó chờ đợi, chuẩn bị bắt hấn. Tội không muốn có người nhìn thấy, cho nên sau khi thấy họ bắt Mộ Dung Thiện tội rời khỏi Khúc trang.

Sống chết của Mộ Dung Thiện, để nhân sĩ trong võ lâm quyết định.

Nửa tháng sau, trong một quán trà nhỏ tội nghe được tin Mộ Dung Thiện đã chết. Trước lúc chết hấn luôn hét lên tên của tội. Cuối cùng hấn chết trong ngọn lửa mà mọi người châm.

Bị lửa thiêu chết hình như rất đau khổ. Mộ Dung Thiện, thật là dễ dàng cho người. Nếu như là ta, ta sẽ đem người thiên đao vạn quả trăm, ngũ mã phanh thây !

“Nàng đang nghĩ gì vậy ?” Huyền Thần Y hỏi tội. Chúng tôi đang ngồi uống trà trong quán trà nhỏ đó.

“Không có gì” Tội cúi đầu kéo khăn che mặt lên uống trà.

“Ta không thích ở đây cho lắm. Ở đây thật huyền ảo” Huyền Thần Y nhìn khắp nơi, “Sở, nàng hẹn ta dùng trà sao lại thích đến đây ?”

“Ngay cả điều này người cũng không biết ? Muốn nghe chuyện trên võ lâm, thì phải đến nơi có nhiều nhân sĩ võ lâm, lại là nơi ồn ào. Nơi yên tĩnh chỉ thích hợp dùng trà bình thường. Đây là mục đích của ta”

“Nàng muốn nghe thấy cái gì ?” Huyền Thần Y ôn nhu cười hỏi, “Tin Mộ Dung Thiện chết sao ?”

Tội không trả lời thẳng, chỉ nghiêng đầu nhìn y nói, “Người nói xem ? Mộ Dung Thiện và ta, không có quan hệ gì. Ta chỉ là muốn nghe xem gần đây có chuyện lớn gì xảy ra không thôi”

“Chuyện lớn thì cứ cách một khoảng thời gian sẽ xảy ra. Võ lâm và triều đình đều như nhau” Y lạnh nhạt nói, không có biểu hiện gì.

“Khách quan, có muốn nếm thử bánh xốp của tiểu điểm không ?” Tiểu nhị đi lên cười hỏi.

Tôi vừa muốn cự tuyệt, Huyền Thần Y liền mở miệng, “Vậy lấy một đĩa” Tiểu nhị đi xuống lầu, y quay đầu nhìn tôi, “Ta vẫn rất thích ăn điểm tâm, đây là một dạng thói quen. Còn nàng ?”

“Không thích” Tôi thẳng thắn nói, “Bởi vì sẽ rất dẻo, ăn cái đó tốn rất nhiều thời gian của ta. Người không giống, người có nhiều thời gian để dùng”

“Vậy sao ta xem nàng có vẻ rất nhàn hạ ?”

“Ngoài mặt nhàn hạ, khiến người khác cảm thấy ta không có phòng bị, mà kì thực lúc nào ta cũng phòng bị, để người khác mất cảnh giác”

Bánh xốp đã được đem lên, tiểu nhị cẩn thận đứng một bên, hai tay chấp lại nhìn tôi và y. Thị vệ hôm nay cũng không có đến.

Y chính tay cầm một miếng đưa cho tôi, “Nếm thử đi, có thể nàng sẽ thích”

Tôi không tiện cự tuyệt, cầm lấy thì thấy y đang cười, lúc thu hồi ánh mắt thì vô tình nhìn thấy một tia sáng dị thường trong mắt tiểu nhị, đó là ánh mắt đang chờ con mồi mắc câu.

Tôi không nhận được cười mỉa mai, muốn giết chúng tôi, đâu có dễ dàng vậy. Tôi giả vờ như chưa có việc gì xảy ra cắn nhẹ một miếng, Hắc ám linh ngọc phát ra sức nóng một lần. Tôi giống như chuyện gì cũng không biết để miếng bánh vào trong đĩa, nói, “Không ngon”

Miếng bánh xốp Huyền Thần Y đang định ăn vào thì dừng đột ngột. “Không ngon sao ?” Tôi gật đầu, “Thật đúng là khó ăn, người cũng đừng ăn”

“Thật sao ?” Y có chút nghi ngờ, đem miếng bánh bỏ lại vào đĩa. “Vậy thì không ăn”

Tiểu nhị vội vã nói, “Khách quan, điểm tâm của tiểu điểm chúng tôi thật rất ngon. Người xem xét cho phận của chúng tôi cũng không dễ dàng gì ăn một miếng đi ! Vị cô nương bên cạnh người cũng đã ăn một miếng rồi”

Hừ, dùng khổ nhục kế sao ?

Tâm tình của Huyền Thần Y rất tốt, bị hấn làm cảm động.

“Vậy đi, tiền vẫn tính, nhưng thứ khó ăn này thực sự không thể ăn được, người tự mình nếm thử đi, xem coi ngon không” Tôi cố ý lộ vẻ giận dữ.

Tiểu nhị ậm ừ, “Thức ăn ngon như vậy chúng tôi không dám ăn...”

“Bỏ đi, Sở, nàng đừng làm khó hấn”.

63. Chương 63: Ngũ Độc Phần 2

“Vậy thì, ta cũng sẽ không làm khó hấn” Tôi cười nói, đã rút ngân châm ra. Tiểu nhị như trút được gánh nặng, “Vậy khách quan mau dùng đi. Vậy thì thật tốt...”

Ngân châm của tôi đã dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xuyên qua yết hầu của hấn ! Máu tươi từ lỗ châm vọt ra ngoài. Tiểu nhị ngã sòng soài trên mặt đất, trên mặt hấn vẫn giữ nét cười mưu mô trước khi chết.

“Sở, nàng đang làm gì vậy ?” Huyền Thần Y đứng dậy, nhìn thi thể trên đất và dòng máu không ngừng tuôn ra.

Tôi cũng đứng dậy. Nhìn mọi người ở bốn phía đang bỏ chạy và vết máu khắp nơi. “Độc” Tôi nhẹ nhàng thốt ra một chữ.

Y không nói gì. “Trong bánh có độc”. Tôi nhắc lại một lần, sau đó cười lạnh, “Người không muốn bị trúng độc chứ. Chỉ cần người ăn một miếng, chỉ sợ một chút thôi, người chắc chắn sẽ chết”

Huyền Thần Y cả kinh, “Sở, vậy còn nàng ? Nàng đã ăn một miếng ? Nàng sẽ không...”

Tôi cười nhẹ, “Ta không sao, độc này không thể hại đến ta” Huyền Thần Y nghe vậy thì yên tâm. Y tìm một mảnh vải, gói đĩa bánh kia lại.

Trong mắt y tràn ngập thù hận và tức giận. “Huyền Thần Y ta ngày nào chưa chết, Trương Khánh Đông người một ngày cũng không yên sao ?”

“Đã có kẻ muốn giết người, vì sao người lại không phản kích ?” Tôi hỏi.

Y cười khở một cái, “Ta không có lí do. Kẻ mỗi lần đến giết ta đều là những tử sĩ được huấn luyện rất tốt, không tìm được một lỗ hổng nào. Hơn nữa, không ai có thể giết hẳn”

“Vì sao ?” Tôi rất nghi ngờ.

“Bởi vì...trong phủ đệ của hắn có rất nhiều cao thủ vây quanh. Những người ta phái đi cũng không ai sống sót trở về”

“Vô công người cũng rất giỏi, tại sao người không đi giết hắn ?”

“Nếu ta đi, chắc chắn sẽ bị nhận ra. Vậy ta sẽ can tội mưu đồ sát hại mệnh quan triều đình, ca ca ta vốn đã xem ta không thuận mắt, chỉ mong ta sớm chết đi” Thù hận trong mắt y càng lúc càng nhiều.

“Ta giúp người giết” Tôi đột nhiên cảm thấy có một cảm giác mà rất nhiều năm rồi không có – đau lòng.

“Không cần đâu” Y nhìn tôi cười ôn nhu, “Nàng đi cũng là tìm chết”

Tôi hừ lạnh, “Trên đời này vẫn chưa có ai có thể giết được ta...” Tôi suýt chút đã nói ra cái tên “Mộ Thiên Vãn” “...Lăng Sở”

“Sở, ta sẽ không để nàng đi” Y kiên định nói. Trong mắt ẩn chứa ánh sáng như ánh sao.

“Nhưng ta sẽ đi, chính là bây giờ. Trương Khánh Đông phải không ? Ta sẽ tìm đến phủ đệ của hắn” Tôi cười cười, không đợi Huyền Thần Y nói, thì đã biến mất khỏi trà lâu.

64. Chương 64: Ngũ Độc Phần 3

Tôi mất một khoảng thời gian mới tìm đến phủ đệ của Trương Khánh Đông, trời cũng đã tối. Tôi bay qua tường, ngồi trên mái ngói. Chân tôi vừa chạm đất, đã có mấy mũi tên bén nhọn thể như chẻ tre bắn tới. Tôi xoay người tránh đi, bay lên cành cây gần nhất.

Phòng bị nghiêm ngặt. Tôi không nhìn được than nhẹ. Thanh âm vừa rồi đã khiến cho rất nhiều thủ vệ nghe thấy. Từng người bọn họ không tạo ra tiếng động, vừa nhìn là biết cao thủ.

“Kẻ nào !” Vài bóng đen đã bay lên, rút kiếm ra. Tôi tránh xuống dưới cây, bên dưới đã tập trung rất nhiều thủ vệ rút sẵn kiếm chờ đợi.

“Người giết cầu tặc” Tôi khẽ cười, rút Huyền Minh kiếm ra.

Trong đêm đen chỉ thấy một bóng trắng bay qua, sau vài âm thanh của binh khí chạm nhau, đã có một nửa số người ngã xuống. Những người phía sau chỉ ngây ngốc đứng nhìn.

Ngày càng có nhiều người. Tôi vừa nhanh chóng múa kiếm, vừa rút ngân châm bắn vào những kẻ chạy đến. Lại có thêm một nửa số người ngã xuống, còn hơn mười người vẫn đang đánh với tôi. Mười người này đích

thực là cao thủ. Nếu đơn đả độc đấu tuyệt đối không phải là đối thủ của tôi, nhưng mười người cùng liên thủ, kiếm đan vào nhau gió không lọt qua được, xem ra đã luyện tập nhiều lần, trong một thời gian ngắn không thể nào giết chết được.

“Các hạ thân thủ thật tốt, ta tự nhận không bằng” Một người lên tiếng.

“Vậy sao” Tôi cười.

“Đại ca, có điểm giống với ‘Bạch y Tu La’ mà giang hồ đồn đãi” Lại có một kẻ mở miệng.

Mũi kiếm tôi xoay chuyển, bắt đầu sử dụng Huyền minh kiếm pháp, lại phối với Huyền Minh kiếm, cho nên càng thuận tay ra chiêu.

“Sao lại đổi chiêu thức ?” Một người không hiểu

Tôi không nói gì, xuất ra một phần công lực, đâm vào một kẻ phòng bị yếu ớt.

“Chết một tên, vẫn còn chín tên” Tôi lạnh lùng nói.

Tôi đem kiếm rút vào trong tay, xoay người tránh một mũi công kích lợi hại của một tên, mũi kiếm nhanh chóng vạch trên cổ của ba tên, máu bắn khắp nơi.

“Vẫn còn sáu tên”

Tôi đâm vào một tên nữa, lại rút ra xuyên qua ngực tên khác.

“Vẫn còn bốn tên”

Bốn người còn lại có chút kinh hoàng, kiếm đánh càng lúc càng nhanh, lộ ra ngày càng nhiều sơ hở. Tôi hoàn toàn không vội vã tấn công, chỉ là ngăn cản.

Đột nhiên tôi cảm thấy trên đầu có một trận gió lớn áp tới, tôi lặn trên mặt đất, tránh một mũi kiếm sát khí đằng đằng, cũng tránh được mũi kiếm trên đầu. Ít nhất có hai lưới sắt mơ hồ bao trùm cả người bọn họ, áp chế bốn người còn lại.

“Kết thúc rồi” Bốn cây ngân châm của tôi rút ra, những người trong đó ngã lặn ra.

Ánh trăng chiếu rọi trên mặt đất, chiếu xuống cảnh thi thể chất đông, máu chảy khắp nơi. Tôi rời khỏi nơi đó, bay về phía phòng của Trương Khánh Đông.

Thị vệ trong đó càng nghiêm mật, tôi giết từng người từng người một, tránh từng trận từng trận ám khí và gian phòng đầy chàm bầy đen tối. Người trong đó hình như biết bên ngoài có người, trốn trong đó không ra, đèn cũng thổi tắt.

Tôi xuyên kiếm qua ổ khóa phòng, chặt then cài cửa trong đó ra, nhấc chân đá văng cửa phòng. Trong phòng tối đen như mực. Tôi cẩn thận đi vào. Trong phòng rất tối, cửa sổ đều đóng chặt, ánh sáng xuyên không qua. Tôi cảnh giác nhìn bốn phía.

“Ra đây” Tôi hạ giọng nói.

Không có tiếng trả lời, tất cả yên ắng lạ thường.

Tôi lúi ra đến cửa, mượn ánh trăng ngoài cửa nhìn vào bên trong. Một bóng đen chờ đợi đã lâu ở bên trong, nhìn không thấy rõ. Tôi nhắc kiếm đi qua. Bóng đen đó hình như chuyển động. Tôi nắm chặt kiếm, lúc vừa chuẩn bị chém xuống, sau lưng đột nhiên cảm thấy mát lạnh ! Tôi vội vã tránh đi, một người cầm kiếm xuất hiện ! Không cần nói, tôi đã biết sau lưng đã bị chém một nhát. Vận động một chút, đều cảm thấy đau đớn vô cùng.

65. Chương 65: Ngũ Độc Phần 4

“Ha ha ha !” Tiếng cười ngông cuồng từ trong phòng truyền ra. Một bóng đen đi lại gần, là một trung niên nam tử tai to bụng phệ mặc trang phục quan nhất phẩm.

Tôi quay đầu nhìn kẻ vừa làm bị thương tôi, là một nam tử hơn ba mươi tuổi, mày tinh mắt sắc, có chút kì dị không nói nên lời.

Hắc ám linh ngọc vẫn luôn phát nóng. “Trên kiếm có độc ?” Tôi hỏi.

“Ngũ độc phần” Người đó mặt vô biểu tình nói.

“Ngũ độc phần không màu không mùi, đúng là kịch độc đứng đầu thiên hạ” Trương Khánh Đông cười một cách kì lạ, “Vốn định đưa cho Huyền Thần Y ăn, không ngờ lại bị người phá tan”

“Người biết ?”

“Ta đương nhiên biết các người ở đâu, làm gì, bao gồm cả, muốn giết ta” Hắc khê nheo mắt, “Lăng Sở phải không ? Rốt cuộc là từ đâu tới ?”

“Vậy người nên biết ngũ độc phần không có tác dụng với ta” Tôi cười nhẹ.

“Đúng, ta biết, nếu không lúc người trúng kiếm đó đã mất mạng rồi” Hắc nhìn tôi nham hiểm, “Thám tử luôn nói bên cạnh Huyền Thần Y có một vị bạch y nữ tử, thân phận không rõ, ta rất hiếu kì bộ dạng ra làm sao. Vô công đích thực không ai sánh bằng, có điều, ở đây ta cũng không có kì nhân dị sĩ đến đổi phó người”

Hắc trừng mắt nhìn tôi, lại nói, “Hình như chưa từng có ai nhìn qua mặt của người” Hắc ra hiệu cho người phía sau, người đó lập tức rút kiếm hướng về tôi ! Tôi cầm kiếm cản lại rồi nhanh chóng tránh qua, nhưng mạng che mặt đã bị tháo ra.

Lúc tôi né tránh đã động đến sau lưng, hiện tại đau đến tôi phải hít vào.

Gương mặt mập mạp đến gần hơn, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và dục vọng. Tim tôi đập mạnh.

“Rất đẹp, chi bằng, ta không giết người, làm tiểu thiếp của ta nhé” Hắc nheo cặp mắt nhọn dán chặt trên mặt tôi. Bàn tay bẩn thỉu cũng nắm chặt lại.

Tôi lạnh lùng né đi, “Người đúng là biết suy nghĩ” Tôi nắm chặt kiếm trong tay.

Hắc liếc nhìn nam tử phía sau, một kiếm lạnh lùng chém tới !

Muốn giết Mộ Thiên Vãn ta ? Đi chết đi ! Tôi không để ý đến đau đớn sau lưng, xoay người tránh đi, đâm một kiếm vào lưng hắc ! Hắc xoay người cản lại, kinh ngạc nhìn tôi có thể xuất ra chiêu thức độc ác như vậy. Tôi cười lạnh vùng Huyền Minh kiếm đánh với hắc. Nếu không phải tôi đang bị thương, hắc căn bản không phải đối thủ của tôi.

Kiếm của tôi phát ra từng đạo ánh sáng lạnh lẽo, cuối cùng đâm vào bụng của hắc. Kiếm của hắc “keng” một tiếng rơi xuống đất, trên trán bởi vì đau đớn mà đổ ra từng giọt mồ hôi lạnh. Hai tay hắc nắm chặt kiếm của tôi, tôi không hề do dự xoay kiếm trong tay, máu từ vết thương của hắc đổ ra càng lúc càng nhiều, cuối cùng hắc ôm chặt vết thương đau đớn ngã trên mặt đất. Ánh trăng soi rọi ngũ quan méo mó của hắc.

Tôi quay người, rút kiếm hướng về kẻ xấu xí đang hoang mang kia. Hắc không dám tin lui về sau kêu lớn, “Người đâu ! Người đâu !”

Tôi đâm kiếm vào yết hầu của hắc, máu tươi rùng rùng chảy ! Câu nói cuối cùng bị chặn ngang yết hầu của hắc, hắc ngã trên mặt đất. Hai người máu chảy thành sông.

Đau đớn khiến tôi suýt chút ngã xuống đất, tôi nắm chặt kiếm, chậm chạp đi về phía cửa, Huyền Minh vẫn nhuộm máu, tôi nghĩ lúc này trên thân tôi chỉ sợ nhuộm đầy máu tươi.

Ngoài cửa thị vệ đang dần chạy đến, khí thế mạnh mẽ. Tôi không nhịn được cười ? Mộ Thiên Vãn sẽ không chết như vậy chứ ? Chân tôi run rẩy, gần như ngã trên mặt đất, có một cánh tay dùng sức vòng qua eo tôi, ôm chặt lấy tôi. Khí tức lạnh lẽo bao quanh tôi, lúc này, trước mắt tôi một màu đen.

66. Chương 66: Sự Ra Đi Của Minh Sát 1

Không biết qua bao lâu, trong bóng đêm hiện lên một tia sáng. Tôi mở mắt ra. Ánh lửa chiếu lên vách đá lồi lõm. Cũng chiếu lên mắt tôi.

Tôi cử động thân thể, chỉ cảm thấy sau lưng đau đến thấu xương. Đột nhiên, tôi lại cảm thấy tay trái cũng rất đau. Tôi nghi ngờ cử động tay trái, phát hiện nó bị một vật lạnh lẽo nào đó giữ chặt lấy. Tôi quay đầu, nhìn thấy Minh Sát đang dựa vào giường mà ngủ. Tay phải của y nắm chặt lấy tay trái của tôi, giống như là sợ nó biến mất.

Tôi nén đau ngồi dậy. Sờ vào lưng, phía sau đã được băng lại, không còn chảy máu nữa. Tôi hoài nghi nhìn nửa mặt bên của Minh Sát, hàng mi dài khê run rẩy, dường như ngủ không an giấc. Trên gương mặt tuần mĩ có chút trắng bệch không thể che giấu.

Nếu không có y, tôi đã chết từ lâu. Tôi thầm nghĩ. Lại nghĩ đến gương mặt xấu xí độc ác của Trương Khánh Đông, muốn đem hắn chặt thành nhiều khúc mới hả giận ! Dám cho người rạch một vết thương đau như vậy trên người tôi ! Tôi lạnh lùng nắm chặt nắm tay.

Có lẽ cảm giác được có động tĩnh, Minh Sát tỉnh dậy.

“Nàng tỉnh rồi ?” Ngực khí điềm tĩnh, nhưng không sao giấu được niềm vui và lo lắng trong đáy mắt.

“Ừ” Tôi đáp nhẹ một tiếng, mở chăn ra, muốn rời khỏi giường. Nhưng lại động đến vết thương, khiến tôi hít một hơi lạnh.

“Rất đau phải không ? Trong vết thương của nàng có Ngũ độc phần, phải qua thêm vài ngày nữa thì Hắc ám linh ngọc mới giải trừ hết độc, cái này so với việc ăn phải độc khó giải hơn nhiều”

“Ừm” Tôi cắn chặt răng thốt ra một tiếng. Phía sau lại truyền đến đau đớn.

“Tại sao nàng lại đi giết Trương Khánh Đông ? Chuyện của triều đình không liên quan đến chúng ta”

“Tại sao ngươi lại đi cứu ta ? Ngươi làm sao biết ta ở đây ?” Tôi hỏi ngược lại.

Hắn trầm mặc không nói, lát sau mới mở miệng : “Nàng ở đâu, ta đều biết. Còn việc cứu nàng, chỉ cần nàng gặp khó khăn, ta đều sẽ cứu nàng, bất kể ở đâu, bất kể đối thủ là ai”

“Ta giết hắn vì hắn muốn giết chết Huyền Thần Y”

“Nàng biết rõ sẽ có nguy hiểm !”

“Đúng, ta biết rõ có nguy hiểm” Tôi vô lực nói.

“Chính vì Huyền Thần Y đó ?” Trong mắt Minh Sát lóe lên tia sáng mà tôi không biết là gì.

“Đúng, chính vì y”

Minh Sát không nói gì. Y buông bàn tay đang giữ chặt tôi ra, đứng dậy.

Bầu không khí trở nên cứng nhắc.

“Nàng yêu hắn ?”

Tôi trầm mặc. Tôi không biết rốt cuộc có yêu hay không.

“Nàng không trả lời câu hỏi của ta, vậy ta có phải có thể hiểu là nàng đã động tâm” Minh Sát lại cất tiếng.

Tôi chỉ là nhìn y, không có trả lời.

Đáy mắt y hiện lên vẻ đau khổ mờ nhạt. Y khắc chế giọng nói của mình, tận lực khiến nó bình tĩnh, “Còn mấy ngày nữa là sinh thần mười sáu tuổi của nàng, mấy ngày này nàng hãy ở đây dưỡng thương, ta biết nàng không quen uống thuốc, cho nên ta sẽ giúp nàng mang thực vật tới đây, ta biết nàng thích đi tửu quán ăn cơm, hơn nữa thích món ăn đa dạng ở đó, ta sẽ mang về cho nàng. Bình thường cũng đừng cử động

nhiều, như vậy không có lợi với vết thương của nàng đâu. Nếu nàng buồn, ta sẽ đem mấy bộ kiếm pháp đến cho nàng xem. Người làm nàng bị thương không đơn giản, hẳn đi đường không có chút âm thanh, cho nên nàng không thể phòng bị, sau khi vết thương tốt hơn nàng có thể đi...tìm Huyền Thần Y”

Sau khi y nói xong nhiều chuyện như vậy thì không quay đầu mà đi thẳng, để lại một mình tôi đối diện với thạch động lạnh lẽo và ánh lửa chập chờn.

Tôi nhắm mắt lại. Trong lòng có một nỗi đau không nói nên lời, thậm chí có thể nghe được tiếng máu đang chảy trong cơ thể.

67. Chương 67: Sự Ra Đi Của Minh Sát 2

Minh Sát cũng không xuất hiện nữa. Mỗi ngày khi tỉnh lại chỉ nhìn thấy trên bàn có đĩa sẵn đồ ăn mà tôi thích. Y giống như là mất tích.

Hôm nay, sau khi tôi tỉnh lại, nhìn thấy trên bàn ngoài trừ đồ ăn còn có ba bộ kiếm pháp, một bộ là tâm quyết nâng cao nội lực để nhận thức các loại âm thanh. Còn lưu lại một mảnh giấy : Hôm nay là sinh thần của nàng, ta không có thời gian đem đồ ăn tối, nên tặng mấy quyển mật tịch cho nàng. Dưỡng thương cho tốt. Minh Sát.

Hai tháng trôi qua, vết thương trên lưng đã tốt hơn nhiều. Võ công cũng có bước tiến triển dài. Tôi cảm Huyền Minh kiếm lên, chỉnh trang y phục chuẩn bị rời đi. Minh Sát xuất hiện trước mặt tôi không một tiếng động.

“Xuất hiện rồi sao ?” Tôi châm biếm nói.

“Đúng” Y rất bình tĩnh, “Nàng muốn đi ?”

“Vết thương trên lưng ta đã hồi phục, phải đi thôi” Tôi lạnh lùng nói, “Lần này ta muốn thiêu rụi cả phủ đệ của hắn thành tro, một người cũng không buông tha !”

“Không cần đâu, cái đêm mang nàng về đây ta đã giết sạch người ở trong đó, nhà cũng đốt luôn” Y lạnh nhạt cười, “Nàng đi nhanh như vậy, muốn đi tìm Huyền Thần Y sao ?”

Tôi không nói.

“Nàng muốn sao thì cứ làm vậy, chỉ cần người cảm thấy vui”

“Được” Tôi đáp lại một chữ.

“Nhưng qua khỏi năm nay nàng phải quay về Ma giáo tiếp tục làm Giáo chủ của nàng” Y đột nhiên nghĩ đến cái gì đó.

Tôi thở dài, “Xem đi. Ma giáo thiếu ta cũng đâu có giải tán”

“Sớm biết như vậy, lúc đó ta không nên cho nàng ra ngoài” Giọng nói y áp bức.

“Có lẽ vậy. Minh Sát, ta phải đi. Tạm biệt” Tôi nhẹ nhàng đáp.

“Sẽ không gặp lại nữa” Trong giọng nói của y mang theo đau khổ, “Ta sẽ rời xa nàng. Sau này cũng sẽ không gặp lại nữa...Nàng phải bảo trọng, việc của Ma giáo nàng tự mình nghĩ cách”

Tôi ngạc nhiên nhìn gương mặt tuấn mỹ của y, trong lòng đột nhiên tràn ngập một cảm giác không nói rõ được. Tôi cúi đầu rời đi.

“...Được...”

68. Chương 68: Hoàng Thành 1

Lần này gặp lại Huyền Thần Y cũng ở phủ tổng đốc.

Tôi bay người qua bức tường cao to, tìm từng phòng một. Cuối cùng tôi tìm được y trong một căn phòng được cây cối bao bọc trong phủ tổng đốc. Nơi này thật yên tĩnh, là sự yên tĩnh mà y vẫn luôn yêu thích. Trong phòng có ánh nến, từ cửa sổ có thể nhìn thấy hình bóng y đang đọc sách.

Tôi gõ cánh cửa điêu khắc tỉ mỉ làm bằng gỗ hồng, phát ra tiếng “cốc cốc”.

Y ngẩng đầu nhìn ra, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng và khó hiểu. Y đứng người dậy, mở cửa ra. Tôi bước vào phòng.

“Sở, nàng không sao chứ ? Hai tháng qua không nhìn thấy nàng, ta tưởng nàng...” Huyền Thần Y đột nhiên ôm lấy tôi, ôm thật chặt, giống như tôi lúc nào cũng có thể biến mất.

“Huyền Thần Y, người...” Tôi không được tự nhiên đẩy y ra.

Y có chút lúng túng, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Sở...Ta nghe nói, người trong toàn phủ họ đều chết, phủ đệ bị thiêu rụi, là nàng...làm phải không ?” Y chăm chú nhìn tôi.

Tôi lắc đầu. “Trương Khánh Đông là ta giết, nhưng những việc còn lại không phải ta làm”

Trong mắt y hiện lên ánh sáng không rõ ràng, có cảm động, có ôn nhu, có chuyển động nhẹ nhàng, cũng có sóng ngầm lay động.

“Ta cho rằng nàng chỉ nói mà thôi, kết quả...”

“Ta nói được làm được”

Trầm mặc một lát, y hỏi tôi, “Hai tháng nay sao ta lại không tìm được nàng...nàng đi đâu ?”

Tôi vẫn lắc đầu.

Y không tiếp tục hỏi tôi. “Chỉ cần...nàng quay lại là tốt rồi”

Tim tôi khe dao động, là một sự vắng vẻ không nói nên lời. Bởi vì quay lại, cho nên rời xa y.

“Sở, đi Hoàng thành với ta nhé ?” Huyền Thần Y cẩn thận mở miệng.

“Tại sao đi Hoàng thành ?”

Huyền Thần Y sững người trong giây lát, mới thốt ra : “Sở...ta gạt người, kì thực ta là...”

“Một vị Vương gia” Tôi bình tĩnh giúp y nói nốt phần còn lại.

“Nàng biết ?” Y kinh ngạc nói.

Tôi cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

“Vậy nàng biết, ta là ai rồi, cho nên...nàng có nguyện ý cùng ta quay về không ?”

“Lí do, ta cần một lí do”

“Ta yêu nàng” Y kéo tay của tôi, kiên định nói.

Tôi đột nhiên cảm thấy một sự khó chịu không nói nên lời, thoát khỏi tay của y.

Huyền Thần Y đứng dậy. “Trong tửu quán ta vô tình gặp gỡ một bạch y nữ tử, ta biết nàng đang ngầm quan sát ta, kì thực nàng không biết từ lúc nàng bước chân vào tửu quán ta vẫn luôn để ý nàng. Tuy nàng mang khăn che mặt, nhưng vẫn không giấu được khí chất lãnh tĩnh thoát tục, khiến ta động tâm. Lần thứ hai gặp lại nàng đã giúp ta giết người trong thuyết thư quán, ra tay lợi hại, tốc độ nhanh hơn cả ta nghĩ. Nàng như một đóa bách hợp trong trắng tinh khiết, lại giống như con gái của Tu La địa ngục. Không có bất cứ từ ngữ nào có thể hình dung nàng được. Nhìn vào ánh mắt nàng, tinh khiết, không có một tia dục vọng, lại có lúc khiến người khác kinh tâm. Khoảnh khắc ấy, ta đã yêu nàng, chỉ là bản thân ta không biết”

“Nàng vì ta mà mạo hiểm, nàng vì ta nói một không hai, nàng vì ta mất tích, ta giống như phát điên tìm nàng hai tháng, lại không có chút tin tức gì của nàng. Giây phút đó, ta rất sợ nàng cứ như vậy mà đi, cứ như vậy mà rời khỏi ta. Ta đã nếm trải cảm giác đau khổ đó. Ta biết, ta đã yêu nàng. Ta chưa từng đòi hỏi cái gì xa vời, chỉ có lần này, ta chỉ hi vọng nàng có thể ở lại bên cạnh ta”

“Sở...” Y thấp giọng gọi tôi, mang theo ngữ khí âu yếm.

“Đừng gọi ta là Sở, ta không phải Lăng Sở” Tôi nhắm mắt lại, từng chữ từng chữ nói với y, “Ta là Mộ Thiên Vãn”

Y sững người, tôi cười cay đắng, “Người biết Mộ Thiên Vãn là ai không ? Ta nói với người, ‘Bạch y Tu La’, Giáo chủ Ma giáo”

Huyền Thần Y có lẽ là yêu tôi, không kém hơn Mộ Dung Sở. Nhưng y cũng chưa từng xuất hiện trong lúc tôi nguy khốn, chưa từng nói với tôi “Nàng ở đâu, ta đều ở đó. Còn việc cứu nàng, chỉ cần nàng có khó khăn, ta đều sẽ giúp nàng, bất kể ở đâu, bất kể đối thủ là ai”

Nhưng không thể phủ nhận, tôi đích thực động tâm với y. Nhưng không phải là yêu. Mộ Thiên Vãn không cần tình yêu. Bởi vì người có thể khiến nàng yêu vẫn chưa xuất hiện.

“Ta không để ý” Giọng nói của y trở nên tuyệt vọng. “Ta không để ý nàng là ai”

“Ta không để ý, không để ý nàng là ai, không để ý nàng đã từng, thậm chí...không cần nàng yêu ta. Chỉ cần ta yêu nàng”

Tôi nắm chặt Huyền Minh, cảm giác lạnh lẽo, giống như nhiệt độ cơ thể của ai đó. Có thể y đã đi, tôi đã buộc y ra đi sao ?

“Được, ta đi Hoàng thành với người”

69. Chương 69: Hoàng Thành 2

Đường đường là Kinh An Vương, tuần mỹ phi phàm, văn ôn nho nhã, võ nghệ siêu quần, hiểu biết uyên thâm. Người trong Hoàng thành đều biết rất rõ Huyền Thần Y.

“Ta có hai ca ca, Đại ca là Đường kim Thánh thượng, Nhị ca là Đại tướng quân Tĩnh Đoan Vương, thực ra cũng là một tướng quân. Từ nhỏ bọn họ đều không thích ta, đặc biệt là Đại ca, xem ta như cái gai trong mắt, cho rằng trong khắp thiên hạ, chỉ có ta mới uy hiếp Hoàng vị của huynh ấy. Cho nên mới ngầm liên hệ với sủng thần của mình Trương Khánh Đông, muốn giết chết ta”

Ánh mắt Huyền Thần Y mênh mang, chắc chắn y vô cùng tức giận.

“Biệt trang ?” Tôi hỏi, trong lòng không biết là mùi vị gì.

“Đúng. Phủ đệ của Trương Khánh Đông là ở trong Hoàng thành, xa hoa vô cùng, cái bị thiêu rụi chỉ là biệt trang mà y ở khi giết ta thôi”

Tôi nắm chặt nắm tay, cảm hận nhìn cảnh sắc bên ngoài xe ngựa.

Kể dăm cả gan tổn thương Mộ Thiên Vãn ta, thì cho dù có chết ta cũng không tha !

Huyền Thần Y chỉ chăm chú nhìn tôi, giữa chân mày có chút lo lắng.

Kinh An Vương phủ rất lớn, rất có khí chất, nhưng không hề xa hoa, thậm chí còn lộ ra vẻ mộc mạc.

“Thiên Vãn, ta có thể nhìn nàng không ?” Huyền Thần Y đột nhiên dè dặt hỏi một câu. “Trước giờ ta chưa từng nhìn thấy nàng tháo mạng che mặt”

Tôi chỉ cười, vươn tay kéo mạng che mặt xuống.

Giây phút này cả thế như như dừng lại. Trong mắt Huyền Thần Y lộ ra vẻ kinh diễm và ngạc nhiên.

“Ta vốn cho rằng...cho rằng danh hiệu “Tuyệt sắc Tu La” chỉ là lời đồn mang đậm vẻ truyền kì trong võ lâm, trăm nghe không bằng một thấy...Khi đó ta nhìn vào mắt nàng thì biết nàng nhất định tuyệt sắc, thật không ngờ còn hơn cả tưởng tượng của ta. Thiên Văn...”

Tôi khẽ cong khóe miệng, “Thật không ?”

Y cười, vươn tay vuốt má tôi, ngón tay thon dài khẽ run rẩy.

“Sau này...có thể đừng mang mạng che mặt không...” Y nhẹ nhàng nói một câu.

“Người hôm nay khi giết Thẩm Tùy Tâm có mang khăn che mặt không ?”

“VẬY sau này đừng mang nữa, thật phiền phức”

Tôi đột nhiên thất thần trong một lúc.

“Có thể hay không...”

“Được” Tôi khẽ đáp.

70. Chương 70: Phóng Hỏa

Huyền Thần Y ngủ rất sớm. Trên mặt còn mang theo vẻ thỏa mãn của một đứa trẻ. Giữa chân mày còn có vẻ yên tâm.

Tôi cười lạnh nắm chặt Huyền Minh kiếm rời khỏi Kinh An Vương phủ, phủ đệ xa hoa nhất trong Hoàng thành kia, đêm nay tôi sẽ biến nó thành địa ngục !

Vì Trương Khánh Đông đã chết, phủ đệ nhìn vào có chút u ám. Nha hoàn người hầu cũng không có nhiều lắm. Trước cửa treo lồng đèn trắng, dưới tấm biển còn treo vải trắng. Ánh đèn cầy yếu ớt lập lòe trong lồng đèn.

Trương Khánh Đông trải qua cuộc sống cũng không nhàn hạ gì, chỉ tiểu thiếp thôi cũng có hơn hai ba mươi người. Bọn họ cầm khăn tay trang sức lộng lẫy ngồi bên hồ ngắm trăng, mỗi người đều nhàn hạ tán gẫu. Nói tới “lão gia” đã qua đời, còn giả vờ nhỏ vài giọt lệ.

Mặt nhọn mắt phượng, cong tay làm thành hoa lan, tô phấn rất nhiều, son tô rất đậm, gương mặt nhọn hoắc. Tôi nhớ đến Nhị nương của Khúc trang. Chuyện cũ ngày trước hiện lên trong tim tôi. Tôi không tránh khỏi có chút giận dữ.

Tôi khóa cửa lớn từ bên ngoài. Ngoài cửa không có thủ vệ, cho nên không cần hao tâm tốn sức. Cửa sau cũng đã khóa lại, bảo đảm không ai có thể chạy thoát khỏi nơi này.

Tôi cầm mỗi lửa, thổi lửa, đốt vào đám cỏ dễ cháy trong phủ. Bởi vì là mùa thu, cỏ đặc biệt nhiều. Gió thổi qua, lửa bùng bùng cháy lớn. Tôi ngồi sát mặt đất đang lay động, sau khi bảo đảm đám cỏ toàn bộ đã cháy, tôi mới rời khỏi địa ngục ngập lửa đầy tiếng kêu la và cầu cứu đó.

Tôi ngồi trên một cành cây rất cao, nhìn ngọn lửa đang cháy, từng chút từng chút nuốt chửng những cột gỗ hồng điều khắc xa hoa, tiếp theo là cửa sổ, sau đó là vật dụng trong phòng, phát ra những âm thanh “rắc rắc”. Tiếng kêu la không ngừng vang lên trong ngọn lửa, ánh lửa trong bóng đêm xuyên qua bầu trời, cùng màn đêm hòa làm một thể. Gió thổi làm ngọn lửa càng lúc càng cao, từng mảnh vụn cuộn lên càng khiến tôi cảm thấy sảng khoái. Có lẽ tôi thực sự là Tu La, quen nhìn thấy địa ngục, quen giết người.

Tin đồn sau này, ngọn lửa trăm năm khó gặp kia đã trở thành lịch sử thảm khốc nhất trong Hoàng thành. Nó cháy chín ngày tám đêm, ngọn lửa lớn đến mức không ngừng lan sang những khu vực bên cạnh. Bên ngoài phạm vi năm trăm dặm đều có thể nhìn thấy ngọn lửa cao ngút và khói bụi mịt mù.

Trên đường trở về Kinh An Vương phủ, toàn bộ đều là người, ngược nhìn ngọn lửa tượng trưng cho sự hủy diệt, chiếu sáng cả một vùng trời.

Huyền Thần Y cũng tỉnh dậy, nhìn thấy tôi từ ngoài cửa đi vào, khẽ cau mày.

“Thiên Vãn, nàng đi đâu vậy ?”

Tôi lạnh nhạt cười, không hề để ý, “Ta đi phóng hỏa”

Y nhìn biển lửa sôi sục phương xa, “Đó là nhà của Trương Khánh Đông ?”

“Đúng”

Y không nói gì, không trách móc tôi, nhưng đau khổ trong mắt cũng không tránh khỏi tầm mắt của tôi.

“Nàng biết không, ngày mai ta phải thượng triều”

“Biết. Sau đêm đầu tiên khi người quay trở về, nhà của hần bị đốt” Tôi trào phúng cười, “Sau đó Đại ca người hoài nghi cái gì, ta đều không biết. Đại ca người có thể nói lửa là ta phóng, mười cái triều đình ta cũng không coi ra gì”

Lúc trước, một trăm cảnh sát tôi cũng không coi ra gì.

“Nàng có năng lực này”

“Nếu người không có năng lực này, ta sẽ giúp người” Tôi cười nói.

Y chỉ vuốt tóc tôi, “Ta không cần nàng tương trợ. Thiên Vãn, ta hi vọng có thể giúp nàng”

71. Chương 71: Hoàng Thành 3

Ngày thứ hai y phải thượng triều. Thiếp thân thị vệ của y âm thầm kéo tôi qua một bên. Hần đã biết thân phận của tôi.

“Mộ cô nương, ta có thể nhờ cô nương giúp một việc không ?”

“Chuyện gì ?”

“Cùng Vương gia thượng triều”

“Lí do, tại sao ta phải đi” Tôi đang đùa giỡn với Huyền Minh kiếm.

Thị vệ do dự một lúc, “Vương gia lần này đi, chắc chắn đỡ nhiều lạnh ít. Trương phủ bị thiêu, Thánh thượng tuyệt đối đổ lên đầu Vương gia. Nếu có thể...”

Tôi cười, “Nếu có thể, ta sẽ phóng hỏa một lần nữa. Lần này, ta muốn thiêu rụi tấm cung, ta luôn ở phía sau Huyền Thần Y”

Thị vệ vui mừng vô cùng, “Vậy ủy khuất cô nương mặc y phục thị vệ của ta được không ?”

Tôi phát tay, “Không cần đâu, ta trước giờ không mặc y phục của người khác. Hơn nữa ta chỉ mặc màu trắng”

“Ta phải đi” Tôi nói với Huyền Thần Y đang chỉnh trang triều phục.

Y lắc đầu, “Thiên Vãn, không thể mạo hiểm. Quân gia nhận được tin tức, lần này triều đình đối với việc ta thượng triều gia tăng thủ vệ, mỗi người đều là cao thủ. Nàng có chắc chắn, nhưng ta vẫn không muốn nàng đi mạo hiểm”

Tôi lúc này, bạch y tung bay. “Có phải ta quá bắt mắt không ? Vậy được, ta mang khăn che mặt” Ngữ khí tôi kiên định, không để gì phản đối, “Ta nhất định phải đi. Cho dù người cự tuyệt thế nào”

Huyền Thần Y thở dài, “Thiên Vãn, không có cách gì đối với nàng cả. Vậy được, nàng mang khăn che mặt đi với ta”

Xe ngựa đã chuẩn bị từ sớm, tôi và Huyền Thần Y ngồi vào trong. “Thiên Vãn, vào trong cung, không thể khinh suất, không thể gây chuyện, biết không ?”

Tôi không để ý gật đầu.

Đến cửa cung, tôi cùng y xuống xe ngựa. Cửa cung tập trung rất nhiều đại thần, từng người từng người đi vào.

“Thánh thượng có lệnh, tội thần Kinh An Vương Huyền Thần Y chờ ngoài cửa cung” Một thị vệ oai phong lẫm lẫm đứng trước cửa cung tuyên bố. Tôi quét mắt qua thị vệ, xem dáng vẻ chắc là thị vệ cao cấp. Một tia cười lạnh hiện trên khóe miệng tôi. Ngoài cửa cung chỉ còn Huyền Thần Y, tôi và bốn thị vệ sau lưng y.

Tôi nắm chặt Huyền Minh kiếm, rút kiếm đặt trên vai hấn.

“Ta nên kêu ngươi là Lâm Hiến Thường, hay nên kêu ngươi là Vũ Văn Quyết ?”

Thị vệ bốn phía kinh ngạc, rút kiếm chuẩn bị xông vào, bị Vũ Văn Quyết vung tay cản lại.

“Thiên Vãn, nàng đang làm gì vậy ?” Huyền Thần Y hoài nghi.

Vũ Văn Quyết lộ ra nụ cười khổ, “Ta sớm nên biết, bạch y nữ tử bên cạnh Kinh An Vương. Trong khắp thiên hạ, ai có thể mặc y phục trắng mà ngạo thị quần hùng, ai lại có được khí chất đó, còn có một đôi mắt tuy rằng giết rất nhiều người nhưng lại có thể tinh khiết đến lạ thường như vậy. Mộ Thiên Vãn”

“Người phản bội ta, có từng nghĩ sẽ chết không?”

“Có. Cho nên ta rời đi”

“Đến Hoàng thành, làm thị vệ ? Thiếu môn chủ của Hoài An Môn ngày trước chẳng qua cũng chỉ có vậy. Đáng tiếc Môn chủ hiện tại là Vũ Văn Thiệu Li”

“Hoài An Môn !” Huyền Thần Y rất kinh ngạc, “Hắn là Thiếu môn chủ của Hoài An Môn ?”

“Hoài An Môn bại dưới tay của ta, phản đồ của Ma giáo, Vũ Văn Quyết, người nghĩ muốn chết sao ?”

“Phải” Hấn nhắm mắt lại. “Muốn động thủ thì làm đi”

Tôi thu kiếm lại, “Không, hiện tại ta không vội gì động thủ”

Hấn cười, “Mộ Thiên Vãn, ngươi là một liều thuốc mê. Người có thể khiến mọi người yêu, lại cũng có thể hủy diệt bọn họ”

“Ta không phải thuốc mê, bọn họ không phải nói, ta là Tu La sao ?” Tôi liếc mắt một cái, “Đợi khi ta giết ngươi, ngươi cười cũng không nổi đâu !”

“Tùy theo ý ngươi” Vũ Văn Quyết nhẹ nhàng nói.

72. Chương 72: Hoàng Thành 4

Một thị vệ nhanh chóng chạy tới, “Thánh thượng tuyên Kinh An Vương vào” Hấn lại nhìn thấy tôi mang khăn che mặt, hoài nghi hỏi, “Vị này...”

“Đừng quan tâm” Vũ Văn Quyết nói, “Lúc trước Thánh thượng ban đặc lệnh cho Kinh An Vương, cho phép ngài mang thiếp thân thị vệ vào cung”

“A, vậy sao” Hấn không có cao giọng tuyên đọc Thánh lệnh, mà trực tiếp dẫn chúng tôi vào đại điện.

Phù tô mạ vàng, cột vàng chạm rồng, trong điện được trang trí vải tơ tằm cao quý. Từ trên xuống dưới lộ ra khí chất vương giả. Thánh thượng ngồi trên long ỷ cao quý tượng trưng cho quyền lực, trên chiếc bàn ngắn trước mặt bày vài quyển tấu sớ.

Hai bên là các quan lại xếp theo thứ tự từ lớn đến nhỏ.

Tôi đứng phía sau Huyền Thần Y, nhìn y đi vào đại điện, mà tôi chỉ đứng bên ngoài cửa nhìn. Thánh thượng và Huyền Thần Y có ba phần giống nhau. Nhưng trên mặt Huyền Thần Y có nhiều nét ôn hòa và điềm đạm, còn trên gương mặt tuần láng của Thánh thượng lại tràn ngập vẻ bá đạo và kiêu ngạo.

“Thần Kinh An Vương Huyền Thần Y tham kiến Thánh thượng” Huyền Thần Y hành lễ.

“Tại sao không thêm chữ “Tội” ?” Thánh thượng Huyền Thần Giả nheo mắt, “Tội thần Kinh An Vương ?”

“Thần không biết đã phạm tội gì ?” Huyền Thần Y ung dung trả lời.

“Không biết tội gì ? Hỏa thiêu Trương phủ, trong đó có năm sáu trăm mạng người, đây là không biết tội sao ?!”

“Thánh thượng minh giám, vi thần đêm qua từng nhìn thấy Kinh An Vương xuất hiện bên ngoài Trương phủ, còn mang theo một người lén lút lút lút” Một người mặt đầy gian trá đứng lên nói.

“Lưu đại nhân, đêm qua không phải là người uống rượu với Lý đại nhân sao ?” Một người mặc quan phục tam phẩm bất mãn đứng lên nói ra.

Vị Lưu đại nhân kia ghen hòng, chỉ đành quay trở vào hàng. Tôi trừng mắt độc ác với Huyền Thần Giả.

“Thánh thượng minh giám, đêm qua vi thần hoàn toàn không cùng Lưu đại nhân uống rượu, đêm qua Lưu đại nhân muốn đi Trương phủ xem, nên rời khỏi nhà của vi thần”

“Trương đại nhân cũng đã chết rồi, còn có gì để xem” Vị quan đó lại bất mãn hừ một tiếng.

“Các vị ái khanh không cần tranh luận, Huyền Thần Y, ba tháng nay, trầm hảo tâm cho người ra ngoài giải khuây, người không chỉ giết hại Trương đại nhân, còn đốt sạch cả phủ đệ của hắn, người rốt cuộc có biết tội hay không ?”

Tôi rút ra hai cây ngân châm, nhắm vào hai người trên đại điện mà phóng !

Vị Lưu đại nhân kia ngã xuống, Lý đại nhân cũng vậy. Những người còn lại đều khó hiểu nhìn nhau.

Huyền Thần Y cau mày, quay đầu nhìn tôi đang cười tươi như gió xuân. Huyền Thần Giả tức giận nhìn Huyền Thần Y, thuận theo ánh mắt y nhìn thấy tôi đang đứng ngoài điện.

“Bắt nữ tử ngoài điện vào cho ta !” Hắn rống lên như sấm.

Mấy thị vệ canh ngoài cửa điện rút kiếm ra. Vũ Văn Quyết không rút kiếm, chỉ phân phó mọi người lui xuống.

“Nàng tự mình đi vào được. Chúng ta không cần hao tâm”

Huyền Thần Y chỉ lo lắng nhìn tôi, bất tri bất giác tay đã nắm chặt thành quyền.

Tôi chỉ nhẹ nhàng cười. Đi vào trong, đến bên cạnh Huyền Thần Y.

“Huyền Thần Y ngươi có gì muốn nói ! Mưu sát mệnh quan triều đình, thiêu rụi Trương phủ, những tội danh này cũng đủ để ngươi chết !”

“Trương phủ là ta đốt, Trương Khánh Đông là do ta giết, hai người kia cũng là do ta giết, rất nhanh, người cũng sẽ bị ta giết” Tôi chỉ khẽ cười.

Những người ở đó đều thay đổi sắc mặt. Bao gồm cả Huyền Thần Giả đang ngồi trên long ỷ. Hắn hoang mang đứng dậy.

“Hộ giá ! Hộ giá !” Hắn kinh hô.

Vũ Văn Quyết cũng không cử động, những người ở đó cũng không dám động.

“Có muốn làm Thánh thượng không” Tôi nhẹ giọng hỏi y.

“Không muốn” Y cũng nhẹ nhàng đáp, “Thiên Vãn, chúng ta đi, sự việc đã lớn hơn rồi”

“Ta sẽ không đi. Nếu hắc giết người, người đầu tiên ta giết chính là hắc”. Tôi rút Huyền Minh kiếm ra. Nhìn gương mặt hoảng sợ của Huyền Thần Giả.

“Hơn nữa, hắc là người thứ sáu Minh Sát muốn ta giết”

73. Chương 73: Hoàng Thành 5

“Ta muốn ra ngoài đi dạo. Không muốn tiếp tục ở lại Ma giáo nữa” Tôi đột ngột thốt ra câu nói này.

“Cũng tốt, người nên ra ngoài thư giãn” Minh Sát nhìn tôi, “Có điều thời gian cũng đừng lâu quá”

“Ừ,” Tôi gật đầu, “Nếu có chuyện gì đột ngột phát sinh ta sẽ trở về. Có điều người cũng phải giúp ta tìm vài hộ pháp để giúp đỡ, đừng chỉ giao cho Hà Lãm”

“Có cần người đi với người không ?”

“Không cần đâu. Ta quen đi một mình” Tôi đứng dậy. Cười với Minh Sát, “Ta đi đây, tạm biệt”

“Người cẩn thận”

“Ừ, biết rồi”

“Lần này người ra ngoài, nếu có đến Hoàng thành, ta muốn người giúp ta giết chết Đường kim Thánh thượng Huyền Thần Giả. Đây là người thứ sáu ta muốn người giết”

“Được”

“Đây là ta đã hứa với y. Không thể hối hận. Đó cũng là lí do vì sao khi ta nghe nói người là Huyền Thần Y thì hoài nghi người không phải là một quan viên thông thường đơn giản như vậy”

“Minh Sát là ai” Y hỏi tôi.

“Là người đã đốt sạch người trong biệt trang của Trương Khánh Đông. Ta từng nói với người không phải ta đốt”

Thanh âm của Huyền Thần Y trở nên kì lạ, “Hắc rất để ý nàng”

“Có lẽ” Tôi thở dài. “Đáng tiếc hắc đi rồi”

Huyền Thần Y nghĩ, “Nàng giết hắc đi, ta không ngăn cản nàng. Đã có người muốn nàng giết, mà nàng cũng không phản kháng lại mệnh lệnh của hắc, thì cứ giết đi. Có điều cả Hoàng thành và thiên hạ đều rơi vào đại loạn”

Tôi cũng cười một cách kì lạ : “Cái Mộ Thiên Vãn ta muốn chính là kết quả này, sau đó từng bước thu phục”

“Giống như nàng làm Giáo chủ Ma giáo ?”

“Giống như ta làm Giáo chủ Ma giáo” Tôi không phủ nhận.

Huyền Thần Y giống như hạ quyết tâm thật lớn, “Vậy được, nàng giết đi. Thiên Vãn, ta vĩnh viễn cũng không phản đối nàng”

Tôi cười cười, chĩa kiếm xông về phía thân ảnh đang đang được bao bọc kia. Người hộ giá xung quanh vừa nhìn thấy khí thế như vậy liền tụt tránh ra.

“Đừng giết hắc” Một giọng nói như gió mát vang lên bên tai tôi. Tôi dừng kiếm lại, quay đầu nhìn.

“Vũ Văn Thiều Li, không ngờ ngươi cũng ở đây” Tôi trào phúng cười nói.

“Phải, ta cũng ở đây” Hắc văn bình tĩnh, “Ta ở đây không giống với đại ca. Huynh ấy là thị vệ, nhưng ta thì không”

Tôi quét mắt nhìn gương mặt bình tĩnh của hắc. “Hoài An Môn đã diệt vong, Môn chủ ngươi không nghĩ làm sao khôi phục lại ư ?”

“Không cần. Nó diệt vong là đã định trước rồi. Ta cũng không phải Môn chủ. Ta ở đây...”Hắc ngừng lại, để tôi có thể nghe được

74. Chương 74: Thành Quỷ 1

“Có một người từng nói với ta, hắc nói nàng sẽ cùng Kinh An Vương đến Hoàng thành. Vậy là để ta nói với nàng, nếu nàng muốn giết Huyền Thần Giả thì để ta ngăn cản nàng”

“Hắc nói vì nàng và hắc không có bất cứ quan hệ gì, ước hẹn giết mười người lúc trước cũng không tồn tại nữa”

“Hắc sẽ quên nàng, để nàng vui vẻ mà sống”

Mỗi một câu của Vũ Văn Thiều Li đều giống như kim đâm thẳng vào tim tôi. Sắc mặt tôi trắng bệch, chỉ vì cách một lớp khăn che mặt nên không ai nhìn thấy.

“Y đi đâu” Tôi duy trì thanh điệu bình ổn.

Vũ Văn Thiều Li chỉ lắc đầu, “Ta không biết, hắc không nói với ta. Hắc chỉ nói sau này hắc cũng sẽ không tìm người tên Mộ Thiên Vãn nữa”

“Không có nói ?” Tôi ngưng cười, tháo khăn che mặt xuống, tôi sẽ không đeo thứ này nữa ! Tôi mạnh mẽ xoay người, cầm kiếm nhăm thẳng vào Huyền Thần Giả, “Ngươi rút ! Nếu ngươi còn dám đối phó Huyền Thần Y, ta sẽ để ngươi chết rất khó coi !”

“Thiên Vãn !” Huyền Thần Y chạy lại, “Thiên Vãn nàng không sao chứ !” Trong mắt hắc có vẻ lo lắng không che giấu được.

“Không sao !”Tôi cười tà ác, nhìn vào đôi mắt xanh đen của Huyền Thần Y, phản chiếu dung nhan tuyệt sắc của tôi. Tôi lắc tay, Huyền Minh đã bị tôi trở tay nắm chặt lấy. Chính sau khoảnh khắc này, những gì tôi nhìn thấy, là màu máu tươi đẹp nhuộm đỏ cả thế giới, thật đẹp.

“Đừng buộc ta giết ngươi...”Tôi vẫn cười như vậy, nhìn thấy Vũ Văn Thiều Li và Huyền Thần Y đều biến sắc.

“Thiên Vãn...mắt của nàng !”

“Mắt của ta làm sao ? Có phải tràn ngập máu tươi không ? Có phải là rất giống màu máu không ?” Tôi cười, giống như thân thể đã bị khống chế lấy.

“Ngươi đi !” Tôi rút kiếm chỉ vào cổ Huyền Thần Y, một từng giọt máu chảy ra ngoài, tôi rút cuộc đã không còn cảm giác đau lòng, mà chỉ toàn khoái cảm, toàn bộ đã bị dục vọng lấp đầy, đó là dục vọng giết người, dục vọng khát máu !

“Huyền Thần Y mau đi !” Vũ Văn Quyết là người đầu tiên phản ứng, “Mau đi ! Thiều Li ! Nàng đã không còn là người nữa !”

“Không phải người ! Vũ Văn Quyết ngươi nói rõ cho ta !” Tôi vung kiếm xông tới ! Tôi muốn giết hắc, tên phản đồ này ! Lúc này ý nghĩ duy nhất của tôi là giết chết hắc !

Vũ Văn Quyết hoang mang tránh né, Huyền Thần Y cũng sững người một bên, hạ giọng, “Thiên Vãn !” Y bắt giác kêu tên của tôi.

Tôi ngậy người, Vũ Văn Quyết đã biến mất.

“Người còn đứng đó làm gì ! Huyền Thần Y người giúp nàng không được đâu !” Vũ Văn Thiều Li vội vã kéo Y.

Tôi nhìn bọn họ biến mất bên ngoài điện, lạnh lùng cười. Phù tô mạ vàng phản chiếu gương mặt tôi, từ trên đó tôi có thể nhìn thấy một đôi mắt tuyệt đẹp, đó là đôi mắt khát máu, màu sắc chuyển động như máu, càng tôn thêm dung mạo không ai bì kịp.

“Đây là Mộ Thiên Vãn ta ?” Tôi tà mị nói.

Thân thể dường như càng thêm có lực, giống như công lực trong chớp mắt đã tăng thêm mấy phần.

“Ta, Mộ Thiên Vãn” Tôi có một loại khoái cảm không tên, “Trước đây không ai có thể đấu lại, sau này cũng sẽ không có ai đánh lại !”

Trong đại điện vang vọng lại tiếng cười điên cuồng độc ác của tôi.

75. Chương 75: Thành Quỷ 2

“Đây là bí tịch đó” Mộ Dung Sở nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện trong võ lâm đồn đãi “Bạch y Tu La” đã thành quỷ. “Là bí tịch của cha ta”

“Loại kiếm pháp kì lạ đó ?” Vũ Văn Quyết hỏi. Bọn họ khó khăn lắm mới tìm được Tiền Trang chủ của Mộ Dung Sơn trang Mộ Dung Sở. “Nàng sau khi từ Mộ Dung Sơn trang về thì bế quan cho đến khi cùng Vũ Văn Thích quyết chiến. Lúc đó ta ở cùng với nàng, nhìn thấy nàng sử dụng loại kiếm pháp này, kì dị không nói nên lời, chiêu chiêu đoạt mạng, tuyệt không lưu tình, hơn nữa có sự ngoan độc mà ta chưa từng thấy”

“Lúc đó cha ta vì đánh bại “Bạch y Tu La”, hạ quyết tâm luyện tập, nhưng vẫn không thành công. Bởi vì cha chưa từng luyện qua loại võ công tà ác này, cũng không có tâm giết người”

“Nhưng nàng đã thành công” Vũ Văn Thiều Li nói, “Nàng đã luyện thành, chỉ dùng một thời gian ngắn”

“Ta từng thấy dáng vẻ nàng đem ba ngàn hai lượng đến Khúc trang, nàng đúng là thuốc mê” Vũ Văn Quyết thở dài.

“Nàng giết Thánh thượng sao ?” Huyền Thần Y khê hỏi.

“Không có, trừ hấn ra, nàng giết từng người từng người trong cung, cuối cùng giết chết gần hai ngàn người. Rất nhiều người trốn được mới tránh khỏi nạn kiếp. Sau đó nàng nhìn thấy không còn ai để giết mới bỏ đi” Vũ Văn Quyết nói, “Rất nhiều đại thần đều không dám vào cung, nơi đó quá đáng sợ. Huyền Thần Giả tạm thời tránh ở nhà Nhị đệ hấn”

“Trên giang hồ thì sao ?” Mộ Dung Sở hỏi

“Giang hồ cũng đại loạn, nàng trở về Ma giáo, hạ lệnh các môn phái đều phải thần phục Ma giáo, ai trái lời, giết không tha”

“Ta lo cho nàng” Huyền Thần Y thở dài. Mộ Dung Sở cay đắng cười, “Chỉ ít người cũng từng cùng nàng ở bên nhau một thời gian, nàng còn giúp người giết người. Còn đối với ta, nàng ngay cả nộ cười cũng hạn chế cho ta. Tuy nàng giết cha ta, nhưng ta vẫn có thể không tính toán”

“Minh Sát đâu ? Hấn đi đâu vậy ?” Vũ Văn Quyết hỏi Thiều Li.

“Đệ thực sự không biết. Hấn đi, cứ thế mà đi. Hấn tức giận, rất phẫn nộ, cũng rất đau khổ”

“Vậy quyền bí tịch này...nghe cha nói không có cách gì hóa giải...trừ phi người luyện chết đi...”

Bốn người đều trầm mặc.

76. Chương 76: Minh Sát Hồi Hận

“Nếu ta đi thì sao”

Một thân hồng y đột nhiên xuất hiện trước mặt họ

“Minh Sát !” Mộ Dung Sở cả kinh. Mấy người liên tiếp nhìn y.

Giống như một hồn ma, hồng y đỏ tươi như máu, đẹp tựa thần tiên hạ phàm. Toàn thân từ trên xuống dưới mang theo vẻ tà mị, trên gương mặt không giấu được vẻ trắng bệch.

Mộ Dung Sở lắc đầu. “Không biết” Hắn chậm chậm nói.

Huyền Thần Y vẫn luôn nhìn y, từ lúc y xuất hiện. “Mắt của ngươi...”

Minh Sát không hề để ý, “Cũng đỏ như vậy sao ? Đã mười năm rồi”

Huyền Thần Y cau mày, “Tại sao Thiên Văn không giống ngươi”

“Thiên Văn ?” Minh Sát lạnh lùng đánh giá hắn, “Kình An Vương gia ngươi thật đúng là vô dụng. Không phải ngươi yêu nàng sao ?”

Tình địch gặp nhau là đổ mặt tía tai.

“Đúng” Huyền Thần Y không phủ nhận, “Nhưng không giống như tên tiểu nhân nào đó rời xa nàng khiến nàng trở thành quỷ”

Minh Sát không bác bỏ, “Là ta muốn nàng ăn cắp bí tịch này, là ta muốn nàng cho dù thế nào cũng phải luyện thành nó, cho dù giết Mộ Dung Lệnh”

Thân thể Mộ Dung Sở cứng đờ.

Thanh âm của Minh Sát chứa đựng một tia đau khổ không dễ gì cảm nhận được, “Lúc đó ta chỉ muốn lợi dụng nàng. Tên của bộ kiếm pháp này chỉ có một chữ Quý đơn giản, người luyện không cẩn thận sẽ trở thành quỷ. Ta luyện không thành, cho nên ta hi vọng nàng luyện thành, giết Vũ Văn Thích, giết Mộ Dung Lệnh. Không ngờ đến cuối cùng Vũ Văn Thích lại do ta giết”

Huyền Thần Y nắm chặt tay, “Ngươi đã hại nàng !”

“Phải ! Là ta !” Minh Sát không nhìn bất cứ ai, “Là ta hại nàng. Nhưng ta không biết nàng lại đau khổ vì sự ra đi của ta đến như vậy ! Ta luôn cho rằng trong tim của nàng chỉ có ngươi, Huyền Thần Y, ngươi là người duy nhất khiến nàng động tâm !”

“Nhưng chỉ có ta mới biết, đó không phải là yêu” Giọng nói của Huyền Thần Y hạ thấp dần.

Minh Sát trong nhất thời cảm thấy vui mừng vô cùng.

“Nhưng ngươi còn tốt hơn ta” Mộ Dung Sở mở miệng, “Nàng xem ta là người thay thế, từ ánh mắt đầu tiên nàng nhìn thấy ta, nàng đã nhìn thấy bóng hình người khác trên thân ta. Ta giống hắn sao ? Tên Lăng Sở đó. Nhưng ta đột nhiên cam nguyện bản thân là người đó, có thể khiến nàng khóc, có thể khiến nàng cười, có thể khiến nàng không phòng bị”

“Lăng Sở” Huyền Thần Y hạ giọng nói, “Lần đầu ta và nàng gặp nhau, nàng nói nàng tên Lăng Sở”

“Nếu biết trước có hôm nay, ta sẽ không để nàng luyện quyền bí tịch đó” Minh Sát lẩm bẩm, “Nếu biết sẽ yêu nàng, ta sẽ không để nàng nhuộm đầy máu tươi, sẽ không để nàng trở thành ‘Bạch y Tu La’”

“Phát nhược lưu tuyền, y như hồ điệp” Vũ Văn Thiều Li cười khỏ. Trong lòng khê nhói đau. Vị bạch y nữ tử từng đứng trên đỉnh núi nhìn ra bên ngoài đã không còn nữa. Nàng cũng không còn khí chất lãnh tính đó nữa, cũng sẽ không còn đôi mắt tinh khiết đó nữa.

Bản thân mình giống như là Mộ Dung Sở thứ hai. Rõ ràng biết Vũ Văn Thích bại dưới tay nàng, bị Minh Sát giết, nhưng hấn không hận nàng, hấn cũng không hận Minh Sát.

Bởi vì, nàng để ý hấn. Để ý đến mức vì sự ra đi của hấn mà phát điên.

“Nàng cứ thế mà sống sao ?” Huyền Thần Y lo lắng nói.

Mộ Dung Sở nhẹ gật đầu. “Trừ phi nàng chết”

Minh Sát đột nhiên có chút run rẩy. Hấn nhắm đôi hồng mâu lại, một giọt lệ chậm chậm rơi.

77. Chương 77: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiếm Pháp 1

“Người nói gì ? Nói lại lần nữa cho ta nghe !”

Hà Lãm cúi người trên mặt đất run lẩy bẩy : “Giáo...Giáo chủ...là thật...Trang chủ Khúc trang Khúc Vô Loan không chắc...”

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Một Khúc trang nhỏ bé mà dám đối đầu với ta sao ? Giết sạch cho ta !”

“Giáo chủ...có phải hơi quá đáng không ? Khúc trang chỉ là không chắc quy phục giáo ta, hoàn toàn không làm sai chuyện gì...” Hà Lãm to gan nói một câu.

Tôi trừng mắt với hấn, hấn lập tức ngậm miệng, toát mồ hôi lạnh.

Giáo chủ lúc trước không phải là như vậy, chí ít sẽ không làm chuyện gì quá đáng với Khúc trang...Hà Lãm âm thầm nghĩ, hiện tại làm cho người người trong võ lâm đều nguy hiểm, tính mạng bản thân lúc nào cũng có thể khó bảo toàn...Đôi mắt đỏ như máu kia, khiến người ta vừa nhìn vào thì tim đập chân run...

“Vậy được,” Tôi nhẹ nhàng cười, ngón tay gõ gõ lên bàn, “Bắt Khúc Vô Loan lại cho ta, cho đến khi hấn cúi đầu quy phục. Nếu không được...”Tôi ngừng lại, “Hừ, ta sẽ cho cả Khúc trang vĩnh viễn biến mất !”

Hà Lãm run rẩy gật đầu, “Dạ...Giáo chủ...Thuộc hạ sẽ làm vậy...”

Hà Lãm như trút được gánh nặng đứng lên định lui ra ngoài.

“Đợi đã, Hà Trưởng lão” Tôi lười nhác gọi hấn lại.

“Còn có chuyện gì, Giáo chủ ?”

“Người giúp ta tính xem, còn bao nhiêu môn phái không chắc quy thuận dưới trướng giáo ta ?”

“Dạ...Giáo chủ, còn có...còn có ba môn phái, bao gồm cả Khúc trang”

“Thật sao ?” Tôi cau mày, “Phái nào ?”

“Võ Đang, còn có Lăng Nguyệt Giáo” Hà Lãm thành thực đáp.

“Lăng Nguyệt Giáo ? Là cái gì ?”

“Hồi Giáo chủ, là một giáo mới thành lập vào tháng trước, cũng giống như giáo ta, đứng đầu là một nữ tử, võ công cao cường. Cô ta làm việc có chút cay độc như Giáo chủ, đối đầu với Giáo ta khắp nơi”

“Vậy sao ta lại không biết ! Hà Lãm, người muốn chết sao ?” Tôi lạnh lùng nói.

Hà Lãm lập tức quỳ xuống trước mặt tôi, “Thuộc hạ không dám, chỉ là sợ Giáo chủ không vui...”

“Không dám ? Là sợ ta không vui, đại khai sát giới sao ?” Tôi cười nhạt nói, “Có điều hiện tại ta rất muốn đi xem nữ tử đó. Ta trở về bốn giáo hơn hai tháng, vẫn chưa từng nhìn thấy cái gọi là Lăng Nguyệt Giáo đó”

Hà Lãm vội vã gật đầu.

“Có điều, việc hiện tại Hà Trưởng lão người phải làm là việc của Khúc trang, nhất định phải làm tốt...Nếu bốn giáo chủ nhất thời không vui, có lẽ đầu của người không còn ở lâu trên cổ nữa đâu, vậy thì thật đáng tiếc...”

“Dạ dạ dạ, Giáo chủ nói phải, thuộc hạ sẽ làm như vậy...”

Lăng Nguyệt Giáo cách chân núi Ma giáo ba trăm dặm. Giáo chủ là một nữ tử thanh lệ, tên Di Đình.

Tôi chỉ mang theo ba trăm thuộc hạ đến đó.

“Người đến là ai” Một vị nữ tử đứng ngoài cửa căn tôi lại. Cô ta nhìn mắt tôi kinh ngạc vô cùng.

Tôi chỉ cười nhẹ trả lời, “Để quý trả lời người”

Huyền Minh kiếm rút ra, máu bắn bốn phía.

“Đóng cửa lại cho ta, không cho bất cứ ai ra ngoài !” Tôi hạ lệnh

“Dạ, Giáo chủ !”

“Vậy bây giờ, ta muốn đến xem thử vị Giáo chủ Lăng Nguyệt Giáo Di Đình này” Tôi trào phúng cười nói, thanh âm rất nhẹ.

78. Chương 78: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiếm Pháp 2

“Ta muốn gặp Giáo chủ các người” Tôi cầm một thanh y nữ tử lại, ôn hòa nói.

“Người là...” Cô ta có chút ghen tị đánh giá dung nhan tôi, sau đó mở to mắt nhìn đôi mắt màu máu của tôi, hoài nghi hỏi, “Vị cô nương này, Giáo chủ ta không tiếp khách”

“Nhưng, hiện tại ta muốn gặp nàng”

“Không được” Cô ta ra vẻ người bề trên nói, “Giáo của chúng ta không thu giáo đồ mới, đây là quy định của Giáo chủ” Ngay sau đó cô ta lại mỉa mai cười nhạt nói, “Cô nương đẹp như vậy, tại sao không đến Ma giáo ? Giáo chủ bên đó hình như đang đến các môn phái thu nạp người”

“Nhưng, ta chính là vị Giáo chủ bên đó...” Ý cười trong mắt tôi mờ dần đi, “Ta không muốn nói lại lần nữa ! Dẫn ta đi !”

Huyền Minh kiếm đặt trên cổ cô ta, tôi dùng sức, một tia máu lập tức xuất hiện !

Vị thanh y nữ tử đó bị dọa đến đứng không vững, “Người...người chính là Mộ Thiên Vãn...”

“Không sai” Tôi cười lạnh nói.

“Ta...ta dẫn...người đi...”

Lúc Di Đình chạy đến đại đường, tôi đã đoan đoan chính chính ngồi vào chính vị uống trà, dưới chân là mười mấy giáo đồ của Lăng Nguyệt Giáo, mùi vị máu tươi tràn ngập cả đại đường, tình cảnh thê thảm vô cùng.

Di Đình tướng mạo thanh lệ, giống như trong lời đồn. Có điều, cũng chỉ là thanh lệ mà thôi.

Rõ ràng cô ta cố gắng áp chế lửa giận và hoang mang, tận lực ôn hòa hỏi : “Tại hạ Lăng Nguyệt Giáo chủ Di Đình, xin hỏi cô nương là thần thánh phương nào đến Lăng Nguyệt Giáo gây rối ?”

Tôi chỉ cúi đầu uống trà, từ sau khi cô ta đến cũng không có nhìn cô ta một cái. Lúc này đầu cũng không ngẩng lên, hoàn toàn không nghe thấy lời của cô ta.

“Xin hỏi...” Di Đình nhin không được hỏi lại một lần.

Tôi vẫn không để ý cô ta.

Khi tôi dự đoán đã đến lúc cô ta phát giận, tôi hạ ly trà xuống, tự làm bầm nói : “Trà của Lăng Nguyệt Giáo thật thô tục, người nói phải không ?” Tôi ngẩng đầu nhìn cô ta cười nhẹ, một tay đồng thời phóng ly trà đang nóng hổi với tốc độ nhanh như chẻ tre về phía cô ta !

Cô ta không đoán được tôi sẽ ra tay nên không kịp phòng bị, nhưng cũng nhanh chóng vươn tay, đẩy ly trà ra. Nhưng nước trà vẫn đổ ra ngoài, đổ lên tay cô ta, nóng đến phỏng giộp lên, nhìn vào mà sợ.

Cô ta hít một ngụm khí, nhin không được nữa, nhanh chóng rút kiếm ra : “Các hạ ba lần bốn lượt làm khó Lăng Nguyệt Giáo, cuối cùng là vì sao ! Di Đình với người không oán không thù, thật là quá đáng !”

“Quá đáng ? Nha hoàn nhà ngươi tiếp đãi chậm trễ, cho nên ta không vui giết vài tên, trà của người quá thô tục, rất khó uống, cho nên ta ném nó đi, có gì quá đáng ? Lăng Nguyệt Giáo chủ vô năng như vậy, lại bị nước trà làm bỏng, truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến thiên hạ chê cười” Tôi trào phúng nói.

“Còn nữa, đừng rút kiếm chỉ vào ta, ta sẽ không vui đâu” Tôi lướt qua thanh kiếm của cô ta, tinh tế hiểm có, nhưng tuyệt đối không bằng một phần của Huyền Minh kiếm.

Cô ta sững người, cảm hận thu kiếm vào bao, nói, “Chỉ cần người không nói, ai mà biết chứ ! Di Đình ta chưa từng sợ bất cứ ai, trước nay chỉ có người khác sợ ta !”

Cô ta nhìn đôi mắt đỏ như máu của tôi, không hề sợ hãi, thậm chí có chút tự đắc.

Tôi lạnh nhạt rút kiếm ra, “Hôm nay ta sẽ cho người biết thế nào là sợ !”

Tôi nhanh chóng đâm kiếm vào cô ta !

Cô ta xoay người tránh một mũi kiếm lợi hại của tôi, cũng rút kiếm ra đánh với tôi.

Tôi chiêu thức thứ hai, tôi đột nhiên hoài nghi ! Cô ta sử dụng kiếm pháp gì ? Là Huyền Minh kiếm pháp !

Chẳng trách võ công cao cường. Huyền Minh kiếm pháp chỉ cần học một chút là có thể xưng bá võ lâm. Có điều trước mặt tôi, cô ta vẫn yếu đuối như vậy, chỉ cần một chút, thì chết không có đất chôn.

Trên mặt cô ta lộ vẻ sợ hãi, rất kinh ngạc chỉ trong một thời gian ngắn thì đã ở thế hạ phong, hơn nữa ngay cả ngăn chặn cũng trở nên khó khăn !

“Bang !” một tiếng, kiếm của Di Đình đã rơi trên mặt đất.

“Kiếm loạn ư ? Hay là mềm lòng ?” Tôi ôn hòa hỏi. Nhưng lời này rơi vào tai cô ta lại mang theo một chút trào phúng.

79. Chương 79: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiếm Pháp 3

“Không có !” Cô ta cảm hận nhìn tôi, “Người đến cuối cùng là ai !”

Tôi cười cười cầm kiếm chỉ vào bên trái cô ta, “Nên là ta hỏi người chứ, người rốt cuộc là ai ? Sao lại biết Huyền Minh kiếm pháp ?”

Cô ta ngoảnh mặt sang một bên, nặng nề “ừ” một tiếng.

Tiếng binh khí đâm vào da thịt vang lên. Tôi lạnh lùng nhìn gương mặt Di Đình nhăn lại vì đau đớn, “Nói ! Nếu không dừng trách ta ra tay độc ác, để người sống không bằng chết !”

Máu từ từ chảy ra từ bụng cô ta. Cô ta ngậm chặt miệng, quyết không nói một chữ.

“Rất tốt, rất có cốt khí. Có điều...” Tôi nhướn mày, “Đối với ta thì vô dụng !”

Máu tươi lại chảy ra, tôi rút mũi kiếm ra, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên mặt cô ta lập tức xuất hiện một vết thương rất sâu !

“Nói !” Tôi nhìn thân thể run rẩy của cô ta, không hề lưu tình.

“Là...một nam tử...dạy ta...hắn nói...hắn nói...chỉ cần học một chút võ công cũng sẽ rất tốt...hắn...”

Tim tôi chấn động, “Là nam tử như thế nào ?”

“Là hồng y...tóc đen...mặt nhìn không rõ...” Cô ta đau khổ thở ra.

“Vậy tại sao không quy thuận dưới trướng Ma giáo !” Tôi hỏi tiếp.

“Ta cho rằng ta thiên hạ vô địch...Giáo chủ Ma giáo kì thực không thể đánh lại ta...” Mắt cô ta đột nhiên mở to, “Trừ phi...người...”

80. Chương 80: Lăng Nguyệt Giáo Chủ Biết Huyền Minh Kiếm Pháp 4

Tôi không đợi cô ta nói xong, “Người đâu !”

Một thủ hạ Ma giáo lập tức xuất hiện.

“Truyền lệnh của ta, người của Lăng Nguyệt Giáo, giết sạch tất cả !”

“Dạ, Giáo chủ !”

“Giáo chủ...” Di Đình cười khổ, “Thì ra người đứng là...”

“Còn người này,” Tôi ghé mắt nhìn Di Đình nằm trên mặt đất, “Mang cô ta về cho ta, giam trong ngục, vĩnh viễn không thả ra !”

“Dạ !”

Minh Sát, người muốn cô ta làm gì ? Một đồ đệ của người đã đi, tìm cô ta để bù lại sao ? Hay để khoe khoang bản thân người ?

Một cảm giác đau đớn nhàn nhạt lan tỏa.

81. Chương 81: Khúc Vô Loan 1

Khi trở về Ma giáo, đã chấp choạng tối. Hoàng hôn trải dài, dư quang của mặt trời chiếu đỏ cả thế giới.

“Giáo chủ...” Hà Lãm nghênh đón, “Thế nào ?”

Tôi cười lạnh, “Còn thế nào nữa ? Lẽ nào bọn họ có năng lực chạy thoát ?”

Hà Lãm cười ngượng, lúng ta lúng túng nói, “VẬY VẬY...Giáo chủ, Khúc Vô Loan kia đã bị thuộc hạ bắt lại, nên xử trí thế nào ?”

“Mang lên đây” Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tôi rút Huyền Minh kiếm ra, trên đó còn lưu lại vết máu đã khô, giống một đóa hoa chết chóc diễm lệ.

Sắc màu hoàng hôn thâm trầm như vậy, thâm trầm đến mức hoà lẫn vào đồng tử đỏ như máu của tôi, hoà lẫn vào nơi thâm sâu trong tim tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy mùi vị hoang mang mà trước đây không có. Máu trên kiếm đột ngột trở nên chói mắt vô cùng.

“Giáo chủ...” Một trận tiếng bước chân truyền đến.

Tôi quay đầu, nhìn thấy Khúc Vô Loan đi vào, phía sau còn có mấy thủ vệ của Ma giáo và Hà Lãm.

“Tham kiến Giáo chủ” Mấy thủ vệ hành lễ.

“Lui ra đi” Tôi phẩy tay ra hiệu.

Biểu hiện trên mặt Khúc Vô Loan vẫn không có gì thay đổi.

Thời gian dường như trở về bảy năm trước, năm đó, tôi vừa đến nơi này, bước chân vào đại môn Khúc trang, bình đạm ở đó năm năm. Thời gian năm năm, chớp mắt trôi qua. Gặp được Minh Sát, y một thân hồng y tung bay, dạy tôi Huyền Minh kiếm pháp, tôi hứa giúp y giết mười người, nhưng hiện tại vẫn chưa hoàn thành, y lại rời xa tôi. Có lẽ bắt đầu từ năm mười ba tuổi gặp được y, thì giống như đã trúng độc vậy, chỉ là vẫn luôn không biết mà thôi.

“Khúc Vô Loan, cho ta lí do” Tôi hỏi thần, nhàn nhạt nói, “Lí do không quy thuận giáo ta”

Hắn cười nhẹ, “Có lí do sao ? Không có. Mộ Giáo chủ, ta chỉ đơn giản là không muốn mà thôi”

“Vậy sao ?”

“Ta không quan tâm cái chết. Muội có thể giết ta, nếu muội thích. Mạng này của ta, lúc nào muội cũng có thể lấy đi”

“Nhưng, ta không chỉ muốn mạng của ngươi, ta còn muốn mạng của những người trong Khúc trang từ trên xuống dưới, ngươi có thể mặc kệ, nhưng ta sẽ cho ngươi biết, bọn họ đều là vì hành động của ngươi hôm nay mà chết” Tôi cười nói, giống như không hề để trong lòng.

Thần sắc hắn khản trương, nhưng lại cười khổ, “Bọn họ đều đã chuẩn bị cả rồi. Có lẽ, trên đời này, hiện tại muội hô mưa gọi gió, chỉ hươu nói ngựa, nhưng cũng không có nghĩa tất cả mọi người sẽ thần phục muội, đều là bị sự tàn nhẫn và uy phong của muội ép buộc mà thôi”

“Đạo lí này, Mộ Thiên Vãn ta vẫn biết” Tôi trào phúng cười nói, “Không cần ngươi nhắc nhở ta”

“Phải, ta cũng biết. Cho nên hôm nay ta bị các người bắt lại, thì đã chuẩn bị chết rồi”

Thần sắc hắn không có gì gọi là sợ hãi làm tôi khó chịu, trong lúc tức giận, đã rút kiếm đâm vào hắn, “Ngươi không sợ chết phải không ! Cái gì ngươi cũng đều không để ý phải không ! Khúc Vô Loan, hiện nay là thiên hạ của Mộ Thiên Vãn ta ! Ta muốn gì được đó, làm chủ cả giang hồ, ta thích làm gì thì làm đó ! Đừng nói Khúc trang, cho dù là một trăm Khúc trang, một ngàn Khúc trang, ta muốn nó biến mất, thì nó không thể xuất hiện nữa !”

Hắn hạ thấp mắt nhìn tôi, trong đồng tử đỏ như máu của tôi phản chiếu đôi mắt phức tạp của hắn, có bi thương, có ưu sầu, có đau khổ, có khó chịu...

“Thiên Vãn, buông tay đi, buông bỏ chức Giáo chủ của muội, buông bỏ kiếm của muội, buông bỏ sự giết chóc, cũng đừng là ‘Bạch y Tu La’ nữa...”

Tôi cười lạnh, “Ngươi biết gì chứ, Khúc Vô Loan, đừng nói với ta những chuyện đó, hôm nay, ngươi chỉ có đường chết mà thôi !”

Tôi cầm Huyền Minh kiếm chỉ vào ngực hắn. “Ngươi cầu xin đi, cầu xin thì ta có thể không giết ngươi. Bao gồm cả Khúc trang” Tôi nhàn nhạt nói.

Hắn lắc đầu, khóe môi câu ra nụ cười, “Ta sẽ không cầu xin, Thiên Vãn”

Tôi vung kiếm lên, không hề lưu tình đâm vào ngực hắn.

“Cầu xin” Tôi lạnh lùng nhìn hắn.

Môi hần trắng bệch, trên trán vì đau đớn mà lấm tấm mồ hôi, hần miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nhìn tôi, “Thiên Văn, ta sẽ không cầu xin”

Sắc mặt tôi hóa xanh, Huyền Minh kiếm trong tay lại đâm vào một chút. Máu từ ngực hần chảy ra không ngừng, làm Huyền Minh kiếm vốn đã nhuộm nhiều máu tươi càng trở nên ghê tởm.

“Khi ta mười lăm tuổi, nhìn thấy một đứa bé gái. Nàng rất thuần khiết, giống như chưa từng nhuộm máu. Nhưng, sáu năm sau, nàng lại hóa thành ‘Bạch y Tu La’, làm dậy sóng trong võ lâm, nhưng, ta lại biết, ta vẫn rất yêu nàng. Ngay đêm đầu tiên gặp nàng, ngày đó, thời khắc nàng không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt ta, thì ta đã biết”

Hần nhắm mắt lại, máu vẫn chảy, lộ vẻ tuyệt vọng không ai thấy rõ.

“Câm miệng” Tôi nói.

“Ta chết rồi...Hãy buông tha Khúc trang. Đây là điều muội nên làm, đúng không ? Suy cho cùng Khúc trang cũng từng là nhà của muội...”

Tôi không nói gì.

“Khúc Vô Loan...”

“Vĩnh viễn yêu nàng...”

82. Chương 82: Khúc Vô Loan 2

“Nàng của bảy năm trước, là đẹp nhất”

Hần cười nhẹ, mang theo hồi ức, nụ cười vẫn đọng lại trên gương mặt, hần ngã xuống đất, phát ra tiếng ‘bịch’, thế giới trở nên yên ắng, chỉ còn lại âm thanh của tiếng máu chảy.

“Người đến chết vẫn không cầu xin sao ?” Tôi khẽ nói, nhìn thân thể hần dần trở nên lạnh lẽo.

Một chất lỏng chảy xuống gò má tôi, mang theo màu sắc của máu.

Trong kí ức, đó là một nam tử có đôi mắt thật sáng, mười lăm tuổi. Một thân bạch y, tóc đen buông xuống khẽ lay động, tướng mạo tuấn mỹ phi phàm. Hần liếc nhìn tôi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, rất nhanh đã khôi phục như cũ. Nơi sâu nhất trong đáy mắt toát lên vẻ ngang ngược bùng bình. Hần nhìn tôi, khóe môi ưu mỹ nở ra nụ cười châm biếm.

Hiện tại, hần nằm trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng vẫn lưu lại vết máu, nhưng cũng không làm mờ đi gương mặt tuấn tú vốn có.

Máu nhuộm lên thân thể hần một màu đỏ tươi, hần là như vậy, giống như đang ngủ, lại giống như đang nằm mơ một giấc mơ không thoải mái, nhưng lại mang theo nét cười thỏa mãn.

“Giáo chủ...” Hà Lãm đi vào, nhìn thấy Khúc Vô Loan nằm trên mặt đất, cả kinh.

Tôi quay lưng lại với lão, không để lão nhìn thấy dịch thể thanh khiết trên mặt. “Đi mang thi thể hần về Khúc trang”

“Vậy chuyện của Khúc trang...” Hà Lãm cẩn thận dè dặt nói.

“Ta chết rồi...Hãy buông tha Khúc trang. Đây là điều muội nên làm, đúng không ? Suy cho cùng Khúc trang cũng từng là nhà của muội...”

Tôi lắc đầu, “Đề qua một bên đi”

“Võ Đang thì sao...”

“Cũng gác lại trước đi, ta muốn một mình suy nghĩ”

“Dạ, Giáo chủ...” Hà Lãm gọi vài thị vệ đến khiêng Khúc Vô Loan ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Ngoài cửa sổ, ánh trăng như nước.

83. Chương 83: Tô Cách

Gió nhẹ thổi qua rừng cây, phát ra tiếng “xào xạc”

Từ xa một nam tử bước tới, y phong độ vô cùng, trên tay cầm một bó hoa tươi màu trắng đi về phía này.

Dung mạo y thật quen thuộc, lại giống như đã cách xa cả thế kỷ.

Y đứng lại, hoài nghi nhìn phần mộ phía trước. Trên bia khảm một tấm hình, tấm hình một thiếu nữ mười sáu tuổi, nụ cười hồn nhiên, đôi mắt thanh khiết, nghịch ngợm nhưng cũng tự nhiên, trên khuôn mặt tinh tế không có chút ưu phiền.

“Thiên Vãn”

Y lẩm bẩm nói, hạ thân thể xuống, đặt bó hoa trước tấm bia.

Nghĩa trang này chỉ có một mình y đứng trong gió. Gió thổi lên mái tóc mềm mại trước trán của y. Y khẽ nhắm mắt.

“Em cảm thấy yên tĩnh chứ?”

Màn đêm buông xuống, không có ánh trăng soi rọi, rất trống trải.

“Em ngủ ở đây, không ai làm phiền em...nhất định rất yên tĩnh”

Y ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, cứng cỏi không cho nước mắt rơi xuống.

“Anh vẫn còn nhớ, khi em mười sáu tuổi, em cùng bác trai bác gái đi công viên trò chơi, rất vui, nụ cười trên gương mặt thanh khiết tự nhiên. Khi em mười bảy tuổi, nắm tay Lăng Sở, ương ngạnh và mạnh mẽ đứng trong lễ táng bác trai bác gái, khi em mười tám tuổi, rời xa Lăng Sở. Anh biết, em đã khóc, bởi vì em đã giết Lăng Chí Dư, giây phút đó, anh rất hi vọng anh đã không đưa em khẩu súng đó, khi em mười chín tuổi, thu lại tất cả nụ cười và sự yếu đuối mà em có, giả vờ kiên cường và sắt đá”

Y vẫn không nhận được nước mắt tuôn rơi, y cười, “Em xem, anh lại khóc rồi. Nếu bị em nhìn thấy...em sẽ lại cười chế giễu anh...” Y ngừng lại, “Thiên Vãn...khi anh tìm thấy em bên bờ hồ, nhìn thấy em yên lặng nằm đó, anh tưởng rằng, em lại trở về thời điểm em mười sáu tuổi. Nhưng, em rất lạnh, không có độ ấm...còn có máu chảy...em biết không? Khi đó anh đã giải quyết Hải Kinh bang, đang chuẩn bị nói với em...”

Ánh mắt y tối sầm lại, “Anh biết...là Tây Môn Báo...cho nên...” Ánh mắt y lóe lên tia nham hiểm, “Anh đã giết hắn! Anh tìm hắn bốn năm, luyện tập bắn súng trong bốn năm, luyện tập mưu mô trong bốn năm, anh đã thành công. Hắn đối với em thế nào, anh đối với hắn thế đó. Anh bắn một phát ngay tim hắn, hắn chết rồi...nhưng, giây phút đó anh mới biết, hắn đã chết, em cũng không quay trở lại, phải không?”

“Em vĩnh viễn ngủ tại đây, không còn ai đến làm phiền em, em vô cùng an tĩnh...Bên ngoài hắc đạo đã không còn là thiên hạ của họ Mộ nữa, Thiên Vãn, em không vui sao? Có lẽ em đã nhìn thấu tất cả, không còn tranh giành trong vòng xoáy đó nữa, phải không?”

“Thiên Vãn, anh biết, anh và em là hai loại người, giống như người của hai thế giới vậy. Nhưng, anh lại yêu em, không thể không chế được. Em không biết, em vĩnh viễn không biết...”

“Xin lỗi...anh không thể bảo vệ cho em...”

“Thiên Vãn, anh còn muốn nói với em một chuyện, Lăng Sở đến tìm anh...”

“Anh ta ốm đi. Em biết không? Nếu em biết, chắc sẽ lại đau lòng...” Y hạ giọng nói, “Anh ta đọc báo nhìn thấy một tin tức, tập đoàn Mộ thị đã giải tán, hắc đạo cũng không còn là thiên hạ của em. Anh ta đến tìm

anh, hỏi anh em đi đâu. Anh nói, em đã chết... anh ta sững sốt, em biết không ? Anh ta khóc...là thật đó, không phải giả...anh ta rất đau khổ...anh ta nói anh ta không nên rời xa em, không nên hận em, mấy năm qua anh ta vẫn không quên được em...em sẽ khóc, em sẽ không tin...nhưng em biết không ? Anh ta mất tích rồi...”

“Bắt đầu từ ngày đó, anh cũng không gặp lại anh ta nữa...em có biết không ? Rất nhiều tờ báo đưa tin, người thừa kế của gia tộc Lăng thị Lăng Sở mất tích, không rõ tin tức. Anh nên sớm nói với em...không phải sao ?”

“Trên đời này, vẫn còn có người yêu em...Sao em lại bỏ đi ?”

Gió vẫn đang thổi.

Y rõ ràng rất đau khổ, “Thiên Vãn...đừng cô đơn...cũng đừng bi thương...anh hi vọng nhìn thấy em...em khi mười sáu tuổi, em cười với anh, em xinh đẹp như vậy...”

Đêm rất tối, bao bọc lấy hình bóng y.

Khuôn mặt của Tô Cách, vẫn còn lưu lại nước mắt.

84. Chương 84: Lại Có Chuyện Lớn 1

Tôi giật mình mở mắt, trong mũi dường như vẫn còn lưu lại không khí của nghĩa trang đó.

Làm sao, làm sao lại nhìn thấy Tô Cách ? Làm sao lại nghe đến tên Lăng Sở ?

Tôi nhắm mắt lại, gương mặt tươi cười mười sáu tuổi quay về trong đầu. Ngay thơ đến mức chói mắt tôi. Thế giới đột nhiên trở nên nhạt nhòa, không còn màu đỏ tươi như lúc trước nữa.

Là tôi đã quay trở về ? Hay là tôi tác nghiệt quá nhiều, để tôi nhìn thấy chính phần mộ của mình ?

Minh Sát, Huyền Thần Y, lâu rồi ta không gặp các huynh.

Tôi trầm nghĩ, ưu sầu lan rộng trong tim.

Giống như đang phát ra tiếng thở dài không thể nghe thấy.

Khi trời sáng, Hà Lãm đã chờ tôi ở đại đường.

“Giáo chủ...Lăng Nguyệt Giáo diệt vong cũng giống như Hoài An Môn, người trong giang hồ đa phần đều suy đoán...”

“Một giáo mới nhỏ nhoi, cũng dám làm loạn, có phải không để Mộ Thiên Vãn ta trong mắt không !” Tôi lạnh lùng nói.

Tôi cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Hà Lãm, không khỏi tức giận, “Hà Trưởng lão, ngươi đang nhìn cái gì !”

Hà Lãm bị dọa, vội vã quỳ xuống đất run rẩy : “Thuộc hạ chỉ nhìn thấy...nhìn thấy ánh mắt Giáo chủ đã khôi phục lại một chút màu sắc trước đây...không còn đỏ tươi như trước nữa...chỉ là đột nhiên hiểu kì, không cần thận mạo phạm, thỉnh Giáo chủ tha tội...”

Tôi vô ý đưa tay lên sờ mắt, thật không ? Tôi đột nhiên lại cảm thấy chán nản, Mộ Thiên Vãn này, có phải là Mộ Thiên Vãn năm đó không ?

“Lui xuống đi” Tôi phát tay, thanh âm giống như không có lực như trước.

“Dạ...Đúng rồi Giáo chủ, vậy chuyện của Võ Đang...”

“Giết chưởng môn bên đó, cho bọn chúng biết mùi một chút. Nếu còn cố chấp như vậy, thì giết sạch cho ta !”

“Dạ” Hà Lãm cúi đầu lui ra.

Rất nhanh, Võ Đang phái người tới biểu thị ý quy hàng dưới trướng Ma giáo, trở thành một môn phái tà ác.

“Giáo chủ anh minh...” Hà Lãm cười cười, sắc mặt tươi tắn, “Giáo chủ...mỗi ngày người đều ở trong giáo có phải rất vô vị không ?”

“Cái gì ?” Tôi nhìn lão.

“Không có gì...” Hà Lãm nhìn thấy hàn ý trong mắt tôi, “Chỉ là...chỉ là...”

Lão thốt ra, nhưng lại không nói rõ ràng được.

“Được rồi” Tôi không nhẫn nại ngắt ngang lời lão. “Ngày mai ta phải ra ngoài một chút”

Hà Lãm như trút được gánh nặng thở ra.

Ý của lão, tôi rất hiểu. Trên giang hồ, chỉ sợ là có chuyện lớn phát sinh.

Giang hồ, không có lúc nào thái bình.

85. Chương 85: Lại Có Chuyện Lớn 2

Tôi mang theo đầu lap màu trắng, như vậy có thể che đi ánh mắt đỏ như máu của tôi.

Tôi đi trên đường lớn, tiếng kêu bên tai nhưng lại không nghe lọt.

Tôi đột nhiên có một suy nghĩ, nếu tôi không phải là “Bạch y Tu La”, không có đôi mắt đỏ như máu này, như vậy có phải tôi có thể rất bình thường đi lại trên con đường này, có thể cùng người mình yêu ở chung một chỗ ?

Vậy, tôi yêu ai ?

Là Minh Sát dạy tôi Huyền Minh kiếm pháp, mỗi lần đều cứu tôi khỏi nguy hiểm.

Hay là Huyền Thần Y mà tôi nhất kiến chung tình, đã từng động tâm ?

Tôi đi đến một nơi thì đứng lại. Ngẩng đầu nhìn lên, là một tửu quán. Tôi ngập ngừng một chút, nhưng vẫn đi vào trong.

“Khách quan dùng gì ?”

“Giúp ta pha một bình Tây Hồ Long Tỉnh” Tôi nhàn nhạt nói.

“Vâng ạ ! Một bình Tây Hồ Long Tỉnh !”

Tôi tìm một góc khuất ngồi vào.

Đã lâu rồi không có ngồi ở nơi huyền ảo như tửu lâu dùng trà. Tôi trầm nghĩ.

Hà Lãm ám chỉ tôi ra ngoài, tuyệt đối không phải là ăn không nói có, nhất định là có chuyện.

Vậy, đó là chuyện gì ?

“Các người biết không ?” Một người khác thần thần bí bí ghé vào tai một người khác, “Trên giang hồ lại xảy ra chuyện lớn rồi !”

Sức chú ý của tôi cũng tăng lên.

“Chuyện gì ? Nói nhanh ?”

Người kia không nhẫn nại thúc giục.

“Còn chuyện gì nữa !” Một người khác chen vào, “Hiện tại kẻ làm người ta sợ nhất là ai ?”

“Đương nhiên là Giáo chủ Ma giáo hiện nay, ‘Bạch y Tu La’ Mộ Thiên Vãn !”

“Vậy còn mười năm trước ?”

“Mười năm trước ? Mười năm trước sao ?”

“Chính là đồ đệ của Linh Tuất Kiệt Giáo chủ Ma giáo năm đó Minh Sát !”

“Đúng rồi ! Đại chiến Giang Hoài năm đó ! Chính trận chiến đó, chấn động giang hồ ! Hoài An Môn chính vì trận chiến đó mà thoái ẩn giang hồ !”

“Hoài An Môn vẫn bị diệt vong ! Trong tay ‘Bạch y Tu La’ ! Vũ Văn Thích không phải bị ả giết sao ?”

“Không phải, là bị Minh Sát giết !”

Người nói lẩm bẩm, “Không biết tại sao, vừa nhắc đến tên hắn ta liền sợ hãi !”

“Vậy hiện tại có chuyện gì ?”

“Chính là Minh Sát đó ! Cứ thế mất tích mười một năm, hại ta cứ tưởng hắn có thể đã chết rồi, kết quả, nghe nói hắn đã quay lại ! Lại lập ra một môn phái ! Người có biết trong đó gồm những ai không ?”

“Những ai ? Ta không nghe nói. Chỉ là nghe người ta nói trong đó có rất nhiều người có danh tiếng, là thật sao ?”

“Đương nhiên rồi ! Có biết Kinh An Vương của Hoàng thành không ? Còn có nhi tử của Vũ Văn Thích, Thiếu Môn chủ Hoài An Môn Vũ Văn Thiệu Li, còn có ca ca của hắn Vũ Văn Quyết ! Còn có rất nhiều người, nghe nói võ công đều quái dị vô cùng, ai cũng không đánh thắng !”

“Vậy không phải lại có đối đầu sao ?”

“Có lẽ, tin đồn trong võ lâm có lẽ cũng là thật”

“Tin đồn ? Là quan hệ giữa ‘Bạch y Tu La’ và Minh Sát sao !”

“Thật không ? ‘Bạch y Tu La’ đã thành quỷ sao ?”

“Còn giả sao ? Nghe nói là luyện võ đến tẩu hỏa nhập ma !”

“Võ công của cô ta thiên hạ vô địch, còn luyện cái gì ! Vốn dĩ chính là giống quỷ, lần này không biết lại thành cái gì !”

“Vậy để coi phía Minh Sát muốn làm gì...”

“Đúng đúng”

Đám người nghị luận nhỏ tiếng dần. Tim tôi lặng đi.

Là muốn đối đầu với ta sao ? Hay là thay trời hành đạo ?

Hay là huynh không quên được ta?

86. Chương 86: Huyền Minh Giáo 1

Tôi không biết làm cách nào mà đã trở về Ma giáo.

Tôi vừa mới đến chân núi, thì đã thấy Hà Lãm đứng đó đợi. Tôi lạnh lùng nói.

“Hà Trưởng lão ơi Hà Trưởng lão, người muốn ta ra ngoài, chính vì chuyện Minh Sát sao ?”

Hà Lãm cúi đầu, không nói tiếng nào.

Tôi miễn cưỡng áp chế cơn giận muốn giết người, tay bắt giắc sờ vào Huyền Minh kiếm.

Tôi cảm thấy thế giới giống như nhuộm màu máu, trong tim như có cái gì đó thiêu đốt.

Tôi nghiêng rằng nói : “Hà Lãm ! Hôm nay giết sạch Võ Đang cho ta ! Một người cũng không chừa !”

Hà Lãm kinh ngạc ngẩng đầu, “Giáo chủ ! Bọn họ không phải đã quy thuận rồi sao ? Sao lại phải diệt môn !”

“Hà Lãm, khi nào thì ngươi trở nên mềm lòng như vậy ! Ta nói giết cho ta ! Không cần lí do ! Ngươi hỏi nữa, ngươi hỏi một câu nữa, ta cho ngươi chết !”

Tôi rút Huyền Minh kiếm ngoan độc chỉ vào lão. Trong mắt tôi tất cả lại biến thành màu máu và tối sầm lại.

Hà Lãm không dám hỏi nữa, vội vã lên núi tổ chức đệ tử Ma giáo, vội vội vàng vàng đi về hướng Võ Đang. Tôi kiệt sức kéo lê kiếm đi lên núi, mũi kiếm Huyền Minh vạch những đường dài trên đất, phát ra tiếng ma sát bên tai.

“Giáo chủ...” Hộ pháp vừa vào nhìn thấy tôi, cung kính gọi một tiếng.

“Qua đây” Tôi chỉ vào hắn, “Ngươi giúp ta tra xét Minh Sát của mười năm trước, hiện tại đang làm gì, bao gồm,” Tôi ngừng lại một lát, lại nói tiếp, “Môn phái mà hiện tại hắn tổ chức”

“Dạ, Giáo chủ, thuộc hạ đi tra ngay” Khi hắn chuẩn bị xoay người đi, tôi lại kêu hắn lại.

“Còn phải tra trong đó gồm những ai”

“Dạ, Giáo chủ”

Vào lúc chớp choạng, Hà Lãm vẫn chưa quay về, hộ pháp đã trở lại.

“Kết quả” Tôi đơn giản thốt ra hai chữ.

“Giáo chủ, thuộc hạ tra được Minh Sát hiện tại đang tổ chức Huyền Minh Giáo tại nơi gần với Mộ Dung phủ đệ trước đây, trong đó có Nhị công tử của Mộ Dung thị trước đây Mộ Dung Sở, còn có nhi tử của Vũ Văn Thích Vũ Văn Thiệu Li, Vũ Văn Quyết. Nghe nói, Kinh An Vương của Hoàng thành cũng có liên hệ mật thiết. Võ công của rất nhiều người trong đó xuất thần nhập hóa, Minh Sát từng tuyên bố võ công trong Huyền Minh Giáo là Huyền Minh kiếm pháp chưa từng lưu truyền trong giang hồ. Tu luyện Huyền Minh kiếm pháp tốt nhất là phải phối hợp tốt với kiếm, võ lâm suy đoán, đã từng có một bộ Huyền Minh ngân kiếm, nhưng hiện tại đã mất tích”

“Vậy, đối với Huyền Minh kiếm pháp, Huyền Minh Giáo có thuyết pháp chưa ?” Tôi hỏi.

“Thuyết pháp ?” Hộ pháp lắc đầu, “Không nghe những người trong đó nói qua”

“Lui xuống đi” Tôi nói, “Nếu Hà Trưởng lão về, kêu hắn đến gặp ta”

“Dạ, Giáo chủ”

Hộ pháp lui ra.

Tôi nắm chặt Huyền Minh kiếm, cảm thấy ánh mắt càng trở nên đỏ hơn. Minh Sát, ta nói cho huynh biết, Huyền Minh ngân kiếm của huynh đối với ta không có tác dụng !

Tôi ném kiếm rơi trên mặt đất, phát ra tiếng kêu lớn.

Tôi lạnh lùng cười.

Huyền Minh kiếm của huynh và Hắc ám linh ngọc của huynh, mấy ngày nữa ta sẽ trả lại cho huynh, huynh, hài lòng chứ ?

87. Chương 87: Huyền Minh Giáo 2

Thời gian một tháng chớp mắt trôi qua.

Sự lớn mạnh của Huyền Minh Giáo nhanh hơn tôi nghĩ. Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, thì dần trở nên lớn mạnh, kéo về một phần năm những môn phái đã quy thuận dưới trướng Ma giáo.

Võ lâm đều đợi lần này, đối đầu lần này trước nay chưa có !

Ma đầu Minh Sát dấy lên tinh phong huyết vũ xảy ra đại chiến Giang Hoài mười năm trước.

Giáo chủ Ma giáo “Bạch y Tu La” Mộ Thiên Văn hiện đang giết người vô số tạo nên hào kiếp của võ lâm.

Tà ác như nhau, võ công cao cường như nhau. Cũng từng hoặc hiện tại đều thành quỷ như nhau. Cùng có đôi mắt màu đỏ máu như nhau.

Vậy sẽ có kết cục gì ?

Tôi đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, tay nắm chặt thành quyền.

Tôi lòng đầy hận ý quét mắt nhìn một lượt những người có uy vọng trong Ma giáo đang quỳ bên dưới. Bọn họ run lấy bầy, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn tôi.

“Hà Lãm !” Tôi cả giận nói, “Người lại đây !”

“Giáo chủ...Thuộc hạ cũng không biết...những bang phái đó nói...nói...” Hắc vẫn không dám nói tiếp.

“Nói ! Nếu không, ta giết người trước !”

“Bọn họ nói Giáo chủ quá tàn nhẫn ! Không giống như Minh Sát...” Hà Lãm cuối cùng đánh liều nói.

“Thật sao ?” Tôi cười lớn mấy tiếng, tiếng cười ngoan độc nham hiểm, khiến người ta lạnh đến thấu xương, “Vậy được !” Tôi độc ác trừng mắt nhìn đám người bên dưới, “Để ta cho bọn chúng thấy cái gì gọi là tàn nhẫn !”

“Có mấy kẻ phản bội ?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Có...chỉ có chín người...” Có người nhỏ giọng đáp.

“Kiếm đã mang tới chưa ? Người nói hôm nay rèn xong” Tôi nhìn đến Hà Lãm.

Hà Lãm gật đầu, vội vã đem một cái hộp là bằng gỗ hồng đào nắp dâng lên trước mắt tôi. Tôi mở hộp, phát hiện trong đó có một thanh kiếm được quấn bằng tơ lụa màu vàng.

“Bởi vì...Giáo chủ lúc trước đều dùng ngân kiếm, cho nên lần này thuộc hạ phân phó tốt nhất là rèn được ngân kiếm...Giáo chủ yên tâm, thanh kiếm này rất cứng cáp...”

Thân kiếm có màu bạc trắng, có điều, nhìn vào, không hoa quý như Huyền Minh kiếm. Không có khảm nhiều bảo thạch pha lê như vậy, chỉ là điêu khắc tinh tế trên đó mà thôi. Chỉ có ở chuôi kiếm khảm một viên bảo thạch màu trắng bạc.

Là một thanh kiếm tốt.

“Tối nay, mang theo một trăm người ngựa cho ta, ta muốn máu nhuộm chín môn phái !” Tôi phân phó.

“Một trăm !” Hộ pháp không nhịn được thất thanh kêu lên, “Giáo chủ...chỉ có một trăm đủ không ?”

Tôi trừng hắc : “Lúc trước Tụ Linh Cung lớn như vậy một mình ta dùng không đến thời gian một nén hương thì diệt sạch, người nghĩ chín bang phái đó có thể làm khó ta sao ?”

Hộ pháp nghẹn họng, hoảng sợ đổ mồ hôi lạnh. Tụ Linh Cung, bất cứ ai từng nhìn thấy hiện trường đều gặp ác mộng không bao giờ quên.

Tôi cười lạnh, “Hà Trưởng lão, người bảo vệ tốt bốn giáo, qua vài ngày nữa, ta sẽ dẫn theo vài người đi thăm Minh Sát !”

Tôi không cho lão có thời gian sợ hãi. “Lui xuống, chuẩn bị người ngựa cho ta !”

“Dạ ! Giáo chủ !”

88. Chương 88: Đồi Đầu Cùng Minh Sát 1

Đêm hôm đó, tôi dùng thanh kiếm mới, máu nhuộm vô số người.

Máu nhuộm đỏ cả bạch y của tôi, giống như đóa hoa nở rộ yêu kiều, phản chiếu vào đôi mắt đỏ như máu của tôi, cuối cùng tôi cũng cảm thấy thỏa mãn.

Giống như giết người, mới có thể giải tỏa hết phần nộ của tôi. Thanh kiếm mới, tôi gọi là Tương Thiên kiếm.

Linh Tương Thiên.

Mộ Thiên Vãn.

Vốn dĩ là người của hai thế giới khác nhau, hiện tại lại dung hợp thành một cách thần kì.

Nàng lúc trước quá yếu mềm, cho nên tôi thay nàng diệt Tục Ling Cung, hiện tại, tôi muốn nàng giống như tôi, nhuộm máu của nhiều người như vậy, lãnh đạm và vô tình nhìn những người đó chết trong tay mình. Từng người từng người một.

Chỉ xem bản thân mình là Tu La vô tình.

“Giáo chủ ! Chúng ta giải quyết xong rồi, ở đây không còn ai sống sót nữa !” Hộ pháp chạy tới, nhìn thấy trước mặt tôi một đồng thi thể đầm máu chết không nhắm mắt.

“Rất tốt. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành” Tôi cười cười, “Đợi đến sáng mai, trên giang hồ sẽ phát hiện, chín bang phái ủng hộ Huyền Minh Giáo toàn bộ không còn, sẽ lại chấn động đây...”

“Chúng ta đi” Tôi thu lại ý cười, phân phó.

“Dạ, Giáo chủ”

Chúng tôi rời khỏi địa ngục thứ chín trong đêm nay.

Địa ngục Tu La đã từng bước qua.

“Giáo chủ, đã có vài sự lung lay, sáng sớm nay sau khi tin tức truyền khắp giang hồ, thì không ai dám động đây nữa !” Hà Lãm cười nói.

“Đó là giết gà dọa khỉ” Tôi hừ lạnh, “Đã có cái gương trước mắt, ai dám phản bội ta, ta không chỉ giết hần đơn giản như vậy !”

“Phải phải...” Hà Lãm run rẩy.

“Đúng rồi, Giáo chủ Lăng Nguyệt Giáo Di Đình lần trước ta mang về sao rồi ?” Tôi hỏi.

“Vẫn còn giam trong địa lao, có điều người không giống người, quý không giống quý”

Tôi hừ lạnh một tiếng : “Ta mà tùy tiện đâm một kiếm sao ? Ta chọn đúng chỗ để đâm vào. Dám đối đầu với ta, ta muốn ả chết không được yên !” Tôi liếc nhìn Hà Lãm, “Đi, mang cô ta lên đây cho ta”

Di Đình nhanh chóng được kéo lên.

Lúc này, tôi đang dùng trà, lạnh lùng nhìn cô ta bị kéo lên. Cầm ghét cau mày.

89. Chương 89: Đối Đầu Cùng Minh Sát 2

Di Đình đứng như Hà Lãm nói người không giống người, quỷ không giống quỷ.

Vết tích gỉ sét của dây xích hằn sâu lên hai bên vai của cô ta, y phục toàn thân rách nát, nhuộm từng mảng máu lớn, đầu tóc rối tung bù xù, mất đi vẻ tươi đẹp trước đây, trên gương mặt vốn thanh lệ của cô ta đã bị tôi rạch một đường rất sâu, vì không có chăm sóc vết thương nên bị mưng mủ, lan khắp cả khuôn mặt. Toàn thân gầy như que củi, do bị giam tại địa lao, da dễ vàng vọt lại thêm vài nếp nhăn.

Tôi lạnh lùng nhìn cô ta bị một đệ tử Ma giáo kéo lên. Một mùi thối khó chịu lan khắp nơi.

Tôi nhìn vào bụng trái của cô ta, vết máu còn đó, không ngờ nhiều ngày như vậy, vết thương tôi tặng cô ta cũng vẫn chưa lành. Chỉ có điều, kẻ đối đầu với tôi, đều không có kết cục tốt.

“Đây là Giáo chủ Lăng Nguyệt Giáo sao, sao lại ra nông nỗi này ?” Tôi ra vẻ kinh ngạc.

Cô ta ngẩng đôi mắt âm u, cảm hận trừng tôi : “ ‘Bạch y Tu La’ ! Ta nói cho ngươi biết, ta có chết cũng không tha cho ngươi !”

Tôi tươi cười, “Di Đình, hiện nay ngay cả bản thân ngươi cũng khó bảo toàn. Điều không nên nhất chính là sự phụ ngươi là Minh Sát. Chỉ với lí do này, ngươi có chết một ngàn lần cũng không đủ !”

Cô ta cười khổ một cái, biểu hiện trên gương mặt rất hung ác, “Ta đánh không lại ngươi. Cái gì ta cũng không sánh bằng ngươi. Lăng Nguyệt Giáo mà ta sáng lập, cũng là hấn gợi ý. Ta vốn nghĩ, võ công của hấn cao cường như vậy, cho dù ta đắc tội ngươi, hấn cũng sẽ bảo vệ ta, suy cho cùng, ta cũng từng là đồ đệ của hấn...”

Tôi cảm thấy như bị lửa giận thiêu đốt : “Ngươi nói cái gì ! Sáng lập Lăng Nguyệt Giáo, ngươi đối đầu với ta, đều là hấn gợi ý sao ?”

“Ta lừa ngươi làm gì” Cô ta liếc nhìn tôi.

Minh Sát ơi Minh Sát, trong hồ lô của ngươi đang chứa cái gì !

“Ngươi chẳng qua chỉ là một con cờ của hấn mà thôi” Tôi lạnh lùng nói, áp chế lửa giận, “Hiện tại, con cờ như ngươi đối với ta mà nói không có tác dụng gì, giam tại địa lao của giáo ta cũng uống phí nơi đó”

“Ngươi muốn làm gì ?...” Cô ta hoảng sợ nhìn tôi.

“Làm việc ‘Bạch y Tu La’ nên làm” Tôi nhàn nhạt trả lời, không nhìn đến gương mặt méo mó của cô ta.

“Hà Lãm” Tôi phân phó Hà Lãm bên cạnh, “Chặt đứt tay chân của ả cho ta”

“Ngươi không thể làm như vậy !” Cô ta đột nhiên phát điên hét lên, “Ta chịu khổ đủ rồi ! Mộ Thiên Vãn ! Mộ Thiên Vãn !”

“Giáo chủ...nhất định phải làm như vậy sao ?” Hà Lãm dè dặt hỏi tôi, có chút không nhẫn tâm quay mặt đi.

“Hà Lãm, khi nào thì ngươi trở nên mềm lòng như vậy ?” Tôi mở to đôi mắt đỏ như máu nhìn lão.

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm rút kiếm của lão ra, từ từ tiến lại gần Di Đình đang nằm trên mặt đất.

“Mộ Thiên Vãn ! Mộ Thiên Vãn ! Ta phải giết ngươi !” Di Đình vùng vẫy từ dưới đất đứng lên, xông về phía tôi ! Nhưng cô ta hiện tại chỉ là một kẻ điên.

“Mộ Thiên Vãn...tha cho ta đi...” Cô ta bắt đầu khóc. Nhưng tôi vẫn không nhúc nhích, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

“Hà Lãm ! Ngươi còn chần chờ gì nữa !”

Hà Lãm hạ quyết tâm, vung kiếm trong tay lên, tiếp theo, sau khi Di Đình thét lên một tiếng, trên mặt đất tràn ngập máu tươi.

Lại một nhát, một nhát, một nhát. Máu vẫn bắn ra, nhuộm đỏ cả y phục của Hà Lãm.

“Giáo chủ, tứ chi chặt ra phải làm sao ?” Có đệ tử Ma giáo hỏi.

“Dem đi cho chó ăn” Tôi nhẹ nhàng nói, đơn giản như đang nói chuyện vụn vặt nào đó. “Còn người này, “
Tôi liếc nhìn Di Đình nằm trong vũng máu trên mặt đất, “Dem cô ta đến Huyền Minh Giáo cho ta”

Trong âm thanh của dây xích, Di Đình bị kéo đi.

90. Chương 90: Đối Đầu Cùng Minh Sát 3

Không biết qua bao lâu, mới có người hồi báo.

“Thế nào ?” Tôi cười gian ác.

“Giáo chủ...Bọn thuộc hạ mang Di Đình đó đến Huyền Minh Giáo, Minh Giáo chủ nhìn thấy, bộ dạng hắn thật đáng sợ, đôi mắt đỏ như máu giống như đang thiêu đốt mọi thứ, hắn chỉ nhìn Di Đình trên mặt đất, không có bất cứ biểu hiện gì, lúc đó Di Đình đã tỉnh lại, rầm rứt khóc, nói muốn Minh Giáo chủ báo thù cho cô ta, kết quả Minh Giáo chủ nhìn vết máu trên mặt đất, trước mặt bọn thuộc hạ một kiếm giết chết cô ta, là dùng kiếm chặt đầu cô ta. Sau đó còn nói một câu, ‘Nếu tay chân người đã không còn, còn giữ lại đầu để làm gì ?’...” Người đến báo dường như đối với thảm cảnh đó vẫn còn chưa hết sợ hãi. Nhắc đến đây, còn rít vào một hơi.

“Thật không ?” Giọng nói tôi nhỏ đi. “Người đâu, tại sao chỉ còn mình ngươi ?”

Biểu hiện của hắn đột nhiên bị thương, “Bị giết rồi...”

Tôi “phốc” một tiếng đứng bật dậy, nghiêm giọng hỏi : “Bị giết rồi ? Bị ai giết !”

Đệ tử đó không nghĩ đến tôi lại nghiêm túc như vậy, quỳ xuống dập đầu : “Giáo chủ bớt giận...”

“Minh Sát sao ?” Tôi nắm chặt Tương Thiên kiếm, trừng mắt nhìn Huyền Minh treo trên tường.

“Phải...Minh Giáo chủ nói Huyền Minh Giáo không phải tùy tiện có thể bước vào...cho nên chỉ giữ lại thuộc hạ về báo tin...”

Tôi phát tay nói : “Ngươi lui xuống đi”

Toàn thân tôi dường như phát run, Minh Sát, đây là người chọc trên đầu của ta trước !

Tôi khắc chế lại tâm tình của mình, cảm thấy toàn thân giống như bị lửa thiêu đốt, có một nỗi đau khổ đến tê liệt. Tôi rút kiếm ra, chém bay chiếc bàn bên cạnh mình !

“Hà Lãm !” Tôi rống giận “Hà Lãm !”

“Giáo chủ có chuyện gì phân phó...” Hà Lãm hoang mang chạy vào, nhìn thấy sự tình thì bị dọa cho sợ.

“Ta có chuyện phải ra ngoài, ngươi trấn giữ tốt cho ta, đợi ta quay về !”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm có chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám hỏi vào lúc này.

Mộ Dung Sơn trang trọng ký ức đã sa sút hai năm.

Hồi ức cuối cùng, lại là vào đêm dẫn chúng nhân Ma giáo tắm máu nó, hoặc là, vào đêm tôi giết chết Mộ Dung Lệnh đoạt đi quyền kiểm pháp kì dị kia ?

Mộ Dung Sở đã từng nói yêu tôi, là người ngay cả khi tôi giết chết cha hắn Mộ Dung Lệnh cũng có thể tha tôi đi, lại cùng ở cùng với Minh Sát, đối đầu với tôi ?

Hay là Vũ Văn Thiệu Li, thiếu niên đã nói với tôi “phát nhược lưu tuyền, y như hồ điệp”, hiện nay cũng đã trưởng thành hơn. Nhưng, hắn cũng muốn đối địch với tôi. Còn có phản đồ Vũ Văn Quyết, còn cả Huyền Thần Y từng khiến tôi liều mình đi giết Trương Khánh Đông.

Đương nhiên, người khiến tôi đau lòng nhất, là Minh Sát đã dạy tôi võ công hai năm, tặng tôi Huyền Minh kiếm, tặng tôi Hắc ám linh ngọc, lại còn cứu tôi trong lúc nguy hiểm. Tôi vẫn nhớ cái đêm trong phủ Trương

Khánh Đông, tôi vì trúng độc mà không còn sức lực, trong mơ hồ cảm nhận được sự ám áp từ Minh Sát lạnh lẽo, cảm nhận bàn tay mạnh mẽ của hắn ôm chặt lấy eo của tôi, mang tôi rời khỏi nơi đó, giúp tôi giặt sạch người trong đó.

Nhưng hiện tại, tôi nắm chặt Huyền Minh kiếm thể gian hiểm có, phải đi Huyền Minh Giáo mà Minh Đại giáo chủ hẳn sáng lập để đối phó tôi. Chỉ bởi vì, tôi đã có Tương Thiên kiếm, mà tôi, cũng không cần Hắc ám linh ngọc nữa.

Tôi và hắn cắt đứt rồi sao ?

Lúc trước hắn bắt nhiều người đến cho tôi luyện công, dạy tôi hấp thụ công lực của bọn họ, dạy tôi Huyền Minh kiếm pháp khiến tôi có thể nhìn rồi là nhớ, để tôi luyện bí tịch của Mộ Dung Lệnh, những điều này, đều đã tan thành mây khói, chỉ là kí ức trong chớp mắt.

Đã từng, hồi ức khiến người ta yêu thích.

Nhưng hiện tại, lại trở nên lạnh lẽo. Đâm thật sâu vào tim tôi.

91. Chương 91: Đối Đầu Cùng Minh Sát 4

Sau khi đảo quanh Mộ Dung Sơn trang, từ xa có thể nhìn thấy Huyền Minh Giáo.

“Người đến là ai, làm ơn báo tên” Có thị vệ cản tôi lại. Hắn nhìn đôi mắt đỏ của tôi có chút kinh sợ.

Tôi chỉ là công khố miệng không quan tâm, “Tại sao ta phải nói với ngươi ?” Ngay lập tức, Tương Thiên kiếm đã rút ra, mạnh mẽ đâm vào thân thể hắn.

“Kêu Giáo chủ các ngươi ra đây” Tôi lạnh lùng nhìn một đám người đang đợi.

Không lâu sau, tôi nhìn thấy Mộ Dung Sở. Trên gương mặt tuấn tú đã trưởng thành không ít. Lúc hắn nhìn thấy tôi có chút kích động và vui mừng, nhưng lại cố gắng áp chế lại.

“Thiên Vãn...”

Tôi không nhẫn nại cau mày : “Minh Sát ! Kêu hắn ra cho ta !”

Trong lúc Mộ Dung Sở đắn đo, một thân ảnh màu đỏ nhanh chóng bay qua, an tĩnh đứng trước mặt tôi.

Vẫn là hắn quen thuộc đến mức trăm năm cũng không thể quên. Tóc dài đen tung bay, một thân hồng y phiêu dật, đôi mắt lạnh lẽo, không có một tia ôn hòa. Tuấn mỹ như thần tiên hạ phàm, khiến người ta nhìn vào liền luyện tiếu không muốn dời tầm mắt.

Chợt như giấc mộng.

Tôi cứ như thể nhìn chăm chăm hắn, đôi mắt đỏ tươi của hắn không khác gì màu sắc của thế giới mà tôi nhìn thấy.

Qua một hồi, tôi thu hồi cảm giác không rõ ràng đó, lạnh lùng nhìn y.

“Ngươi đến làm gì” Minh Sát liếc nhìn tôi. Không phải “Thiên Vãn, ngươi đến rồi”, không phải “Thiên Vãn, đã lâu không gặp”, không phải “Thiên Vãn, chúng ta lại gặp nhau”

Mà chỉ đơn giản một câu, “Ngươi đến làm gì”

Không phải là hỏi, mà giống như không nhẫn nại nói ra : “Ngươi đến làm gì”

Là làm phiền sao ?

“Phải, ta đến làm gì ?” Tôi tự chế giễu cười, ánh mắt rét lạnh, “Ta đến hỏi về mấy đệ tử giáo ta đã chết trong tay ngươi !”

“Nói đi” Hấn xoay người đi. Mọi người liên tục nhường đường cho hấn, kính sợ nhìn hấn. Hồng y tung bay, càng làm bùng lên lửa giận trong tôi.

“Minh Sát, người đứng lại cho ta !”

Hấn đứng lại.

“Minh Sát người có ý gì ! Nói rõ cho ta !”

Hấn liếc tôi một cái, trong mắt không hề gợn sóng. “Nếu nàng muốn hỏi, thì theo ta đến đây”

Hấn dẫn tôi đến đại đường rất có khí chất, “Ngồi” Hấn nói đơn giản.

Tôi không ngồi xuống, vẫn cứ đứng, lạnh lùng nhìn hấn.

“Người hành hạ đồ đệ Di Đình của ta như vậy, lại kêu người không biết gì xông vào Huyền Minh Giáo của ta, ta tự nhiên muốn giết vài tên cho hả giận. Đây chính là lý do” Hấn nói sơ lược.

“Vậy sao ?” Tôi hừ lạnh nói, “Di Đình là người giết, cô ta cũng là đồ đệ người chọn, ta chỉ có lòng tốt trả lại mà thôi”.

Minh Sát nhìn tôi, trong mắt cuối cùng cũng có chút phức tạp, “Thiên Vãn...”

“Có phải cuối cùng cũng nhớ ra tên ta ?” Tôi nói mỉa mai. Vốn dĩ có đầy một bụng những lời muốn hỏi, nhưng hiện tại, tôi lại không có chút hứng thú nào.

“Thiên Vãn...”

“Đừng gọi tên ta nữa !” Tôi ngắt ngang lời hấn, không nhẫn nại nhìn hấn. Tháo Hắc ám linh ngọc trên cổ xuống.

“Ta đã tìm người rèn cho ta một thanh kiếm khác, cho nên thứ tốt như vậy đừng để ta lãng phí, người tự mình giữ lại đi”

Minh Sát không nói gì nữa.

“Đồ của người” Tôi nói đơn giản, đặt Huyền Minh kiếm và Hắc ám linh ngọc lên bàn của hấn.

“Thiên Vãn...” Giọng nói của hấn dường như mang theo chút run rẩy.

“Câm miệng cho ta” Tôi lạnh lùng, xoay người bước đi. Khi ra đến cửa, tôi lại quay đầu, “Người nhớ cho rõ, Minh Sát, nếu người dối đầu với ta, dối đầu với Ma giáo, ta sẽ khiến người chết rất thảm”

Tôi hừ lạnh một tiếng, nén nỗi đau khổ đang lan rộng trong lòng, ngay khi chuẩn bị rời khỏi Huyền Minh Giáo.

“Đợi một chút, Mộ Thiên Vãn”

92. Chương 92: Đối Đầu Cùng Minh Sát 5

Tôi đưa lưng về phía Minh Sát, không nhìn rõ thần sắc của hấn.

“Xin hỏi Minh Đại giáo chủ gọi ta có chuyện gì ?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, xoay mặt lại.

Hấn cầm Huyền Minh kiếm, khóa miệng mím chặt, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo đau khổ, “Mộ Thiên Vãn, Huyền Minh kiếm là ta tặng nàng, nàng có thể không trả cho ta. Hắc ám linh ngọc cũng là...”

Tôi trào phúng hừ vài tiếng : “Minh Đại giáo chủ, người vừa quay lại giảng hồ, thì lập tức kéo đi các đại môn phái dưới trướng của giáo ta, chín bang phái phản bội trong một đêm bị ta diệt sạch, hại ta mất đi chín trợ thủ đắc lực, món nợ này, ta có nên tính cho Minh Đại giáo chủ người không ?” Tôi ngừng một lát, lại nói tiếp, “Huyền Minh kiếm ta trả lại người, là vì ta với không tới. Người sử dụng nó cho tốt để phối hợp

với Huyền Minh kiếm pháp của người đi ! Còn Hắc ám linh ngọc, ta không cần nâng cao công lực bản thân, cũng không cần đề phòng người khác hạ độc ta, cũng không có tác dụng gì, cho nên trả cho người. Người còn gì muốn hỏi không ?”

Trong đôi mắt đỏ của hắn, lóe qua một tia sáng mà tôi không rõ.

Khóe miệng hắn đột nhiên câu ra một nụ cười nhạo báng, tay phải nhanh chóng rút Huyền Minh kiếm ra, mũi kiếm phát ra tia sáng lạnh lẽo, giống như nhiệt độ cơ thể Minh Sát. Hắn vẫn cầm kiếm như vậy, chỉ vào yết hầu tôi.

“Muốn giết ta ?” Tôi lạnh nhạt nói, “Hình như ngươi vẫn chưa đủ tư cách”

“Có lẽ vậy” Hắn bình tĩnh nói, “Muốn thử không ?”

“Đương nhiên” Tôi cười nhẹ nói, cũng rút Tương Thiên kiếm ra, đồng thời rút ngân châm trong người sẵn sàng phóng ra.

Lúc này, tôi lại cảm thấy có một loại ảo giác kì lạ, giết hắn ! Lại có một giọng nói khác trong đầu ngăn cản, Mộ Thiên Vãn, ngươi không thể giết hắn !

Tôi lắc lắc đầu, “Minh Sát, ngươi từng là sư phụ dạy võ cho ta trong hai năm, dạy ta Huyền Minh kiếm pháp nhìn rồi là nhớ, ta hiện tại, sẽ không dùng Huyền Minh kiếm pháp, nếu ngươi có thể nhìn rồi ghi nhớ kiếm pháp của ta, thì ngươi cứ học, ta tuyệt đối không ngăn cản”

Minh Sát không nói gì, chỉ cười cười, “Thiên Vãn, lúc bạch y nhuộm máu của nàng, nàng đẹp đến câu hồn đoạt phách, nhưng ta không biết ta có cơ hội nhìn thấy hay không”

Tôi hạ tay, một cây ngân châm nhanh chóng bắn về phía yết hầu của hắn !

Hắn lắc đầu, né được. “Thiên Vãn, vật bé nhỏ tí mĩ này không làm tổn thương Minh Sát ta được đâu”

“Ta chưa từng nghĩ sẽ làm bị thương ngươi”

Tôi vung ống tay áo rộng lên, bạch sắc tô điểm đôi mắt tôi, từng đợt ngân châm phóng vào cả người Minh Sát !

Hắn không thể tránh né từng cây một, nên xoay người tránh hắn đi !

Thừa cơ hội này, tôi vung kiếm xông lên, một kiếm quét ngang cổ họng hắn ! Hắn gặp người tránh được, tôi chém xuống, chỉ cắt trúng một nhúm tóc đen.

“Nàng thật là muốn giết ta ?” Minh Sát cười khổ, cũng bắt đầu cầm Huyền Minh kiếm đánh nhau với tôi.

Tôi không còn sức quan tâm những thứ khác, chỉ có thể theo kiếm mà múa, từng chút từng chút chiếm ưu thế. Chiêu kiếm được tôi đan kết không có kẽ hở nào, chỉ cần Minh Sát sơ suất một chút, hôm nay sẽ chết chắc !

Minh Sát dùng Huyền Minh kiếm đánh trả, chỉ có thể đỡ được vài chiêu, nếu muốn chuyển bại thành thắng, thì khó như lên trời ! Nụ cười lạnh lẽo hiện trên môi tôi, giống như ngay lập tức, tôi có thể nhìn thấy máu của Minh Sát nhuộm trên bạch y của tôi. Thiên hạ, đều phải tôn kính tôi !

Nghĩ đến đó, kiếm của tôi càng trở nên ác độc, ngoan độc chém, đâm, vung, chặt !

Hồng y phiêu dật, bạch y tung bay, đẹp đến động lòng người.

Kiếm của Minh Sát dần dần chậm lại. Tôi nhìn đúng lỗ hổng của Huyền Minh kiếm, hung ác đâm qua !

Minh Sát không có kinh ngạc, chỉ là, hắn đột nhiên dừng lại, đứng đó đợi tôi đâm qua !

Tôi cả kinh ! Muốn dừng lại, nhưng thế kiếm rất nhanh, hoàn toàn không thể thu lại !

Tương Thiên kiếm mạnh mẽ đâm vào bụng trái của hắn, xé rách hồng y của hắn ! Máu chảy ra, nhuộm trên y phục đỏ thẫm của hắn, nhìn không rõ màu sắc.

Huyền Minh kiếm cắm chặt trên mặt đất, chống đỡ thân thể hắn vì đau đớn mà run rẩy. Tay hắn cầm chặt kiếm rất có sức, tôi có thể nhìn thấy trên nước da trắng bệch gân xanh nổi lên rõ ràng.

Trên gương mặt tuấn mỹ toát ra vài giọt mồ hôi lạnh, hắn còn mím chặt môi nhìn tôi, đường nét ưu mỹ và sắc bén. Nhìn đến mức khiến tôi kinh ngạc.

“Minh Sát...” Tôi chỉ là ngây ngốc nhìn hắn.

Hắn cay đắng cười, giọng nói lại rất bình tĩnh : “Thiên Vãn, nàng có biết tên của kiếm pháp này không ? Là ‘Quy’. Ta chỉ muốn bại dưới tay của nàng, cho nên mới lập ra Huyền Minh Giáo. Khi đó, ta thành quý, là bởi vì Gian Tập lưng ăn cắp quyển bí tịch đó của Mộ Dung Lệnh. Hắn đưa ta xem, muốn ta học được, sau đó dạy lại hắn. Nhưng ta chưa hoàn toàn học được, hắn và Chu Lâm Phong đã chờ không được lên học vài chiêu Huyền Minh kiếm pháp của ta rồi đi mất. Về sau, quyển bí tịch này bị Mộ Dung Lệnh lấy lại. Nhưng lúc đó, ta đã bắt đầu trận Đại chiến Giang Hoài...Mộ Dung Lệnh nhìn thấy Huyền Minh kiếm của ta, cũng nhìn thấy ta, cho nên hắn biết nàng là đồ đệ của ta...Hắn muốn tiêu diệt nàng mới học kiếm pháp ‘Quy’ này, ta sợ hắn luyện thành sẽ giết chết nàng, cho nên ta mới muốn nàng đi ăn cắp...”

Hắn nhắm mắt lại, “Thiên Vãn...là ta hại nàng...nàng muốn giết cứ giết đi...”

93. Chương 93: Đối Đầu Cùng Minh Sát 6

Tìm tôi lại đau đớn. Mộ Thiên Vãn, người không phải là muốn giết hắn sao ? Người không phải là hận hắn đối đầu với người sao ?

Lúc này, ý nghĩ kia lại xuất hiện, giết hắn !

Mộ Thiên Vãn ! Người làm sao có thể giết hắn !

Ta tại sao không thể giết hắn ?

Tôi nhắm mắt lại, trong lòng cay đắng vô cùng.

“Vậy được, vậy ta sẽ giết người”

Khi tôi dùng sức ở tay, lại nghe thấy tiếng hét : “Thiên Vãn ! Nàng không thể giết hắn !”

Tôi mở to mắt, Minh Sát cũng mở mắt, ngoài cửa xuất hiện một người.

Đó là một nam tử trẻ tuổi khí thế bất phàm, nhìn vào chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi. Hắn một thân trường bào màu xanh, trong tay cầm một thanh bảo kiếm rất tốt. Dáng vẻ hắn bình tĩnh lạ thường, rất dễ khiến người bên cạnh cảm thấy như bị bỏ rơi. Có vẻ tuấn mỹ không ai sánh được.

Huyền Thần Y.

“Người muốn ngăn cản sao ?” Tôi cau mày, lạnh lùng nhìn hắn.

“Phải. Ta muốn ngăn cản” Hắn bình tĩnh nói, “Thiên Vãn, nàng không thể giết hắn”

Tôi bình tĩnh đợi hắn nói.

“Nàng không thể giết hắn” Hắn chỉ lặp lại câu nói này, đột nhiên hắn cười, “Thiên Vãn, nàng có từng yêu ta không ?”

Yêu ? Một từ quá xa vời ?

Tôi không lắc đầu cũng không gật đầu.

Có lẽ, tôi thực sự đã từng yêu Huyền Thần Y.

Minh Sát nhìn tôi, trong mắt có tia thương cảm.

Huyền Thần Y cười khổ : “Thiên Vãn, bọn ta ai cũng muốn có được tình yêu của nàng. Nhưng, người nàng thực sự yêu thương, có lẽ chỉ là người mà nàng đang muốn giết...”

Đầu tôi như muốn nổ tung, tôi lạnh lùng nhìn Huyền Thần Y, trong lòng lại không thể áp chế nỗi đau.

Thật sao ? Người tôi yêu là Minh Sát sao ?

“Không thể nào” Tôi trào phúng cười nói.

“Nhưng, việc nàng thành quý, là sau khi hấn bỏ nàng mà đi, không liên quan tới ta, không liên quan tới Vũ Văn Thiều Li, không liên quan tới Vũ Văn Quyết, chỉ liên quan tới hấn”

Huyền Thần Y từng chút từng chút đâm vào vết thương của tôi.

“Người cầm miệng cho ta !” Tôi giận dữ, “Huyền Thần Y ! Người nói một từ nữa, đừng trách Mộ Thiên Vãn ta hạ thủ không lưu tình !”

Tôi trở tay, nhanh chóng rút Tương Thiên kiếm từ trên người Minh Sát ra !

Máu bắn bốn phía ! Nhuộm lên bạch y của tôi, thấy mà giật mình.

Đây thực sự là hấn sao ? Đây thực sự là máu của người mà tôi yêu nhất sao ?

Tôi lại nhìn Minh Sát, hấn miễn cưỡng đứng dậy, trên mặt cố gắng khắc chế đau đớn.

Minh Sát trong quá khứ, hồng y tung bay, tóc đen buông xõa, cười ngông cuồng trước mặt tôi, mang tôi về Minh giới Địa cung, dạy tôi tất cả võ công, hấn khi đó, tuấn mỹ như thần tiên hạ phàm, không tìm thấy nhiều vẻ ưu thương trên gương mặt như hiện nay.

Hấn khi nào thì trở nên ưu thương như vậy ?

Hấn khi nào thì bắt đầu không còn cười ngông cuồng như vậy nữa ?

Hấn khi nào thì bắt đầu ôn nhu gọi tôi “Thiên Vãn” ?

Hàng tung của tôi, suy nghĩ của tôi đều bị hấn nắm bắt, vì vậy, khi tôi gặp nguy hiểm, hấn sẽ giúp tôi.

Lẽ nào tôi đã quen với những ngày tháng có hấn ? Cho nên khi hấn bỏ tôi mà đi mới đau khổ như vậy, còn trở thành quý ?

Tôi nhìn thế giới đỏ như máu, hấn đỏ như máu, lạnh lùng cười. Tâm lại kịch liệt đau.

“Thiên Vãn...” Minh Sát hạ giọng gọi tôi một tiếng.

“Bắt đầu từ ngày mai, ta không muốn nhìn thấy Huyền Minh Giáo nữa ! Nếu không làm được, những người ở đây đều phải mất mạng ! Bao gồm họ Vũ Văn và Mộ Dung Sở ! Đương nhiên còn có cả Huyền Thần Y người”

Tôi nhìn Minh Sát đang chảy máu một lần, quay đầu bỏ đi.

94. Chương 94: Ma Tính Quay Lại 1

“Giáo chủ !” Hà Lãm vừa nhìn thấy tôi, vội vã kêu lên, “Giáo chủ ! Người đi đâu vậy ?”

Tôi phát tay, không nhìn Hà Lãm.

“Ta mệt rồi, đừng làm phiền ta” Tôi nhàn nhạt nói. Hà Lãm nhìn tôi một cách kì lạ.

“Giáo chủ...Mắt của người...hình như có chút đen...” Lão cẩn thận nói.

“Thật không ?” Tôi kiệt sức cười, bước vào phòng của mình.

Tôi ngủ rất nhanh, giống như muốn ngủ mãi, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh dậy. Trong bóng đêm, không có máu, không có ánh sáng của kiếm, không có tiếng kêu thảm thiết, không có sợ hãi.

Lần này tôi ngủ rất an giấc. Chỉ là mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ, mái tóc đen lặng lẽ tung bay trước mặt tôi, nhìn không rõ gương mặt hẳn, cũng không nhìn rõ biểu hiện của hẳn. Chỉ là cảm thấy tuyệt vọng vô cùng.

Không biết đã ngủ bao lâu, khi tỉnh lại, cũng là ban ngày như khi đi ngủ.

Tôi thay một bộ đồ khác, thay bộ bạch y đã nhuộm đầy máu xuống. Đẩy cửa bước ra ngoài.

“Giáo chủ tốt” Rất nhiều người nhìn thấy tôi, cung kính gọi tôi.

“Hà Trưởng lão đâu ?” Tôi hỏi.

“Hà Trưởng lão ở phòng khách” Có nha hoàn nói với tôi.

Tôi đi vào phòng khách, Hà Lãm và hai vị hộ pháp đang ngồi vào vị trí thảo luận một vài vấn đề. Nhìn thấy tôi, Hà Lãm đứng dậy.

“Giáo chủ, bọn thuộc hạ vừa nghe được một tin tức...” Hộ pháp vui mừng nói.

“Chuyện gì ?” Tôi hỏi.

“Chính là Huyền Minh Giáo đó ! Nghe nói sáng sớm hôm nay Minh Giáo chủ đã giải tán rồi ! Sau này, không có ai có thể đối đầu với Giáo chủ chúng ta !”

“Giáo chủ vốn dĩ là thiên hạ vô địch !” Hà Lãm trừng mắt nhìn hộ pháp.

“Giải tán sao ?” Giọng nói tôi trở nên kiệt sức, “Thực sự đã giải tán sao ?” Sau khi nhìn thấy vẻ khẳng định của Hà Lãm, tôi mới cười lớn.

“Giáo chủ...” Bọn họ hoang mang nhìn tôi.

Tôi thu lại nụ cười, ác độc nhìn bọn họ : “Nếu có dấu vết khôi phục, thì làm giống như từng làm với Hoài An Môn, giết sạch cho ta !”

“Dạ, Giáo chủ...” Bọn họ dường như đều bị sự thay đổi của tôi dọa. Mỗi người đều cẩn thận.

“Các người đang nói gì thì tiếp tục đi” Tôi cười nói, rời khỏi phòng khách.

Thiên hạ đúng là chỉ có một mình tôi, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy trống rỗng như vậy ?

Tôi đột nhiên muốn đến một nơi.

Khúc trang.

Tôi băng qua rừng cây, nắm chặt Tương Thiên kiếm. Tôi nhìn thấy Khúc trang ở giữa núi, nhưng tôi không dừng lại. Nơi tôi muốn đi là đỉnh núi, bởi vì ở đó là phần mộ của nghĩa mẫu.

Từ xa nhìn vào, có thể nhìn thấy một công trình rất trang nghiêm trên đỉnh núi. Tôi đẩy cánh cửa đang đóng chặt, đập vào mắt là phần mộ cao quý hoa lệ. Bia mộ làm bằng đá chuyển từ Giang Nam tới, trên đó khắc những chữ vừa tỉ mỉ vừa to lớn “Khúc trang Tống Diệc Nhu Phu nhân chi mộ”, lạc khoản đề “Nữ nhi Mộ Thiên Văn”.

Xung quanh mộ quét tước rất sạch sẽ. Nó ở bên trong, sẽ không bị phơi nắng, sẽ không bị mưa ướt.

Tôi dựa vào tường, không nói gì cả, chỉ an tĩnh nhắm mắt lại.

Tâm trạng này...Tôi có thể nhớ đến vẻ bi thương của Tô Cách khi đứng trước phần mộ của tôi.

Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên bức ảnh khảm trên bia mộ kia. Là tôi năm mươi sáu tuổi. Nụ cười mười sáu tuổi ngây thơ. Khiến tôi nóng mắt lên.

Tôi hiện tại, qua một tháng nữa là mười bảy. Tôi hiện nay làm cái gì ? Giết người vô số, đẩy lên tinh phong huyết vũ trong vô lâm, khiến ai nghe thấy cũng biến sắc.

Có thể tìm lại được vẻ ngây thơ của năm đó không ?

Lúc này, trong đầu tôi đột ngột mạnh mẽ đau ! Tôi nắm chặt tay thành quyền, chỉ có thể nghe thấy tiếng nghiêng răng, còn có tiếng tim đập loạn.

Giờ phút này, tôi chỉ cảm thấy nộ khí xung thiên ! Không nói được nguyên nhân, thậm chí nộ khí này muốn tôi tự mình hủy diệt bản thân, hủy diệt những tất cả mọi người ! Màu máu lan rộng trong mắt tôi, đau đớn càng gia tăng, tôi vùng Tương Thiên kiếm chống đỡ thân thể run rẩy của mình, tôi cũng có thể cảm thấy bởi vì sự run rẩy trong đau đớn của bản thân, thân kiếm cũng bắt đầu run rẩy.

Tôi điên cuồng muốn nhìn thấy máu, muốn nhìn thấy bức tranh máu bắn lên bạch y của tôi đẹp như thế nào, nhất định là rất đẹp.

Tôi cười lạnh ra tiếng, lại bởi vì đau đớn mà điên cuồng hét lên !

95. Chương 95: Ma Tính Quay Lại 2

Tôi cuối cùng chống đỡ không nổi, Tương Thiên kiếm “keng” một tiếng ngã trên mặt đất, tôi cũng vô lực nằm trên đất. Tôi nắm chặt nắm tay, mạnh mẽ đập trên đất, lại miễn cưỡng muốn cầm kiếm lên, tay lại run rẩy, làm sao cũng nắm không được !

Tôi chưa từng khao khát như vậy – khao khát Minh sát ở bên cạnh tôi, tôi lại tự cười mỉa mai, Minh Sát mới bị tôi đâm bị thương, làm sao có thể xuất hiện trước mặt tôi. Hơn nữa nếu xuất hiện, hẳn có thể sẽ giết tôi.

Toàn thân đau như bị hàng vạn con trùng cắn ! Đau không muốn sống ! Tôi muốn hủy diệt tất cả mọi người ! Tôi muốn nhìn thấy máu tươi nhuộm đỏ cả trời ! Tôi muốn nhìn thấy từng người một chết trong tay tôi ! Tôi muốn kiếm của tôi hoàn thành tất cả mọi việc, nhưng thế nào cũng nắm không được !

Tôi điên cuồng cười lớn, lại phát hiện có dịch thể lạnh lẽo ướt đầm cả mặt, còn bởi vì đau đớn mà đổ mồ hôi.

Là lệ sao ?

Tôi điên cuồng cười lớn và trào phúng, thanh âm không tự giác mang theo tiếng khóc thút thít.

“Thiên Vãn !”

Trong mơ hồ có ai đang gọi tôi sao ?

Tôi không còn sức để phân giải nữa, toàn thân bởi vì đau đớn kịch liệt mà nằm trên mặt đất.

Có khí tức lạnh lẽo truyền tới, sau đó tôi cảm thấy một đôi tay mạnh mẽ đỡ tôi từ dưới đất lên, vội vã ôm tôi vào lòng ! Khi tiếp xúc da thịt, là một cảm giác lạnh giá.

Có một vài sợi tóc rơi trên gương mặt tôi, cảm giác quen thuộc mà lạnh lẽo làm tan chảy tim tôi ! Là ai ? Minh Sát sao ?

Có phải là mơ không ?

“Thiên Vãn ! Thiên Vãn ! Nàng không sao chứ ?” Tiếng nói gấp gáp, “Khúc Tử Phong ! Điểm huyệt của nàng !”

Tôi đau đến nói không ra lời, chỉ có thể nắm chặt tay mà trút hết đau đớn trong người. Tôi cảm thấy có người chạy qua, vươn tay điểm huyệt đạo trên người tôi, đau đớn đó dần dần giảm xuống.

Tôi dựa sát trong lòng người kia, nghe được cả nhịp tim bình ổn và mạnh mẽ của y. Nhịp tim có tiết tấu như vậy, tâm tình của tôi có chút bình phục lại. Mồ hôi lạnh làm tóc tôi dán sát lên mặt, tôi có thể cảm nhận dịch thể nóng hổi tràn ngập trên mi mắt.

Có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy tôi, khiến tôi an tâm. Sau đó ngón tay lạnh lẽo vuốt nhẹ má tôi, giống như lau đi mồ hôi và nước mắt trên mặt.

Trong mơ màng, tôi ngửi thấy mùi máu. Tâm tình không dễ gì bình phục lại trong chớp mắt lại bị thổi bùng lên !

Tôi mạnh mẽ mở mắt, nhìn thấy ánh mắt lo lắng và đau lòng của Minh Sát !

Lòng tôi có vui mừng, có bi thương, nhiều nhất là, là đột nhiên có thù hận đột nhiên xuất hiện, tôi cũng không rõ ràng thù hận này !

Tôi đẩy hăn ra ! Lạnh lùng ngồi dậy từ dưới đất !

Tôi có thể nhìn thấy lo lắng và đau khổ trong đôi mắt đỏ như máu của hăn và sự vui mừng khi nhìn thấy tôi tỉnh lại trong chớp mắt hóa thành thất vọng và thương tâm !

Tôi đẩy bàn tay ẩm ướt ra, trên mặt vẫn còn vết máu đỏ tươi mà nhớp nhúa. Tôi nhìn bụng trái của Minh Sát, vết thương nơi đó đã bung ra, máu tươi đang tuôn trào.

Tôi nhìn xung quanh, nhìn thấy Khúc Tử Phong và Ninh Diệc Vũ, còn có Mộ Dung Sở, trên mặt bọn họ không giấu được vẻ lo lắng.

Tôi không nói gì nhặt lấy Tương Thiên kiếm, nén cơn đau trong đầu lại.

“Sao ngươi lại ở đây ?” Tôi lạnh nhạt hỏi Minh Sát.

Ánh mắt hăn trầm xuống, lắc đầu, miễn cưỡng từ dưới đất đứng lên.

“Minh Giáo chủ ở Khúc trang của ta dưỡng thương. Mộ Dung huynh đưa y đến” Ninh Diệc Vũ nói, có chút bất an nhìn vết thương đang chảy máu của Minh Sát, “Vừa nghe trên đỉnh núi có tiếng kêu, Minh Giáo chủ khẳng định là người ở trên núi, nên bỏ mặc bọn ta chạy lên đây”

“Phải không ?” Tôi cười cười, “Vậy phải cảm tạ lòng tốt của Minh Giáo chủ”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Minh Sát có vẻ đau khổ không nói nên lời, khiến tôi đột nhiên có chút không muốn đối diện.

“Ta đã khá hơn nhiều rồi. Đa tạ các vị” Tôi lạnh nhạt nói, “Vậy ta không làm phiền các vị nữa, ta cáo từ trước”

Tôi bỏ Tương Thiên kiếm vào trong bao, xoay người rời đi. Lúc ra đến cửa, tôi không nhận được quay đầu nhìn Minh Sát một cái, hăn đang chuyên tâm nhìn bóng lưng tôi rời đi. Trong lòng tôi khẽ nhói đau, nhưng lại không chút do dự rời đi

96. Chương 96: Huyền Thần Y Vì Nghĩa Quên Mình 1

Xuống núi, sự đau đớn trong đầu lại trở dậy, lại khiến tôi không nhận được phát điên !

Tôi dùng hết sức nắm chặt Tương Thiên kiếm, không có lí do lại bắt đầu thù hận với thế giới !

Trên đường lớn, âm thanh gọi nhau không ngừng bên tai, nhưng vào đến tai tôi, lại trở nên chói tai vô cùng, hận không thể giết hết những người ở đây, để thế giới này chỉ còn lại mỗi mình tôi !

Tôi nhìn thấy trong mắt nhiều người lộ vẻ sợ hãi với tôi, bọn họ từng người một hoảng sợ nhìn vào đôi mắt đỏ như máu của tôi và bạch y của tôi, giống như nhìn thấy một quái vật, hơn nữa có người nhìn tôi rồi lẩm bẩm nghị luận.

“Câm miệng hết cho ta !” Tôi bùng bùng tức giận !

Thế giới trở nên tĩnh lặng trong chốc lát. Tôi cầm kiếm bước đi từng bước, nhìn ánh mắt sợ hãi của bọn họ ! Là sự sợ hãi từ trong xương tủy ! Tôi lạnh lùng cười, đau đớn trong đầu lớn dần lên !

Giết ! Giết ! Giết ! Giết bọn chúng ! Mộ Thiên Vãn !

Tôi nhanh chóng rút Tương Thiên kiếm chém xuống kẻ đứng gần tôi nhất đang chuẩn bị đi !

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng hét thê lương vang lên, không ngừng đâm thẳng vào tai tôi ! Mọi người kinh hoàng chạy loạn khắp nơi !

Tôi vung kiếm, mũi kiếm sắc nhọn xuyên qua thân thể từng người từng người một ! Tôi dùng hết sức toàn thân để giết chóc ! Trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là muốn giết bọn họ !

Giết ! Giết !

“Đi chết cho ta !” Tôi cười điên loạn, thanh âm khủng bố vô cùng ! Tôi thời khắc này, đã giết đến đỏ mắt !

Có người chạy chậm, bị tôi đâm vào người, quăng vào không trung ! Máu đổ khắp nơi, nhuộm đỏ cả con đường ! Còn có người, bị tôi chém làm hai mảnh ! Máu bắn lên toàn thân tôi, nóng hổi như đang cổ vũ tôi !

Tôi ngoan độc vung kiếm, ra tay không lưu tình ! Giống như máu tươi chính là vật tế dành cho tôi ! Thi thể chất thành từng đồng, con đường đã từng phồn hoa, bây giờ đã trở thành địa ngục chết chóc. Máu chảy thành sông, tứ chi khắp nơi !

Cuối cùng, một nữ tử sau tiếng kêu gào ngã xuống, thân thể bị chém thành nhiều mảnh, máu tươi trên mặt đất hợp thành sông, khiến người ta nhìn vào không rét mà run ! Tôi đứng trong gió, bạch y phấp phới, trên mặt có rất nhiều vết máu, phát ra mùi vị tanh nồng. Tóc đen theo gió tung bay, ánh mắt khát máu trừng lớn nhìn những thi thể đáng sợ một lượt, tôi thỏa mãn vô cùng !

Tôi cầm Tương Thiên kiếm đang nhỏ từng giọt máu, rơi xuống đất, như tuyên bố thành công của tôi.

Tôi cười lớn ! Như muốn cười hết tất cả những niềm vui có được !

Đây là địa ngục Mộ Thiên Vãn sáng lập ! Đây là thần thoại hoàn mỹ của “Bạch y Tu La” !

Tôi nhìn thấy nơi góc đường có người đang trầm mặc đứng đó, tôi xoay người, nhìn hẩn cười lớn : “Huyền Thần Y ! Người tới trễ rồi ! Người có nhìn thấy đáng về ta giết người không ? Thật đáng tiếc ! Đáng tiếc người đã bị ta giết hết ! Ha ha ha !”

Gió thổi lên bạch y và mái tóc đen của tôi, tôi nghĩ tôi hiện tại nhất định là đẹp đến khiến người ta hãi hùng không thôi. Gió cũng thổi lên trường bào màu lục của hẩn, trên gương mặt trầm mặc nhưng tuấn mỹ của hẩn, có loại nghiêm túc khác hẩn với vẻ tà khí của Minh Sát.

“Mộ Thiên Vãn” Hẩn nhàn nhạt mở miệng, gió thổi lời nói của hẩn đến bên tai tôi, “Nàng thay đổi rồi”

“Ta thay đổi ?” Tôi lại cười to hơn, “Huyền Thần Y ! Lẽ nào ta không thay đổi ? Người nhìn đôi mắt ta xem ! Người nhìn đôi mắt ta xem !

Hẩn đau khổ nhìn tôi, cuối cùng không thể áp chế tâm trạng của mình xuống, tức giận rống lên : “Mộ Thiên Vãn ! Nàng có biết nàng đã trở thành bộ dạng gì không ! Nàng lúc trước không có lí do thì sẽ không giết người ! Nàng là ma quỷ ! Nàng là Tu La đến từ địa ngục !”

Tôi sững sờ. Tôi chưa bao giờ ngờ Huyền Thần Y vẫn ôn nhu sẽ nói với tôi như vậy, sẽ áp chế không được tâm trạng như vậy.

Tôi chỉ sững sờ trong chốc lát, sau đó nhàn nhạt nở nụ cười mỉa mai, nụ cười không che giấu được sát khí của tôi : “Huyền Thần Y, điều mà người nói là điều ai ai cũng biết, người còn muốn nói gì nữa ?”

“Mộ Thiên Vãn,” Giọng nói của hẩn hạ xuống, “Mộ Thiên Vãn, từ bỏ “Quỷ” của nàng, từ bỏ giết người của nàng, từ bỏ chức vị Giáo chủ của nàng, từ bỏ tất cả những dục vọng và tham lam của nàng, sống thật vui vẻ, không được sao ?”

“Lời này, lúc Khúc Vô Loan bị ta giết cũng đã nói rồi” Tôi châm biếm nói.

“Mộ Thiên Vãn, nàng vốn có thể vui vẻ mà sống ! Nàng, nàng có nhiều người yêu thương như vậy, nếu nàng nguyện ý, nàng có thể ở cùng với ta, ta nhất định sẽ khiến nàng vui vẻ !” Hắn ngừng một lát, “Nàng nhìn Minh Sát xem, hắn cũng yêu nàng ! Nàng không cảm nhận được sao ? Nàng nếu đã không yêu ta, nàng cũng có thể ở bên cạnh hắn !”

“So với những thứ đó, ta càng thích thao túng thiên hạ hơn, duy trì cảm giác độc tôn của ta. Nói thực lòng, ta càng thích giết chóc” Tôi lạnh nhạt nói.

“Nàng nhất định phải làm Tu La sao ?”

“Đúng” Tôi lạnh lùng nói, “Ta càng thích làm Tu La, làm ma quỷ. Ta thích nhìn sự sợ hãi của người khác, ta thích nhìn thấy máu bắn khắp nơi”

Hắn rút thanh kiếm vẫn mang theo bên mình ra, nhìn tôi chăm chăm : “Thiên Vãn, chúng ta đánh một trận. Ta lấy tính mạng của Huyền Thần Y ta ra đánh cuộc”

Tôi cầm Tương Thiên kiếm nhuốm đầy máu, cũng tàn nhẫn nhìn hắn, “Vây trận đấu này, ta thắng chắc rồi”

97. Chương 97: Huyền Thần Y Vì Nghĩa Quên Minh 2

Tôi xuất chiêu trước, vung Tương Thiên kiếm nhanh chóng chém vào hắn ! Huyền Thần Y dùng kiếm cản lại, tôi lại từ chém ngang xuống bụng hắn từ một bên ! Hắn xoay người tránh đi, tôi lại nhanh chóng cầm kiếm chém thẳng vào cổ của hắn, hắn tránh không được, bị tôi để lại một vết rạch nhỏ, máu chảy ra. Hắn giống như không hề để ý, tiếp tục nhắc kiếm đánh với tôi.

Tôi một mặt cười lạnh, một mặt khắc chế chiêu thức của hắn, để hắn không thể tấn công.

“Cầu xin đi, hiện tại cầu xin còn có thể bảo toàn mạng của ngươi” Tôi cười lạnh.

“Ta sẽ không cầu xin !” Hắn tránh một kiếm ngoan độc của tôi, kiên định nói, “Nếu ta chết, chết trong tay Mộ Thiên Vãn nàng, ta cũng cảm thấy rất vui”

Lòng tôi có chút dao động, kiếm cũng chậm hơn một chút, “Tại sao ?”

Hắn ôn nhu cười : “Bởi vì khi nàng giúp ta giết Trương Khánh Đông, bởi vì khi nàng cùng ta đi Hoàng thành, sau khi nàng giúp ta phóng ngọn lửa trăm năm khó gặp đó ở Hoàng thành, khi nàng cười với ta, khi nàng hạ khăn che mặt xuống...” Hắn một hơi nói rất nhiều rất nhiều, tôi có chút rung động.

“Cho nên, hiện tại ta mới vì nghĩa quên thân như vậy. Thiên Vãn”

“Thật không ?” Tôi xuất ra nội lực, khiến mũi kiếm đột nhiên đổi chiêu thức, chém thẳng vào tay phải cầm kiếm của Huyền Thần Y !

Hắn trở tay tránh được, nhanh chóng dùng kiếm cản lại. Kiếm và kiếm va vào nhau tạo ra những âm thanh thật to, hơn nữa cổ tay của hai bên đều cảm thấy những chấn động từ chuôi kiếm. Tôi nắm chặt kiếm, vung kiếm thật nhanh, hoàn toàn đánh bại chiêu thức của hắn.

Hắn chỉ phí sức cản lại, không thể phản kích. Tôi có thể cảm thấy hơi thở gấp gáp của hắn, cũng có thể nhìn thấy hắn vung kiếm càng lúc càng chậm bao nhiêu.

“Cầu xin đi, còn không cầu xin, ngươi chết chắc” Khi tôi nói ra lời này, thậm chí còn mang theo chút quan tâm.

Có lẽ tôi hoàn toàn không muốn giết hắn.

Nhưng tại sao lại không muốn giết hắn ?

“Không. Không đến cuối cùng, ta cũng sẽ không nhận thua” Hắn cười khẽ. Giống như gió xuân ấm áp.

Sự bình tĩnh của hắn khiến tôi không còn gì nói, suy nghĩ của tôi trở nên phức tạp.

Tôi thực sự muốn giết hắn sao ?

Thanh âm sắc bén kia lại trỗi dậy trong lòng tôi, giết hắn đi ! Mộ Thiên Vãn ! Ngươi phải giết hắn !

Tôi liếc nhìn dung mạo tuấn lãng của hắn, ở đó có sự thiện lương và đẹp đẽ, từng khiến tôi vừa nhìn thấy hắn lần đầu tiên đã động tâm.

Nhưng, tôi phải giết hắn sao ?

Tôi miên man nghĩ. Trên trán hắn đã đổ đầy mồ hôi. Nhưng sự kiên định và bình tĩnh cũng không hề thay đổi.

“Kính An Vương Huyền Thần Y, có lẽ qua ngày hôm nay, cũng sẽ không còn ngươi nữa” Tôi thức tỉnh hắn lần nữa.

“Ta biết” Hắn vẫn như vậy, không có thể hiện sự bi thương.

Tôi cũng không còn cho hắn cơ hội nữa ! Tôi đặt kiếm lên kiếm của hắn, hất nó đi, sau đó, tôi nhanh chóng đặt Tương Thiên kiếm lên vai hắn, mũi kiếm quét ngang cổ hắn. Máu chảy ra, nhuộm đỏ Tương Thiên kiếm.

Tôi cau mày, nhìn dung mạo tươi cười của hắn.

Đầu tôi lại đau trở lại. Tôi miễn cưỡng khống chế.

Mộ Thiên Vãn ! Giết hắn ! Ngươi có thể giết tất cả mọi người, chỉ một Kính An Vương thì quan tâm làm gì !

Mộ Thiên Vãn, ngươi không thể giết hắn, ngươi nhất định phải biến bản thân thành ma quỷ sao ?

Tôi nắm chặt kiếm, khắc chế đau đớn của bản thân. Mặt tôi trắng bệch không còn chút máu.

Tôi mạnh mẽ thu kiếm lại, đẩy Huyền Thần Y đang đứng ra, “Ngươi đi ! Huyền Thần Y ! Đừng để ta thấy ngươi lần nữa !”

Hắn chăm chú nhìn tôi, không có biểu hiện gì : “Thiên Vãn, nàng có thể khắc chế tâm ma của bản thân, tại sao còn phải giết người ?”

Đầu tôi như nổ tung ! Tôi dùng sức xông vào hắn hét lên : “Huyền Thần Y ! Ngươi mau rút cho ta !”

“Ta hi vọng, nhìn thấy một Mộ Thiên Vãn ngây thơ và xinh đẹp, mà không phải là một kẻ giết người điên cuồng” Sau khi hắn nói xong, lo lắng nhìn tôi, rồi mới rời khỏi con đường này.

Từ nay, cũng không bao giờ gặp lại hắn nữa.

Nhất biệt thành vĩnh viễn.

98. Chương 98: Phiên Ngoại Di Đình Và Minh Sát 1

Cho phép tôi viết thêm vào đoạn nhỏ này, là liên quan đến Di Đình xuất hiện không nhiều kia, để thể hiện Minh Sát đẹp đến nhường nào. Thuận tiện cũng thể hiện sự chuyển biến của nữ chính trước và sau khi thành quỷ...(Lời tác giả)

Trong hồi ức của tôi, có một nam tử đẹp như vậy, hắn hồng y tung bay, tóc đen như dòng suối buông xõa tới gót chân. Hắn có một dung nhan tuấn mỹ tinh tế như họa lại mang vẻ tà khí, còn có khí chất ngông nghênh bất phục từ trong xương cốt.

Hắn rất lạnh. Thân thể hắn lạnh lẽo không có độ ấm. Có lúc, tôi dường như có thể xác định tâm của hắn cũng lạnh giống như người của hắn. Nhưng, tôi biết, trong tim hắn thực ra cũng không lạnh, bởi vì có nàng – Mộ Thiên Vãn.

Khi tôi hồ đồ rời xa cha để lưu lạc giang hồ, tôi đã nghe đến tên Mộ Thiên Vãn, nàng “Bạch y Tu La” này, đi đến đâu cũng gieo rắc ác mộng. Có lúc, tôi cũng hi vọng được giống như nàng, đứng trên đỉnh cao nhất của võ lâm, lãnh đạm nhìn xuống những cao thủ võ lâm quy phục nàng.

Tôi cho rằng, nàng rất có hiệp khí, võ công siêu quần, khí chất tự nhiên, thậm chí, còn có chút xấu xí, cho nên mới mang khăn che mặt, mới tàn nhẫn và cực đoan giết người như vậy.

Tôi biết tuổi của nàng, mười lăm. Nhỏ hơn tôi ba tuổi. Tôi ở trên Nga Mi học võ, nhưng không được bao lâu, Ma giáo kéo một đám người đến, khí thế bừng bừng bao vây Nga Mi. Tôi nhảy lên một cái cây, hoảng sợ nhìn những người bên dưới chém giết. Vậy nên, tôi nhìn thấy “Bạch y Tu La” Mộ Thiên Vãn trong truyền thuyết. Thì ra nàng là Giáo chủ Ma giáo.

Nàng một thân bạch y đứng bên cạnh đám người đang chém giết nhau, lạnh lùng nhìn máu đổ ra. Giống như tất cả mọi việc đều không ảnh hưởng đến tâm tình của nàng. Nàng vứt bỏ tất cả mọi người, tất cả mọi đau khổ bên ngoài mình, cả thế giới giống như chỉ còn lại nàng, một động tác, thì đã có rất nhiều rất nhiều chúng nhân Ma giáo xông vào hủy diệt Nga Mi.

Nàng hoàn toàn không có đáng sợ như lời đồn trong Đại hội võ lâm. Còn nhớ khi Đại hội võ lâm, tôi không có đi, chỉ lưu lại trấn giữ bốn phái, cho nên không nhìn thấy nàng. Lúc đó tôi chỉ nhìn thấy bóng lưng của nàng, bóng lưng đó khiến tôi nghĩ đến không phải là Tu La, không phải là ma quỷ, mà khiến tôi nghĩ đến nữ thần, hay là tử thần. Cho dù có quan hệ với thần tiên, thì cũng không quan hệ với địa ngục.

Nàng xoay người lại, khiến tôi nhìn thấy gương mặt nàng.

Một đôi mắt tinh khiết trắng đen rõ ràng, mũi nhỏ cao cao, làn da trắng nõn nhưng tinh tế. Tôi thậm chí không thể dùng từ nào để miêu tả vẻ mỹ lệ đó. Không thể không khiến tôi gang tỳ. Nhìn tới nhìn lui, câu hồn đoạt phách, thiên kiều bá mị. Trên thế gian, có ai sánh bằng ?

Thân thể nàng giống như rất yếu đuối, lại đột nhiên phát ra sức lực thật lớn. Bởi vì tôi tận mắt nhìn thấy, nàng nhìn thấy sư phụ của tôi – Chuồng môn Nga Mi tiếng tăm lẫy lừng trong võ lâm liên tiếp giết rất nhiều người của Ma giáo, nàng nghiêng đầu nói với trưởng lão bên cạnh mấy câu, vị trưởng lão kia lập tức đưa cho nàng ngân kiếm đang cầm trong tay. Thanh kiếm kia, chắc là của nàng. Bởi vì chỉ có nàng, mới có thể phối với thanh kiếm tốt như vậy.

Nàng nhanh chóng rút kiếm ra, tôi nhìn thấy nàng ngay lập tức đã tiếp cận sư phụ tôi, ngân quang vừa lóe, sư phụ đã nằm dài trên đất, trên cổ bao bọc bởi một tia máu sâu dài. Động tác của nàng nhanh đến mức khiến người ta ngây ngốc, động tác liên tục này khiến người ta lạnh đến thấu xương ! Thậm chí khi nàng giết người lãnh đạm và tự nhiên, cũng là thể gian hiểm có.

Nga Mi cứ thế bị tiêu diệt. Tôi cuối cùng nhìn rõ “Bạch y Tu La” người người đồn đãi từ sau Đại hội võ lâm, còn có thần thoại mà nàng sáng tạo. Thần thoại khiến người ta kinh sợ. Cho nên tôi có thể hiểu Minh Sát, hiểu tình cảm sâu đậm mà Minh Sát dành cho nàng.

Tôi lại trải qua một năm lang thang phiêu bạt. Trong năm đó, tôi bái rất nhiều người làm sư phụ, nhưng, bọn họ không dám nhắc đến Mộ Thiên Vãn, không dám nhắc đến Ma giáo, không dám nhắc đến “Bạch y Tu La”. Bọn họ cũng không có võ công xuất thần nhập hóa như nàng.

Về sau, trên giang hồ nghe nói trong Hoàng thành ngoài trừ Thánh thượng, tất cả mọi người đều bị nàng tiêu diệt. Nghe nói, có quan hệ với Minh Sát của mười một năm trước. Tôi luôn nghĩ, thiếu niên của mười một năm trước, thiếu niên tạo nên trận Đại chiến Giang Hoài, hiện tại là một nam tử thế nào ? Nhưng khi tôi chân chính gặp được, ngay từ ánh mắt đầu tiên, tôi đã trầm luân trong đó. Hắn tuấn mỹ như vậy, khiến thiên địa im lặng thất sắc, khiến tôi rung động. Nhưng hắn sẽ không yêu bất cứ ai. Bởi vì trong tim của hắn đã có một thần thoại ngự trị, một nữ thần ngự trị, một người mà không ai có thể tổn hại.

Khi mới gặp, tôi hoàn toàn không biết hắn là Minh Sát, nhưng tôi vẫn lựa chọn yêu hắn ngay từ ánh mắt đầu tiên gặp gỡ. Bởi vì hắn, đáng để tôi yêu. Đáng để bất cứ ai yêu. Nhưng tôi lại không thể xứng với hắn.

Bởi vì nam tử như thiên thần như hần, chỉ có thần thoại như Mộ Thiên Vãn mới xứng.

Hần dạy tôi võ công, nhưng lại không nói mục đích ban đầu. Hần hồng y phiêu dật, khiến nhật nguyệt lu mờ. Cho dù sau này tôi không nhớ hần, cũng sẽ không bao giờ quên hồng y của hần, còn có đôi mắt đỏ như máu của hần.

Sau khi hần dạy tôi ba phần kiếm pháp, thì không dạy nữa. Hần từng nói, học được bộ kiếm pháp này có thể nhìn thấy bất kì bộ kiếm pháp nào là ghi nhớ không quên. Hần không dạy tôi, là bởi vì hần không hi vọng tôi hoàn toàn học được, cũng không hi vọng tôi vì thế mà có thể ghi nhớ không quên. Bởi vì hần từng nói, trên đời này người có thể nhìn vào là nhớ chỉ có hần và nàng, hần không cho phép bất kì ai xen vào.

Lúc đó, tôi hoàn toàn không biết hần là Minh Sát, cũng không hề biết “nàng” trong miệng hần, chính là “Bạch y Tu La” Mộ Thiên Vãn.

“Vậy ta có thể đánh bại Giáo chủ Ma giáo không ?” Sau khi tôi học thành hỏi hần.

Hần không trả lời. Chỉ xuất thần nhìn về nơi xa. Tôi cho rằng hần không nói chính là ngầm thừa nhận, cho nên tôi rất vui.

Ba ngày sau, hần đột ngột biến mất, rời bỏ tôi.

Tôi giống như phát điên đi tìm hần, nhưng người thần bí như hần, sẽ bị tôi tìm thấy sao ?

Tôi nản lòng, sáng lập Lăng Nguyệt Giáo. Nếu hần muốn tìm tôi, nhất định sẽ tìm tôi. Tôi muốn để cho mọi người biết đến tên của Di Đình tôi, như vậy, hần sẽ vui chăng ? Tôi đồ đệ của hần dương danh thiên hạ.

Tôi tràn đầy tự tin chuẩn bị đối phó Ma giáo, đối phó Mộ Thiên Vãn. Tôi cho rằng đồ đệ hần dạy ra, nhất định sẽ không thua bất cứ ai. Nhưng tôi làm sao biết, hần yêu nàng, hần làm sao để kẻ khác tổn hại nàng chứ ?

99. Chương 99: Phiên Ngoại Di Đình Và Minh Sát 2

Ma giáo truyền ra tin tức cuối cùng, nếu Lăng Nguyệt Giáo còn không quy phục, đợi khi Giáo chủ ra tay, tất cả đều chấm hết ! Tôi không quan tâm uy hiếp của Ma giáo. Nếu tôi nguy hiểm, hần sẽ không bỏ mặc đồ đệ của hần không lo.

Tôi thậm chí có chút mong chờ.

Hôm đó, cũng như mọi ngày, tôi đang dạy võ công cho giáo đồ, để đề phòng Ma giáo lúc nào cũng có thể tấn công. Nha hoàn đột nhiên vội và chạy đến báo tin, nói có một bạch y nữ tử đến không có ý tốt, chỉ nói muốn gặp Giáo chủ. Cho nên tôi đi. Lúc đó tôi không nghĩ đó là nàng. Tôi cho rằng, Mộ Thiên Vãn sẽ dẫn rất nhiều chúng nhân Ma giáo đến, giống như đối phó Nga Mi. Khi tôi chạy đến đại đường, có mùi vị máu tanh tràn ngập.

Trên mặt đất có rất nhiều thi thể của đệ tử tôi, máu chảy khắp nơi. Một vĩ nữ tử, ngồi vào vị trí tôi từng ngồi hờ hững dùng trà.

Tôi nhìn vào đôi mắt nàng, đôi mắt đỏ như máu, khiến tôi nghĩ đến Minh Sát, cho nên tôi mới không sợ.

Tôi hỏi nàng hai lần, nàng đều không trả lời tôi, xem đường đường Lăng Nguyệt Giáo chủ tôi như không khí. Sau đó lại ném ly trà đi, nước trà nóng hỏ trong đo đỏ lên tay tôi làm nó bị phỏng giộp lên. Nàng rất đẹp, đẹp đến mức khiến người trong thiên hạ đều là sương khói. Lúc đó, tôi cảm thấy nàng rất quen thuộc, lại không nghĩ đến nàng chính là “Bạch y Tu La”, bởi vì tôi cho là đôi mắt nàng nên là màu đen, trắng đen rõ ràng như khi tôi nhìn thấy nàng trên núi Nga Mi. Nhưng, tôi không biết nàng đã thành quỷ, ngay cả đôi mắt cũng đỏ như máu vậy, mị hoặc nhân tâm như vậy.

Sau đó, tôi và nàng đánh nhau. Chưa được vài chiêu, tôi đã bị áp chế. Tôi biết, võ công của tôi còn thua xa nàng, nàng chỉ cần động một ngón tay, thì có thể đoạt mạng của tôi. Lúc đó tôi kinh ngạc, bởi vì tôi biết,

Minh Sát cũng đã không còn là đối thủ của nàng. Võ công của nàng đã bước lên đỉnh cao nhất, kiếm pháp kì dị lạ thường, giống như muốn giết sạch tất cả mọi người.

Nàng biết cái tôi sử dụng là Huyền Minh kiếm pháp. Nàng muốn tôi nói là ai dạy tôi. Tôi không nói. Bởi vì tôi sợ nàng sẽ hại hấn. Nhưng, sau đó tôi lại nói ra. Thủ đoạn của nàng ngoan độc, kiếm đâm vào cơ thể tôi rất lạnh lẽo, đau đớn đó, giống như ném cơ thể tôi vào trong không trung vậy.

Sau khi nàng hỏi xong thì chất vấn tôi vì sao không quy phục Ma giáo, tôi liền biết, thì ra nàng chính là Mộ Thiên Vãn ! Chẳng trách võ công lại cao đến vậy, chẳng trách một thân bạch y, chẳng trách khi giết người lại lãnh đạm tự nhiên !

Tôi làm sao so được với nàng ? Tại sao hấn không đến giúp tôi ? Mộ Thiên Vãn đã truyền lệnh xuống, hủy diệt Lăng Nguyệt Giáo mà tôi gian khổ mới thành lập được. Thời khắc đó, tôi nghĩ đến hấn là ai.

Hấn là Minh Sát ! Sao tôi lại không nghĩ đến chứ ?

Mộ Thiên Vãn vì hấn, giết hại nhiều người trong Hoàng thành như vậy. Trong khắp thiên hạ, có ai có thể giống như hấn ? Mười một năm trước hấn tạo ra Đại chiến Giang Hoài, là đề tài mà nhân sĩ võ lâm đến nay còn bàn tán xôn xao. Tôi đột nhiên rất vui mừng, vui mừng vì đã yêu Minh Sát, một truyền thuyết trong giang hồ. Nhưng, hấn chỉ yêu Mộ Thiên Vãn !

Phải, có ai có thể từ bỏ nữ tử như Mộ Thiên Vãn để lựa chọn Di Đình ? Huống hồ là người như Minh Sát.

Tình cảm hấn đối với nàng đã sâu đến mức tôi không sánh bằng sao ?

Tôi bị giải xuống địa lao. Một sợi xích nặng nề tròng vào cổ tôi, khiến tôi đau đến không muốn sống. Vết thương trên mặt và dưới bụng tôi vì không được xử lý mà mưng mủ, sự hành hạ mấy tháng không nhìn thấy ánh mặt trời đã khiến tôi người quỷ khó phân biệt. Tôi vẫn ôm mộng tưởng buồn cười, mộng tưởng Minh Sát sẽ không bỏ mặc tôi không lo.

Nhưng tôi đã quên, hấn lạnh lẽo như vậy, lạnh đến không có độ ấm, làm sao lại quan tâm tôi ? Ngày đó người chết dưới tay hấn nhiều vô số, hấn và Mộ Thiên Vãn lãnh đạm và tàn nhẫn như nhau, làm sai lại mạo hiểm đắc tội nàng để cứu tôi ? Cả khi hấn chết đi, hấn cũng không nguyện ý để nàng không vui.

Tôi sau đó, bị một tên thô bạo kéo đến đại đường Ma giáo. Xa xa, tôi có thể nhìn thấy Mộ Thiên Vãn đang uống trà, giống như khi ở Lăng Nguyệt Giáo.

Nàng đã thành quỷ. So với bất cứ lúc nào cũng giống quỷ hơn. Nàng càng tàn nhẫn. Ánh mắt khát máu khiến tôi khiếp sợ vô cùng.

Tôi căm hận nhìn nàng, là nàng biến tôi thành bộ dạng này, tại sao tôi không sánh bằng nàng, không tàn nhẫn bằng nàng, võ công không cao như nàng, không xinh đẹp như nàng, không bằng một ánh mắt nụ cười của nàng. Địa vị trong trái tim Minh Sát không bằng nàng. Nhưng, về sau tôi mới biết, thì ra tôi ở trong lòng Minh Sát, một chút địa vị cũng không có.

Nàng cuối cùng đã chứng thực, sự phụ tôi đúng là Minh Sát.

Tôi nói dối nàng, nói Minh Sát muốn tôi đổi đầu với nàng, nói Minh Sát sẽ bảo vệ tôi. Kì thực trong lòng tôi, đau khổ hơn bất kì lúc nào.

Nhưng tôi lại quên mất, Mộ Thiên Vãn đã thành quỷ. Nàng đã từ thần tiên triệt để biến thành ma quỷ. Bất kì cơn giận nào cũng sẽ khiến nàng làm ra những việc càng tàn nhẫn và điên cuồng.

Sau một tiếng thét thảm thiết, tôi bởi vì quá đau mà không còn biết gì nữa. Chìm đắm trong bóng tối.

Nếu có thể như vậy chết đi, tôi cũng không cần đối mặt với những chuyện như vậy nữa.

Khi tôi tỉnh lại, tứ chi mãnh liệt đau đớn. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một gương mặt tuấn mỹ mà tôi luôn mơ thấy, chính là gương mặt này, khiến tôi cứ ngỡ như mình đang nằm mộng, quên mất những đau đớn vốn có.

Nhưng trên mặt không có biểu tình gì, không có vui mừng, không có bi thương cũng không có đau khổ. Giây phút đó tôi mới biết, đau khổ của hần, chỉ dành cho người mà hần yêu thương Mộ Thiên Vãn, mà không phải dành cho tôi.

Tôi thút thít khóc, hi vọng có thể có được sự thương hại nhỏ nhoi của hần. Khi đó tôi vẫn còn hoang tưởng, hi vọng hần có thể báo thù cho tôi. Cho dù hần không giết Mộ Thiên Vãn, cũng có thể vì tôi mà tranh luận với nàng một lần cũng tốt. Cho dù không phải vì tôi, vì mặt mũi của hần cũng được. Nhưng hần thà không cần tôn nghiêm của mình, cũng không nguyện ý tranh luận thị phi với nàng.

Huyền Minh Giáo mà hần sáng lập là vì cái gì ? Để nàng tới tìm hần sao ?

Buộc nàng đến tìm hần sao ?

Minh Sát, tình cảm người đối với nàng sâu đậm đến vậy sao ?

Nhưng trong tay của hần đã cầm kiếm. Tôi biết, hần muốn giết tôi. Hần chỉ nói một câu : “Nếu người đã không có tay chân, thì giữa lại đầu để làm gì ?” Thanh âm hần lạnh khốc như vậy, luôn đóng băng mọi vui vẻ của tôi khi gặp hần.

Tôi bi thương nhìn hần, hần tàn nhẫn vung kiếm lên, sau cơn đau kịch liệt, tôi không còn nhìn thấy gì nữa, giống như đi vào một giấc ngủ thật sâu.

Minh Sát, người yêu Mộ Thiên Vãn đến thế sao,

Nhưng người có biết không, người còn có một đồ đệ tên Di Đình, nàng cũng từng yêu người như vậy.

100. Chương 100: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 1

Rất nhiều người nói Mộ Mộ càng lúc càng đáng sợ, nhân đây tôi xin thanh minh một chút, là vì tôi muốn thể hiện ra được sau khi cô ấy trở thành quỷ đáng sợ đến thế nào, tôi còn sợ tôi viết như vậy vẫn còn chưa đủ đáng sợ, không đạt đến chữ “Tu La chi nữ”. Viết đáng sợ như vậy, để đoạn sau khi nàng khôi phục thần trí thì hối hận, sau cùng che giấu ý đồ của tôi...Kết thúc vẫn tốt đẹp, chỉ là khoảng giữa có chút phong ba...Cô ấy không thể sau khi giết nhiều người như vậy lại có thể cùng Minh Sát hạnh phúc bên nhau, cả đời này của cô ấy đều sẽ không an lòng.

Con đường phồn hoa nhất, trong một khắc đã bị “Bạch y Tu La” biến thành địa ngục chết chóc.

Có gần ngàn người bất hạnh bị thảm sát, cảnh tượng thê thảm vô cùng.

Chỉ vì sự bức bối trong nhất thời của nàng.

Khi Hà Lãm nói với tôi về tin tức này lan truyền trong giang hồ, trong lòng tôi có chút nhói đau. Không biết vì sao, trong lòng lại mong muốn được gặp Minh Sát đến vậy.

“Hà Trưởng lão, người có biết Minh Sát đang ở đâu không ?” Tôi hỏi.

Hà Lãm kinh ngạc, nói : “Minh Sát ? Hần không phải đã đi rồi sao ?”

“Đi rồi !” Tôi kêu lên, “Đi đâu ?”

Hà Lãm lắc đầu, “Giáo chủ, người cũng biết hần mà, từ sau trận Đại chiến Giang Hoài, hần mất tích mười một năm, lần này hần không nói không rằng bỏ đi, bọn thuộc hạ làm sao biết được hần đi đâu !”

Giống như đã lạc mất thứ gì đó rất quan trọng. Là rất quan trọng, quan trọng đến mức cho dù có chết cũng sẽ không quên được tên của hần.

“Hà Trưởng lão, có phải ta có lỗi với hần không...” Tôi nhẹ nhàng nói, “Hần đem tất cả võ công dạy cho ta, hần tặng ta Huyền Minh kiếm tốt như vậy, hần tặng ta Hắc ám linh ngọc, hần còn cứu ta...Nhưng, ta cái gì cũng không cho hần, còn làm bị thương hần, ta đúng là vong ân phục nghĩa...”

Hà Lãm trầm mặc một lát, chậm chậm nói : “Giáo chủ, làm bị thương hần cũng không phải là người sai, người đã bị tâm ma của mình khống chế rồi”

“Ta biết” Tôi lãnh đạm nói, bước ra khỏi phòng khách, xuống núi.

Tôi biết tôi phải đi đâu.

Tôi phải đi tìm hần.

Thảo nguyên đã hai năm không đi qua. Tôi còn có thể nhận ra năm đó khi tôi đi ra đã ngủ một giấc trên cây.

Còn có hồ nước đã từng soi bóng dung nhan tôi.

Tôi của năm đó, từ Minh giới Địa cung bước ra, vẫn chưa có sát khí lớn như hiện nay. Mà chỉ mới có chưa đến hai năm công phu, ngọn nguồn của hào kiếp vô lâm đã biến đổi tôi. Tôi lại có chút mất mát. Tôi muốn quay trở lại làm Mộ Thiên Vãn của năm mười sáu tuổi, cũng không bước chân vào giang hồ, vậy chắc sẽ không tiếp tục làm Giáo chủ Ma giáo “Bạch y Tu La” ?

Thực ra không cần nói, tôi cũng có thể nhìn ra sự sợ hãi của người trong Ma giáo khi nhìn thấy tôi. Hà Lãm cũng vậy. Chỉ có điều lão chưa biểu hiện rõ ràng ra ngoài, nếu tà giáo lấy giết người làm niềm vui đối với tôi cũng sợ hãi như vậy, thì tôi đúng là ma quỷ rồi...

Tôi giết người là giết đúng không ?

Minh Sát năm đó nếu thích như vậy, vậy tại sao hần lại phải trốn tránh mười năm ?

Tôi đột nhiên phát hiện, những thứ mà tôi trông thấy đều đã phai dần màu đỏ, dần xuất hiện màu sắc trở lại.

Xa xa, tôi có thể thấy cửa của Minh giới Địa cung.

Vách đá lở lôm hai bên không bằng phẳng lại thô, có ánh đuốc được cắm vào khe nứt của vách đá, soi rọi rõ ràng Địa cung tối đen bên trong.

Minh Sát nhất định ở trong này. Tôi áp chế niềm vui đột nhiên xuất hiện xuống, từ từ bước vào.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh màu đỏ. Tóc đen xõa tới gót. Hần đưa lưng về phía tôi, trong tay hình như đang cầm thứ gì đó để xem, thậm chí bước đến gần như vậy hần cũng không phát hiện.

“Minh Sát...” Tôi nhẹ nhàng gọi, tay bắt giác ôm lấy eo của hần, ôm hần thật chặt.

Lạnh lẽo như vậy.

“Thiên Vãn...là nàng sao ?” Hần vui mừng kêu lên, kéo tôi đến trước mặt.

Trên gương mặt tuấn mỹ có vẻ trắng bệch không che giấu được. Hần tiều tụy hơn. Là một kiếm tôi đâm hần làm hần trở nên như vậy sao ?

Hần nhìn tôi làm tôi sững sờ trong chớp lát. Tiếp theo, vô vùng mừng rỡ ôm chặt hần.

“Thiên Vãn ! Nàng đến tìm ta !” Hần ôm tôi vào lòng, “Thiên Vãn, nàng biết không ? Ánh mắt nàng rất đẹp ?”

Tay tôi chạm vào vành mắt : “Thật không ?”

Hần nắm cánh tay tôi đang nâng lên, chăm chú nhìn tôi : “Thiên Vãn, ma tính của nàng đã giải trừ rồi sao ? Mắt của nàng...”

Trong lòng tôi đột nhiên có một loại cảm giác giống như chìm thẳng xuống tới đáy rồi lại nổi lên.

Tôi lắc đầu, hoang mang nói : “Ta không biết...”

Hần nghi ngờ nhìn tôi : “Không thể nào, Mộ Dung Sở từng nói loại ma tính này chỉ có chết đi mới giải trừ được, nàng...”

Hắn ngừng một lát, lại cười nói : “Không cần biết thế nào, Thiên Vãn, chỉ cần nàng đến tìm ta, Minh Sát ta có chết cũng vui”

101. Chương 101: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 2

Lúc này, tôi mới nhìn thấy thứ hắn cầm trong tay, Hắc ám linh ngọc.

“Huynh cầm cái này để làm gì ?” Tôi hỏi.

Hắn lắc đầu, cười với tôi : “Không có gì”

Tôi chỉ vào vết thương trên bụng hắn, có chút tội lỗi và đau lòng hỏi hắn : “Có còn đau không ? Ta không biết mình lại có thể độc ác làm bị thương huynh như vậy...”

“Không đau, Thiên Vãn. Cho dù rất đau, vết thương nhỏ này đối với Minh Sát ta cũng không tính là gì cả” Hắn không chút để ý nói, quay đầu lại, trong mắt dường như có rất nhiều thương cảm, “Thiên Vãn, nếu bốn năm trước ta không mang nàng về đây, không dạy nàng võ công, vậy tất cả những chuyện hiện nay có phải sẽ không xảy ra không ?”

Tôi không nói, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Hắn cười mĩa mai : “Ta cho rằng Minh Sát ta không sợ bất cứ gì, nhưng, ta lại sợ nàng sẽ như vậy mãi. Ta của năm đó, bởi vì luyện “Quỷ” mà tẩu hỏa nhập ma, ta im lặng tám năm, về sau lại nghe được hai người Gian Tập Lũng và Chu Lâm Phong đang rất đắc ý, nên ta muốn tìm người thay ta giết bọn họ. Ta tự mình không thể đi, bởi vì trong người ta vẫn còn lưu lại tàn tích của ma tính”

“Cho nên huynh tìm ta. Sau đó khi ta đi ra khỏi Mộ Dung Sơn trang, mới mang ta về đây, mưu tính hào kiếp hai năm sau của huynh ?” Tôi nhàn nhạt nói.

Trong mắt hắn có sự khổ sở sâu sắc, “Phải. Ta không phủ nhận. Thiên Vãn, ta vĩnh viễn không oán hận nàng đã cho ta một nhát kiếm này, bởi vì đó là ta xứng đáng. Nếu không phải ta, nàng sẽ ở lại Mộ Dung Sơn trang bên cạnh Mộ Dung Sở, hoặc nàng sẽ trở lại Khúc trang, trải qua cuộc sống tốt đẹp...Thiên Vãn, nàng không nên như vậy...”

“Sẽ không” Tôi ngắt ngang lời hắn, “Cho dù huynh không tìm ta, ta cũng sẽ ăn cắp bí tịch của Mộ Dung Lệnh. Ta là người như vậy, ta thích hô mưa gọi gió, thích cao cao tại thượng. Ta vốn chưa từng oán hận huynh dạy võ công cho ta, ngược lại, ta cảm kích huynh”

Năm đó đã trôi xa rồi.

“Sự tình đã qua rồi, Minh Sát” Tôi cười nói, “Ta cảm kích huynh đã xuất hiện trong cuộc đời ta”

“Nhưng ta hận !” Giọng nói hắn vô cùng kiên định, “Ta hận bản thân mình, hận bản thân mình bảo nàng ăn cắp bí tịch của Mộ Dung Lệnh, để nàng luyện thành kiếm pháp tà ác trong đó...Nếu không, nàng tuy rằng là ‘Bạch y Tu La’, cũng sẽ không trở nên tàn nhẫn và cực đoan như vậy !”

Tôi chỉ yên lặng nhìn hắn, hắn ôm chặt tôi trong lòng, mái tóc đen phất phơ trước mắt tôi : “Thiên Vãn, ta rất muốn cứ như vậy cùng nàng bên nhau, bên nhau đến già...”

Lòng tôi trở nên mềm yếu hơn, tôi rất muốn nói với hắn, tôi cũng nguyện ý cùng hắn vĩnh viễn bên nhau, rời xa giang hồ, tôi cũng sẽ không làm “Bạch y Tu La” nữa, để nàng vĩnh viễn trở thành một truyền thuyết.

Cho dù là trước khi đến với thế giới này, hay là ở hiện tại, lần đầu tiên tôi xuất hiện cảm giác này, buông bỏ cuộc sống cao cao tại thượng, cùng người tôi yêu vĩnh viễn bên nhau.

Tình cảm lúc trước đối với Lăng Sở, tất cả tôi đã trao cho Minh Sát, cho người đã dạy tôi tất cả võ công, cho người đã khiến tôi trở thành kẻ giết người không chớp mắt.

Tôi đang muốn trả lời hắn, nhưng, đột nhiên một trận đau đốn truyền đến, mang theo hận ý mãnh liệt !

Giống như khi ở trên đỉnh Khúc trang ngày đó ! Tôi nhắm chặt mắt, hi vọng có thể dần dần loại bỏ hận ý và đau đớn này !

Có lẽ là cảm nhận được tôi không ổn, Minh Sát thả tôi ra. “Thiên Vãn, nàng làm sao vậy ?”

Thân thể tôi run rẩy. Tay bắt giắc nắm chặt Tương Thiên kiếm ! Dùng hết sức, tôi có thể cảm nhận được tay đang run rẩy dữ dội !

Bên tai là giọng nói lo lắng và quan tâm của Minh Sát : “Thiên Vãn ? Nàng có phải lại bị...nàng...”

Tôi mạnh mẽ mở to mắt !

Thế giới màu đỏ như máu, tất cả đỏ như máu ! Mang theo ánh sáng đỏ như máu !

Minh Sát bị dọa ! Hấn lo lắng muốn chạm vào tôi, tôi hất tay của hắn ra !

Tôi nghiêng răng áp chế cơn run rẩy, trong lòng lại nổi lên từng trận từng trận thù hận ! Đột nhiên, tôi cuối cùng cũng không nhịn được ngược nhìn trời cười lớn !

“Thiên Vãn !” Gương mặt khấn trương của Minh Sát ở trước mắt tôi, chân mày tuấn mỹ cau lại, trong mắt lộ vẻ lo lắng rất nhiều !

“Đừng đụng ta” Tôi lãnh tĩnh nói, dùng bao kiếm chỉ vào hắn.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, khóe miệng câu ra nụ cười lãnh khốc : “Minh Sát, người đừng đụng ta !” Tôi nhìn đôi tay đang vươn ra của hắn rỗng giặn !

“Không muốn chết, thì để ta rời đi. Hôm nay Mộ Thiên Vãn ta không muốn đánh với người” Tôi nhàn nhạt nói. Rút Tương Thiên kiếm ra.

Minh Sát cũng không nói gì cả. Chỉ là bi thương thở dài, rời đi.

“Mộ Thiên Vãn, ta vĩnh viễn đợi nàng ở đây...”

Khi tôi rời đi, sau lưng truyền đến câu nói nhẹ nhàng này của hắn. Lòng tôi đột nhiên âm ỉ đau. Nhưng tôi lựa chọn không để ý, rời khỏi Minh giới Địa cung.

102. Chương 102: Trở Lại Minh Giới Địa Cung 3

Tôi vừa mới lên núi, nhìn thấy Hà Lãm ở đằng xa đang ngóng nhìn trời.

Đột nhiên, lão xoay đầu lại, trông thấy tôi.

“Giáo chủ, người về rồi ?” Hà Lãm nhìn bộ dạng tôi bị dọa sợ hãi.

“Bộ dạng của ta, có gì không ổn sao ? Sao Hà Trưởng lão lại sợ hãi vậy ?” Tôi cười lạnh một tiếng, ẩn chứa từng trận sát khí trong đó.

“Không phải, thuộc hạ chỉ lấy làm lạ, lúc Giáo chủ đi trên người không có sát khí đằng đằng và mãnh liệt như vậy...” Hà Lãm cẩn thận dè dặt vừa đi vừa nói.

“Vậy sao ?” Tôi hừ lạnh, bước vào đại đường, “Có chuyện gì ? Hà Trưởng lão ?”

“Không có gì không có gì...Uy danh của Giáo chủ vang danh tứ hải, những môn phái cần quy phục đều đã quy phục, môn phái chưa quy phục vẫn chưa xuất hiện...”

“A ? Vậy ta làm sao lại cảm thấy một ngày không giết người, trong lòng lại trống trải như vậy, Hà Trưởng lão, người biết là ý gì chứ ?”

Hà Lãm sao lại không biết ? Lão chỉ âm ừ nói : “Thuộc hạ ngu muội, không hiểu ý của Giáo chủ”

“Thật không ?” Tôi sắc bén liếc lão, Hà Lãm không dám nhìn thẳng tôi, chỉ đành nhìn nơi khác, như ngồi trên đồng lửa.

Cuối cùng, mồ hôi lạnh của Hà Lãm không ngừng tuôn ra, tôi độc ác cười lớn lên : “Ha ha ha ! Hà Trưởng lão người nếu không biết, vậy Giáo chủ ta cũng không tiện phân phó nhiều ! Ha ha, người chỉ cần làm tốt mọi việc là được, những cái khác, không cần nói nhiều !”

Hà Lãm vội vã quỳ xuống, dập đầu trên mặt đất : “Phải phải phải...Giáo chủ nói rất đúng...Thuộc hạ nhất định tuân thủ...”

Tôi chán ghét phát tay : “Người cút cho ta ! Sau này, người đừng để ta nhìn thấy bộ dạng sợ hãi của người nữa ! Nếu không đừng trách ta không niệm tình công lao của người đối với bốn giáo, móc hai mắt của người ra !”

Hà Lãm cả kinh, lưng ta lúng túng rồi đi.

Tôi hờ hững ngồi trên chiếc ghế làm bằng gỗ hồng gầy móng tay, móng tay bởi vì thường xuyên cầm kiếm, ngón tay trở nên rất có sức, lại để lại vài vết chai sần, hệt như lúc trước cầm súng vậy.

Tôi lạnh lùng cười, ánh mắt âm hiểm mà sắc bén.

Nếu dùng súng, tôi một phát là có thể lấy đi tính mạng người khác, mà hiện tại lại phải dùng kiếm để đánh nhau.

“Bạch y Tu La” là thần thoại, không ai có thể đánh lại thần thoại.

Mộ Thiên Vãn tôi sau khi mượn xác hoàn hồn lại tạo nên thần thoại.

Nụ cười lạnh của tôi dần dần lớn hơn, tiếng cười vang khắp đại đường, lại lan khắp cả ngọn núi, vang xa không dứt.

Tôi đột nhiên lại cảm thấy trống rỗng và tiếc nuối.

Rốt cuộc đâu mới thực sự là tôi ?

Nụ cười nào mới thực sự là nụ cười của tôi ?

Tôi hoang mang.

103. Chương 103: Triều Đình Và Giang Hồ 1

Cả thiên hạ bắt đầu phân thành hai phái rõ ràng.

Giáo chủ Ma giáo thống trị giang hồ, Thánh thượng duy nhất tồn tại trong cuộc thăm sát Hoàng cung thống trị Hoàng thành.

Bởi vì cảm thấy uy hiếp quá lớn, Thánh thượng Huyền Thần Giả chuẩn bị phái binh tiêu diệt thế lực cực lớn trong giang hồ - Ma giáo.

Mọi người thấp thỏm không yên nhưng mừng thầm trong lòng chờ đợi Ma giáo và triều đình giao tranh trực tiếp.

Chờ sự diệt vong của tà giáo, chờ sự tương trợ cho nhân sĩ chính phái bọn chúng.

Tôi ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, cúi nhìn đám người đang phủ phục bên dưới.

Đó là kết quả sau khi Hà Lãm chấn chỉnh Ma giáo, nhân số tăng lên, nội bộ Ma giáo càng có khí thế.

“Đã phái binh ?” Tôi hỏi.

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm nói, “Đã phái binh. Giáo chủ muốn đối phó thế nào ?”

Tôi trầm tư một chút : “Nếu đánh nhau với triều đình, Ma giáo sức yếu thế mỏng, đối đầu trực tiếp không được”

“Ý của Giáo chủ...là đầu trí ?” Một vị hộ pháp bước lên nói.

“Đầu trí ?” Tôi hừ lạnh, “Huyền Thần Giả hần là loại người nào ? Còn muốn ta dùng đầu óc đối phó hần ?”

Vị hộ pháp kia cười ngượng, lui về sau.

“Hà Trưởng lão,” Tôi gọi đến tên của Hà Lãm, “Trên võ lâm có biểu hiện ý ủng hộ không ?”

“Hồi Giáo chủ, các môn phái trên võ lâm đều quy phục Ma giáo ta, liên tục biểu thị ý muốn Ma giáo đối kháng với triều đình” Hà Lãm đặc ý nói.

“Vậy sao ?” Tôi liếc mắt, trừng Hà Lãm, “Sao ngươi lại không nói bọn chúng muốn nhìn Ma giáo với triều đình lưỡng bại câu thương ?”

“Cái này...” Hà Lãm vội nói.

“Hà Trưởng lão” Tôi cười cười.

“Có Hà Lãm !” Hà Lãm nói.

“Hiện tại ngươi lập tức phái người đến các môn phái, mỗi một môn phái điều động một nửa cao thủ đến tập hợp ở giáo ta. Người phái đi nhất định phải tận mắt kiểm tra là cao thủ mới được !” Tôi nghiêm mặt, “Sau này, ta xem chúng làm sao vui mừng khi người gặp nạn !”

“Giáo chủ anh minh !” Hộ pháp bắt đầu cười trộm.

“Đừng cười,” Tôi cau mày, “Kinh An Vương Huyền Thần Y sau khi giao đầu với ta thì bỏ đi, nên sẽ không quay lại Hoàng thành, Huyền Thần Giả có chút đầu óc, nhưng sau lần bị dọa đó, hần sẽ không đích thân ra mặt”

Hà Lãm nói tiếp : “Hơn phân nửa là Nhị đệ của hần Tĩnh Đoan Vương Huyền Thần Tuân dẫn binh đến. Tĩnh Đoan Vương này cũng là một tướng quân, còn rất có kinh nghiệm, nhưng hần cũng chưa từng thử qua võ công của Giáo chủ, chỉ là nghe nói lại. Người này bảo thủ cố chấp, nhất định sẽ không coi trọng Giáo chủ. Chỉ vì đối phương người nhiều thế lớn, hơn nữa đều trải qua huấn luyện, giáo ta cũng chưa từng chân chính trải qua luyện tập...”

Tôi phát tay : “Hà Trưởng lão không cần lo lắng, suy cho cùng giáo ta cũng không phải là một đồng hồ độn, hà tất phải sợ hần ?”

“Phải, Giáo chủ. Tất cả đều nghe theo phân phó của Giáo chủ” Hà Lãm cung kính nói.

Tôi dựa vào lưng ghế, từ trên cao nhìn xuống bọn họ : “Hoàng thành không có Kinh An Vương, cho dù có một trăm Huyền Thần Giả, một ngàn Huyền Thần Tuân ta cũng không lo lắng. Chỉ dựa vào một mình ta, thì có thể dạy cho chúng biết thế nào là sợ hãi !”

“Giáo chủ, nếu những môn phái đó không đồng ý để người của mình mạo hiểm ?” Có hộ pháp do dự không yên nói.

Tôi cười lạnh “Là bọn chúng đồng ý tự mình quy thuận, cùng sống chết với giáo ta, không thể chỉ có binh mã của một mình bốn giáo đi đối phó với triều đình, bản thân đương nhiên cũng phải bỏ công sức. Nếu không chắc, vậy thì bọn chúng không quy thuận, trở về báo với ta, ngay trong đêm ta sẽ giải quyết sạch bọn chúng !”

“Dạ, Giáo chủ. Vậy thuộc hạ cáo lui...” Hà Lãm đứng lên nói.

“Lui xuống đi. Mau chóng chiêu tập nhân mã”

“Vậy Giáo chủ...” Những người còn lại đều không dám ở lại cùng tôi.

“Các ngươi cũng lui đi. Lần này, Mộ Thiên Văn ta phải đánh một trận chiến trước nay không có !” Tôi tuyên bố.

“Giáo chủ...” Hà Lãm đi đến cửa lại xoay người trở lại.

“Chuyện gì ?” Tôi chán ghét hỏi.

“Giáo chủ...Thuộc hạ nhớ sau khi Khúc Vô Loan chết, Giáo chủ không có nói muốn Khúc trang quy phục giáo ta, nhưng lần này...”

Khúc Vô Loan ? Cái tên đã quên mất từ rất lâu trong kí ức lại hiện lên trong đầu tôi, vừa mới hiện lên, còn có tình cảnh và những lời hắc đã nói trước khi chết.

“Khúc trang cũng không có ai đáng để phái ra. Trong bọn chúng chỉ còn mỗi võ công của Khúc Tử Phong và Ninh Diệc Vũ là còn có thể. Mấy năm nay lại không chiêu nạp người, chỉ là sơn trang đã quy ẩn mà thôi, không cần để ý” Tôi lạnh nhạt phân phó.

“Dạ, Giáo chủ, vậy Hà Lãm đi làm ngay”

104. Chương 104: Triều Đình Và Giang Hồ 2

Lúc chập choạng tối, người đã chiêu tập đủ. Chính tề xếp hàng dưới núi.

“Bao nhiêu ?” Tôi đứng trên đỉnh núi nhìn xuống một đám người đen kịt bên dưới, khẽ nheo mắt hỏi.

“Hồi Giáo chủ, bốn mươi lăm môn phái mỗi phái xuất ra hai mươi cao thủ. Tổng cộng là chín trăm người” Hà Lãm hồi đáp

Chín trăm người. Tôi suy nghĩ một lát : “Vậy ta phái ra năm ngàn người, thêm chín trăm người cũng được” Tôi vuốt ve Tương Thiên kiếm, rất nhanh, nó sẽ nhìn thấy máu, “Triều đình có bao nhiêu ?”

“Ba vạn. Huyền Thần Giả không dám phái nhiều binh, sợ toàn quân bị diệt. Nghe nói vốn chỉ phái một vạn, nhưng về sau Huyền Thần Tuân không chắc, lại phái ra hai vạn”

“Vậy sao ?” Tôi lại nhìn đám người ngay ngắn chỉnh tề dưới chân núi, “Triều đình đánh trận này với chúng ta định chắc là thất bại”

Gió thổi vào bạch y của tôi, tà áo tung bay, cũng thổi vào mái tóc đen mượt của tôi. Tôi đứng trên đỉnh núi, giống như đứng trên vị trí cao không với tới, là Vương giả vạn người kính ngưỡng. Tu La Chi Vương.

“Nếu Kinh An Vương quay lại, người nói hắc có giúp bọn chúng không ?” Tôi nhàn nhạt hỏi Hà Lãm.

Hà Lãm sững người, “Giáo chủ sao lại hỏi vậy ?” Thấy tôi không trả lời, lão nói, “Nếu Kinh An Vương quay lại, chắc sẽ giúp hai vị ca ca của hắc”

Tôi cười, “Cũng nghĩ như ta. Cho dù ca ca của hắc không xem trọng hắc, rốt cuộc hắc vẫn là Huyền Thần Y, trên người mang dòng máu hoàng gia. Huống hồ, hắc từng vì người trên con đường kia mà ra tay đánh nhau với ta, hắc không tha thứ cho việc giết chóc”

Đáng tiếc hắc đã đi rồi. Nên sẽ không quay lại. Cho dù thân là Kinh An Vương thì thế nào ?

Tôi đã từng, vì vẻ đẹp và sự ôn nhu của hắc, mà khuynh tâm. Có lẽ tôi đã từng thích hắc, nhưng cũng chỉ là đã từng.

Tôi hiện tại, e rằng đã nhận ra tâm của mình.

Tôi cười nhạt, xoay người đi, “Hà Lãm, truyền khẩu lệnh của ta, hôm nay để chúng nghỉ ngơi dưới núi, đợi đến khi binh mã triều đình tiến vào phạm vi thống trị của ta, lập tức giết chết !”

“Dạ, Giáo chủ” Lời đáp của Hà Lãm vô cùng kiên định.

“Ta đi trước. Người xem chừng cho tốt” Tôi cười cười.

Buổi trưa ngày thứ hai, quân đội triều đình đã đi qua Hoài An Môn Giang Bắc. Rất nhanh, không tới năm ngày thì sẽ đến đây.

“Nếu bên đó chậm như vậy, thì nghỉ ngơi năm ngày” Tôi cười nói với Hà Lãm.

“Nghỉ ngơi ? Giáo chủ, chúng ta nên sẵn sàng ứng chiến ạ ! Nếu không đợi bên đó đến, vậy...” Hà Lãm vội nói.

“Sợ cái gì !” Tôi không hoang mang nói, “Bên kia là quân đội, không giống với chúng ta. Cho dù bọn chúng muốn hủy diệt Giáo ta, vậy người được chọn ra cũng không phải là vô dụng. Nhưng người của chúng ta không giống, một người bên này cũng có thể đánh với từ năm đến mười người bên kia. Ta không xem qua võ công của những môn phái nhỏ nhoi đó, nhưng có thể đoán được”

Hà Lãm trầm tư. Tôi ngừng lại, sau đó nói tiếp : “Nếu thêm Khúc trang nữa là bốn mươi sáu. Nếu ta không hủy diệt Không Động, Nga Mi, Võ Đang, hay là Mộ Dung Sơn trang, vậy không biết trên giang hồ có bao nhiêu thế gia môn phái”

Hà Lãm có chút thương cảm : “Thuộc hạ ở Ma giáo đã lâu. Khi thuộc hạ còn trẻ đã ở đây làm hộ pháp, khi đó là Linh Tuất Kiệt làm Giáo chủ, về sau sau khi Linh Giáo chủ bị Trang chủ Thẩm trang trước đây giết chết, Ma giáo ngày càng lụn bại, Giáo chủ cũng thay đổi từng người một, về sau Gian Tập Lũng giết chết Giáo chủ khi đó, ngồi vào vị trí này. Giáo chủ hiện tại là người, kì thực là người quả đoán nhất trong số những Giáo chủ đó, cũng là người khiến ai cũng sợ hãi nhất”

“Vậy sao ?” Tôi mỉa mai cười, sau đó nghiêm mặt hỏi, “Vậy ngươi có phải đã từng gặp Minh Sát ?”

“Minh Sát ? Dĩ nhiên là rất quen thuộc. Hẳn lúc đó là người đồ đệ mà Linh Tuất Kiệt coi trọng nhất. Tuổi còn nhỏ, lại có căn cơ trời sinh. Ngộ tính cũng rất cao. Linh Tuất Kiệt thường nói sau này sẽ truyền chức Giáo chủ cho hắn. Nhưng sau đó, Giáo chủ bị giết chết, hắn cũng biệt tích. Qua vài năm, hắn phạm vào huyết án trên giang hồ, thủ pháp giống với Giáo chủ, còn có phần hơn người” Hà Lãm nói, “Không bao lâu sau, hắn lại đến Giang Bắc, Vũ Văn Thích của Hoài An Môn muốn giết hắn, cho nên hắn đã tạo ra trận Đại chiến Giang Hoài chấn động võ lâm”

“Còn ác hơn ta sao ?” Tôi lạnh nhạt cười.

Hà Lãm run lên, “Thủ đoạn ác hơn so với Giáo chủ trước đây. Sau khi Giáo chủ thành quỷ thì tương đương...”

Tôi không hỏi nữa. Chỉ xuất thần nhìn ra xa.

“Giáo chủ, vậy bọn thuộc hạ...làm sao nghênh chiến ?” Hộ pháp hỏi, kéo hồn tôi về.

“Các ngươi ?” Tôi liếc nhìn Hà Lãm bên cạnh và hộ pháp phía sau, nói, “Mấy người các ngươi theo ta xem trận đánh”

“Dạ, Giáo chủ”

105. Chương 105: Triều Đình Và Giang Hồ 3

Thời gian năm ngày chớp mắt trôi qua. Tôi đứng trên đỉnh núi nhìn, có thể nhìn thấy đại quân triều đình khí thế bồng bồng di chuyển từng chút từng chút qua.

“Bọn họ còn nửa ngày lộ trình nữa là đến” Tôi không chút để ý nói.

Từ xa, một đám người đen kịt. Giống như lan rộng đến tận chân trời. Tôi cúi đầu nhìn đám người dưới núi, cảm giác giống như lấy trứng chọi đá vậy.

“Ba vạn sao ? Hà Lãm, ta thấy không chỉ là ba vạn” Tôi lạnh lùng nói.

Hà Lãm cũng thấy lạ : “Bọn họ nói là ba vạn a, lẽ nào Huyền Thần Tuân sau khi đòi hai vạn lại đòi thêm mấy vạn?”

“Chỉ ít cũng năm vạn” Tôi mỉm cười, “Một Ma giáo giang hồ nho nhỏ, cũng đáng để huy động nhiều binh mã đến vậy sao?”

Hà Lãm cũng cười nói, “E rằng sau khi Thánh thượng thoát khỏi kiếm của Giáo chủ, không dám xem thường, cho nên phái nhiều binh mã như vậy, muốn nắm phần thắng sao?”

Tôi khinh miệt nói : “Cho dù đến bao nhiêu người, cũng tuyệt đối không thắng được Mộ Thiên Vãn ta ! Ta sẽ biến chúng thành Hải Kinh Bang thứ hai !”

“Hải Kinh Bang ? Là cái gì ? Giáo chủ ?” Hà Lãm không hiểu hỏi.

“Không có gì” Tôi trở tay nắm chặt Tương Thiên kiếm, “Truyền lệnh xuống, lập tức chuẩn bị ứng chiến !”

“Dạ ! Giáo chủ !”

“Giáo chủ !” Hộ pháp vội vã chạy đến, “Giáo chủ...”

“Chuyện gì ?” Tôi hỏi.

Hộ pháp hai tay dâng một bức thư : “Mới vừa có người của triều đình phái tới đưa thư...”

Tôi nhíu mày, tiếp lấy lá thư màu vàng đỏ. Trên thư có nét bút chu sa rồng bay phượng múa : “Ma giáo Giáo chủ thân khai”

“Không phải là thư chiêu hàng đấy chứ” Tôi khinh thị nhìn, đưa thư cho Hà Lãm kể bên, “Mở ra, đọc ta nghe”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm mở ra, rút phong thư ra, “Mộ Giáo chủ : Tại hạ từng nghe nói Mộ Giáo chủ võ công cao cường, việc ở Hoàng thành, tại hạ không tham gia cũng không có tận mắt chứng kiến, nhưng sự ngoan độc và khát máu của người tại hạ vẫn biết rất rõ. Vương huynh giao cho tại hạ sáu vạn cao thủ, muốn báo mối thù ngày đó. Để tránh một trận chiến, nếu Mộ Giáo chủ nguyện ý quy thuận triều đình, thì sẽ không nhắc lại cái chết của hơn một ngàn người ở Hoàng thành ngày đó. Nếu không, vậy tại hạ đành phải thảo phạt vì món nợ máu của hơn hai ngàn mạng người kia và vì củng cố vững chắc sự thống trị của vương triều ta, mong Giáo chủ suy nghĩ kĩ. Tình Đao Vương Huyền Thần Tuân”

“Suy nghĩ kĩ ? Không cần suy nghĩ” Tôi nói.

Hà Lãm cau mày, “Nhưng, Giáo chủ, đối phương có sáu vạn binh mã, chỉ sợ không đánh...”

“Có lẽ là chiêu bài thôi, kì thực căn bản không có cao thủ nào cả ? Chỉ là sáu vạn binh thường thôi” Tôi lạnh nhạt nói, lại cười cười, “Hà Trưởng lão, có muốn phát triển bốn giáo đến Hoàng thành không ? Nếu, bốn giáo chủ lên làm Thánh thượng, hiệu lệnh thiên hạ, xem ai dám không theo ?”

Hà Lãm biết tôi chỉ là nói đùa, cũng cười, “Ý của Giáo chủ thật tuyệt”

“Qua đây” Tôi gọi hộ pháp, “Người, phái một người lập tức qua bên kia, nói với Huyền Thần Tuân, nếu đi theo bốn Giáo chủ, sáu vạn binh mã của hắn ta không động đến một người. Theo ta giết Huyền Thần Giả, mưu đoạt Hoàng vị, hắn vẫn làm Tình Đao Vương của hắn, bốn giáo chủ không giết người của mình”

“Dạ, Giáo chủ. Thuộc hạ lập tức làm” Hộ pháp cười, rời đi.

“Giáo chủ muốn làm Thánh thượng sao ? Thống trị thiên hạ ?” Hà Lãm hỏi.

“Có lẽ đó là một vị trí hấp dẫn, đáng tiếc Mộ Thiên Vãn không thích. So với việc có một đám đại thần khuyên nhủ bên tai người, ta thích độc hành độc đoán hơn” Tôi lau chùi Tương Thiên kiếm, không quay đầu lại.

Hà Lãm cười nói, “Sớm đã biết Giáo chủ sẽ không bị bất cứ thứ gì trói buộc. Thực ra, Giáo chủ vì sao không buông bỏ vị trí Giáo chủ Ma giáo này, đi làm việc có ý nghĩa hơn ?”

“Hà Trưởng lão, người tốt xấu gì cũng là trưởng lão của bốn giáo, sao lại nói ra lời này ?” Tôi hờ hững hỏi.

Hà Lãm cay đắng nói : “Có lẽ đã nhìn quen chết chóc và máu tươi, cũng muốn trải qua những ngày tháng thanh đạm. Có lúc, những ngày tháng này thực trống trải”

Tôi như đang trầm tư.

106. Chương 106: Trận Chiến Với Huyền Thần Tuân 1

“...Giáo chủ, người chưa nhìn thấy bộ dạng của Huyền Thần Tuân ! Bị chọc tức đến phun khói ! Cũng may người mà thuộc hạ phải đi chạy nhanh, nếu không cũng không còn mạng...” Hộ pháp vui mừng rạng rỡ thuật lại.

“Nếu hần trước khi khai chiến mà giết chết bất kì người nào của giáo ta, ta sẽ bắt bọn chúng trả giá gấp trăm lần !” Tôi cười nói.

Hộ pháp không nói gì nữa. Chỉ là khẩn trương nhìn tôi cười.

Tôi lại lên đỉnh núi đứng nhìn đội quân sáu vạn người bên dưới, bọn họ đã dừng lại, cách nơi này năm dặm. Đông nghìn nghịt, tạo ra áp lực cho những người chờ đợi bên dưới.

Tôi cau mày : “Tại sao bọn chúng lại khẩn trương ?”

“Bọn chúng không giống người trong Ma giáo chúng ta, chúng ta từng theo Giáo chủ tiêu diệt rất nhiều môn phái, tự nhiên sẽ không khẩn trương. Bọn họ chưa từng trải qua sóng to gió lớn, có lẽ cũng có áp lực”

Tôi cười khê : “Chỉ vì thế ? Đó mà cũng là cao thủ ? Xem ra bốn mươi lăm môn phái kia sau này định chắc sẽ diệt vong”

“Có lẽ đã từ lâu, những chính phái đã trải mưa gió đã bị bóp chết trong tay Giáo chủ...” Hà Lãm nhắc nhở.

Tôi không nói gì. Chỉ là cười. Trong nụ cười ẩn chứa sát khí mà người thường không dễ gì phát giác.

Màn đêm sắp sửa trôi qua, bình minh sẽ nhanh tới.

Tôi một thân bạch y đứng trên núi, ngạo mạn nhìn một điểm đen đang từ từ hạ xuống trên bầu trời.

“Tập kích cho ta” Tôi lạnh lùng hạ mệnh lệnh. Kế đó hộ pháp mau chóng xuống núi, tuyên bố mệnh lệnh của tôi.

Tiếp theo, chín trăm người dưới chân núi nhanh chóng nhưng không phát ra âm thanh lớn nào rời đi, chuẩn bị giết quân đội triều đình trở tay không kịp !

“Giáo chủ, tại sao không lựa chọn lúc nửa đêm tập kích ? Hiện tại trời đã sáng rồi...” Hà Lãm hoài nghi hỏi.

“Người tưởng bọn chúng không phòng bị sao ? Chính vì càng tối, càng không thể tập kích ! Nếu trời hoàn toàn sáng, vậy mà cũng gọi là tập kích sao, chỉ là tấn công một cách quan minh chính đại. Cho nên, ta chọn thời khắc sắp bình minh. Đợi khi chúng ta bắt đầu tập kích, trời cũng đã sáng hẳn. Hơn nữa, ta cũng đã xem xét tình huống. Lúc nào cũng có thể phái ra năm ngàn người còn lại”

“Giáo chủ anh minh, thuộc hạ tự thán không bằng” Hà Lãm bội phục nói.

“Từ từ mà xem” Tôi phân phó.

Trời sáng dần.

Rất nhanh, từ xa có tiếng ồn ào phá vỡ sự tĩnh mịch của thế giới. Trong mơ hồ, dường như chín trăm người đang đánh nhau với quân đội triều đình.

“Giáo chủ, chín trăm người kia cầm cự không được lâu...” Hà Lãm vươn dài cổ ra, có chút lo lắng nhìn.

Từ xa vọng lại những âm thanh hỗn tạp, có tiếng kêu thảm và tiếng va chạm của đao kiếm vang vọng truyền tới. Người có nội lực thâm hậu còn có thể nghe thấy.

Tôi nở một nụ cười trào phúng : “Chín trăm người đó sẽ không cầm cự nổi. Trong thư của Huyền Thần Tuân nói không sai, sáu vạn hắc dẫn theo đích thực mỗi người đều là cao thủ”

“VẬY GIÁO CHỦ, PHẢI PHẢI NGƯỜI...”

“Không cần” Tôi lạnh lùng ngắt ngang lời lão, “Hà tất phải ra oai trong nhất thời ?”

“Nhưng...”

“Hà Lẫm !” Ngữ khí tôi mang theo vẻ uy hiếp, “Hà Lẫm, ta biết ngươi lo lắng, nhưng ta chỉ muốn kiểm tra một chút, bốn mươi lăm môn phái kia có thật là đưa cao thủ cho chúng ta không ! Nếu chín trăm người này ngay cả hai vạn người cũng diệt không xong, vậy thì chết cũng đáng ! Hơn nữa, ta còn tính sổ với bốn mươi lăm môn phái đó nữa”

“Giáo chủ nghĩ rất chu đáo, thuộc hạ bái phục” Hà Lẫm không có biểu hiện gì nói, “Nhưng, hiện nay là triều đình đối phó với bốn giáo, làm sao còn có thể phái người đi đối phó với những môn phái kia được ? E rằng việc của triều đình cũng khó giải quyết !”

Tôi hừ lạnh một tiếng : “Những môn phái đó tính rất chính xác, nên mới muốn lừa gạt qua cửa ! Hừ, bọn chúng khi nào thì đồng tâm hiệp lực như vậy ? Sáu vạn người đích thực là tự chúng ta khó làm gì được, nhưng việc này, Mộ Thiên Vãn ta cũng không xem ra gì !” Tôi quay đầu lại, nhìn Hà Lẫm, “Vô công của Hà Trưởng lão chắc cũng không yếu kém, hộ pháp của bốn giáo chắc cũng không phải kẻ tầm thường, tuy có thể không sánh bằng Bạch hộ pháp trước đây, nhưng vô công vẫn hơn người bình thường. Còn về tên phản đồ Lâm Hiến Thường, Hà Trưởng lão e là còn chưa biết hắn là Vũ Văn Quyết”

“Cái gì !” Hà Trưởng lão chấn động, không dám tin lời của tôi, “Lâm Hiến Thường là Vũ Văn Quyết ? Nhi tử của Vũ Văn Môn chủ của Hoài An Môn kia !”

“Đúng. Nếu không Hà Trưởng lão cho rằng ngày đó Vũ Văn Thích làm sao thuận lợi dẫn Hoài An Môn lên tập kích giáo ta”

Tôi trừng mắt nhìn dáng vẻ giận tím ruột của Hà Lẫm, lại mở miệng, “Có điều chuyện đã qua rồi, Hà Trưởng lão có thể không cần áy náy, bốn giáo chủ có thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra” Tôi lại quay sang hộ pháp, “Các ngươi không thể cùng xem trận với ta. Khi đến lúc, mỗi người đều phải lên cho ta ! Có thể giết bao nhiêu thì giết bấy nhiêu ! Biết không ?”

“Giáo chủ, thuộc hạ biết !”

“Còn có” Ánh mắt tôi lại nhìn về đội quân hỗn loạn đằng xa, “Huyền Thần Tuân đừng động tới. Người này chắc có chút khả năng. Áp chế hắn được thì tốt. Nếu các ngươi làm không được, thì giao cho ta”

“Dạ, Giáo chủ !”

Trời đã hoàn toàn sáng. Đứng trên núi có thể thấy ánh bình minh còn sót lại ở phía xa. Phản chiếu vào trong đôi mắt đỏ như máu của tôi, màu sắc càng đậm hơn bình thường.

Loạn chiến dưới kia dường như đã hạ nhiệt. Có vài người đang thu dọn hiện trường.

“Thế nào ?” Tôi hỏi hộ pháp vừa mới đi điều tra về.

“Chín trăm người toàn bộ vong trận” Giọng nói hắn không mang chút tình cảm nào.

Tôi khinh miệt cười, lại hỏi tiếp, “Bọn chúng thì sao ?”

Hộ pháp dường như rất ảo não và tức giận, đôi mắt âm u, “Nhân mã triều đình của Huyền Thần Tuân tổn thất hơn tám ngàn...”

Tôi nắm chặt nắm tay, giận dữ nói : “Vô dụng ! Hai vạn người cũng không giết được cho ta !” Tôi nhanh chóng rút Tương Thiên kiếm ra, dùng sức đâm xuống vách đá cứng chắc bên cạnh ! Tia lửa xẹt qua, mũi kiếm đã ghim chặt vào !

“Giáo chủ...” Hà Lẫm quỳ xuống dưới đất, không dám nhìn tôi đang trong cơn thịnh nộ, “Giáo chủ...Thứ cho thuộc hạ làm việc bất lực...”

Tôi giận run toàn thân, cổ hạ lửa giận, liếc nhìn Hà Lãm, “Bỏ đi, là những môn phái kia cố ý dối gạt, ai ngờ “cao thủ” đã được nghiệm qua ngay cả một vạn cũng giết không được...”

Tôi lại bùng phát một trận cười lớn, cười đến Hà Lãm lạnh cả gáy, bọn hộ pháp cũng bắt đầu phát run.

“Giáo chủ...”

Tôi vẫn cứ cười lớn, cười đủ rồi, mới lạnh lùng quét qua đám người, giọng nói buốt giá hạ lệnh : “Truyền lệnh của ta, năm ngàn người trong Ma giáo chuẩn bị ứng chiến ! Ngoài ra một ngàn người còn lại ở lại trấn thủ bốn giáo !” Tôi lại nhìn đám Hà Lãm và hộ pháp đang quỳ dưới đất, “Đứng lên ! Các người dẫn đầu năm ngàn người cho ta !”

“Dạ ! Thuộc hạ tuân mệnh !”

“Phái một người đi báo với bốn mươi lăm môn phái, đợi ta giải quyết xong việc với triều đình, sẽ tìm chúng tính sổ !” Tôi lạnh lùng hạ lệnh.

“Dạ, Giáo chủ !”

Một trận ác chiến dường như là khó tránh.

107. Chương 107: Trận Chiến Với Huyền Thần Tuân 2

Có một đệ tử Ma giáo vội vã cưỡi ngựa rời khỏi đây, đi thông báo với bốn mươi lăm môn phái, thuận tiện thu nạp thêm người.

Năm ngàn người trong Ma giáo khí thế bừng bừng chạy đến bãi chiến trường đã từng trải qua chém giết khốc liệt.

Tôi khẽ gật đầu, lướt qua rừng cây từ dưới núi kéo lên tới đỉnh, lá cây bị mũi chân điểm nhẹ phát ra tiếng “xào xào xào”.

Không lâu sau, tôi đã nhanh chóng đứng trước mặt họ, cưỡi lên con ngựa trắng đầu đàn.

“Giáo chủ...” Hà Lãm muốn nói lại thôi.

“Đừng nói nhiều !” Tôi nói, “Hà Trưởng lão, các người dẫn theo năm ngàn người theo sau, ta đi trước !”

Tôi vung roi lên, roi ngựa nhanh chóng vẽ một đường trong không trung, rồi quất vào thân ngựa, phát ra một tiếng trong trẻo. Bạch mã kêu lên một tiếng, nhấc chân trước lên, tôi dùng lực nắm chặt cương, “Đi !”

Ngựa nhanh chóng xuất phát, xa dần, bỏ lại một đám người ở phía sau.

“Nhanh ! Nhanh !” Giọng nói Hà Lãm gấp gáp, “Đi theo Giáo chủ !”

“Gia ! Gia !” Tôi hoàn toàn không để ý đến tiếng chạy của đám người phía sau.

Cảnh vật hai bên nhanh chóng lùi về phía sau, gió thổi lên bạch y của tôi, cũng thổi lên mái tóc tôi.

Bên tai đột nhiên lại vang lên những lời mà Vũ Văn Thiều Li đã từng nói với tôi : “Phát nhược lưu tuyền, y như hồ điệp”

Tôi bỗng dưng cảm thấy rất muốn cười. Tất cả đều rất đáng cười.

Tôi nhanh chóng nhìn thấy đội quân xếp hàng chỉnh tề ở phía trước hai mươi mét. Ngồi ở trên con ngựa đứng đầu chắc là Huyền Thần Tuân.

“Xuy—” Tôi hét một tiếng, kéo dây cương, con ngựa nhấc chân lên, dừng lại.

Tôi đánh giá hần một chút.

Đôi mắt hần sáng ngời cũng không chút khách khí đáng giá tôi, tướng mạo hần khá giống Huyền Thần Giả, đều mang theo bá khí. Trên gương mặt tuấn lãng không che giấu vẻ kinh ngạc. Một thân áo giáp hoàng kim càng tôn thêm vẻ hiên ngang anh dũng của hần. Bởi vì đôi mắt tôi màu đỏ, nhìn bất cứ sự vật gì cũng là màu đỏ, có điều còn phân biệt được là áo giáp màu hoàng kim.

“Người là Giáo chủ Ma giáo Mộ Thiên Văn ?” Hần có chút hứng thú hỏi tôi.

Tôi nhìn hần, cau mày nói, “Là ta. Thật không ngờ người nhận người cũng rất nhanh”.

Hần nhàn nhạt cười, “Bạch y trên người người cùng đôi mắt đỏ như máu, lại thêm dung nhan khuynh thành tuyệt thế xuất trần, rất khó nhận lầm”

“Thật sao ?” Tôi nhướn mày, “Vậy chắc người biết, ta đến đây để làm gì ?”

Hần không dễ tâm cười, “Ta đã chuẩn bị xong, thỉnh Mộ Giáo chủ xem thử, người mà Huyền Thần Tuân ta chọn ra, không phải có thể nhanh chóng bị đánh bại được, cho nên thỉnh Mộ Giáo chủ sau này đừng phải ra chín trăm người như vậy để thử thực hư”

Dưới ánh mắt cười cười mang vẻ châm biếm của tôi hần cưỡi con ngựa màu nâu quay đầu lại, đội quân phía sau tự động mở ra một con đường, để hần cho ngựa đi qua.

“Mộ Giáo chủ, tại hạ không thể bồi” Sau khi hần bỏ lại câu nói này, đội quân lại tự động hợp lại, tiếp đó, mấy hàng cung tiễn bước lên phía trước đội quân, bao vây ba tầng bên trong ba tầng bên ngoài của quân đội, kế tiếp, thống nhất cài tiễn.

“Huyền Thần Tuân, đây là chuẩn bị của người ?” Tôi khinh miệt cười nói, cũng chậm chậm rút Tương Thiên kiếm ra, nắm chặt dây cương.

“Gia !” Tôi kẹp chặt bụng ngựa, nhanh chóng xông về phía trước ! “Huyền Thần Tuân ! Người đã quá coi thường Mộ Thiên Văn ta !”

Lợi tiễn từng đợt từng đợt bắn ra ! Kèm theo cả tiếng gió !

Tôi trở tay vung kiếm, vung vào trận lợi tiễn bùng bùng kia ! Màn tiễn dày đặc nhanh chóng phóng ra, tôi không hề tốn sức dùng kiếm quét sạch hết !

“Kì xảo nhỏ nhặt” Tôi cười nói, bèn nhón liếc nhìn một lượt, từng đợt ngân châm nhanh chóng từ ống tay áo thể như chẻ tre bắn ra !

“A !” Tiếng kêu thảm thiết vang lên đột ngột vang lên trong trận chiến ! Có người còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, ngân châm đã ghim vào đầu bọn chúng ! Máu còn chưa kịp bắn ra, thì đã ngã trên mặt đất !

Những người còn lại trợn mắt há miệng nhìn tôi từ từ tiến lại, cả tiễn cũng quên bắn !

Tôi cười lạnh nhìn bọn họ, kiếm trong tay cũng không dừng lại, người ngựa hai bên mà tôi lướt qua đã bị kiếm giết chết ! Trên mặt vẫn còn mang theo nét sợ hãi và kinh hoàng trước khi chết !

Đội cung tiễn bị phá vỡ, tôi sát khí bùng bùng xông vào đám quân đội chính tề phía sau, lúc này, ngay cả khi bọn họ đã được huấn luyện qua, bây giờ cũng hoang mang vô cùng, không biết nên làm gì !

“Giáo chủ !” Thanh âm của Hà Lãm truyền đến bên tai. Tôi quay nhẹ đầu lại, lão đã mang theo năm ngàn đệ tử Ma giáo đến, trên mặt không che giấu được vẻ kiệt sức.

“Giết cho ta !” Tôi cao giọng hạ lệnh, lấy tư thái của một người thắng lợi ! Năm ngàn đệ tử Ma giáo không có nghĩ ngợi tràn đầy kích động lao vào đội quân triều đình đang hoang mang !

“Không được hoang mang !” Xa xa, thanh âm của Huyền Thần Tuân truyền đến, mang theo sự gấp gáp và khó hiểu, “Không được hoang mang ! Tướng sĩ nghe lệnh ! Tiêu diệt Ma giáo ! Không chừa kẻ nào !”

Ngay lập tức, đội quân triều đình hoang mang đột nhiên bình tĩnh lại, bắt đầu bình tĩnh đối phó lại người Ma giáo nhân số không nhiều.

Tôi có chút kinh ngạc, nhưng vẫn nhắc Tương Thiên kiếm chặt chém từng người từng người trong đám binh sĩ !

“Huyền Thần Tuân ! Nghe rõ cho ta ! Chỉ cần người đi theo bốn giáo chủ, mấy vạn người ngựa của người ta không đụng tới ! Rốt cuộc người chọn đường nào ?” Tôi cao ngạo hét lên.

“Hoang đường ! Ta đường đường là Tĩnh Đoan Vương làm sao lại đi theo một ma đầu như người chứ !” Hấn giết rất nhiều người của Ma giáo, không hề khiếp sợ mà trả lời tôi.

Tôi tránh một kiếm phía sau, trở tay đâm kiếm vào kẻ vừa tập kích phía sau tôi, máu tuôn ra, không nhuộm lên y phục của tôi.

Tôi lại kẹp chặt bụng ngựa, xông vào trùng vây !

Ngựa lồng chạy giẫm đạp rất nhiều binh sĩ, tôi đã không còn tâm trí để quan tâm người của mình tổn thất bao nhiêu.

“Hà Trưởng lão !” Tôi cất cao giọng gọi.

“Có Hà Lãm !” Thanh âm Hà Lãm từ xa truyền lại, rõ ràng không đủ hơi. Tôi nâng mắt nhìn về phía lão, Hà Lãm bị mấy chục người bao vây, y phục của lão đã dính rất nhiều máu, chiếu vào trong mắt tôi.

Tôi vung ống tay áo bạch sắc lên, phóng ra một hàng ngân châm ! Những người vây quanh lão không kịp trở tay, kêu lên thảm thiết rồi ngã xuống !

“Đa tạ Giáo chủ !” Hà Lãm vô cùng mừng rỡ.

“Không cần” Tôi khẽ cười, thúc ngựa nhanh chóng rời khỏi đám người bao vây.

Hơn năm vạn người đối phó với năm ngàn người, đúng là có chút hoang đường.

Trong mắt Huyền Thần Tuân đã có chút hưng phấn.

“Giáo chủ ! Giáo chủ !” Từ xa lại có tiếng kêu gấp gáp.

Tôi nhìn về phía giọng nói đó, nhìn thấy vị hộ pháp lưu lại trấn thủ Ma giáo đang mang hơn một ngàn người đến !

“Bao nhiêu ?”

“Hồi Giáo chủ ! Thuộc hạ chỉ lưu lại tại bốn giáo hơn hai ngàn người ! Dẫn theo tám ngàn ! Người đi thông báo bốn mươi lăm môn phái vẫn đang thu nạp người, không lâu nữa sẽ dẫn người đến !”

“Rất tốt” Tôi cười lạnh, lại nhanh chóng giết hơn mười binh sĩ vây quanh.

Người càng lúc càng đông, tôi nhìn bốn phía, nhanh chóng phi người lên, tránh được một đao hung ác, bên dưới có kẻ thừa cơ đâm vào bụng ngựa ! Ngựa đau đớn kêu lên một tiếng, máu bắn khắp nơi, nhuộm đỏ cả bộ lông trắng toát của nó, nó ngã xuống ! Cát bụi tung bay, làm mờ mắt của những người bên dưới, tôi nhanh chóng quét kiếm qua, hàng loạt người kêu thảm ngã xuống đất !

108. Chương 108: Mặt Khác Của Minh Sát 1

“Giết cho ta !” Tôi trầm giọng hạ lệnh, tiếp theo, là một tiếng kêu kinh thiên động địa của chúng nhân Ma giáo ! Tôi bay lên đứng trên cây, lạnh lùng nhìn đám người bên dưới chém giết.

“Giết ! Giết !”

Đúng lúc này, phía sau lại truyền đến một âm thanh cực lớn ! Kèm theo một tiếng thét thảm thiết !

Mọi người đều kinh ngạc nhìn về hướng đó, tôi cũng nghi ngờ quay đầu lại—

Cát bụi mịt mù, một đám binh sĩ ngã xuống đất không ngừng lăn lộn, kêu thét ! Máu tươi khắp nơi ! Đứng giữa chúng là một nam tử, hồng y phiêu diêu, tóc đen tung bay, đập vào trong mắt, là một dung nhan tuấn mỹ tựa thần tiên !

Ánh mắt hần lạnh lùng nhìn đám người chém giết lẫn nhau, trời đất như lặng yên trong thời khắc này ! Mọi người đều nhìn, quên mất kiếm trong tay, chỉ là ngây ngốc đứng nhìn nam tử tuần mỹ đột nhiên xuất hiện này !

Toàn thân hần phát ra khí tức lạnh lẽo và chết chóc, ngón tay thon dài có lực nắm chặt một thanh bảo kiếm thể gian hiếm có ! Bảo thạch màu lam trên kiếm phản chiếu màu máu tươi, lấp đầy đất trời ! Mũi kiếm rỉ máu, rơi xuống đất, tôn lên hồng y phiêu dật và đôi mắt đỏ tươi của hần.

Khí tức mê hoặc lòng người, khiến người ta sợ hãi ánh mắt khát máu đó !

Ánh mắt này...Mọi người không hện mà cùng quay đầu nhìn tới bạch y tung bay ngồi trên cành cây.

“Đều đi chết cho ta !” Hồng y nam tử mở miệng, thanh âm lạnh lẽo cực điểm ! Kèm theo âm thanh đó, là ngân kiếm nhanh chóng vung lên !

Cho đến khi tiếng thét truyền đến, mọi người mới hoàn hồn trở lại, đây là một chiến trường thảm khốc !

Tôi nheo đôi mắt đỏ như máu, ngồi trên cây nhìn động tác của hần.

Mỗi cú xoay người, mỗi lần vung kiếm, toàn thân đều tỏa ra khí chất chí tôn cao ngạo !

Mỗi lần Huyền Minh kiếm quét qua, đều mang theo nội lực nhanh chóng tạo ra sự sợ hãi cho một đám người ! Cát bụi và máu tươi tung tóe, lại không hề bắn lên hồng y của hần ! Đây là Huyền Minh kiếm sao ? Vì sao khi vào tay hần, lại có thể lợi hại như vậy ! Tôi quan sát cử động của mũi kiếm, dường như có thể khẳng định, đây không phải là kiếm pháp “Quy” kì dị mà tôi sử dụng ! Đây là Huyền Minh kiếm pháp ! Huyền Minh kiếm pháp mà tôi đã dùng ba năm !

Từ khi nào mà Huyền Minh kiếm pháp có thể dữ dội có uy lực như vậy, khiến người ta kinh hồn khiếp đảm như vậy ?

Tôi không ngừng kinh ngạc.

Đây là Minh Sát trong quá khứ sao ?

Trong kí ức của tôi chưa từng xuất hiện Minh Sát như vậy, lạnh giá, nguy hiểm, mang theo tà ác như vậy.

Thậm chí cả đôi mắt đỏ như máu kia, đã trở nên tươi đẹp như vậy, tươi đẹp giống như đang nhỏ máu vậy.

Hần nhẹ nhàng uyển chuyển vung Huyền Minh kiếm, nội lực mạnh mẽ đánh đám người bay vào không trung, sau đó nặng nề lao xuống đất ! Máu tươi bắn khắp nơi !

Giống như tất cả những tiếng kêu thảm thiết đều không liên quan tới hần ! Hần giống như đứng ngoài tất cả, hần là người đã tạo ra chết chóc ! Máu tanh nồng nặc ! Đáng sợ vô cùng ! Khiến người ta lạnh đến thấu xương !

Tôi không dám tin nhìn hần, hần lạnh lùng ! Bên tai đột nhiên vang lên những lời Hà Lãm đã nói với tôi !

“Minh Sát ? Dĩ nhiên là rất quen thuộc. Hần lúc đó là người đồ đệ mà Linh Tuất Kiệt coi trọng nhất. Tuổi còn nhỏ, lại có căn cơ trời sinh. Ngộ tính cũng rất cao. Linh Tuất Kiệt thường nói sau này sẽ truyền chức Giáo chủ cho hần. Nhưng sau đó, Giáo chủ bị giết chết, hần cũng biệt tích. Qua vài năm, hần phạm vào huyết án trên giang hồ, thủ pháp giống với Giáo chủ, còn có phần hơn người” Hà Lãm nói, “Không bao lâu sau, hần lại đến Giang Bắc, Vũ Văn Thích của Hoài An Môn muốn giết hần, cho nên hần đã tạo ra trận Đại chiến Giang Hoài chấn động võ lâm”

“Còn ác hơn ta sao ?” Tôi lạnh nhạt cười.

Hà Lãm run lên, “Thủ đoạn ác hơn so với Giáo chủ trước đây. Sau khi Giáo chủ thành quỷ thì tương đương...”

Đây là ý gì ? Hà Lãm là nói hần giống như vậy sao ?

Nhưng, tôi còn nhớ hần cười với tôi, từng rất ôn nhu. Minh Sát từ lúc nào trở nên cuồng sát như vậy ? Nếu nói Mộ Thiên Văn tôi là ma quỷ, là Tu La, là kẻ tàn ác người người đều sợ, vậy Minh Sát tuyệt đối không thua gì tôi !

Chỉ dựa vào mấy chiêu thức của hắc như vậy, phóng mắt nhìn, binh sĩ chết đi đã nằm thành một bãi lớn ! Máu tươi chảy liên tục, lưu lại ở mỗi bước chân hắc đi. Mái tóc đen dài của hắc tung bay như thác nước, móng tay cũng giống như khi tôi nhìn thấy hắc ở Mộ Dung Sơn trang, là màu đỏ tươi.

Tôi không khó để nghĩ ra, Giang Hoài Đại chiến mười một năm trước, Giang Hoài Đại chiến mà hiện nay nhân sĩ giang hồ vẫn không dám nhắc tới, Giang Hoài Đại chiến mà ngay cả Hà Lãm là người trong Ma giáo khi nhắc đến cũng kinh hồn khiếp đảm, bi thảm đến thế nào, khiến người ta sợ hãi đến thế nào ! Cho dù đã trôi qua mười một năm, tất cả mọi người đều không quên được !

Minh Sát, thiếu niên Minh Sát đã tạo ra ác mộng như vậy, vậy còn hiện tại ?

Tôi lại nhìn hắc, hắc lạnh lùng điềm đạm.

Minh Sát như vậy...Đồng tử tôi co lại, rút ra một kết luận : Minh Sát mà tôi chưa từng gặp qua này, võ công tuyệt đối không thua Mộ Thiên Vãn tôi ! Thậm chí, nếu tôi dùng “Quỷ” để đánh với Huyền Minh kiếm pháp của hắc, tôi không có cách nào nắm chắc phần thắng !

109. Chương 109: Mặt Khác Của Minh Sát 2

Người Ma giáo nhìn thấy có trợ thủ có võ công cao cường đến vậy, ý chí chiến đấu cũng tăng lên ! Nhất thời, âm thanh cực lớn của tiếng kêu thảm, tiếng chém giết, tiếng đao kiếm va chạm vang vọng khắp chiến trường tanh tưởi !

“Bao vây người của Ma giáo lại ! Nhanh ! Nhanh !” Thanh âm gấp gáp của Huyền Thần Tuân vang lên, hiển nhiên, cũng không ngờ đến giữa đường lại xuất hiện một nam tử đáng sợ võ công cao cường như vậy.

Đám người đó tỉnh ngộ, lao vào đám người Ma giáo ít ỏi. Thân ảnh Huyền Thần Tuân ở trong đám người ở phía xa như ẩn như hiện. Tôi đứng dậy, phui phui bạch y, nhún chân, nhanh chóng mang kiếm phóng người về phía Huyền Thần Tuân trong đám người đó !

Huyền Thần Tuân mau chóng dùng kiếm đỡ lại ! Tôi xoay kiếm, kiếm hắc cũng bị buộc phải đổi hướng ! Tôi lấn người gần sát hắc, dùng sức áp Tương Thiên kiếm lên kiếm của hắc, để hắc không thể tự mình vùng kiếm !

Tôi hờ hững nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán hắc, thanh âm vô cùng lãnh khốc, “Hai con đường ! Một là người mang theo mấy vạn người của mình nhanh chóng biến mất khỏi mắt ta, hai là người và bọn chúng hôm nay đều phải chôn thân tại đây, chết trong tay một vạn ba ngàn người của Mộ Thiên Vãn ta !”

Hắc cười tự mỉa, “Ta vốn cho rằng, chỉ có hơn một vạn người Ma giáo rất dễ đối phó, chỉ có mỗi Giáo chủ là khó đối phó, cho nên đem nhiều người đến. Bây giờ nghĩ lại, cho dù ta mang đến mười mấy vạn, cũng thua phải không ?”

“Người biết thì tốt”

Đúng lúc này, tôi cảm thấy một trận khí truyền đến ! Tôi nhanh chóng xoay người né, tránh được một mũi kiếm nhọn từ xa áp tới !

“Keng !” một tiếng, kiếm trong tay Huyền Thần Tuân đã rơi trên mặt đất ! Đồng thời rơi trên mặt đất, còn có Huyền Minh kiếm của Minh Sát !

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy dung nhan lãnh khốc từ xa của Minh Sát ! Hắc nhìn thấy ánh mắt tôi, cười ôn nhu với tôi, che giấu tất cả sát khí của hắc. Nhưng, rất nhanh, hàn khí lại bạo phát ! Tay hắc vừa chuyển, dùng nội lực để kéo Huyền Minh kiếm nằm cách tôi không xa bay trở về trên tay hắc, nắm thật chặt !

Một giây sau, Minh Sát ở đằng xa không thấy, chỉ có thể nhìn thấy một thân ảnh màu đỏ mơ hồ như gió lốc đánh tới ! Tôi vẫn chưa kịp ứng phó, Minh Sát đã ở kề bên, ngón tay thon dài có lực của hắn chỉ thẳng vào cổ của Huyền Thần Tuân !

“Dừng tay !” Tôi thất thanh kêu lên.

Minh Sát xoay đầu lại cười nhẹ, nụ cười làm người khác kinh ngạc khiến tim tôi loạn nhịp.

“Hắn...” Tôi chỉ vào Huyền Thần Tuân hô hấp không thông, “Hắn đáng chết, nhưng không phải chết ở đây”

Tay của Minh Sát thả lỏng, Huyền Thần Tuân đau đớn ngã nhào trên đất, ôm lấy cổ có một vết rạch không ngừng hô hấp, trên gương mặt tuấn lãng có sự sợ hãi tột độ.

“Dừng tay hết cho ta !” Tôi lạnh lùng nói, dựa vào nội lực để tất cả bọn chúng đều có thể nghe được lời tôi.

Người đều đã dừng tay, cát bụi bao phủ khắp chiến trường, máu tươi và cát bụi trộn lẫn vào nhau, khiến người nhìn vào kinh tởm.

“Hà Lãm !”

“Có Hà Lãm !” Thanh âm của Hà Lãm từ xa vọng lại.

“Dẫn những đệ tử còn lại của bốn giáo về !”

“Dạ ! Thuộc hạ tuân mệnh !”

Một vài người phân tán trong đám người rút ra ngoài.

Binh mã còn lại của triều đình đã không còn lại bao nhiêu. Tôi nhìn Minh Sát ở bên cạnh, hắn đam mạt đứng trong gió, tóc đen và hồng y giao nhau, tuấn mỹ lại đáng sợ.

“Ta giúp nàng giết hơn phân nửa số người” Hắn mở miệng nói, thanh âm quý mị.

Huyền Thần Tuân miễn cưỡng đứng lên, không cam tâm nhìn tôi.

“Còn muốn tiếp tục không ?” Tôi hỏi.

Huyền Thần Tuân nhìn quanh đám người còn lại đứng giữa thi thể và máu tươi, phẩy tay ra hiệu rút lui :
“Chúng ta đi !”

Những người đó kéo đao kiếm nghe lời cùng hắn rời khỏi chiến trường này.

“Mộ Thiên Vãn, ta sẽ còn trở lại !”

“Tùy ngươi” Tôi nhàn nhạt nói.

110. Chương 110: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 1

Rất nhanh, cả một vùng đất rộng lớn chỉ còn lại tôi và Minh Sát. Bên cạnh là thi thể chất đông hòa lẫn cùng máu tươi.

Gió thổi tung cát bụi trên mặt đất, cũng thổi lên bạch y của tôi cùng hồng y của Minh Sát đan xen vào nhau.

Tôi nhìn gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng nhưng trắng bệch của hắn, cau mày nói : “Huynh sao rồi ?”

Khóe môi hắn câu ra nụ cười trào phúng, thanh âm lạnh lùng không chút ảm áp : “Ta lại luyện “Quỷ” một lần nữa”

“Cái gì !” Tôi thất thanh kêu lên, “Nhưng, hiện tại huynh rõ ràng là sử dụng Huyền Minh kiếm pháp !”

Hắn cúi đầu, mái tóc đen rũ xuống, che mất đi vẻ mặt của hắn, “Ta đã luyện “Quy” một lần, Thiên Vãn, ta và nàng đều giống nhau”

Tim tôi bỗng dưng trống rỗng.

“Ta và nàng giống nhau, Thiên Vãn” Hắn ngẩng đầu lên, “Thậm chí, võ công của ta đã cao hơn nàng rất nhiều, nàng...có thể cùng ta rời khỏi nơi này không ?”

Giọng nói hắn lạnh giá, lại có chút mong chờ. “Ta sẽ không luyện “Quy” nữa, cái ta muốn chỉ là hoàn toàn thành quý. Sau đó, ta sẽ luôn dùng Huyền Minh kiếm pháp, như vậy, ta sẽ không bị lún vào quá sâu, hơn nữa còn có thể giúp nàng”

“Thật không ?” Tôi cười khê, “Huynh muốn ta từ bỏ chức vị Giáo chủ này sao ?”

Minh Sát không nói gì, chỉ là chăm chú nhìn tôi. Vết máu trên Huyền Minh kiếm được gió thổi, nên đã đông lại, tạo nên màu sắc đỏ thẫm kì dị. Khí tức lạnh lẽo mà hắn tỏa ra đã giảm đi phân nửa.

Tôi bỏ Tương Thiên kiếm vào bao kiếm, xoay người đi. Minh Sát kéo tay tôi, “Thiên Vãn, nếu nàng không đồng ý, vậy, hãy để ta đi cùng nàng !” Ngữ khí của hắn vô cùng kiên định, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ vẻ kiên trì. “Cho đến khi chết” Hắn thêm vào một câu.

Tôi không tỏ vẻ gì, quay người lại nhìn hắn. Thật lâu sau mới cười nói, “Minh Sát, hiện nay ta phải về bổn giáo để xử lý sự vụ”

“Ta biết” Minh Sát thở ra, do dự rất lâu, mới nói, “Nàng về trước đi, ta muốn đi một mình”.

Tôi không nói tiếp, quay người đi. Vết máu đông lại ở mỗi nơi tôi bước qua, giống như là vật tế dành cho tôi.

“Hà Lãm !”

Tôi bước vào đại đường, cao giọng gọi.

“Giáo chủ...” Hà Lãm bước tới, vết máu trên y phục lão loang lổ, gương mặt tiều tụy.

Tôi liếc nhìn lão, “Bị thương sao ?”

Hà Lãm có chút do dự : “...”

“Không cần như vậy, ta sẽ không mắng ngươi, cũng sẽ không trách tội ngươi” Tôi cau mày nói, “Giáo ta thương vong bao nhiêu ?”

Về mặt Hà Lãm có chút bi thương, cũng có thất vọng, “Hồi Giáo chủ, Giáo ta đã chết tám ngàn đệ tử”

Tôi nắm chặt Tương Thiên kiếm, lạnh giọng nói : “Giáo ta khác nào tổn thất hơn phân nửa đệ tử ?”

Hà Lãm không gật cũng không lắc đầu, chỉ thở dài, “Bọn họ đều trung thành hết mực với Giáo chủ...”

“Vậy, người của những môn phái kia thương vong bao nhiêu ?”

Gương mặt Hà Lãm có chút trắng bệch, hắn nắm chặt nắm tay, nghiến răng nghiến lợi nói, “Bọn chúng đều là lũ khốn ! Về sau thuộc hạ tra lại rõ ràng, phát hiện còn thừa ba trăm người ! Chết không bao nhiêu, nhiều tên ngay từ khi bắt đầu đều đã chạy mất !”

Tôi hừ lạnh một tiếng, không biết trong lòng phần nộ biết bao nhiêu : “Trận chiến với Huyền Thần Tuân còn chưa kết thúc, những người còn lại của Giáo ta, qua vài ngày nghỉ ngơi, theo ta đi đến các môn phái !”

Hà Lãm cả kinh : “Giáo chủ, vạn lần không thể ! Giáo ta không thể tiếp tục tổn thất nhân lực ! Lỡ như quân đội triều đình...”

Tôi trừng lão một cái, “Hà Trưởng lão ! Ta hiện tại muốn thanh lí môn hộ, không được sao ? Nếu Huyền Thần Tuân lại đến, thì ta sẽ giết hắn ! Xem ai còn dám dẫn quân đến !

Hà Lãm mặt vô biểu tình, “Giáo chủ, nếu người cảm thấy như vậy là tốt, vậy thuộc hạ cũng không thể nói gì nữa. Có điều chỉ cần Giáo chủ muốn, thuộc hạ sẽ tận lực, chết cũng không từ !”

Trong lòng tôi có chút cảm động, phân phó hạ lệnh, “Hà Trưởng lão, người cùng các hộ pháp lui xuống xem xét đệ tử bị thương của bốn giáo, cũng xem xét thương thế của mình. Ta sẽ nghĩ lại chuyện đối phó các môn phái”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm lui xuống.

111. Chương 111: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 2

Tôi xem xét một lượt thương thế của đệ tử trong giáo, cũng không có trở ngại gì lớn, có người nghỉ ngơi vài tháng là được, có người còn có thể tiếp tục đối phó với quân đội triều đình.

“Giáo chủ...” Hộ pháp đứng phía sau tôi, để tiện nghe phân phó của tôi.

“Người...” Tôi ngăn gọi kêu hấn một tiếng.

“Có chuyện gì ? Giáo chủ ?” Hấn bước đến bên cạnh tôi, cúi đầu cung kính nói.

“Người, đi gọi đương gia của bốn mươi lăm môn phái đã quy thuận giáo ta tới đây ! Bốn Giáo chủ muốn đích thân giáo huấn”

“Dạ, Giáo chủ” Hộ pháp lĩnh mệnh rồi đi.

Khi trưởng lão chương môn của những môn phái đó đều đã đến, tôi đã ngồi trong đại đường mất kiên nhẫn cau mày nhìn, trong cả đại đường tản mát khí tức lạnh lẽo và nguy hiểm.

“Nói đi” Tôi thốt ra hai chữ, khóe miệng cười nhẹ, trong mắt không có ý cười nào, còn ẩn chứa từng trận sát khí.

Bên dưới yên tĩnh, không ai nói chuyện, đều khấn trương nhìn quanh bốn phía.

“Tại sao chỉ điểm những người như vậy ?” Tôi tiếp tục nói, ngữ khí nặng thêm, “Có vị chương môn nào có thể nói với bốn giáo chủ không ?”

“Cái này...” Cuối cùng cũng có người mở miệng, ngữ khí do dự.

“Nói” Tôi lần thứ hai đơn giản ra lệnh.

Người bên dưới bất an động đậy. Tôi chỉ lạnh lùng nhìn tất cả.

“Ba !” Tôi rút Tương Thiên kiếm chém mạnh vào chiếc bàn bên cạnh ! Đứng thẳng người dậy, hung ác nhìn đám người đang đợi bên dưới, ngay cả hộ pháp bên cạnh cũng bị dọa giật bắn người, khấn trương nhìn tôi.

“Ta kêu các người nói, tại sao lại co đầu rút cổ như vậy ! Chín trăm tên được gọi là ‘tinh anh’ trong môn phái các người cả một vạn người cũng giết không xong, sau đó còn để đích thân bốn giáo chủ lâm trận ! Hai bốn giáo tổn thất gần một nửa đệ tử, nói cho bốn giáo chủ nghe, các người đang tính toán cái gì !” Tôi bước xuống dưới, đứng trước mặt bọn chúng, nhìn bộ dạng sợ hãi co rút của bọn chúng, lửa giận bùng lên.

“Giáo chủ bớt giận...” Mấy chục người đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu nhìn mặt đất, không dám thở mạnh.

Tôi cười lạnh, “Bây giờ bắt đầu gọi bốn giáo chủ là ‘Giáo chủ’ sao ? Nhưng đã quá muộn rồi. Tổn thất phân nửa đệ tử bốn giáo, các người tính làm sao ?”

“Giáo chủ bớt giận, chúng ta...chúng ta lại phái ra...”

“Đủ rồi !” Tôi không nhẫn nại ngắt ngang, “Lại phái ? Phái bao nhiêu ? Cái ta cần là một trận quyết chiến cuối cùng !” Tôi lạnh lùng nói, “Các người, toàn bộ đều ra trận cho ta ! Nếu có ai không tận lực, thì đi chết cho ta !”

“Giáo chủ...” Có rất nhiều người hoảng sợ ngẩng đầu nhìn tôi, “Giáo chủ, cái này...”

“Làm không được sao ?” Tôi nheo đôi mắt đỏ như máu lại, trong mắt ẩn chứa khí tức nguy hiểm, “Vậy thì chỉ có chết !”

Tôi trở tay dùng nội lực hút Tương Thiên kiếm đang ở trên ghế chủ tọa tới, nhanh chóng rút ra, lại dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đâm thẳng vào thân thể của kẻ phía sau, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy ngân quang lóe lên, kèm theo một âm thanh lạnh giá, người kia không tiếng động ngã trên mặt đất.

Một mảnh tỉnh mạch.

Tất cả mọi người không dám tin nhìn. “Bạch y Tu La” mỗi lần ra tay, đều không báo cho người ta biết. Nàng thích giết ai thì giết.

Tôi quét mắt một lượt, sau đó không hề tổn sức thu kiếm lại. Máu tươi bắn lên bạch y của tôi, vụn phần mê hoặc.

“Làm không được sao ?” Tôi lặp lại lần nữa, trong mắt chứa vẻ khát máu.

“Làm được ! Làm được !”

Tôi mãn nguyện cười, phân phó hộ pháp : “Kéo thi thể của đương gia này xuống, của phái nào thì trả về cho phái đó, để chúng tự mình chọn ra một người, nghe chỉ thị của bốn Giáo chủ”

“Dạ, Giáo chủ, thuộc hạ tuân mệnh” Hộ pháp kéo người chết đó xuống. Máu tươi lan trên mặt đất, biến mất ở cửa lớn.

“Còn về các người...” Tôi nhìn đám chưởng môn đang run lẩy bẩy kia, cười lạnh nói, “Các người lui xuống đi, khi nào gọi thì phải đến, lần sau chậm như vậy, đừng trách bốn giáo chủ không lưu tình”

“Dạ, Giáo chủ” Bọn chúng như trút được gánh nặng lui xuống.

112. Chương 112: Quyết Định Của Mộ Thiên Văn 3

Tôi cầm một mảnh vải trắng sạch sẽ mềm mại, cẩn thận lau chùi vết máu trên Tương Thiên kiếm, lại cảm thấy u sầu.

Rất lâu trước đây, tôi có phải cũng cẩn thận tỉ mỉ lau chùi Huyền Minh kiếm mà tôi yêu quý nhất không ?

Một cỗ khí tức lạnh lẽo lại áp tới, kèm theo là tiếng gió thổi tung cửa sổ, cát bị thổi tung, lá cây va vào nhau “xào xào xào”.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, đã là hoàng hôn rồi. Không biết tại sao, lại xuất hiện cơn gió lạnh như vậy. Gió thổi tung cả cánh cửa bằng gỗ hồng điều khắc tỉ mỉ của đại đường, “két két” một tiếng, gió thổi vào trong, bạch y của tôi phiêu diêu, tóc cũng tung bay.

Vết máu trên Tương Thiên kiếm đã được lau sạch bằng miếng vải trắng mềm mại, cảm giác lạnh lẽo thức tỉnh tôi, hình như có nguy hiểm. Tôi bật dậy, tay cầm khăn thả ra, mảnh vải bị gió thổi, màu máu tươi lan rộng trên miếng vải trắng, dần dần bị gió thổi vào, màu đỏ tươi từ từ hóa sậm.

Tôi đứng giữa đại đường, không động đậy, nheo mắt nhìn một điểm từ xa.

Dường như có ánh sắc lóe lên, một trận gió nguy hiểm không thể tránh được nhanh chóng bay đến !

Tôi cười khê : “Huyền Minh kiếm”

Đầu tôi nghiêng nhẹ, ngân quang quét qua tai tôi bắn thẳng vào bức tường chính giữa của đại đường, ghim chặt trên đó. Tôi không quay đầu nhìn. Tôi biết, thanh âm này muốn nói với tôi, hắn đã đến.

Trời còn chưa hoàn toàn tối hẳn, bất ngờ xẹt qua một thân ảnh màu đỏ.

“Minh Sát” Tôi nhàn nhạt nói, “Tại sao lại đến đây ?”

Khí tức lạnh lẽo quen thuộc truyền đến, Minh Sát đã đứng trước mặt tôi, hồng y khẽ bay, tóc đen buông xõa, đôi mắt đỏ tươi thâm sâu khiến người ta trầm mê trong đó. Gương mặt tuấn mỹ không có biểu tình gì.

“Sau khi nàng trở về Ma giáo, ta luôn nghĩ, nghĩ đến nàng của bốn năm trước. Thiên Vãn, nàng mười bảy tuổi rồi”

“Phải, ta biết” Tôi quay người cầm bao kiếm trên bàn lên, bỏ Tương Thiên kiếm vào, “Huynh lại đến khuyên ta sao ?”

Minh Sát cười, “Ta đã nghĩ rõ ràng, ta hoàn toàn không có bản lĩnh có thể khuyên được nàng. Thiên Vãn, ta chỉ muốn nói với nàng, nếu ngày nào nàng không thể từ bỏ việc luyện “Quy” , thì ngày đó nàng vẫn không thể không chế nội tâm của chính mình”

Tôi trầm mặc không nói, hần lại nói tiếp, “Mộ Dung Sở từng nói, nếu người luyện nó muốn triệt để từ bỏ nó, chỉ có chết”

Tôi lạnh nhạt cười, nói, “Mỗi thù cả nhà của Mộ Dung Sở toàn bộ đều đổ hết cho ta, chỉ có hần là ngoại lệ”

“Nếu đúng là như vậy, vậy trên người ta và nàng không biết phải gánh bao nhiêu sinh mạng” Minh Sát cười nhẹ.

Tôi nhìn Huyền Minh kiếm cắm trên tường, hỏi hần, : “Minh Sát, Huyền Thần Tuân sẽ còn có hành động chứ ?”

Minh Sát gật đầu, “Sau khi Huyền Thần Tuân đáng thua nàng, thì lập tức thả bỏ câu đưa thư về Hoàng thành muốn Huyền Thần Giả chuẩn bị tăng binh, con bỏ câu đó, ta một kiếm lấy đi mảnh giấy trên chân nó, sau khi nó bay đến Hoàng thành, e rằng cũng chẳng làm được gì”

“Cho dù có đến, cũng chẳng làm gì được” Tôi nói khẽ, “Nhưng, giáo ta đã không còn đệ tử nào có thể kháng cự nữa, chỉ có thể dựa vào chương môn của mấy chục môn phái kia”

“Nàng còn có ta” Hần thốt ra một câu, trên gương mặt trắng toát có chút đỏ, trong khí tức lạnh lẽo cũng ẩn chứa cảm giác ấm áp.

Tôi sững người, sau đó vòng tay ôm nhẹ thân thể cứng rắn nhưng lạnh lẽo của hần, gương mặt nhẹ nhàng dán trước ngực hần, nhắm mắt lại : “Cám ơn huynh, Minh Sát”

Tuy rằng lạnh giá, nhưng lại là người tôi yêu thương.

Chúng tôi có thể như vậy trải qua một đời không ? Bạch y Tu La và ma đầu Minh Sát của Giang Hoài Đại chiến ?

113. Chương 113: Quyết Định Của Mộ Thiên Vãn 4

Hoàng thành lại tăng binh. Khí thế hùng hực tiến về phía Ma giáo.

Khi Hà Lãm đem tin tức này đến cho tôi, tôi nhìn Minh Sát đứng bên cạnh : “Huynh không phải nói huynh đã lấy mảnh giấy trên chân con chim rồi sao ?”

Minh Sát lắc đầu, “Ta cũng không biết” Giọng nói hần trầm thấp, mang theo chút âm lãnh. Hà Lãm nhìn cũng không dám nhìn hần, chỉ cúi nhìn mặt đất.

Tôi quay đầu nhìn Hà Lãm : “Hà Trưởng lão, còn bao lâu nữa ?”

Hà Lãm trầm mặc một lát, chầm chậm nói : “Không tới bảy ngày nữa”

“Huyền Thần Tuân thì sao ?” Tôi lại hỏi.

“Đang cùng bộ hạ thương thảo nghị sự” Hà Lãm đáp, “Chắc là bọn chúng tăng cường thao luyện, chờ đợi viện binh”

“Chờ đợi viện binh ? Viện binh có thể không tới đâu” Tôi lạnh lùng nói, “Phải người qua đó, giữa đường chặn lại”

“Giáo chủ anh minh” Hà Lãm thán phục nói.

Minh Sát nhìn tôi, cười cười, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt trắng toát của hắn, vươn thẳng vào trái tim tôi. Đôi mắt đỏ tươi không còn vẻ lạnh lẽo nữa.

“Hà Trưởng lão, người ra ngoài trước đi” Tôi phân phó nói, “Nói chúng đệ tử chuẩn bị cho tốt”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm lui xuống.

“Nếu muốn cản lại, ta đi cho” Minh Sát cười nói, “Nếu có việc đổ máu, có thể để ta đi không ?”

“Tại sao ?” Tôi lạnh nhạt hỏi hắn.

Minh Sát ngẩng đầu, tóc đen lướt qua tay tôi, mềm mại như tơ, đen nhánh.

“Nàng không giống ta, ta đã ở Minh giới Địa cung tám năm, lại trải qua hai năm với nàng, ma tính đã bị áp chế không ít, hơn nữa bản thân cũng có thể khống chế được. Nếu là nàng, tâm tình của nàng vốn đã rất khó bình phục lại kích động, chịu sự kích thích của mùi máu, thì sẽ giống như lần trước ở Khúc trang, rất đau đớn.”

Tôi yên lặng, chỉ là cảm thấy có cái gì đó ấm áp chảy vào trái tim băng giá của tôi.

Minh Sát, đợi sau khi tiêu diệt đội quân triều đình, ta sẽ ở bên cạnh huynh.

Tôi tự nói với mình.

Đêm đã khuya, tôi phân phó xuống, mở một hội nghị nhỏ. Rất nhanh, Hà Lãm và đám hộ pháp đã tới.

“Bổn giáo chủ tiêu diệt binh mã triều đình, mục tiêu chính đầu tiên là đối phó viện binh của triều đình” Tôi lạnh lùng quét mắt khắp đám người đứng bên dưới.

“Giáo chủ, bổn giáo còn chưa biết viện binh có bao nhiêu” Có người nhắc nhở.

“Hà Lãm, người biết không ?” Tôi hỏi Hà Lãm.

Hà Lãm nghĩ một lát, nói, “Theo dự đoán, chắc không dưới hai vạn người...”

Tôi cười lạnh nói : “Huyền Thần Giả thật xem trọng ta, tiêu diệt Ma giáo nhỏ bé như ta lại tốn nhiều binh mã đến thế”

“Có lẽ Thánh thượng biết là không thể tiêu diệt thì không yên tâm ? “ Hộ pháp nói, “Giáo ta rất khó để phá ra nhân mã nữa, huống hồ, còn có đội quân của Tỉnh Đoan Vương Huyền Thần Tuân ở đây. Điều này...”

“Ta đã tìm được người để đi” Tôi khẽ cười, “Người không cần lo lắng”

“Dám hỏi Giáo chủ người đó là ai ?” Hà Lãm bước lên hỏi.

“Minh Sát” Tôi nói.

Bọn hộ pháp trong chớp mắt biến sắc. Hà Lãm cứng đờ người.

“Giáo chủ...Người, người người là nói Minh Sát trong trận Giang Hoài Đại chiến mười một năm trước sao ?” Một hộ pháp nhin không được hỏi, trong ngữ khí còn mang theo vẻ kinh hoàng.

“Phải” Tôi nói đơn giản, “Người sợ cái gì ! “Bạch y Tu La” Mộ Thiên Vãn ta người cũng có thể trực tiếp đối mặt, sao lại không thể nhắc đến tên của hắn ?”

“Giáo chủ...” Hộ pháp vội vã nói, “Giáo chủ bớt giận, thuộc hạ tội đáng muôn chết...”

Tôi cười lạnh, “Bây giờ mới biết tội đáng muôn chết ?” Tôi lại nhìn Hà Lãm, “Hà Trưởng lão, ý của người thế nào ?”

Hà Lãm gật đầu, “Đã là quyết định của Giáo chủ, vậy thuộc hạ cũng không phản đối, thuộc hạ cảm thấy Minh Sát đi căn viện binh, lấy võ công của hần có thể nói là dễ như trở bàn tay. Cho nên thắng là cái chắc”

Tôi cười cười, vung tay, nói : “Việc này cứ quyết định như vậy. Các người lui xuống đi, Hà Trưởng lão người lưu lại”

Bọn hộ pháp lui xuống, Hà Lãm đứng lại, cung kính nói, “Giáo chủ có gì phân phó ?”

“Hà Trưởng lão có biết lần này dẫn binh là ai không ?” Tôi hỏi.

“Hà Lãm tạm thời không biết, có điều chắc là một người có võ công cao cường”

Sắc mặt tôi nghiêm trọng, “Hà Trưởng lão phải phân phó chúng nhân giáo ta, nếu Huyền Thần Tuân chớ cùng vớt chậu, chúng ta phải chuẩn bị cho tốt”

“Thuộc hạ biết”

“Người cũng lui xuống đi, nhớ nghỉ ngơi cho tốt” Tôi nói.

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm lui xuống.

114. Chương 114: Huyền Thần Y Và Minh Sát 1

Sáng sớm ngày thứ hai, Minh Sát xuất phát. Hần một thân một mình, mang theo Huyền Minh kiếm. Hồng y pháp phối, chỉ một lát thì đã biến mất khỏi tầm mắt tôi. Lấy tốc độ của hần, không bao lâu nữa, sẽ có thể nhìn thấy viện binh.

Kì thực tôi không biết, lần này dẫn binh, lại là Kinh An Vương Huyền Thần Y.

“Vương gia, cũng đã trưa rồi, nghỉ ngơi một lát đi” Binh sĩ khuyên nhủ.

Huyền Thần Y nhìn sắc trời, nói : “Được. Truyền lệnh của ta, toàn quân nghỉ ngơi một lát”.

Đại quân hai vạn người ngừng lại, liên tục tìm nơi có bóng mát nghỉ ngơi.

“Vương gia, lần này tiêu diệt Ma giáo là tâm nguyện mấy năm nay của Thánh thượng, không biết Vương gia có đổi sách gì không ? Nghe nói Mộ Giáo chủ kia võ công cao cường, thủ đoạn vô cùng ác độc, hơn nữa giáo hạ thu nạp từ nhiều bang phái trên giang hồ, đối kháng với năng ta đích thực khó giành phần thắng ! Huống hồ Tinh Đoan Vương lại đại bại như vậy...”

Huyền Thần Y chỉ trầm mặc, trong ánh mắt xanh đen lóe qua tia khổ sở, hồi lâu, hần mới hạ giọng nói : “Ma giáo mà Mộ Thiên Văn dẫn đầu là tà giáo, tà suy cho cùng cũng không thể thắng chính. Những hành vi của năng ta, đã để lại sợ hãi và căm thù trong lòng tất cả mọi người. Có lẽ, năng đối với cuộc sống này cũng đã vô cùng mệt mỏi...”

“Vương gia, nghe bách tính nói lại, khi Tinh Đoan Vương và Ma giáo đánh nhau đến đỉnh điểm, đột nhiên xuất hiện một người giống hệt như hồn ma ! Không phải ‘Bạch y Tu La’, ‘Bạch y Tu La’ không có ra tay, chỉ là nhìn người khác giết nhau. Vốn dĩ thắng lợi nằm chắc trong tay Tinh Đoan Vương, nhưng lại bị người vừa xuất hiện đó đảo ngược tình thế...”

Huyền Thần Y sững người, truy hỏi : “Người đó có phải mặc hồng y, đôi mắt đỏ như máu giống Giáo chủ Ma giáo không ?”

Người đó nghĩ một lát, “Dạ, phải, không biết Vương gia làm sao biết ?”

Huyền Thần Y cười khổ, che giấu tâm tình phức tạp trong lòng mình : “Không có gì, cách đây rất lâu có biết”

“Vậy Vương gia cảm thấy cơ hội chúng ta giành phần thắng là bao nhiêu ?”

Huyền Thần Y lắc đầu, “Còn chưa bắt đầu, bốn vương không dám kết luận vội. Vương huynh luôn không thích bốn vương, lần này dẫn binh, hoàn toàn là do huynh ấy bắt đắ dĩ”

Đột nhiên thám tử phía trước chạy tới báo : “Vương gia ! Phía trước có một người !”

Huyền Thần Y cả kinh, đứng bật dậy, hỏi : “Ai ?”

“Là một hồng y nam tử” Thám tử hồi báo.

115. Chương 115: Huyền Thần Y Và Minh Sát 2

Huyền Thần Y cười khổ, nên đến cuối cùng cũng đến.

“Bốn vương đi trước xem sao, các người lưu lại đây, chuẩn bị sẵn sàng” Huyền Thần Y lãnh tỉnh hạ lệnh.

“Cái gì ? Vương gia, cái này...”

“Không cần nói nữa. Truyền lệnh của bốn vương, tất cả phải sắp xếp đội ngũ, không được náo loạn, chuẩn bị sẵn sàng !”

“Dạ, Vương gia”

Huyền Thần Y đi về phía trước, dần dần bỏ lại đoàn quân ở phía sau. Không lâu sau, trước mắt xuất hiện một người hồng y phiêu dật mái tóc tung bay như hồn ma.

“Minh Sát” Hắc cười nói.

Trên gương mặt trắng bệch của Minh Sát không có biểu tình gì, “Huyền Thần Y, ngay từ đầu ta còn không biết người dẫn binh là Kinh An Vương người”

“Bản thân ta còn không biết, sau khi ta trở về Hoàng thành Vương huynh đã hạ chỉ bảo ta dẫn binh đi viện trợ Nhị ca”

“Người đã viện trợ không được rồi, bởi vì bản thân các người còn khó bảo toàn” Minh Sát chuyển động Huyền Minh kiếm, lạnh lùng nói.

“Ta biết, lấy võ công của Huyền Thần Y ta căn bản là không thắng được người, thậm chí hai vạn người mà ta dẫn theo cũng không sao thắng được người, có điều, đã biết sẽ chết chắc, thì bọn ta sẽ liều chết một trận”

“Nếu là nàng, nàng sẽ không giết người. Cho nên ta có thể thả một mình người” Minh Sát nói.

Huyền Thần Y lắc đầu, “Mộ Thiên Văn làm quá nhiều chuyện ác, ta chỉ là vì sự an định của thiên hạ và bách tính mà thảo phạt nàng”

“Nói rất hay” Minh Sát cười lạnh một tiếng, “Cho dù nàng làm rất nhiều việc ác, ta cũng sẽ luôn đứng bên cạnh nàng, giúp đỡ nàng”

“Bởi vì các người vốn dĩ là một loại người, không giống ta, thân thể của ta định trước là vô duyên với nàng, thậm chí, phải làm kẻ thù của nàng”

“Chỉ cần là kẻ cùng nàng đối địch, ta sẽ không tha thứ” Minh Sát rút Huyền Minh kiếm ra, mũi kiếm xẹt qua tia sáng lạnh giá, giống như nhiệt độ trên người Minh Sát, “Có muốn kêu thủ hạ của người cùng lên không, nhiều người vẫn tốt hơn một mình người”

“Không cần thiết” Huyền Thần Y lắc đầu, “Sau khi ta bị nàng đánh bại, thì không xuất hiện trước mặt nàng nữa. Nếu ý trời muốn người đến lấy mạng ta, ta có bản lĩnh để tránh sao !”

“Ta sẽ không hạ thủ lưu tình” Minh Sát cười cười, trong đôi mắt đỏ lóe lên tia khát máu.

116. Chương 116: Huyền Thần Y Và Minh Sát 3

Huyền Thần Y mạnh mẽ phát lực, đâm kiếm về phía Minh Sát !

Minh Sát nheo đôi mắt đỏ lại, lan tỏa khí tức nguy hiểm !

Khóe môi câu ra nụ cười trào phúng, không hề do dự ngăn cản sự tấn công của Huyền Thần Y ! Huyền Thần Y giống như đã liệu trước chiêu thức của Minh Sát, hấn lập tức trở tay chém ngang nửa người trên của Minh Sát. Minh Sát nhẹ nhàng lùi về sau, tránh được một chiêu hung ác, tóc đen tung bay, hồng y phân phật, ánh quang lạnh lẽo của Huyền Minh kiếm khê động, đâm về phía Huyền Thần Y. Huyền Thần Y vội vã thu người lại, cẩn thận đề phòng sự tấn công mạnh mẽ của Huyền Minh kiếm.

“Huyền Thần Y, người đánh không lại nàng, còn có thể đánh lại ta sao ?” Minh Sát lười nhác nói.

Trên gương mặt tuần mỹ của Huyền Thần Y lấm tấm mồ hôi, hấn không nói gì, chỉ khê cười, chuyên tâm nhìn sự chuyển động mũi kiếm của Minh Sát.

Trong đôi mắt Minh Sát như có hào quang, ngay sau đó trở nên lãnh khốc vô cùng, chiêu thức càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dày đặc, cũng càng lúc càng ngoan độc, không hề lưu tình ! Huyền Thần Y lúc đầu còn có thể tự mình ứng phó, nhưng về sau, dần dần lực bất tòng tâm, tốc độ ra chiêu càng lúc càng chậm.

“Minh Sát, kiếm pháp của người lợi hại hơn trước nhiều” Huyền Thần Y thở gấp nói, trong mắt hiện lên tia không phục.

Minh Sát khê nhếch khóe môi tuần mỹ, lại nở nụ cười lạnh lẽo : “Là vì nàng mà thay đổi”

Huyền Thần Y gặp người né một mũi kiếm độc ác, cười cười nói, “Xem ra người không giết ta sẽ không buông tha” Minh Sát không nói gì, lại đâm thẳng một kiếm tới. Huyền Thần Y xoay người, nhưng cảm bào lại bị thủng một lỗ, có máu chảy ra, đau đớn từ vết thương tràn ngập toàn thân. Huyền Thần Y lại không nhìn đến vết thương của mình, chỉ là tự mỉa mai cười cười.

“Bất cứ ai cản trở con đường của nàng, đối đầu với nàng, đều phải chết. Minh Sát ta sẽ không quan tâm người là ai, có giao tình gì với nàng, ta chỉ cần biết phải giúp nàng thanh trừ tất cả” Minh Sát lạnh lùng nói, “Kinh An Vương, kêu viện binh của người lên hết đi, như vậy người có thể sống lâu thêm một chút”

Huyền Thần Y cười nhạt, ưu nhã nói, “Không cần. Ta lần này thân là Vương gia dẫn binh đi diệt trừ Ma giáo, thì nhất định phải đứng trước mặt bọn họ. Minh Sát người cho dù võ công siêu quần, không ai bì kịp, cũng chẳng qua là giết vài người bọn ta. Nhưng những hành vi nhuốm máu của Ma giáo, thử hỏi thiên hạ, ai nguyện ý đứng nhìn Ma giáo ngông cuồng như vậy, ai lại không muốn Mộ Thiên Vãn chết ? Triều đình giang hồ vốn dĩ an bình vô sự, người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng lần này Thánh thượng phái hai vị Vương gia ra tiêu diệt Ma giáo, cũng tức là Ma giáo đã khiến người ta thống hận cực độ. Tất cả mọi người dám giận không dám nói, dưới sự thống trị của Mộ Thiên Vãn, người người đều nguy hiểm, thiên hạ khó được thái bình”

“Đủ rồi, người nói nhiều quá rồi” Minh Sát dùng kiếm ngoan độc đâm về phía Huyền Thần Y, nói, “Cho dù nàng bị mọi người xa lánh, bị thiên hạ căm hận, Minh Sát ta cũng tuyệt đối không vứt bỏ nàng mà đi, ta sẽ luôn ở bên cạnh nàng, nếu người trong thiên hạ hận nàng, vậy hãy để ta và nàng cùng bị căm hận !”

Huyền Thần Y không nói gì, lại tránh một chiêu chém ngang nặng nề của Minh Sát, hấn cảm thấy cánh tay phải hình như đã bị thương, dùng kiếm có chút tổn sức.

Minh Sát khinh miệt liếc nhìn hấn, “Ta sẽ không giống một số kẻ, đã từng rất yêu nàng, nhưng đến cuối cùng lại đối đầu với nàng”

Huyền Thần Y thần sắc phức tạp nhìn Minh Sát, khê thở dài, “Ta và người không giống nhau, người mười một năm trước từng là đại ma đầu ai ai cũng biết, người giết bao nhiêu người, đều không cảm thấy tội lỗi, hơn nữa ai cũng sợ người, cho dù người giúp đỡ Mộ Thiên Vãn, cũng là đúng tình đúng lý. Nhưng ta thì không, ta là Kinh An Vương, thân phận của ta, là bảo hộ Hoàng thành và sự an định của thiên hạ, ta không

thể chung đường với nàng, cho dù ta nguyện ý, cho dù bị người dị nghị, nhưng, ta không thể chịu được nàng tàn sát người khác, ta buộc phải ngăn cản nàng”

Sắc mặt Minh Sát khê biến, ánh mắt cũng không sắc bén như trước.

“Đây chính là khác biệt giữa ta và người”

Hắn nhàn nhạt nói. Mũi kiếm từ từ chậm lại.

“Người còn bao nhiêu lực phản kích ?” Hắn nói.

117. Chương 117: Huyền Thần Y Và Minh Sát 4

Huyền Thần Y cười khô lắc đầu, nói, “Không có. Ta có thể cản được mũi kiếm của người đến hiện tại, đã là kì tích”

Minh Sát nhìn vết thương không ngừng chảy máu của hắn, không nói gì cả.

“Ta không thể thắng chính, vĩnh viễn không thể” Huyền Thần Y hết hơi nói, cố gắng nhìn thẳng đôi mắt đỏ như máu của Minh Sát, hắn nhìn đối thủ tuần mỹ bất phạm mang theo khí chất tà mị trước mắt, cười cười, “Nếu người thực sự yêu nàng, tại sao muốn nàng cả ngày trầm mê trong giết chóc ?”

Minh Sát chuyển kiếm, Huyền Minh kiếm lập tức mang theo sát khí đằng đằng ! Đôi mắt đỏ như máu của hắn cũng mang theo sự lạnh lẽo.

“Có lẽ người nói rất có đạo lý, nhưng, là ta mang nàng đến thế giới giết chóc này. Ta sẽ mang nàng rời đi, nhưng, cho dù là lúc nào, bất cứ ai cản trở trước mặt nàng, khiến nàng không vui, đều phải chết !”

“Kiếm pháp này của người, hình như là kiếm pháp ‘Quy’ mà nàng sử dụng” Huyền Thần Y nói, “Không ngờ Minh Sát người, vì nàng, có thể thành quỹ lần nữa”

Minh Sát không nói lời nào, hắn kinh ngạc nhìn Huyền Thần Y đã rơi vào thế hạ phong hơn nữa còn bị thương, nhưng lại có thể kiên trì lâu như vậy. Kinh An Vương, quả nhiên danh bất hư truyền. Khó trách nàng từng khuynh tâm vì hắn. Minh Sát nhàn nhạt nghĩ, trong lòng không biết nổi lên cảm giác như thế nào.

“Nhiều người thích nàng như vậy, nhưng, hôm nay ta mới biết, bọn ta tự cho rằng yêu nàng sâu sắc, nhưng cũng không bằng một chút tình yêu của người dành cho nàng”

Huyền Thần Y an tĩnh cười nói, “Đáng tiếc, ta định trước là cùng nàng đối địch, không thể giống như người. Kì thực, Minh Sát, ta rất muốn hoán đổi vị trí với người”

Hắn đột nhiên ném thanh kiếm duy nhất trong tay giúp hắn ngăn cản cái chết, ngẩng mặt nghênh đón một kiếm hung ác đâm tới của Minh Sát !

Minh Sát kinh ngạc, kiếm trong tay không kịp khổng chết đâm vào ! Máu tươi bắn ra bốn phía, nhuộm đỏ cả Huyền Minh kiếm !

Gương mặt tuần mỹ của Huyền Thần Y trắng bệch : “Ta có thể kiên trì lâu như vậy, cũng có thể xem là kì tích” Hắn lặp lại lần nữa.

Minh Sát khôi phục tâm trạng của mình, lạnh lùng rút Huyền Minh kiếm ra, máu tươi lại bắn ra, nhuộm trên hồng y của hắn, nhìn không ra màu máu.

“Đúng”

Hắn vẩy đi vết máu trên kiếm, ngẩng đầu nhìn bộ hạ phía sau Huyền Thần Y chạy tới.

“Vương gia ! Vương gia !”

Vết thương trước ngực Huyền Thần Y đau đớn, hần dần dần không nhìn rõ cảnh trước mắt.

“Chăm sóc Vương gia các người cho tốt, đừng nghĩ đến chuyện đến Ma giáo gây chuyện nữa. Nếu không, Minh Sát ta gặp một người giết một người !”

Thân ảnh hồng y trong ánh mắt mơ hồ của Huyền Thần Y biến mất dần. Hần từ từ nhắm mắt hôn mê.

“Cứ như vậy mà ngủ đi, không đối đầu với nàng, cũng rất tốt”

Hần tự nói với chính mình.

118. Chương 118: Phiên Ngoại Chứng Kiến Của Huyền Thần Y.

Kí ức của tôi luôn rất hỗn loạn, rất nhiều sự việc không thể nhớ được.

Khi tôi tỉnh lại, đã ở một nơi cách Hoàng thành không xa. Tướng sĩ dựng trại xung quanh. Phó tướng nhìn thấy tôi tỉnh lại, rất vui mừng. Hần nói tôi đã hôn mê rất lâu. Luôn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, thương thể cũng không khá hơn bao nhiêu. Lại vì ma đầu của Ma giáo ép buộc, cho nên bọn họ chỉ đành tạm thời dẹp bỏ ý nghĩ tiêu diệt Ma giáo, chỉ giữ lại một số người để viện trợ cho Tinh Đoan Vương, những người còn lại thì đưa tôi về Hoàng thành.

Tôi thực sự không nhớ đã từng có chuyện này. Thậm chí ngay cả tôi là Kinh An Vương cũng phải rất lâu mới nhớ ra. Trên ngực có một vết kiếm rất sâu, nhưng, giống như tôi đã bị tê liệt, không cảm thấy đau đớn.

Mỗi ngày có thể ngủ rất sớm, giống như cả đời đều thiếu ngủ vậy. Giấc ngủ mỗi ngày cũng rất mệt mỏi. Nhưng, luôn có một bóng hình đột nhiên sẽ xông vào giấc mơ của tôi.

Trong thế giới mờ ảo, chỉ thấy nàng một thân bạch y tung bay, tay nàng cầm thanh kiếm phát ra ánh sáng lạnh lẽo, mái tóc đen tuyền vắt trên mặt nàng. Nàng lạnh lùng cười, trong nụ cười ẩn chứa sự tàn nhẫn, lại có sự tịch mịch mà không ai hay biết.

Tôi rất muốn nhìn rõ mặt nàng. Khí tức của nàng luôn tồn tại trong đầu tôi sau khi tôi tỉnh lại. Đầu lại đau vô cùng.

Kinh An Vương phủ dần trở nên vắng vẻ. Nhưng, tôi lại có thể cảm nhận được khí tức của nàng. Không nơi nào là không có. Tôi dường như không nhớ được tên nàng. Nghĩ rất lâu, mới có thể nghĩ ra.

Mộ Thiên Vãn.

Cho dù có thể nhớ ra tên của nàng, lại không biết nàng là ai. Chỉ biết, lúc trước tôi nhất định đã rất yêu nàng. Cho nên, tôi không muốn quên mất nàng, cho dù kí ức mơ hồ hỗn loạn, lại có thể nhớ được một chút quan hệ giữa chúng tôi. Có điều, cũng chỉ một chút mà thôi.

Mùa đông năm nay của Hoàng thành, dường như đến sớm hơn.

Vương huynh Giả ngã bệnh không dậy nổi. Lao lực nhiều ngày và cảm nhiễm phong hàn đã dần vật huynh ấy. Trên giang hồ cũng không có bình định được, đây là tâm bệnh lớn nhất của huynh ấy. Tin tức từ bên đó truyền đến về Vương huynh Tuân cũng không có gì tốt. Đều bị Ma giáo áp chế cả, căn bản không có lực phản kích.

Tôi lại luôn suy nghĩ, Mộ Thiên Vãn rốt cuộc là ai ?

Vương huynh không bao giờ có thiện cảm với tôi, lần này, lại là lần đầu tiên gả nữ nhi của Thừa tướng cho tôi. Huynh ấy nói tôi vẫn chưa có vị hôn thê, cũng đã đến lúc nên lập Vương phi.

Nữ nhi của Thừa tướng rất đẹp, nhưng lại không thể nào làm tim tôi dao động. Tôi càng thích mỗi khi đêm đến, bởi vì mỗi khi đi ngủ, tôi sẽ lại gặp được nàng. Ngày qua ngày, trên kiếm của nàng lại bắt đầu nhỏ rất nhiều máu, luôn luôn nhỏ máu, giống như đã giết rất nhiều người. Thần sắc của nàng dần dần hốt hoảng.

Trong mơ hồ, trên mặt nàng có màu đỏ như máu chuyển động. Cho đến một ngày nọ, gió thổi tung mái tóc đen của nàng, dung mạo bí mật của nàng cuối cùng tôi cũng có thể nhìn rõ.

Trên gương mặt hốt hoảng lại tinh tế đó, là một đôi mắt lạnh lùng đen thuần. Đẹp giống như một tiên tử không nhuốm bụi trần. Nhưng vết máu trên kiếm lại phá hoại bức họa đẹp như vậy. Tôi kinh ngạc tỉnh lại, nhìn Kinh An Vương phi bên cạnh, đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa tôi và nàng rất lớn. Khi nhìn lại dung nhan mỹ mạo của nàng, mới phát hiện nàng với danh xưng “Hoàng thành đệ nhất mỹ nhân” căn bản không sánh bằng một đôi mắt của người trong giấc mộng.

Nhưng nàng đối với tôi lại động lòng, trao cho tôi toàn bộ tình cảm của nàng. Nàng luôn nói với tôi, Kinh An Vương Huyền Thần Y, luôn là nhân vật mà nàng chỉ có thể nghĩ mà không thể chạm tới, nhưng hiện tại lại trở thành phi tử của tôi, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng còn người trong giấc mộng thì sao ?

Vương huynh băng hà vào cuối đông. Trên đại điện, toàn bộ đều là người mặc áo tang đeo khăn trắng. Không có di chiếu, không có khẩu dụ, chính là nhẹ nhàng qua đời. Huynh ấy không có người thừa kế, sau khi tất cả đại thần thương thảo thì chiêu cáo thiên hạ, tôn hoàng kế vị. Kinh An Vương tiếp nối ngôi vị Thánh thượng.

Đại điện hoàng kim, lại có khí tức của nàng bao quanh. Tôi im lặng, lại rất vui mừng. Nàng có phải sẽ luôn ở bên cạnh tôi không ?

Nữ nhi của Thừa tướng, tôi phong nàng làm Quý phi, lại nạp thêm vài phi tử. Nhưng vẫn không có người nào có thể so sánh với nàng về dung mạo, hay về phẩm chất. Vị trí Hoàng hậu vẫn luôn bỏ trống. Tôi không dự định sẽ để người khác ngồi vào vị trí này. Bởi vì vị trí này, chỉ thuộc về nàng. Nhưng nàng lại không ở bên cạnh tôi. Cho nên, tôi lưu lại cho nàng. Lưu lại cho khí tức của nàng ở bên cạnh tôi.

Có lão thần khuyên nhủ, nói trong giang hồ thực lực của Ma giáo uy hiếp rất lớn với vương triều tôi, muốn tôi hạ chiếu phái viện binh đi tiêu diệt, bình định nội loạn trong giang hồ. Bản tấu chương này luôn nằm trên bàn của tôi. Tôi không biết vì sao không diệt trừ nó, chỉ cảm thấy trong lòng rất phiền. Cho nên không để ý đến.

Một tháng rồi lại một tháng trôi qua. Tĩnh Đoan Vương Huyền Thần Tuân trở về Hoàng thành. Trên mặt huynh ấy lộ vẻ kiệt sức, đội quân mang về cũng rất thưa thớt. Một trận tiêu diệt Ma giáo đã tiêu tốn quá nhiều tinh lực của huynh ấy. Có điều, huynh ấy đối với việc tôi ngồi vào Hoàng vị cũng không có biểu hiện bất mãn gì cả.

Ma giáo giải tán. Bọn họ hoàn toàn không đánh thắng Ma giáo. Nó giải tán hoàn toàn là ý của Giáo chủ.

“Giáo chủ ? Tại sao ?” Tôi hỏi huynh ấy.

Huyền Thần Tuân mệt mỏi lắc đầu, “Chỉ nghe nói là Giáo chủ chán ngán với những ngày tháng giết chóc này, cùng người thương yêu bị dục song phi” Ngữ khí huynh ấy nhàn nhạt, lại khó che giấu vẻ châm biếm.

Lúc đó tôi chỉ cười cười, “Như vậy lẽ nào không tốt ?”

Huyền Thần Tuân nói, “Đương nhiên là tốt, chỉ là sớm biết là kết quả này, ngày đó Vương huynh không nên để thần đi ! Tồn hại rất nhiều tinh binh, lại lãng phí nhiều thời gian như vậy. Võ công của Giáo chủ Ma giáo đó xuất thần nhập hóa, e rằng cả đời này, đều là ác mộng của thần, còn có người yêu của nàng ta ma đầu Minh Sát kia, càng lãnh khốc vô cùng, không hề hạ thủ lưu tình”

“Thật không ngờ trên giang hồ còn có nhân vật như vậy” Tôi an ủi huynh ấy mấy câu cũng không truy cứu đến cùng, “Trẫm chuẩn bị gia phong một bậc cho huynh, huynh thấy thế nào ?”

Huynh ấy chỉ lắc đầu, “Sau này thần không muốn ra vào chiến trường nữa. Trên giang hồ thiếu đi một ‘Bạch y Tu La’, đã là phần thưởng lớn nhất cho thần rồi”

Tôi chỉ cảm thấy cái tên “Bạch y Tu La” rất quen tai, nhưng trong kí ức mơ hồ, lại tìm không ra manh mối, chỉ đành bỏ đi. “Vậy được, huynh hồi phủ nghỉ ngơi trước đi, trẫm không phiền huynh nữa, mấy tháng tới trẫm phê chuẩn huynh có thể không cần lên triều”

Tôi chỉ nhớ, bắt đầu từ ngày đó, thiên hạ rất thái bình. Chỉ là về sau mấy lần xuất cung vi hành, lại có thể luôn nghe được truyền thuyết về ‘Bạch y Tu La’. Nàng khuynh đảo giang hồ ba năm, là ác mộng của tất cả mọi người. Còn có một tin tức, Khúc trang khôi phục lại vị trí Võ lâm Minh chủ bỏ trống đã lâu, cuối cùng Khúc Tỉ Phong đã ngồi vào vị trí đó.

Lại qua rất lâu rất lâu, ngay khi tôi dường như hồi thần lại, tôi mới nhớ ra nàng, chân chính nhớ ra nàng. Mộ Thiên Vãn.

Người mà cả đời này tôi không bao giờ quên.

Khanh Nguyên năm ba mươi bảy, Thánh Thượng Huyền Thần Y kế vị. Ma giáo giải tán. Thiên hạ thái bình.

119. Chương 119: Huyền Thần Tuân Cầu Hòa 1

“Thế nào rồi ?” Tôi nhướn mày, nhìn Hà Lãm đang quỳ dưới đất và các đệ tử Ma giáo theo sau. Lúc này sắc trời đã gần tối.

“Hồi bẩm Giáo chủ, Tình Đao Vương quả nhiên đã mất hết kiên nhẫn” Hà Lãm nói.

“Không cần quan tâm hần nữa” Tôi khinh miệt nói, “Không tới mười mấy ngày, hần sẽ thực lòng thực dạ cầu hòa với bốn giáo chủ” Tôi ngừng một lát, lại nói tiếp, “Giáo ta không phải muốn đuổi cùng giết tận những người hần mang theo, tốt xấu gì cũng phải chữa lại một con đường. Bọn chúng muốn đi thì đi, bốn giáo chủ sẽ không ngăn cản”

“Giáo chủ anh minh” Hà Lãm nói, “Chỉ có điều...ép chó đến đường cùng, như vậy buộc hần...”

Tôi phát tay, “Sẽ không, sẽ không. Hiện tại thiên hạ không phải của Huyền Thần Giả. Huyền Thần Y không cực đoan như Huyền Thần Giả, rốt cuộc vẫn mềm lòng một chút. Hần tuyệt đối sẽ không hạ lệnh muốn Huyền Thần Tuân diệt cỏ tận gốc với giáo ta, phải không ?” Tôi nghiêng đầu nhìn Minh Sát im lặng ngồi kế bên. Hần lạnh lùng nhìn nơi xa, dường như không quan tâm gì cả.

Cảm giác được câu hỏi của tôi, hần quay đầu lại, khóe môi câu ra nụ cười nhẹ như có như không, che giấu hơn phân nửa sự lạnh lùng, “Phải”

“Vẫn là Giáo chủ suy nghĩ chu đáo” Hà Lãm nịnh nọt nói, nhìn vào mắt của tôi.

Trước đây vài tuần, đôi mắt đỏ như máu của tôi dần dần sậm lại, cho đến khoảng hai tuần gần đây, không hiểu sao lại trở thành màu đen như trước. Tôi rất không hiểu chuyện này, Hà Lãm chỉ nói tâm ma của tôi không còn sâu sắc như trước nữa.

Mấy ngày gần đây, xung đột giữa Huyền Thần Tuân và Ma giáo ít dần đi, đội quân của triều đình đã đóng quân rất lâu, lại không có tiền triển hay xung đột gì, sĩ khí cũng không lớn như trước. Huyền Thần Tuân cũng không hăng hái khí thế giống lúc trước, dần dần trở nên tiêu tụy và ốm hơn trước.

Hai tháng tiếp theo, tôi vẫn đứng vững đối với sự khiêu khích và tấn công của hần, chỉ là thỉnh thoảng cản trở, sự công kích của Huyền Thần Tuân cũng dần dần không còn có sức như lần đầu tiên tấn công, hần bắt đầu tức giận không thể nén được, lại không thể làm gì được. Hần cũng biết bản thân mình đã không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Thời gian lâu thêm nữa hần tuyệt đối sẽ phát điên.

Minh Sát đối với sự thay đổi của tôi luôn có thái độ vui mừng xen lẫn kinh ngạc, tuy rằng trong mắt chúng nhân Ma giáo hần là một người đáng sợ hệt như ma quỷ. Hần luôn nói Mộ Dung Sở từng nói sau khi hần thành quý, chỉ có chết mới có thể kết thúc cuộc sống như vậy, hiện tại lại phát hiện

Hoàn toàn không phải vậy.

“Đi, phái người giám sát động tĩnh của hần, lúc nào cũng phải báo cáo với ta. Nếu hần muốn triều đình phái thêm viện binh, chúng ta lại ngăn cản” Nói đến đây, ánh mắt tôi lại ảm.

“Dạ, thuộc hạ sẽ làm vậy” Hà Lãm đang định dẫn mọi người đi ra ngoài.

“Bỏ đi” Tôi gọi họ lại, “Trời đã tối rồi, ngày mai hãy làm”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm cáo lui.

Sau khi Minh Sát nhìn bọn họ rời đi, khẽ nhếch miệng, “Nàng sao vậy ?” Hắn quay đầu nhìn tôi, áp chế sự quan tâm trong đôi mắt đỏ như máu.

“Không” Tôi trả lời ngắn gọn, “Chỉ là vì Huyền Thần Y”

“Bởi vì hắn thành Thánh thượng, hay bởi vì một kiếm ngày đó ta làm bị thương hắn ?” Minh Sát lạnh lùng nói.

“Ta chỉ đang nghĩ, ngày đó tại sao Huyền Thần Giả muốn hắn dẫn viện binh đi giúp Huyền Thần Tuân, hắn không phải là luôn không vừa mắt Huyền Thần Y sao ?” Tôi không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, lại tự trào phúng cười, “Mà thôi, người giống như hắn, vị trí Thánh thượng chỉ dành cho hắn ngồi”

“Nếu hắn biết nàng thay đổi, vậy hắn nhất định sẽ rất vui mừng” Minh Sát nói, “Kì thực ta cũng rất vui, Thiên Vãn, cảm giác này giống như ánh sáng đã biến mất mấy năm, lại trở về trước mắt chúng ta vậy, có điều thời gian này nàng cũng rất mạnh mẽ, có lúc khiến ta hoài nghi nàng có phải là Linh Tương Thiên hay không”

“Thật sao ?” Tôi hỏi ngược hắn.

Hắn không gật đầu cũng không lắc đầu, tránh khỏi vấn đề của tôi, “Ngày Huyền Thần Tuân thu binh gần ngay trước mắt, nàng dự định thế nào ? Chiến loạn vừa kết thúc, nàng sẽ đi đến các môn phái để báo mối thù ngày đó sao ?”

“Cái này thì không cần thiết, nghĩ lại bọn họ cũng có chỗ có thể tha thứ được, lúc trước ta đã quá tuyệt tình rồi” Tôi nhàn nhạt châm biếm nói, “Thần thoại về ‘Bạch y Tu La’ chỉ một lần là đủ rồi, lại thêm một truyền thuyết nữa về Giáo chủ Ma giáo, thì ta đúng là sẽ để lại tiếng xấu vạn năm”

“Chỉ cần nàng nguyện ý, Minh Sát ta tuyệt đối sẽ không để người khác nói một câu không tốt về nàng” Hắn cứng rắn nói, có chút lạnh lùng và tàn nhẫn.

Tôi lắc đầu, “Hà Lãm đã từng nói với ta, lão hỏi ta triều đình vừa thu binh thì Ma giáo sẽ tiếp tục phát triển như thế nào. Lão e rằng cũng chán ngán những ngày tháng chém chém giết giết này rồi. Ta chỉ nói với lão ta vẫn chưa nghĩ tới, kì thực ta đã nghĩ cả rồi”

Minh Sát kinh ngạc một hồi, hỏi, “Có phải là hắn ngồi trên vị trí Thánh thượng này, cho nên nàng không muốn đối địch với hắn ?”

Tôi có chút buồn cười, nhưng bác bỏ ý của hắn : “Không phải. Ngày đó ta có thể quyết đấu với hắn, thì hôm nay cũng sẽ không e ngại hắn. Cho dù hắn là Thánh thượng thì sao ? Cho dù hắn phái binh đi diệt giáo ta thì thế nào ? Mộ Thiên Vãn ta tuyệt đối không sợ hắn chút nào” Tôi rút Tương Thiên kiếm ra, để mũi kiếm đi tới đi lui trên mặt đất, vẽ ra một chữ.

Sát.

“Ý của ta là vậy, ý của huynh thế nào ?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

Minh Sát trào phúng cười, lạnh nhạt nói, “Tám năm ta ở Minh giới Địa cung có thể một mình trải qua, ta còn sợ một chút ma tính này hay sao ? Vốn dĩ không có thứ gì có thể khống chế Minh Sát ta, chỉ có thứ mà ta khống chế”

Tôi trừng mắt nhìn hắn một hồi, lại quay đầu trở lại với mũi kiếm của mình, hờ hững nói, “Ta không ở trong đó”

“Đúng” Hắn thẳng thắn thừa nhận, “Nàng không ở trong đó”

Tôi không nói gì, Minh Sát nhìn sắc trời, “Trễ rồi, nàng đi ngủ trước đi, ngày mai còn có chuyện lớn phải lo”

“Được” Tôi trả lời hần một tiếng. Đi về phòng mình.

Trời đã tối đen.

120. Chương 120: Huyền Thần Tuân Cầu Hòa 2

Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, không tới nửa tháng, Huyền Thần Tuân phái người đưa thư tới cho tôi, mong muốn có thể cầu hòa. Khi Hà Lãm mang thư đến cho tôi, còn đem cả binh sĩ mang thư tới nữa.

Tôi xem thư xong, cười nhẹ nói, “Nguyên nhân lần này Tĩnh Đoan Vương cầu hòa là gì ?”

Người mang thư kia cung kính trả lời : “Hồi Mộ Giáo chủ, Vương gia nói, lần này quân ta lương thảo không đủ, hơn nữa phía triều đình cũng không có chỉ thị hay động tĩnh gì, cho nên lần này nếu Mộ Giáo chủ chịu nhượng bộ, Vương gia có thể không tiến đánh Giáo chủ. Chỉ cần Giáo chủ không tiếp tục làm khó những binh sĩ đó và bách tính giang hồ”

“Các người còn lại bao nhiêu người ?” Tôi hỏi.

“Không tới ba vạn người”

Tôi quét mắt sang hộ pháp và Hà Lãm kế bên, “Các người thấy sao ?”

Hà Lãm trầm mặc một lát, “Giáo chủ, chỉ bằng hứa với hần đi. Người trong giáo ta cũng còn lại không bao nhiêu, mấy tháng liên tục đánh nhau, giáo ta cũng chịu nhiều tổn thất nặng nề”

“Giáo chủ nói thế nào, thuộc hạ làm thế đó, tuyệt không nhiều lời, cũng tuyệt không phản đối” Một vị hộ pháp nói.

“Vậy sao ?” Tôi lạnh nhạt nói, “Vậy đáp ứng lời cầu hòa của Tĩnh Đoan Vương cũng không quá đáng. Có điều, Tĩnh Đoan Vương nếu còn tiến đánh, bốn giáo chủ tuyệt đối theo đến cùng”

“Vương gia nói, Giáo chủ chỉ cần không làm nổi dậy phong ba trên giang hồ, uy hiếp đến xã tắc và hòa bình của triều ta, Vương gia lập tức khởi hành trở về Hoàng thành”

“Nếu không ?” Tôi hỏi, đợi câu sau của hần.

“Nếu không Vương gia nói người nhất định sẽ quyết đấu đến cùng với Mộ Giáo chủ”

Tôi cười khê, “Không hổ là Vương gia. Có điều, nếu hần có thể lấy sức một người để đối phó với ta, mà không cần sự ủng hộ từ phía sau của triều đình, vậy sẽ càng khiến ta bội phục” Nói xong, tôi thu lại nụ cười, nghiêm giọng nói, “Lời cầu hòa của Tĩnh Đoan Vương, bốn giáo chủ sẽ không cự tuyệt”

Tôi nhìn người đưa thư lộ ra vẻ ngoài ý muốn, lại nói tiếp, “Có điều, ta cũng sẽ không chấp nhận lời cầu hòa của hần. Bởi vì Giáo ta không có ý sẽ tiếp tục cùng hần dây dưa. Hần cũng không cần phải cầu hòa. Để lại mặt mũi cho hần, để khi về Hoàng thành có thể ăn nói”

“Lời này của Giáo chủ có ý gì ?” Hà Lãm nghi ngờ hỏi.

“Các người sẽ sớm biết thôi” Tôi nói, phân phó đệ tử đưa người đưa thư ra ngoài.

Hà Lãm và các hộ pháp ngơ ngác nhìn nhau, còn đồng loạt lên tiếng, “Nếu Giáo chủ không còn việc gì, vậy thuộc hạ cáo lui trước”

“Được” Tôi nói, lại gọi Hà Lãm, “Hà Trưởng lão, người lưu lại”

Hà Lãm lưu lại, hỏi, “Xin hỏi Giáo chủ còn có việc gì cần thuộc hạ giúp đỡ ?”

Tôi phát tay, “Không có chuyện gì phải giúp cả”

“Thuộc hạ không rõ” Hà Lãm trả lời.

Tôi không nói gì nữa, chỉ là đan ngón tay lại nhìn về phía trước. Hà Lãm cũng không truy vấn nữa, chỉ yên lặng đứng một bên, đợi tôi mở miệng. Cũng ngẫm suy đoán trong lòng.

Hồi lâu sau, tôi mới nói, “Hà Trưởng lão, người có biết tại sao hôm nay ta lại cự tuyệt lời cầu hòa của Huyền Thần Tuân không ? Tuy rằng rất nhiều người không hiểu, đây rõ ràng là một cơ hội rất tốt, thể hiện thực lực của giáo ta, thể hiện sự lụn bại của triều đình”

“Thuộc hạ ngu muội, không hiểu ý của giáo chủ. Có điều thuộc hạ cũng cảm thấy nên tiếp nhận, suy cho cùng những đệ tử còn lại của giáo ta cũng không còn lại bao nhiêu. Các đại môn phái cũng không còn phải đệ tử ra giúp đỡ chúng ta” Hà Lãm lại hỏi, “Còn về những môn phái đó, Giáo chủ có nghĩ tới cách đối phó và trừng phạt không ?”

Tôi lắc đầu, “Ta hoàn toàn không nghĩ tới. Ta chỉ nghĩ không muốn dính dáng tới những chuyện này nữa. Bọn họ không nguyện ý cũng thôi đi, giáo ta không có sự tiếp trợ của bọn họ cũng sẽ không bại dưới tay quân đội triều đình”

Hà Lãm lấy làm lạ hỏi, “Đây không giống tác phong của Giáo chủ”

“Phải. Đây không giống tác phong của ta” Tôi nhìn lão, nói, “Hà Trưởng lão chưa chắc muốn ở lại giáo ta để gánh lấy danh xưng “Ma đầu” phải không ?”

“Hà Lãm không hiểu” Hắc cẩn thận nói.

“Không cần sợ hãi, cứ nói thẳng” Tôi cau mày nói.

Hà Lãm vừa nghe tôi nói vậy, là gan cũng lớn hơn : “Kì thực là Hà Lãm cũng không phải là rất muốn ở lại đây. Ban đầu cùng với Linh Giáo chủ, rồi đến tranh chấp lớn nhỏ, về sau lại thành Gian Giáo chủ, hiện tại lại là Giáo chủ người, thoáng cái đã ở trong bể máu quá nhiều năm rồi, cũng sớm đã chán ngán”

“Thật sao ?” Tôi nhàn nhạt nói.

Hà Lãm không nói gì, chỉ là yên lặng đứng một bên.

“Đây chính là những lời người luôn muốn nói ? Đây là lời trong lòng của người ?”

“Những gì Hà Lãm nên nói cũng đã nói hết, rốt cuộc như thế nào, thì để Giáo chủ xem xét” Hắc nhẹ nhàng nói, kể đó cũng không nói gì nữa.

121. Chương 121: Sự Ra Đi Của Mộ Thiên Văn Và Minh Sát

Tôi trầm mặc. Qua một lát, đứng bật dậy lạnh giọng nói, “Hà Lãm nghe lệnh”

Hà Lãm cúi đầu, “Nghe Giáo chủ phân phó”

“Trong vòng nửa tháng, sắp xếp tốt mọi việc trong giáo cho ta, người nên phân bổ đi thì phân bổ đi, từ lớn đến nhỏ đều phát ít tiền thưởng, người bị thương thì đưa đến y quán lân cận để chữa trị, nói các môn các phái tự dẫn đệ tử của mình về, giáo ta không cần nữa”

“Giáo chủ...” Hà Lãm lắp bắp.

“Tình Đao Vương đã đến cầu hòa, còn cần những người đó làm gì ?” Tôi liếc nhìn lão, nói tiếp, “Sau khi thu xếp mọi thứ, trong vòng một tháng chiêu cáo giang hồ, giáo ta tuyên bố giải tán”

“Cái gì ! Giáo chủ...Cái này...” Hà Lãm kinh ngạc nói, giọng nói trở nên run rẩy, không biết là vui mừng, hồi tiếc, bị thương, hay là đáng tiếc. Tin tức đến quá đột ngột khiến hắn trở tay không kịp, tạm thời không thể tiếp nhận được.

“Chỉ cần nói người làm được hay không !” Tôi sắc bén nói.

Hà Lãm không còn do dự nữa, “Giáo chủ, thuộc hạ nghe lệnh !”

Tôi cười khẽ, tiếng cười dần dần lớn hơn, cảm giác như trút được gánh nặng, cuối cùng cũng đã truyền đạt được mệnh lệnh này.

“Người lui xuống đi. Nhớ lấy, nửa tháng này, cục diện hỗn loạn này người thu dọn cho tốt” Tôi bình tĩnh nói.

“Dạ” Hà Lãm nói, lại có chút không nỡ, “Nhưng, Giáo chủ người...”

“Quyết định này có lẽ quá hoang đường. Bản thân ta cũng cảm thấy rất khó chấp nhận” Tôi cười nhạt, “Có điều...đây là những gì bản thân ta nghĩ, ta cũng là dựa vào nội tâm mình mà làm. Có lẽ, Ma giáo giải tán, đối với cả thiên hạ đều tốt”

Hà Lãm đột ngột quỳ xuống, “Cảm tạ Giáo chủ ! Ma tính của Giáo chủ đã biến mất, là một chuyện đáng vui mừng”

“Thật không ? Người đứng dậy đi” Tôi nói, “Đều giao cho người cả. Cũng thông báo cho Tỉnh Đoan Vương một tiếng”

Hà Lãm đứng dậy, “Vâng...Thuộc hạ cáo lui...” Lão lưu luyến vạn phần quay người đi, lại giống như nghĩ đến cái gì, xoay người lại hỏi, “Vâng những đồ dùng của giáo ta thì thế nào ?”

Tôi suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng nói, “Không cần giữ lại bất cứ gì cả”

“Dạ, Giáo chủ” Hà Lãm nói.

“Hà Trưởng lão, cực khổ cho người” Tôi thành thực nói với lão. “Bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ không xuất hiện ở đây nữa. Nhớ cho kĩ”

“Hà Lãm ghi nhớ” Lão cáo lui. Khi lão vừa mới rời đi, tôi dường như nghe được tiếng nước nổ như có như không.

Cửa để mở, Hà Lãm đi quá vội vã, có lẽ đã vô tình không chú ý, cho nên không có đóng. Gió thổi vào, bạch y tung bay.

“Minh Sát” Tôi thấp giọng nói.

Khí tức quen thuộc truyền tới, Minh Sát từ phía sau đi tới. Hắn hoài nghi nhìn tôi, trong đôi mắt đỏ có một tia mừng rỡ,cũng có ngạc nhiên.

“Thiên Vãn, đây là quyết định của nàng ?”

“Phải” Tôi nói, “Muội đã nghĩ rất lâu, có lẽ là bắt đầu từ khi muội là Mộ Thiên Vãn tàn nhẫn kia thì đã nghĩ rồi, muội luôn cảm thấy, đây chính là kết cuộc tốt nhất. ‘Bạch y Tu La’, hãy để nàng vĩnh viễn trở thành truyền thuyết ! Người khác đều nói tà không thể thắng chính, muội luôn cho rằng ở trong tay của muội, tà vẫn có thể thắng chính, hơn nữa, muội đích thực có thể làm được. Nhưng, trong lòng mỗi một người còn có ‘chính’ không thể đánh thắng được, cho dù muội thành quỷ, cũng không cách gì có thể sống cả đời trong những ngày tháng như vậy, lạnh lùng nhìn cái chết của người khác”

Minh Sát không ngắt lời tôi, hắn chỉ yên lặng lắng nghe, trên gương mặt tuấn mỹ không có chút phản đối nào.

“Nàng đúng là rất khác với lúc trước, Thiên Vãn” Minh Sát nói, “Ngay từ khi bắt đầu, ta không nên dạy nàng võ công, mang nàng đến với giết chóc. Khi đó trong lòng ta chỉ muốn báo thù những kẻ ta không vừa ý, đến cuối cùng, ta lại vô cùng hối hận. Nếu là vậy, nàng không cần phải làm ‘Bạch y Tu La’, không làm Giáo chủ Ma giáo nữa, ta rất vui”

“Đây là những gì huynh nghĩ sao ?” Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, trên mặt nở nụ cười thích thú. Trong mơ màng, giống như đã trở về với tuổi mười sáu trước kia, cùng bố mẹ nói cười, lên kế hoạch cho tương lai của mình.

Tôi vươn tay ra, “Chúng ta đi. Nơi này không còn là nơi thuộc về chúng ta nữa”

“Đi đâu ?” Hắn hỏi tôi, vươn tay ôm lấy tôi. Tay hắn lạnh lẽo, nhưng lòng bàn tay lại có chút ấm áp.

“Đi đâu cũng được. Chỉ cần ở bên cạnh huynh”

Khỏe môi Minh Sát khẽ động, nhưng cuối cùng không nói gì cả. Hắn quay đầu, chăm chú nhìn tôi, nhẹ nhàng cười. Dung nhan tuấn mỹ như thần tiên trong chớp mắt như đưa tôi vào cõi mộng.

“Được”

Trong chớp mắt, hắn có một ảo giác, giống như đã vén được một tấm rèm nặng nề lên, lại nhìn thấy hắn của mười lăm năm trước, chưa từng nhìn thấy lòng người độc ác trong giang hồ, không có nồng nặc mùi máu tanh, cuộc sống như vậy, thoải mái mà vui vẻ.

Cùng nắm tay nhau, đi đến bạc đầu.

122. Chương 122: Vĩ Thanh.

Ma giáo lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà giải tán. Tất cả mọi người trong Ma giáo bị đuổi xuống núi, thường cho một ít ngân lượng. Giáo chủ Ma giáo trong một đêm biệt tăm biệt tích, cả đại ma đầu Minh Sát khiến người trong giang hồ khiếp đảm, cũng giống như là biến mất khỏi thế giới này.

Truyền thuyết về “Bạch y Tu La” và Ma giáo không hề giảm đi, mà càng tăng thêm vẻ huyền bí. Ba năm điền đảo này, là ác mộng của tất cả mọi người. Trong trà quán luôn có một người kể chuyện, luôn cẩn thận dè dặt nói về trận tình phong huyết vũ mà “Bạch y Tu La” Mộ Thiên Vãn gây nên, Giang Hoài Đại chiến mười một năm trước cũng được nhắc lại, càng tăng thêm sắc thái truyền kì.

“Đúng là hai tên ma đầu giết người không chớp mắt...”

Rất nhiều người thở dài, đồng thời cũng vui mừng trước sự biến mất của Minh Sát và Mộ Thiên Vãn.

Ngày thứ hai sau khi Ma giáo tuyên bố giải tán, các đại môn phái khí thế bừng bừng chỉnh tề ngay ngắn, đi thảo phạt Ma giáo, khi đến dưới chân núi, mới phát hiện sào huyệt của Ma giáo đã bị ngọn lửa hung hãn thiêu đốt, lửa cháy bừng bừng, trên núi dưới núi không còn tàn tích nào của Ma giáo, chỉ đành ngậm ngùi quay về.

Các môn phái bị Ma giáo tiêu diệt như Nga Mi, Côn Lôn, Võ Đang, Không Động, lại quay lại chiêu nạp đệ tử, lại xuất hiện trên giang hồ. Khúc trang cũng dần dần lớn mạnh hơn, Thiếu chủ Giang Nam vọng môn Ninh Diệc Vũ cũng từ Khúc trang trở về quê cũ, xây dựng lại Vọng môn trên đồng tàn tích cũ. Nhị công tử Mộ Dung Sơn trang có quan hệ với “Bạch y Tu La” Mộ Dung Sở lại không bao giờ xuất hiện nữa. Mọi người đều suy đoán y tổn thương vì tình. Chắc sẽ không xuất hiện nữa, cho dù Mộ Thiên Vãn đã ra đi, hắn cũng nguyện sống những ngày tháng ẩn cư.

Trận lửa đó cháy tới mười mấy ngày, lan khắp cả ngọn núi của Ma giáo, cho đến khi ngọn lửa không dễ gì dập tắt kia tắt lịm, mọi người lại đi xem, cả ngọn núi cây cối đều bị thiêu sạch, còn có thể tìm thấy vết tích ở đâu nữa chứ ? Trong không khí vẫn còn mùi của ngọn lửa, khiến người ta phải đưa tay che mũi lại.

“Bạch y Tu La” đột ngột xuất hiện, lại đột ngột ra đi, phạm vào nhiều trận huyết án, rất nhiều người muốn giết chết nàng ta lại không thể tìm được tung tích gì. Lại nghi kị Minh Sát ở bên cạnh nàng, cho nên chỉ đành bỏ qua.

Có người nói, trên một ngọn núi nào đó vào ban đêm, luôn có một đôi nam nữ dựa vào nhau, hồng y nam tử phiêu dật, tóc đen tung bay, mang theo khí tức lạnh lẽo và bá khí siêu quần, nữ tử một thân bạch y trắng tuyết, tóc đen buông xõa, đẹp đến khiến người khác nghẹt thở. Đặc biệt là đôi mắt của nàng, kiên định mà ôn nhu, lóe lên ánh sáng đen lung linh. Đôi mắt nam tử sắc bén mà âm lãnh, làm người khác sợ hãi, nhưng khi nhìn nữ tử lại vô cùng dịu dàng, cả nụ cười cũng ấm áp hơn.

Có người truy hỏi, vậy nam tử đó có phải Minh Sát không, nữ tử có phải “Bạch y Tu La” không. Người kia lắc đầu, nói bản thân chỉ là một người bình thường mà thôi, làm sao lại biết nhiều như vậy.

Có người dựa vào đó mà suy đoán, dường như có thể khẳng định đó chính là Minh Sát và Mộ Thiên Vãn, chỉ là, Minh Sát không có Huyền Minh kiếm, Mộ Thiên Vãn không có Tương Thiên kiếm mà thôi.

Hắn và nàng từng đứng lặng trên ngọn núi, đứng trên một tảng đá, trên đó chỉ có một chữ “khiếm”, là dùng mũi kiếm khắc lên trên đó. Có lẽ, là nàng muốn tỏ ý xin lỗi.

Khi người kể chuyện kể chuyện này, có một người ngồi khuất trong góc, hắn một thân cẩm bào, có một đôi mắt xanh đen nhàn nhạt, toàn thân tỏa ra khí chất vương giả không rõ ràng lắm. Khi hắn nghe kể câu chuyện này, luôn rất chuyên tâm, lại giống như đang nghĩ cái gì. Phía sau hắn có vài thị vệ đứng, trong đôi mắt hắn luôn có tia phức tạp, không thể hiện rõ thần sắc.

Còn có một nam tử mặt trường bào màu lam nhạt cũng đang nghe. Hắn không hề ngồi, mà chỉ đứng dựa vào tường. Hai mắt hắn khẽ nhắm, giống như đang chìm đắm trong kí ức của mình, gương mặt tuấn lãng nhưng hốc hác tiêu tụy luôn có vẻ như rất khổ sở, giống như không thể đoạn tuyệt với thứ gì vậy.

Khúc trang cuối cùng sau hai năm “Bạch y Tu La” biến mất, lại khôi phục lại vị trí Minh chủ võ lâm. Trải qua sự thảo luận, Khúc Tỉ Phong đã ngồi lên vị trí này, Khúc trang khôi phục lại danh tiếng trên giang hồ. Trên đỉnh núi Khúc trang mỗi năm đều có người tới, ở đó có một phần mộ vô cùng có khí chất. Có một nam tử thanh y phối kiếm thường đứng lặng ở đó, giống như đang hi vọng có thể chờ được một ai đó. Thiếu môn chủ Giang Nam vọng môn ngẫu nhiên khi đi thăm Khúc Tỉ Phong, cũng sẽ đi bái tế người từng là Tam phu nhân của Khúc trang đang nằm trong phần mộ kia.

Mỗi một đêm, mỗi một người đều sẽ có tâm sự của mình. Giữ lấy nó, có người cả đêm không ngủ, có người lại mệt mỏi thiếp đi.

Cuộc sống như vậy, bình đạm không chút phong ba.

Nữ tử như Tu La đến từ địa ngục kia, nữ tử với đôi mắt đỏ như máu khiến người run sợ, nữ tử cùng với người yêu hồng y phiêu dật như hồn ma, nữ tử với nụ cười nhẹ nhàng có thể câu hồn đoạt phách rất nhiều người, nữ tử với võ công đứng đầu thiên hạ, thủ đoạn tàn nhẫn ngoan độc, Tu La chỉ nữ mang trên người sinh mạng của rất nhiều người, mang theo sự hoảng sợ cho thế gian mà ra đi, lưu lại rất nhiều thần thoại truyền kì sống động.

Trên ngọn núi của Ma giáo từng bị lửa thiêu đốt kia, dường như có một bạch y tuyệt sắc bay qua, thực vật lại sinh sôi trở lại. Trên thảm cỏ có dựng một tấm bia, trên đó có viết tám chữ :

Cùng nắm tay nhau, đi đến bạc đầu.

Cho dù nàng là người như thế nào, cho dù nàng đã từng có bao nhiêu quá khứ, chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng, cho dù là ở đâu, đều là nơi đẹp nhất thế gian.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-thoi-khong-tu-la-chi-nu>